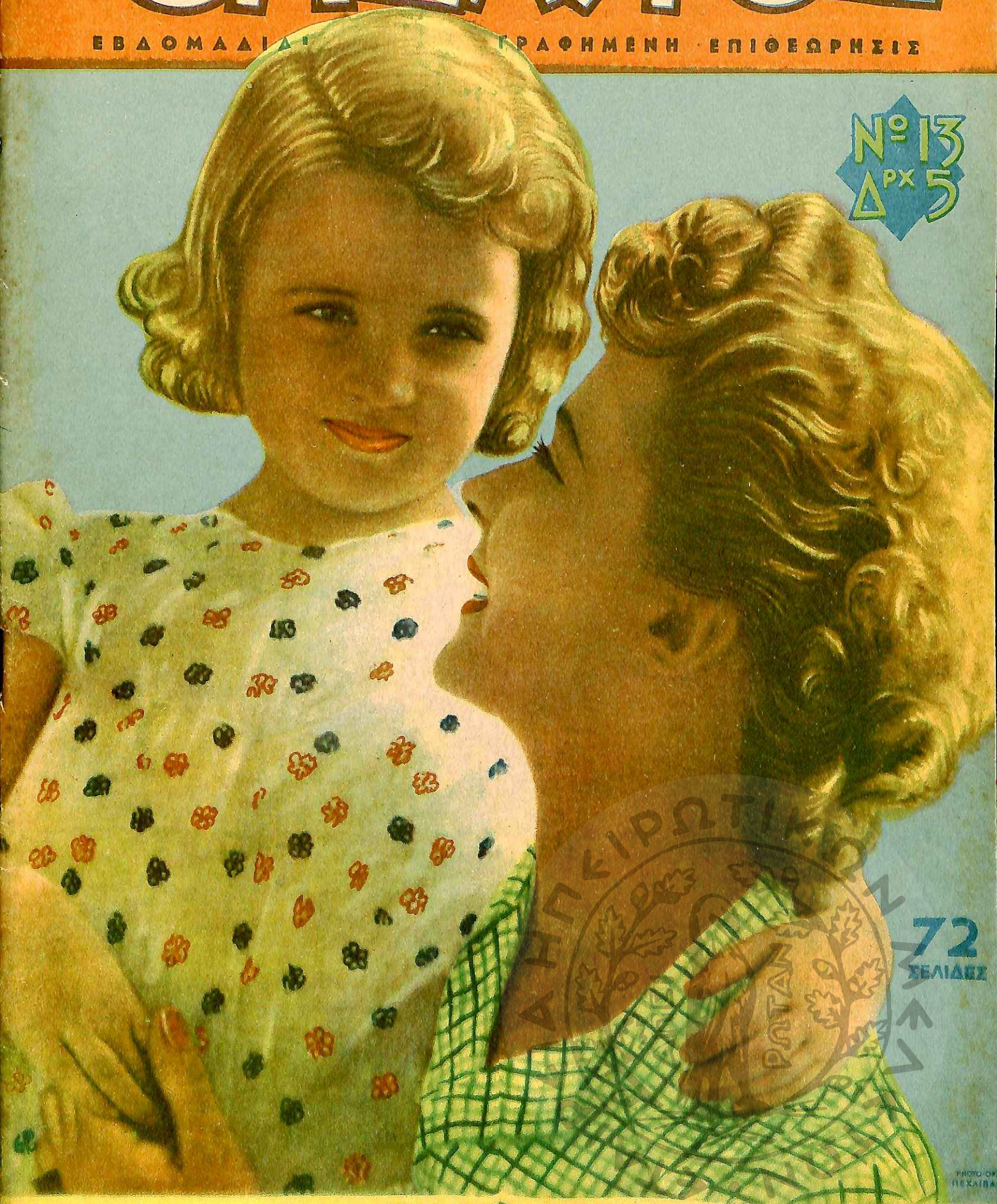

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

№ 13
ΔΡΧ 5

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Μ. ΝΤΕΛΛΟΥ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 12 α ■ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1938

Εμείς, εδείς...

...και σ' αέρι

ΟΙ αθληταί μας αγωνίσθησαν προχθές στον στίβο του Σταδίου έναν ωραίο αλλά άριστον αγώνα. Άνεμερήθησαν με τους εκπροσώπους της αμερικανικής νεολαίας, με αθλητάς διεθνούς φήμης, ολυμπιονίκας τους περισσότερους και νικητάς εκπληκτικών παγκοσμίων ρεκόρ.

Με τέτοιους λαμπρούς συναγωνιστάς, κανείς θέβαια δεν περιμένει να επικρατήσουν οι Έλληνες αθληταί. Αν όμως δεν ενίκησαν, συνεκίνησαν και ένθουσίασαν με την ακατάβλητη θέλησή τους και την δραματική προσπάθεια να ξεπεράσουν τους Έλληνες τους εαυτούς των. Πράγματι, οι επιδόσεις των υπήρξαν λαμπρές. Οι Έλληνες αθληταί επραγματοποίησαν το άρχαιο ολυμπιακό δόγμα που θέλει την νεολαία να αμύλλεται όχι για τη νίκη αυτήν καθ' εαυτήν, αλλά για να προσεγγίσει προς το ευγενές ιδεώδες του αγώνος : «Πάντοτε υψηλότερα, πάντοτε καλύτερα, πάντοτε δυνατότερα».

Η άφιξις των εκδρομικών της οργανώσεως «Γκάπανς» συνεκίνησεν ιδιαίδοντως τα θήλα που όνειρεύονται ένα πλούσιον γάμον. Και οι συμπαθείς όμογενείς που τους έφερε στην πατρίδα το υπερωκεανειον της νοσταλγίας, είδαν με καταπληξί τους τους συγγενείς και φίλους των να μεταβάλλονται σε καλοπροαιρέτους προεγνητάς. «Ο καθένας τους έχει να τους συστήση και από μιν νύφη, ή όποια έχει όλα τα επιθυμητά προτερήματα: νοικοκυραιουνη, όμορφιά, σεμνότητα, μόρφωσι κλπ.

Ενώπιον του κατακλυσμού αυτου των προτάσεων οι έξ' Αμερικης γαμβροί, έρισκονται σε δύσκολη θέσι. Έλπίζομεν όμως ότι τέλος ή εγγλωττία ενός εκ των

συγγενών θα τους πείση να έκλινουν, εκτός εάν τους πείση ή εγγλωττία δύο ματιών και ή πειστικότητα ενός χαμόγελου της νύμφης.

Πάντως από τις τόσες υποψήφιας κάποιαν θα εκλέξουν, για να την πάρουν μαζί τους στο υπερόπνιο ταξίδι της εύτυχίας.

Όσο για τις άλλες νύφες, που θα μείνουν εδώ, αυτές... θα άπονοητευθούν, αλλά θα παρηγορηθούν γρήγορα. Οι έλπιδες άναυδώνονται εύκολα στις γυναικείες καρδιές. Άλριο, μεθαύριο, ένα νέο υπερωκεανείο θα φέρη από την μυθική Αμερικη νέους εκδρομείς και θα ξεφορτώση μαζί με τις άποσκεύες τους και νέα όνειρα εύτυχών γάμων...

Μας κατέκτησε τέλος πάντων ή μόδα των φακίων. Μετά τας Αθήνας, ίδου τώρα ό τι οι φακίροι — ίμιτασιόν κατέκλυσαν και τας επαρχίας. Άφού κατέπληξαν το άθηνάκιο κοινόν με τα θαύματά τους, εθεώρησαν καθήκον τους να μυσήσουν και τους κατοίκους της υπολοίπου Ελλάδος στα μυστήρια της ταχυδακτυλουργίας, του πνευματισμού και του υπερπέραν.

Ένας φακίρης όμως στον κινηματοθέατρον κάποιας επαρχιακής πολέως έρθηκε το δόσκαλό του. Ένας άκροατής άνήλθε επί σκηνής και άφού άπέδειξε το ψεύδος μερικών πειραμάτων, άρχισε να κάνει ό ίδιος άλλα, καταπληκτικότερα, τα όποια, κληθείς με τη σειρά του ό φακίρης να άποδείξη άπατηλά, δεν το κατάρθωσε.

Ο μάγος, υπό την άγρίαν πρόγχαν του κοινού, άναγκάσθηκε να άποχωρήση κατεσπευμένως, θλαστήμυντας την ώρα και την στιγμή που πήγε στην επαρχία, όπου εύτυχώς το κοινόν παρυσιάζεται λιγώτερο άνεκτικό και

περισσότερο έξυπνο από το άθηναϊκό.

Άπέθανε, εκηδέυθη και έταφη σεμνυπρεπώς το ψαθακί! Η μούσα του που το επεθαλε άλλοτε στάς κεφαλές όλων των συμπολιτών, το έξωστράκισε έφέτος παντελώς, και τώρα όποτε το καλοκαιρί πλησιάζει προς το τέλος του, οι καπελλάδες κάνουν ίον θλιβερό άπολογισμό τους και άποθηκεύουν τα άπούλητα ψαθακία, για να τα έμφανίσουν και πάλιν του χρόνου σε θλιβερά παράταξι στις θιτρίνες τους. Κανέναν όμως πελάτη δεν πρόκειται να έλκύσουν.

Η συμπαθητική γαλέττα, που έπεκάθητο με την σκληράν και άκαμπτον σοβαρότητά της στο κεφάλι μας, που έγίνετο συχνά πητα, όταν κάποιος φίλος καθόταν κατά λάθος στην καρέκλα που την είχαμε άφήσει, που την έπαιρνε το πρώτο μελέτιμ και την έκυνηγούσαμε μαζί με την σοβαρότητά μας στο πεζοδρόμιο της όδου Σταδίου, δεν υπάρχει πλέον.

Η πρακτική έποχή μας την άντικατέστησε με τον φθηνό παναμά ή με τίποτε.

Αιώνια του ή μήμη!

Έξωτικός θίασος, που έπεσκέφθη τας Αθήνας, έδημιούργησε άποθαυράσεις και άπογοητεύσεις μεταξύ των νοσταλγιών εκείνων, που όνειρεύονται να ταξιδέψουν στα νησιά του Ειρηνικού, τα όποια μιά κακή φιλολογία τά παρουσιάζει στα όμματα των άνιδέων ως άληθινούς παραδείσους.

Όλοι έπεισαν να ίδουν τις χορεύτριες του Μπαλι, της Ιάβας και της Μαλαισίας, φανταζόμενοι ότι θα άντικρύσουν θαύματα παρακρητικότητας και όμορφιάς, που άσχηνεύουν τους Ευρωπαίους. Άντι όλων αυτών όμως έρθηκαν κάτι άσχημες νέες με πλατείες μύτες και οχιοταμάτια, που έχόρευαν με άκατανόητες ρυθμικές κινήσεις και ήσαν σοβαρές και κατηφείς, δίχως καμμία διάθεσι γοητείας.

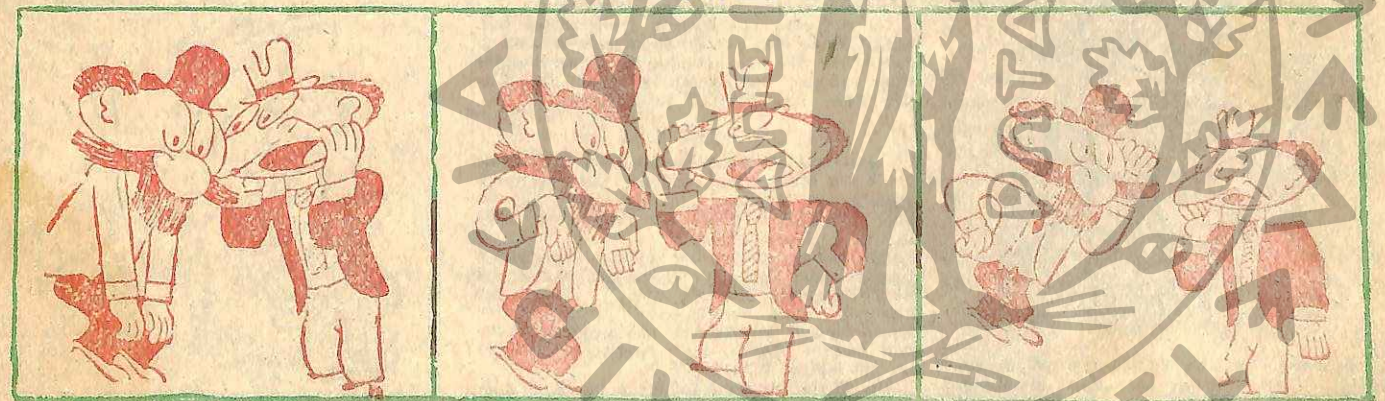
Φυσικά όλοι αυτοί άπογοητεύθηκαν. Και συνεπέραναν-ότι ή τά «άνειρεμένα νησιά» έγάλασαν εν τώ μεταξύ, ή ότι οι Έυρωπαίοι έχουν σχηματίσει χωρίς στην ψευτική φιλολογία των ρομάντσων μίαν έντελώς άνακριβή ιδέα για τους «παραδείσους» — έντός έισαγωγικών— του Ειρηνικού...

Τα πρώτα άναπαίσθητα ρίγη του φθινοπώρου, που πλανώνται έπάνω από την νυκτερινή πόλι, φέρουν άορίστως στους θεατάς των θερινών θεαμάτων, τη νοσταλγία του κλειστού χώρου. Προσηντικοί, οι διευδυνται των χειμερινών κινηματογράφων άρχισαν τις έτοιμασίες τους. Οι μεγάλες σκοτεινές αίθουσες που είχαν μείνει τόσους μήνες κλειστές και σκονιαμένες, καθαρίζονται, επισκευάζονται και επιδιορθώνονται, για να δεχθούν την κομψή πελάτεια τους.

Σε δύο-τρεις θεομάδες θα άρχισή ή μυσταγωγία του θεάματος. Και έμπρός στην όδονη, τους ήχους της όποιας δεν θα διακόπη πλέον ούτε ό πασατέμπος, ούτε ή έκκυρσοκρότησις της λεμονάδας, ούτε το μεγάλφων της γειτονικής μάντρας θα παραλάσουν οι άναπνεύμενες σκιές των άστέρων, σε άτελεύτερες νέες εκδόσεις.

Ο κινηματογράφος θα έπανέρη το περιβάλλον του, οι ένέντετες τους θαυμαστάς των και τα ζευγαράκια την άγαπημένη χλιαρή γωνιά τους.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ... ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

—Ο κύρ Άριστέιδης είνε πιό κουφός από σένα!
—Τί; Τι είπες;

—Λέω ότι ο κύρ Άριστέιδης είνε πιό κουφός από σένα!
—Δέν άκούω...

—Ε, μά τότε, έσύ είσαι πιό κουφός από τον κύρ Άριστέιδη!

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Ο καμαριέρης

ΛΟΙΠΟΝ, τί λέγαμε την περασμένη εβδομάδα;

—Για τον νεαρό που άφηγαγε την κόρη του Αιγυπτίου εκατομμυριούχου. Έξοφράσαμε σοβαρές αμφιβολίες για την ειλικρίνεια των αισθημάτων του, καθώς θυμάμαι.

—Ναί... Κι' έπειδή ένα κακό, καθώς κι' ένα καλό, δεν έρχεται ποτέ μόνο του, ιδού και νέα παρομοία άπαγωγή. Αυτή τη φορά ο άπαγωγεύς είναι θηλυκός.

Η πλουσία έλληνοαμερικανίς που εξεμύαλισε τον καμαριέρη του «Κινγκ-Τζώρτζ». Αυτή η άπαγωγή τί σας λέει πάλι;

—Τί να μου πη; ότι οι ωραίοι καμαριέρηδες την έχουν καλά. Από όλες τις όμορφες, πλούσιες και πράξενες γυναίκες που θα περάσουν από το ξενοδοχείο, κάποια θα καταδεχθή να ρίξη τα βλέμματά της προς τα κατώτερα στρώματα.

—Είπατε στρώματα, έπειδή πρόκειται περί καμαριέρη;

—Μην κάνετε καλαμπούρι, παρακαλώ. Το γεγονός είναι ότι ο τυχερός του «Κινγκ-Τζώρτζ» έκαμει την τύχη του.

Αντί ν' ανοίγει την πόρτα του δωματίου της πρώην πελάτιδος του ξενοδοχείου, άνοιξε την πόρτα της καρδιάς της κι' έγκρατεστάθηκε μία για πάντα.

—Γιατί όχι και την πόρτα του χρηματοκιβωτίου της;

—Μην είσθε κακόγλωσσος. Ό έρωας για σας είναι πάντα ύποθεσις χρηματοκιβωτίου!

—Τί τ'ά θέλετε! Είμαι πάντοτε δύσπιστος σ' αυτές τις ύποθέσεις. Και για να είμαι ειλικρινής, εγώ φαντάζομαι ότι ο λόγος για τον όποιον παντρεύθηκε η πλουσία έλληνοαμερικανίς τον καμαριέρη, είναι άλλος.

—Ποιός;

—Ότι τον παντρεύθηκε για να τη στρώνη το κρεβάτι...

ΩΜΑΙΟΣ

—Φαντάσου ότι χτες εγώ και ο Πέτρος κάθισαμε σ' ένα παγκάκι, φρεσκομπαγιατισμένο. Και θα λερώσατε τα ρούχα σας κι' εΙ δύο, ε;

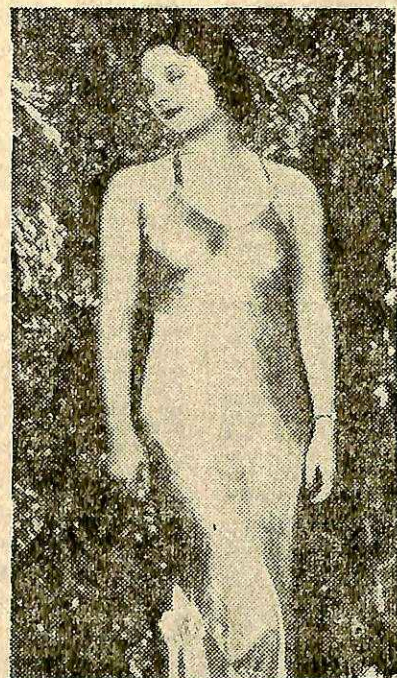
—Εγώ όχι, μόνο ο Πέτρος.

Καλλιτεχνική Ζωή

Τό τοληρό έργο που άνέθεσε ο θάσος τικές παραστάσεις του, παρ' όλες... τις αντίρρησης των κριτών.

Η ύποθεσις του είνε εξόχως ρεαλιστική, αναφέρεται δε στις συκοφαντίες μιας ψευδομανούς μαθητρίας, για τις δήθεν άνομες σχέσεις δύο διδασκαλίων. Οι κατηγορίες αυτές γίνονται πιστευτές, και οι δύο διδασκάλισες, υπό την γενική περιφρόνησι, απομακρύνονται στο έρημοθεν κολλέγιό τους, όπου η μία εξ αυτών αυτοκτονεί.

Τό δυνατό αυτό δράμα της 'Αμερικανίδος συγγραφέως Λίλιαν Χέλμαν, απέδόθη θαυμάσια από τον θάσο. Ίδιαίτερως έρρεσε η νέα ήθοποιος Θάλεια Καλλιγιά η οποία στον ρόλο της μαθητρίας Μαίρης Τίλφορντ, κατήγαγε άληθινόν καλλιτεχνικό θρίαμβο.

Η επιστράτευσα εις 'Αθήνας πρωταγωνίστρια του διαλυθέντος θάσου της Αιγύπτου ΗΡΩ ΧΑΝΙΑ σε μίαν ώραίατατη εμφάνισι της.

Λίγοι στενοί φίλοι, μερικοί περίοικοι και άρκετοι τυχεροί, ετύχτησαν προχθές να ακούσουν τον διάσημο θαυφώνά μας Νίκο Μοσχονά να τραγουδά στην περιώνυμη ταβέρνα του Τζουτζούρη όπου είχε οργανωθεί φθνηαίκωτατο ταμπουσί προς τιμήν του.

Ο έκλεκτός καλλιτέχνης έτραγουδησε διάφερεις άριες από μελοδράματα και, φυσικά άποθεώθηκε από τον κόσμο, που συγκεντρώθηκε στην ταβέρνα για να απολαύση την άπρόβλεπτη αυτή καλλιτεχνική μυσταγωγία.

Τελικώς φαίνεται ότι θα δοθ ή εγκρίσις του υπουργείου Παιδείας για την παραχώρησι του Σταδίου στον μελοδραματικό θάσο, ο όποιος σκοπεύει να έλθη στας 'Αθήνας τό έρχόμενο θέρος.

Ο θάσος αυτός, τον όποιον διευθύνει ο Ιμπρεσαάριος Βάλτερ 'Εμπερχατ περιλαμβάνει καλλιτέχνας διεθνούς φήμης, όπως τον διάσημο τονόρο Μπενζαμίν Τζέλλι, την ύψιφων Μαρία Τσεμποτάρι, τον μεγάλον θαύτονο Λάουρο Βόλετ, τον θαυφώνο Παζέρο και την πρίμα Φέλτε.

Την όρχήστρα θα διευθύν ή Γκούι, ή ό έπίσημος μέγαςος μασάτρος Σεραφέιμ. Ό θάσος θα παίξη «'Εθέραια», «'Αφρικανώ», «Τουσαντό», «Φούρτσ ντέλ Ντεστίνο» και «Ριγολέτο» σε πέντε παραστάσεις, κατόπιν δε θα συνεχίση την τούρνέ του στην Αίγυπτο.

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Βάσανα

ΤΩΡΑ, που πρόκειται ν' αρχίσουν τα σχολεία, μπαίνουν στα βάσανα τών γραμμάτων, όχι μονάχα τα παιδιά, αλλά και οι γονείς τών μαθητών, οι όποιοι... παιδεύονται με άλγεβρες, συντακτικά, ιστορίες, κ.λ.π.

—Όλ' αυτά τα βιβλία πρέπει να τ' αγοράσουν στα παιδιά τους. Και έχει γίνει τό κεφάλι τους καζάνι. Μπαίνει ένας πατέρας στο βιβλιοπωλείο και δίνει ένα σημείωμα τών βιβλίων, του γιου του.

—Ωραία! λέγει ο υπάλληλος. Θέλετε έν πρώτους μία «Λογική». Ό, ρίστε.

—Πόσο κάνει αυτό; —Εξήντα δραχμές. —Αυτή ή τιμή είναι υπερβολική, διαμαρτύρεται ο πατέρας...

—Μά είναι «Λογική», κύριε, τουό άπαντά ο υπάλληλος.

—Λογική είναι αυτή ή τιμή; Τι λές, παιδί μου. Είσαι στα καλά σου.

—Όχι ή τιμή, κύριε. Τό βιβλίο είναι «Λογική».

—Νά την βράσω εγώ τέτοια... «Λογική»!

Κατόπιν έρχεται ή αγορά μιās «Παλαιάς Διαθήκης».

—Αυτή έχει σαράντα δραχμές, λέγει ο υπάλληλος.

—Δέν την παίρνω, άπαφαινεται ο πατέρας. Έχω στο σπίτι μία τέτοια από τ'ά δικά μου μαθητικά χρόνια.

—Ας χρησιμοποιήση εκείνην τό παιδί μου.

—Μά δέν θα κάνη αυτή ή «Παλαιά Διαθήκη», κύριε, τουό λέγει ο υπάλληλος. Διότι είναι παλαιά.

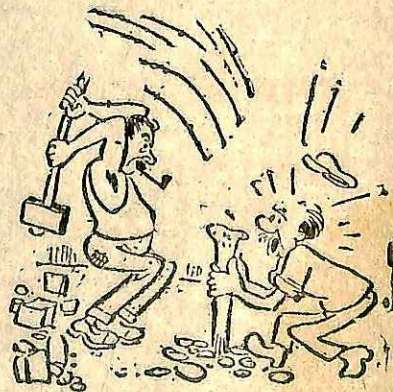
—Και μήπως αυτή που μου δίνεις εσύ δέν είναι... «Παλαιά»;

—Δέν έννοώ αυτό, κύριε.

—Κι' εγώ δέν έννοώ να την πάρω. Πολλές τέτοιες σκηνές πλήρους άσυνεννοησίας διαδραματίζονται σηά βιβλιοπωλεία αυτή την έποχή μεταξυ υπαλλήλων και άπλοίων γονέων.

Ανάθεμα τ'ά γράμματα, Χριστέ και που τ'ά θέλει!

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ο άνθρωπος με τη θ'αρεία... Και τώρα πές μου άμέσως άν είς' εσύ αυτός που άναφέρει τό άνόημον γράμμα που έλασες, ότι με άπατά με τη γυναίκα μου!

Ι ΠΡΩΤΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΥΡΙΣΜΟ

δηλαδή; Ν' αφήσω τον λαγό, να πάη άντουφέκιστος;

Και προσθέτει ή χήρα μαμά:

—Μέ σένα, κόρη μου, δέν είναι προκοπή. Άπελπίστηκα, ότι θα μωρέσω να σε παντρώω. Του χρόνου θ' αλλάξω τακτική.

—Θηλαδιά τί θα κάμης;

—Ας φροντίσω, να... παντρευτώ εγώ!

★

Θλιβρότερη είναι ή περίπτωση του νεαρού άνεργου, ο όποιος περιηλαε τα βερετρα κυνηγώντας μία καλή προίκα. Φευγοντας από την 'Αθήνα, θουτήχηκε ως τό λαίμο στα χρεη, για να περυσή τό τρίμηνο της έξοχής. Και στους δανειστάς του ύποσχεθηκε, ότι θα τους έσοφλήση επιστρέφοντας.

—Έννοια σας, του είπε. Μην άνησυχήτε για τ'ά χρηματά σας. Καποιος όμογενής της Αιγύπτου θα είχε την καλή έμπνευσι, να κάμη μία σεβαστήν περιουσία και μιάν έστω ύποφερτή κόρη. Έγώ θα προσφερθώ να τον άπαλαξω και από τ'ά δύο...

—Αλλά τό καλοκαίρι έπέρασε. Και ή πλουσία νύμφη δέν εύρέθη. Και ο νέος μελαγχολεί τώρα μπροστά στην πλάς, που την δένουν οι ριπές του άνέμου.

Τον πλησιάζει ένας φίλος του, ψυχή αισθαντική, για να τον συντροφεύση στους θλιβερούς του ρεμβασμούς.

—Νοιώθω, του λέει, τη μελαγχολία σου, τώρα, που θα πέσουν τ'ά φύλλα...

—Ναί, συμπληρώνει ο χρεωμένος νέος, τώρα που θα πέσουν... οι δανειστάί έπάνω μου!

Και έξηγει στον φίλο του την τραγική του θέσι. Και καταλήγει:

—Αν χρωστούσα τουλάχιστον σ' ένα μονάχα!

—Και τί θα έκανες τότε, δυστυχισμένη; Τον έρωτά ο φίλος του.

—Θά παντρευόμουν την... δική του κόρη, για να τον έσοφλήσω.

—Καλά. Αυτή ή μικρούλα ή Μαίρη, που σε συμπάσθωσε, δέν ήταν πλουσία; Αυτή διαρκώς υπερχαυεύοταν, ότι «κατοικεί σε μέγα ρα».

—Μηχανή, άδερφέ μου.

—Δηλαδή;

—Κατοικούσε σ'τά... Μέγα ρα, σ' ένα καλυδόσπιτο.

—Και τώρα, τί σκέπτεσαι; Θα γυρίσης στην 'Αθήνα;

—Δέν μπορώ να κάμω άλλωδως.

—Έχεις δουλειά εκεί;

—Όχι.

—Τότε πώς θα περάσης τό χειμώνα; Πώς θα τράς;

—Μη με κλαίς γι' αυτό. Θα θρδ τον τρόπο να τρώω κάθε μέρα στοό «'Αβέρωφ».

—Μπράβο!...

★

Οι πρώτες σκέψεις της επανόδου από την έξοχή έχουν τον αντίκτυπό τους και στην πόλι. Είναι εδώ οι μένοντες, δηλαδή οι σύζυγοι, οι όποιοι κάνουν

τις διακοπές τους, έχοντας στείλει τη γυναίκα τους στην έξοχή. Και αυτοί έχουν περιπέσι σε άνησυχία, διότι τελειώνει ή θερνή σαιζόν.

Λαμβάνουν έγκαιρας τ'ά μέτρα τους, να διακόψουν τις τυχόν σχέσεις με «κάποιον βολικήν νέαν», ή όποια κατά την διάρκειαν του καλοκαιριού έδέχθηκε με συγκινητική καλωσύνη να τους... παρηγορήση για την άπουσία της «προσφιλους συζύγου».

—Λιλικά, τελειώνουν όλα μεταξύ μας.

—Τί άπότομος τρόπος είναι αυτός, καλέ; Αυτό μοιάζει σαν τελεσίγραφο Μεγάλης Δυνάμεως.

—Ναί, Λιλικά μου, διότι κι' εγώ έλαβα σήμερα ένα τελεσίγραφο από την γυναίκα μου. «'Επιστρέφω μεθαύριο» μου τηλεγραφεί. «Όστε καταλαβαίνεις! Ούτε με ξέρεις πιά, ούτε σε ξέρω».

—Εγώ όμως σε ξέρω καλά: Είσαι ένας παλάνθρωπος πρώτης γραμμής, που με εγκαταλείπεις έτσι άπότομα.

Την διακοπή των σχέσεων την ακολουθεί πάντα... πολεμική σύρραξις. Στις περιπτώσεις αυτές ή φρόνιμη τακτική του άνδρος, είναι, όπως είπε ο Ναπολεων, ή φυγή.

Φεύγει λοιπόν προτροπάδην ο σύζυγος και πηγαίνει στο καφενείο να θρρη, για τελευταία φορά, τους φίλους του. Αρχίζει εκεί συζήτησι μαζί τους επί ύψηλων θεμάτων:

—Ο άνθρωπος, λέει, πρέπει να είναι ανεξάρτητος στη ζωή του. Τέτοιον τον έπλασε ο Θεός. Δέν πρέπει να ύποδουλώνεται ποτέ στις βιωτικές συνθήκες ή σε ότιδήποτε άλλο. Με καταλάβατε! Άνεξαρτησία είναι τό π'αν.

—'Αλλ' εκείνη τη στιγμή τό ρολόι χτυπά έννά.

—'Εμένα με συγχωρήτε, λέει ο ρήτωρ «της ανεξαρτησίας του άτομου», αλλά πρέπει να πηγαίνω.

—Τόσο νωρίς; Του λένε οι άλλοι.

—Εσύ άλλες βραδυές ξενυχτούσες.

—Ναί, αλλά σήμερα έπέσιυε... ή γυναίκα μου από την έξοχή.

Η θασιλεία του υπάθρου τελειώνει. Οι παραθεριστάί θ' αρχίσουν να επιστρέφουν. Στις περισσότερες περιπτώσεις ή επιστροφή είναι ένα μικρό δράμα. Νά, λοιπόν, που ήρθε ή στιγμή να λογισθώμε ευτυχέστεροι έμεις, που δέν τό κουνήσαμε από την πόλι.

Τώρα βρίσκουν θέσι τ'ά παρηγορά λόγια ενός φίλου μου. «Όταν τον 'Ιούλιον του έλεγα με θλίψιν:

—Αυτοί, που μπορούν πάνε έξοχή...

—Ο φίλος μου παρηγορούσε και τον έαυτό του και έμένα με την προφητική φράσι:

—'Ασ' τους. Θα ξανάρθουν!

ΑΣΗΜ, ΓΙΑΛΛΑΜΣ

«ΚΛΑΣΣΙΚΟΙ
ΘΡΥΛΟΙ»

ΤΟΥ
Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Λάμια, Η ΓΥΝΑΙΚΑ - ΦΙΔΙ

ΠΟΥ ΕΓΚΑΤΕΣΤΗΣΕ ΤΟ ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡΤΗΣ ΣΤΟ ΙΕΡΟ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ!

ΠΟΤΕ σε ολοκλήρη την ιστορία του Κόσμου δοξασμένος στρατηλάτης, δηλαδή ο Μέγας 'Αλέξανδρος, ούτε ο Πύρρος της 'Ηπείρου, ούτε ο 'Ιούλιος Καίσαρ, ούτε ο 'Ασιάτης Τάμερ-λάνος, ούτε ο Καρχηδόnius 'Αννίβας, ούτε ο 'Αττίλας των Ούννων, ούτε ο Βο-ναπάρτης ο Κορσικανός, κανείς από τους αρχαίους και νέους κοσμοκράτορες δεν είχε στις πολεμικές του περιπέτειες σε τέτοιο βαθμό αντιθέσεων τις ετυχίες και τις αποτυχίες που γνώρισε στην ατε-λείωτη τριανφία του βίου του (γύρω από το 300 πρδ Χριστού) ο Μακεδών υιός του 'Αντιγόνου Δημήτριος, ο γνωστός με το όνομα Πολιορκητής. Και ποτέ και πουθενά άλλος βασιλιάς στη γή, δηλαδή ούτε ο διδελφός Σολομών με τις χιλίες γυναίκες, ούτε ο μετέπειτα Σουλτάνος με τα δεγυριδα χαρέμια τους, ούτε ο 'Α-λή Πασσάς των 'Ιωαννίνων, κανείς δεν έζησε την κραυγαλή των ήδονων, καθώς αυτός. Τά περιστατικά των μαχών που έδωσε εκείνος, στη στεριά και στη θά-λασσα επί μισόν αιώνα και πλέον χωρίς διακοπή, και σ' έναν απεριόριστο κύκλο μετώπων αρχίζοντας από τη Μακεδονία και τη Θράκη, με προέκτασι στην κυρίως 'Ελλάδα (Θερμοπύλες, Θήβας, 'Αθήνας, Σπάρτη, έπειτα Μικρά 'Ασία, Κιλικία, Συρία, Ρόδο, Κίτιο, αγκαλιάζοντας την Αίγυπτο και κλείνοντας στη Σικελία και στην Κέρκυρα), χρειάζονται τόμοι ογ-κάβεις για να μνημονευθούν και απλώς

Γιατί δεν ε πολέμησε ούτε μία, ούτε δυό φορές σε κάθε μέρος, αλλά ολοένα ανα-γαζότανε να οργανώνει στρατούς και στό-λους και να ξεκινάει συναντώντας πάν-τα την πιο αιμαλική εχθρότητα εκεί που τα πόδια είχε βρει τη μυθικότερη απο-βέωσι. Τό μεγάλο του —και γ' αυτό τε-λειώς ασύλληπτο— όνειρο ήταν να συν-νώση κάτω από το στέμμα που έφύρεσε μονάρχος του, όλη αυτή την απεριόριστη έκτασι και να την υποτάξει αμίλητα στις ιδιοτροπίες της άκροεστης επιθυμίας του. Η όμορφιά του, ή υγεία του, ή ανδρεία του, ή ευφροία του, του διναν έναν τέτοιο εξωφρενικό εγωισμό, που σε κάθε έξορ-μησι πούκανε για να πραγματοποιήσει ο-σα κατέστρωνε από πριν με τη σκέψη του. Έβλεπε σε μερμήγκια όχι μονάχα τους ανθρώπους, αλλά και τους θεούς. Τίποτα δεν επέτρεπε ν' αντισταθί σε ό,τι απο-φάσιζε. Και είδε τα όράματά του έναρ-κωμένα τόσο συχνά, όσες φορές τα είδε και να διαλύονται στον αέρα σαν κα-πνός...

★
'Απέναντι στη δόξα, στις γυναίκες, στο ζήτημα, δεν είχε έλεος ο Δημήτριος. Τά θεωρούσε όλα φυσικό κτήμα του. 'Οδοστροφής!... Κρίμας ότι αυτή την καταπληκτική σε-λίδα δεν την έχουν μελετήσει όσο θαπρε-πε οι σύγχρονοι. Και οι πηγές, εύτυχώς, άφθονούν.

★
Νόμιμη γυναίκα του Δημητρίου ήταν ά

Φίλα, ή αδελφή του επίσης αυτοχειροτο-νήτου βασιλέως Σελεύκου, και του στά-θηκε ή καυμενούλα υπομονετικά πιστή σύντροφος και πονετική συνεργάτις ως τό τέλος του —αν και τον έβλεπε σπα-νιώτατα. 'Επίσης ο Δημήτριος είχε νυμ-φρευθή, κατά τά έθιμα του καιρού του, και την ίδια την αδελφή του, τη Δηιδάμεια, χωρίς να σκάσει καθόλου ούτε ή διαγα-μία, ούτε ή έπιμξία να θεωρηται σκάν-δαλο. 'Επίσης είχε κι' ένα πλήθος θη-λέων στην καρδιά του, εκτός από τις παροδικές συμπάθειες, και ως διαρκέστε-ρες από τις παλλακίδες του αναφέρονται ή Ευρυδίκη και ή Λέαινα που διασκέδα-ζαν τις νύχτες του με τά ξεχωριστά σω-ματικά τους θέληγτρα. 'Ο Δημήτριος μνη-μονεύεται επί λέξει ως «εκδοτος χωρίς μέτρο σε κάθε απόλαυσι». 'Αλλά, άπ' ό-λα τά μπεγαίν του, τό βαθύτερο και κυρίως τό μονιμότερο, ύπηρε με τά θεόφτωχη και άσημη 'Αθηναία αούλητρίς, που την έλεγαν Λάμια, θυγατέρα ένδός ύ-πόπτου υποκειμένου, του έξ επαγγέλμα-τος οργανοπαίκτου Κλεάνορος. Αυτή, κα-τώρθωσε να τον σαγηνεύσει όσο καμμιά. Είχε γίνει ή άκατανίκητη άδυναμία του και έμεινε από τότε τ' όνομά της μπερδε-μένο στη φήμη με τις συνώνυμες της λά-μιες των παραμυθιών, που ήταν φίδια και ρουφούσαν αίμα κι' έτρωγαν σάς'ες άν-θρώπινες κυκλοφορώντας μέσα στα σκο-τάδια σά φαντάσματα.

Τή Λάμια αυτή τη γνώρισε έντελώς τυ-χαία ο Δημήτριος όταν μπήκε για πρώτη φορά στην ξακουσμένη πόλι της 'Αθήνας ως κατακτητής και τουγκαναν τιμές απο-θεωτικές γιατί έρχόταν ως θαυμαστής και προσκυνητής και ύποσχέθηκε να δώ-ση άπόλυτη έλευθερία στο Λαό και να κάμη την 'Αθήνα άντάξια του κλέους της

πρωτεύουσά του απεράντου βασιλείου του. Μετά την επίσημη ύποδοχή, τό θρά-δυ ζήτησε γλέντι με κρασί και με όργα-να. 'Ο Στρατοκλής, ένας από τους κό-λακες που τον έξεμεταλλεύοντο, του την πήγε για να παύει τον αόλο της, ενώ οι άλλες γυναίκες, οι όρχηστρίδες, θα χό-ρευαν γυμνές. Και ο Δημήτριος καθώς την είδε ξετρελλάθηκε.

Τό λιγερό κορμί της τον μεθούσε και τον ένένεψε.

Τήν κράτησε κοντά του, και ύστερα ούτε μία ώρα πιά δεν την άποχωρίστηκε! Ποιό ήταν τό μυστικό της γοητείας της που κράτησε άποκλειστικά δεμένο μαζί της τον άφίσκορο αυτόν γλεντζέ, έμεινε και θά μείνει μυστήριο. 'Ο Δημήτριος την έκαμε Μούσα του. 'Όταν έφευγαν ό-λοι, την κρατούσε μόνον αυτή και έδινε άυστηρή διαταγή όσάκις κλεινότανε μαζί της να μην τον ενοχλήσει άπολύτως κα-νείς!

★
'Ο Δημήτριος έζήτησε από τους 'Αθη-ναίους να του παραχωρήσουν τό ναό του Παρθενώνος, άπάνω στην 'Ακρόπολι, για κατοικία του! Σε κάθε άλλη περίπτωση, μία τέτοια άξίωσις θ' άπεκρούετο ως ε-σχάτη άσέβεια. 'Αλλά τό ήθικό ήταν πε-σμένο εκείνη την εποχή σε τέτοιο σημείο, ώστε χωρίς διαταγή άναγνωρίστηκε ότι ο Δημήτριος ήταν «μικρότερος αδελφός της θεάς 'Αθηνάς» και συνεπώς είχε δι-καίωμα να εγκατασταθί στο ιερό της! 'Ετσι έπρότεινε ο Στρατοκλής κι' έτσι έ-

γινε. Στόν «όπισθοδόμο» του ναού, μέσ' από τό μαρμάρινο περιστύλιο, ή λίγο μό-λις πριν κοινή και παραπεταμένη γυναι-κούλα που νοικιαζότανε από τις παρτές σε κάθε ταβέρνα όταν άναβε βάνναυσα ή νεχτερινή διασκέδασις, μετέφερε τόρα τό κρεβάτι της της θριαμβευτικά από κάποια μακρυνή συνοικία και απέκτησε και μία στρατιά σκλάβες ως άκολουθία της που θά την έμύρωναν μετά τό μπάνιο της!

Η Λάμια έδασίλευε ούσιαστικά, προ-σωποποιημένη κυρίαρχος θεότης στα ά-δύτα της θρησκευτικής άγνότητος της παρθένου 'Αθηνάς!

★
'Όποιος τολμούσε, ως είχε αντίρρηση! Και δεν ήταν καν νέα πολύ, να πής ότι στη δροσιά της και στη φρεσκάδα της ώφευλε την καταπληκτική αυτή προτίμη-σι — αν κρίνει κανείς από ένα έπεισόδιο που έχει περιωσθή: Σ' ένα συμπόσιο είχε προσκληθί μία περίφημη χορεύτρια, ή Δημώ που είχε και τό χαρακτηριστικό-τατο παρατσουκίλι Μανία, δηλαδή «τρέλ-λα». Αυτή, λοιπόν, που ήταν σεργιτη και περηφανευότανε ότι κανένας άντρας δεν είχε τό κουράγιο ν' αντισταθί στα τσα-κισμάτά της, πειράχθηκε τρομερά βλέπον-τας τό Δημήτριο μπροστά της άσυγκίνη-το. Είχε πέσει σε μελαγχολικούς συλλο-γισμούς:

—Τί σκέπτεσαι; την ερώτησε ο Δημή-τριος.

Η Δημώ ή Μανία του άπάντησε με θάρρος, δείχνοντας τη Λάμια:

—Είπε γρηά!

—Ναί, όμως δεν ξέρεις έσύ τά χαρί-σματά της! είπε ο Δημήτριος.

—Μμ!... έμψύχισε ή χορεύτρια. Τά ε-δια χαρίσματα που θάβρισκες και στη... μάνα μου!

★
'Ο Δημοκλής, ο θαρραλέος άνεψιός του πεθαμένου πιά Δημοσθένη, που ένυνέ-χιζε την άντιμακεδονική πολιτική του με-γάλου θεού του, δεν άφηνε στιγμή χωρίς να διαμαρτύρεται στην 'Αγορά εναντίον του βαρβάρου δυνάστου, έχοντας πάντα τό φρενικό θέαμα της παντοδύναμης Λά-μιας ως παραδειγμα για να έξεγείρει τους συμπολίτες του. 'Αλλά, τό αποτέλεσμα ή-ταν, ο τίμιος αυτός πατριώτης να έξο-ρισθί, ή μάλλον να τό σκάσει για να γλυ-τώσει από την τιμωρία που τον έπερί-μενε.

Η Λάμια έκανε ό,τι ήθελε.

Μία μέρα έγρίναζε τον έστεμμένο φίλο της ότι δεν της έδινε όσα χαρίματα της έχρειάζονταν. Και ο Δημήτριος για να της κάμη τό κέφι, εκάλεσε άμέσως τον Δίμον των 'Αθηναίων και διέταξε να γί-νη γενικός έρανος, άναγκαστική φορολο-γία, επίταξις των προϊόντων, δημευσις των περιουσιών, και να του προσκομι-σθούν χωρίς χρονοτριβή 250 τάλαντα, πο-σόν μυθώδες, άναλογούν προς βουνα έ-κατομμυρίων σημερινών δραχμών. Οι εκ-πρόσωποι του Δήμου φαντάστηκαν ότι ό ήγεμών σχεδιάζει έαφνικά κάποιον και-νούργιο πόλεμο. 'Αλλά, όταν έμάζεψαν τά λεπτά και τά κουβάλησαν, φορτωμένα σε ύποζύγια, άπάνω στην 'Ακρόπολι, ο Δη-μήτριος εφώναζε μπροστά τους τη Λάμια, και της τάδωνε όλα, λέγοντάς της:

—Πάρε, να μην παραπονεόσαι. νάχης όσα θέλεις για τά κοκκινάδια σου!

Η γυναίκα αυτή είχε κάταντήσει πει-ρασμός, και ο κόσμος πιά έξηγείρετο ά-ναφανδόν εναντίον της. Κάποτε χρειά-στηκε να στείλη πρεσβεία ο Δημήτριος στον Λυσίμαχο που βασίλευε μεταξή Θράκης και Μικράς 'Ασίας, κοντά στον 'Ελλάσποντο. 'Ο Λυσίμαχος, για να τους κάμη έντύπωση, τους έδειξε τά μέλη του

ΧΑΝΕΤΕ

κυριολεκτικώς

όσοι δεν έτυχε να παρακολουθήσετε

Στά 12 προηγούμενα

τεύχη του «Θησαυρού»

τά Ισάριθμα α ο τ ο τ ε λ η άριστορ
γήματα

ΤΟΥ Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΥ

από την πρωτότυπη σειρά «Κλασσικοί
Θρύλοι».

1ον) Η ΚΟΜΗ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ (τόν καιρό που 'Ελλάδα ήταν όλοκληρη ή Μεσόγειος).

2ον) ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ (ό τύραννος που έδολοφόνησε τον έ-αυτά του).

3ον) ΔΙΟΓΕΝΗΣ Ο ΣΙΝΩΠΕΥΣ (ό φι-λόσοφος που εζησε και πέθανε σαν ένα σκυλί).

4ον) Ο ΣΚΥΘΗΣ ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ (ένας θάρσαρος μεταξή των έπττα σοφών της αρχαιότητος).

5ον) ΧΛΑΜΙΣ ΣΥΛΩΣΩΝΤΟΣ (μια ά-πίστευτη ιδιοτροπία της τύχης).

6ον) ΑΙΣΩΠΟΣ Ο ΔΟΥΛΟΣ (ή κατα-πληκτική σταδιοδρομία ένδός άγραμ-μάτου διδασκάλου των αίωνων).

7ον) Ο ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙ-ΚΗ ΤΟΥ ΖΩΗ (τό άνόητο τέλος του εύφρεστέρου «Έλληνο»).

8ον) ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ (ό τραγικός ά-νεμικός του 'Αριστοτέλη).

9ον) Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΕΝΝΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ (ή πάλη του κατά του Μεγάλου Αλεξάνδρου).

10ον) ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙ (τό Μαρατικό πνεύμα πρδ δύο χι-λιάρδων έτών και πλέων).

11ον) Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ (είχημώ-τος των πειρασμών του Αιγαίου).

12ον) ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΘΕΑ (ή φήη άπα-τό Λιόπεσι πρδ είκοσιπέντε αίωνων).

Δεν είνε γεννήματα φαντασίας, αλλά

ΜΕΛΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

αόθεντικά διαλεγμένες καθεμία μέσ' από
τά αρχαία κείμενα,

γραμμένες όλες με άυστηρή προσοχή και
με την άσύγκριτη χάρι της πέννας

του ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ.

Σε κάθε προσεχές τεύχος του «Θησαυρού»
τά ανέκδοτα αυτά έργα

ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΘΟΥΝ

σωματός του με παλές πληγές.

—Τά βλέπετε αυτά; τους είπε. Είνε δαγκωματιές από λιοντάρια όταν μία φο-ρά ο Μέγας 'Αλέξανδρος μ' έκλεισε στο κλουβί τους για να με φάνε!

Και οι 'Αθηναίοι πρόσβεις, ρίχνοντας τό πράγμα στο άστέιο, του άποκρίθηκαν:

—Σ' αυτό δεν ύστερεί καθόλου και ό δικός μας ό βασιλιάς που έχει χειρότερες δαγκωματιές στο σβέρκο από τη Λάμια, που είνε άνήμερο θηρίο!

Αυτά κι' αυτά έκαμαν σιγά-σιγά να ψυχραθούν τόσο οι σχέσεις των 'Αθηναί-ων προς τον Διμήτριο, ώστε ένθ προη-γουμένως τον έλάτρευαν, όταν κατόπιν έχασε την έν 'Ιψή παήν, τουστείλαν άντιπροσωπεία στο πέλαγος να του δη-λώσει ότι ή πόλις με κανέναν τρόπο δεν έννοεί στο έξής να τον ξαναδεχθί!

★
Και ο Δημήτριος ίσως νάφευγε. 'Αλλά ή Λάμια επέμευε και τον έξώθησε να σφίξει την πολιορκία του. 'Όταν μπήκε πάλι στην πόλι της 'Αθηνάς, φαινότανε τόσο βαρεία πειραγμένος, ώστε ήθελε να έκδικηθί. Η Λάμια όμως δεν τό άφηρε. Οι 'Αθηναίοι έπεσαν στα πόδια της. Και αυτή, ή ίδια που τον είχε έξερεθείσει, σι-γά-σιγά τον μαλάκωσε. Τυλίχτηκε γύ-ρω στη μέση του με τό κορμί της που ή-ταν έλαστικό σαν του φιδιού και τον έ-μάγεψε άλλη μία φορά. Η Λάμια άγα-πούσε τον τόπο της. Τά μέρη της 'Ανα-τολής, που την έτρεχε, δεν της άρεσαν, και ούτε προτιμούσε τις κακουχίες και τους κινδύνους των έκστρατειών, ένθ της χαμογελούσε ή ιδέα να περάσει ήσυχα, σάνίσχυρη μέσα στον Παρθενώνα, τη γλυ-κειά ζωή των έρώτων της. 'Ο Δημήτριος της έκαμε τό χατήρι, και τότε ή Λάμια διέταξε να ξεμπαρκάρουν στον Πειραιά τά φορτία του σταριού και να τραπή ο πληθυσμός που είχε πεινάσει από τον ά-ποκλεισμό. Για να την άμείψουν, οι 'Α-θηναίοι της έχτισαν ναό με τ' όνομά της και της έκαμαν τελετές λατρείας, λησμο-νώντας την πρόστυχή της καταγωγή.

Η Λάμια, μπουχτισμένη από μεγα-λεία, είχε ακόμα μία περιέργεια από τον καιρό που ήταν παιδί, και θέλησε με την ευναιρία αυτήν να την ικανοποιήσει. Δεν ήξερε τί άκριβώς ήσαν τά λεγόμενα 'Ε-λευσίονεια Μυστήρια και έπρεπε όπωσδή-ποτε να μνηθί στα ιερά. 'Εβαλε, λοιπόν, τον Δημήτριο και τό ζήτησε για λόγους του. Οι 'Αθηναίοι έξοικιατίαν στην άρχή:

—Εύχαρίστως —είπαν— αλλά είνε, βλέ-πετε, τεχνικώς άδύνατο προς τό παρόν!

—Και γιατί; μπήκε στη μέση ή Λάμια κινράτητη.

—Τώρα είνε 'Απρίλης. Η μήνις, λοι-πόν, γίνεται πρδτά τό Φεβρουάριο κι' ύ-στερα πάλι για δεύτερη φορά τον 'Οκτώ-δριο.

—Και λοιπόν; ξανάπε ή Λάμια. Θα κά-ννε άμέσως ένα ψήφισμα να μετονομά-ζιτε τον 'Απρίλη σε Φεβρουάριο! Θα μνηθούμε. Και την άλλη μέρα με άλλο ψήφισμα θά μετονομάζιτε τον 'Απρίλη —Φεβρουάριο σε 'Οκτώβριο, ώστε να ξαναμνηθούμε, και ύστερα τον κάνετε 'Α-πρίλη από την άρχή!

Τό θέλημά της έγινε. 'Ο πρόθυμος θε-ράπων Στρατοκλής ετοίμασε σε μία ώρα τά ψηφίσματα. Τίποτ' από τ' ανθρώπινα και τά θεία δεν έμεινε άπαραβίαστο. Η Λάμια διετύπωνε κάθε καμπίτσιο της, ο Δημήτριος διέτασσε και οι 'Αθηναίοι ύ-πέκυπταν. Η αούλητρίς εφάρριζε με τον αόλο της και τό σμπάν έχόρευε κατά τά γούστα της...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Δύο γράμματα βπονδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου κοβός και πεζοδρομίων

Ποιά αίτια δημιουργούν τας άνοήτους μας όρμας

Δι' άσημάντους άφορμάς

Χαρίδμη μου.

Έπαθα προχθές μιá περιπέτεια, χωρίς καμμίαν άφορμήν, πολλῶ δὲ μάλλον αίτια, γι' αὐτήν δὲ τώρα θρίσκομαι στὸ φρέσκο ὁ καυμένος. Άκου, λοιπόν, τί έπαθα προχθές συγκεκριμένως. Ήρθαν ἐδῶ τρεῖς φίλοι μου παλαιοὶ ἀπὸ τὴν Αἴγινα, κι' ἐγὼ θυσία ἔγινα, ὑποβληθεὶς σὲ ἔξοδα πραγματικῶς μεγάλα νὰ φέρω στὸ τραπέζι τους καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, νὰ βρῶ ἕνα γραμμόφωνον ποὺ μουσικὴν νὰ παίξῃ, νὰ δανεισθῶ—τί νάκανα;—ἄλλο ἕνα τραπέζι, νὰ σπεύσω δυὸ ἀντίσκηνα καινούργια νὰ τοὺς στήσω. νὰ κάνω, τέλος, καθετὶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω... Έβράγαγε περίφημα καὶ εἰς τὸν Βάκχον ἔθυσαν, ἀλλὰ στὸ τέλος μέθυσαν, καὶ τότε ἕνας ἐξ αὐτῶν, ἀφήγων τὸ ποτόν, μοῦ ζήτησε, Χαρίδμη... κασάτα παγωτόν! Έγὼ μ' εὐγένειαν πολλὴν τοῦ εἶπα πὼς δὲν ἔχω κι' ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησε πὼς «πρέπει νὰ προσέχω γιατί πολλά τοῦ τάπα». Άμέσως τοῦ ἐδήλωσα πὼς εἶχε γίνῃ τάπα, κι' ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησιν μοῦ ἔδωσε μιὰ φάπα!

Έγώ, ἂν κι' εἶμαι ἄνθρωπος ἐκ γενετῆς στομάχος, τὸν ἔβρισκα, Χαρίδμη... κι' ἔγινε τότε μῦθος! Αὐτοὶ ποὺ στὸ τραπέζι μου προηγουμένως ἥθισαν ἄρχισαν νὰ με δέρνουνε... Καὶ ἐξοφενδονίσθησαν ποτήρια καὶ καθίσματα καὶ πιάτα στὰ κεφάλια μας. Οἱ γείτονες ποὺ εἶδαν ἀπὸ μακρὰν τὰ χάλια μας, καὶ ποὺ ἐκαταλάβαινε ὅτι ἐμεῖς ἐν τέλει θὰ βάλαμε καὶ πυρκαϊὰ ἐπάνω στὴν Πεντέλη, πολλὴ καλῶς ἐποίησαν κι' εὐθὺς τοὺς χωροφύλακες ἐπήγαν κι' εἰδοποίησαν. Ὡστόσο, ὅμως, νῆρθουνε ἐσυνεχίσθη ἡ μάχη. Μοῦδωσαν εἰκοσι μπουνιές, ἐν ὧν, στὸ στομάχι, κι' ἐγώ, ποὺ εἶμαι δυνατὸς κι' ἔχω γεροθιὰ γεμάτη, με χίλια ζόρια ἔβγαλα στὸ τέλος ἕνα μάτι...

Τὰ ὄργανα τῆς τάξεως μοῦδωσαν εἰσιτήριον διὰ τὸ κρατητήριον, κι' ἤδη δὲν ἔξω ἂν φυσῶ ἔξω βορηῆς ἡ νότος. Έξ άφορμῆς, ἀγαπητέ, αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, θὰ ἤθελα νὰ μάθω —χωρὶς πλέον νὰ πάθω— ἔάν αὐτὲς οἱ συμπλοκὲς δι' άσημάντους λόγους, ἀποτελοῦν γιὰ τοὺς ρωμηοὺς εἶδος ἐπιδημίας. Χωρὶς ἐπαίνους, φυσικά, ἀλλὰ καὶ δίχως ψόγους, ὑπὸ τῆς λίαν ἐμβριθοῦς, ἐδῶ, Ἀκαδημίας, ἔπρεπε ἀνακοίνωσις νὰ γίνῃ ἐπ' αὐτοῦ... Μὰ εἶδες πράγματα, μωρέ; Τὰ ἀντελήφθηκε; Φτοῦ!...

Διὰ ταῦτα σὲ ἀφήνω με ὀργὴν ἀλλὰ καὶ μένος καὶ διατελῶ προθυμῶς

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Βρε Κλέωνα,

Σὲ δείρανε; Μὰ ἦτανε καιρὸς! Παράγινε, βρε φίλε μου, ἐσχάτως ὀλνηρός, καὶ νὰ σοῦ πῶ ὀφείλω, πὼς ἦταν ἀπαραίτητο νὰ φῶς λιγάκι ξύλο! Ποιὸς σοῦπε Ἀμφιτρυῶνας, ἀγαπητέ, νὰ γίνης καὶ στὴν Πεντέλῃ νὰ καλῆς ἀνθρώπους ἐξ Αἰγίνης. Για ὅλα ὅσα ἔγιναν εὐθύνεσαι ἐσύ, ποὺ ἔδωσες στοὺς φίλους σου καὶ ἤπιανε κρασί! Δὲ σοῦχω πῆ καὶ ἄλλοτε, βρε ὄνε ἀπετάλωτε, πὼς τοὺς ἐμπνέει ἄσχημα τοὺς Ἕλληνας ὁ οἶνος καὶ πὼς γλεντοῦνε, ἅμα πιούν, πολλὴ ἐπικινδύνως;

Άφοῦ αὐτὸ τ' ἀπλούστατο τὸ πράγμα δὲν κατάλαβες προτάσεις θεοπάλαδες μοῦ κάνεις τώρα ποῦπαθες μιὰ σοβαρὴ ζημία καὶ θέλεις γνώμη σχετικὴ ἀπ' τὴν Ἀκαδημία. Μὰ δίχως νὰ συμβουλευθῆς κἂν τὸν Ἀριστοτέλην, θὰ ἔπρεπε νὰ ἤξερες πὼς, γενικῶς, ὁ Ἕλληρ εἶνε ὁ πιὸ αὐθεντικὸς τύπος τοῦ «μὴ μοῦ ἂπτον», καὶ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος του, τοῦ τόσο ἐνδεξάπτου πηγάζει πάντα ὁ καυγάς, ὁ φόνος, τὸ δυστύχημα... Κάθε Ρωμηὸς πὼς δὲν μεθὰ δάξει ἀμέσως στοίχημα, καὶ θεβαιώνει πίνοντας πὼς εἶνε ἐν ὕφεσει. ἐνῶ με τρεῖς μόνο γουλιές γίνεται κι' ὅλας φέσι! Τότε ἀρχίζει τίς φωνές, χειρονομίαι ἑξάλλως, οὐαὶ δὲ ἂν τοῦ πατηθῇ, τέτοια στιγμὴ, ὁ κάλος! Τὸ πᾶν εἰς τὸ μεθύσι του ἐμπρός ὑποχωρεῖ, παύουνε νὰ τὸν συγκινοῦν τραγοῦδια καὶ χοροί, ἀνάβει μέσα τὸ κρασί σὰν κάρβουνο ἡ κόκκ, τὸν πιάνει κάτῃ ξαφνικά—ὡς εἶδος τι... Ἀμὲν— καὶ ἂν παρεξηγήθηκε... ἔ. οέ, ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν ἐφοβήθηκε!...

Άπὸ αὐτά, βρε Κλέωνα, πολλὰ θὰ διδαχθῆς, ὅποτε στὸ συμπέρασμα ἐτοῦτο θὰ ἀχθῆς: Ποτὲ δὲν πρέπει ὁ Ρωμηὸς νὰ πίνῃ δημοσίᾳ, γιατί βλέπων τοῦ φίλου του ἀμέσως τὸν... σωοία, νομίζει πὼς τὸν βάλανε... δυὸ ἄνθρωποι στὴ μέση, καί... ἀγριεύει πάραυτα καὶ ἐτσι παίρνει θέσι ἀμυνόμενου... καί... ὁρμὰ με δύναμι καὶ λύσσα καὶ πάει στὸ... τιῆμα ἴσα... Αὐτό, λοιπόν, τὸ σύνθημα ἂς μείνῃ στοὺς αἰῶνας: «Ὁ Ἕλληρ πρέπει πάντοτε νὰ πίνῃ... κατὰ μόνας!»

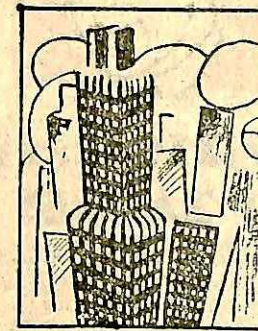
Έπὶ τούτοις, φίλε Κλέων, σὲ ἀσπάζομαι ἀσμένως ὁ πολὺ καλὸς σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

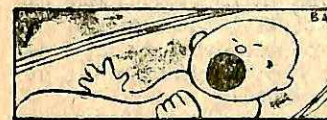
Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Αὐτὰ καὶ... ἄλλα συμβαίνουν στὴν Ἀμερικὴ!

Μιὰ γρήγορη ματιά στὴν οικονομικὴ καὶ στὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῆς

★ **ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ:** Τὸ Ἀμερικανικὸ θησαυροφυλάκιο ἐδημοσίευσεν ὅτι γιὰ τὴν χρῆσιν τοῦ οικονομικοῦ ἔτους ποὺ ἀρχισε τὴν 1ην Ἰουλίου, ἐτύπωσε 1.300 τόννους, ἕνα ἑκατομύριο τριακόσιες χιλιάδες κιλά χαρτονομισμάτων. Ἀφήνουμε τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ μᾶς ποῦν πόσα δολλάρια ἀντιπροσωπεύουν σὲ τραπεζογραμμάτια.

★ Ὁ κ. Χάρρυ Κέλλ κατέρριψε ἕνα νέο ρεκόρ στὴ Νέα Υόρκη. Εἶνε ἡλικίας 41 ἐτῶν, παντρευθῆκε σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν καὶ ἀπὸ τὸ 1914 ἔφερε στὸν κόσμον, με ἀξέπαινον ρυθμικότητα καὶ ἀναλογίαν, μιὰ κόρη ἢ ἕνα ἀγόρι κάθε χρόνο. Σὲ εἰκοσι τέσσερα χρόνια, εἰκοσι τέσσερα παιδιά! Ἐπὶ αὐτὰ γεννήθηκαν ἑφταμηνίτικα κι' ἕνα πέθανε ἀπὸ ἀρρώστεια. Τὰ ἄλλα γεννήθηκαν ὑγιέστατα. Σὰν τὸν πατέρα τους καὶ τὴ μητέρα τους. Ἰδοὺ τὰ ὀνόματά τους κατὰ ἡλικίαν: Χόβαρτ, Ἀλμπερτ, Στάνλεϋ, Τόμας, Ἐβελιν, Σίρλεϋ, Βίβιεν, Φλόρα, Καϊκίλια, Ντόροθυ, Βιργίλιος, Ρότζερ, Ράμνοντ, Πατρίσια καὶ ἡ τελευταία, ὅχι ἡ μικρότερη, Αἰτέα.

Τὰ τέσσερα πρῶτα παιδιά εἶνε ἤδη παντρεμένα. Τὰ δυὸ ἔχουν καὶ παιδιά. Σὲ ἡλικία εἰκοσι ἐτῶν ἡ Αἰτέα θὰ εἶνε θεία καὶ μικρότερη ἀπὸ τὰ ἀνῆψια τῆς.

Ὁ Χάρρυ Κέλλ διερωτᾷται τί θὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὸ 1939!

★ Ὁ Ἀμερικανὸς Ἰσραηλῆς Γκόβα, ἔκαμε μιὰ περιεργὴ στατιστικὴ γιὰ τὸ 1938. Ἐμέτρησε 10.140 Ἰσραηλίτες ἐξαιρετικὰ πλούσιους ποὺ ζοῦν σὲ 44 Κράτη τοῦ Κόσμου.

Πολυαριθμότεροι ἀπ' ὅλους εἶνε οἱ Κοὲν καὶ οἱ Λεβῆ. Τὸ ὄνομα Κοὲν τὸ φέρουν 134 Ἰσραηλίτες, ἀλλὰ μπορούμε νὰ προσθέσωμε καὶ 215 παρλλαγές αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπάρχουν 36 Κόνς, 19 Κρόνς, 2 Κόβανς, 3 Κούεν καὶ 1 Κόν.

Στοὺς 136 Λεβῆ καὶ Λέβυς ἡ Λοῦις προσθέτομε ἄλλους 83 Λέβινς καὶ Λίβινς.

Ἐπὶ 8.477 βιβλιογραφίες ἐμέτρησε 1521 νομικοὺς, δικηγόρους, δικαστὰς κ.λ.π., καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ Βενιαμὴν Καρντόζο, πρῶτος δρος τοῦ ἀναστάτου δικαστηρίου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. 1.230 γιατροὺς, 600 ραββίνους, 562 ἐμπόρους, 521 καθηγητὰς, 336 βιομηχάνους, 308 μηχανικοὺς, καὶ ἀρχιτέκτονας, 248 λογοτέχνες, συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφους, 228 καλλιτέχνες καὶ 209 μουσικοὺς.

★ Καὶ μιὰ ἄλλη στατιστικὴ: Κάθε χρόνο περισσότερο ἀπὸ 60.000 παιδιά πεθαίνουν ἀπὸ κληρονομικὰς νόσους, μόνον στὴν πολιτεία τῆς Νέας Υόρκης.

Τὸ διαβάσατε καλά; περισσότερο ἀπὸ 60.000 παιδιά τὸν χρόνο!

Τὸ 1937 9.267 ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά πέθαναν ἀπὸ φυματίωσι. Κι' ὕστερα λέμε πὼς στὴν Ἀμερικὴ βασίλει ἡ Ὑγεία!

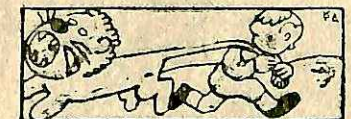
★ Λένε, πὼς οἱ κακοποιοὶ πολὺ σπάνια ἔχουν τύχη. Ένα ἀληθινὸ παράδειγμα εἶνε τοῦ Πῶλ Γκογιέτ. Σὲ ἡλικία εἰκοσι ἡρόντων ὁ Πῶλ Γκογιέτ, χωρίς νὰ ἔχη περάσει ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, εἶχε διαπράξει ὅλα τὰ ἐγκλήματα. Ἐγνώρισε τίς σοφρονιστικὰς φυλάκας, τίς ἐπανορθωτικὰς καὶ τὸ Σιγκ-Σιγκ. Αὐτοῦ θὰ γνωρίσῃ τὸ Ὀκτατρεῖς καὶ μεθαῖριο ἴσως, τὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα. Ὅποιαδήποτε κι' ἂν εἶνε ἡ σταδιοδρομία του, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐκεῖνο ποὺ ἔξορμε εἶνε ὅτι οἱ ἀστυφύλακες τὸν ἐνέλαβαν ἐνῶ ἔκοβε ἕνα χονδρότατο σῦρμα, ποὺ διοχέτευε τὸ ηλεκτρικὸ ρεῦμα σ' ἕνα μεγάλο ἐργαστάσιον τοῦ Ἀδγκ-Ἀϊλαντ με τὸν σκοπὸ νὰ πονήσῃ τὸ μετάλλο του.

Όταν ὠδηγήθη στὸ τιῆμα, διεμαρτυρήθη, ὀρκιζόμενος ὅτι οὐδέποτε εἶχε διαπράξει ἐγκλημα καὶ ὅτι ἦταν ἄνθρωπος τίμιος.

Ἡσυχασε ὁμως ἀμέσως καὶ ὁμολόγησε κάθε ἐγκλημα ποὺ εἶχε διαπράξει ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὅταν ὁ ἀνακριτὴς τοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ τὸν κατεδίκαζε ἂν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Τὸ ηλεκτρικὸ σῦρμα ποὺ ἔκοβε, εἶχε κοντά του, σὲ ἀποστασι δέκα ἑκατοστῶν καὶ παρραλλήλως πρὸς αὐτὸ δυὸ ἄλλα χονδρὰ σῦρματα, ποὺ μετέφεραν ἕνα ηλεκτρικὸ φορτίο 12.000 βόλτ! Νά, λοιπόν, ποὺ ὁ Πῶλ εἶχε τύχη! Κόβοντας τὸ σῦρμα, δὲν ἄγγιξε τὰ δυὸ ἄλλα με τὸ ηλεκτρικὸ ρεῦμα καὶ ἐπὶ πλέον ἔτυχε νὰ μὴ διαλέξῃ παρὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν εἶχε ρεῦμα, χωρίς νὰ τὸ ξέρῃ.

Τὸ δικαστήριο τὸν ἔστειλε νὰ παραθεσίῃ πέντε χρόνια σὲ Σιγκ-Σιγκ!

★ Ὁ κ. Χέρμαν Μόρρις εἶνε ἕνας πατέρας πολὺ δάλας. Ὁ γυιὸς του Τζόν, ποὺ μόλις ἔχει συμπληρώσει τὰ ἑπτὰ του χρόνια, ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ πὼς δὲν θὰ παρέμενε στὸ σπίτι, ἀλλὰ θάπαιρνε

τὸν δρόμο τῆς τύχης του, ἂν δὲν τοῦ ἔφεραν ὡς φίλο τοῦ σὰ παιγνίδια ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ κάνῃ, ἕνα... λιοντάρι!

Διαβάσατε καλά; Ὁ πιτσιρικὸς αὐτὸς ἤθελε ἕνα λεοντάρι γιὰ νὰ παίξῃ μαζί του.

Κοί τί νομίζετε πὼς ἔκαμε ὁ Χέρμαν Μόρρις; Δὲν περιόρισε τὴν ἐπιθυμία τοῦ κακομαϊγμένου γυιό του μ' ἕνα γερό χαστούκι. Ἀπεναντίας, ἐμελέτησε με προσοχὴ τὸ ζήτημα, τὸ συνεζήτησε με τὴ γυναῖκα του καὶ ἡ συζήτησις τῶν κατέληξε σὲ καυγά. Ἡ κυρία ἐγκατέλειπε τὴν οἰκονομικὴν στέγη καὶ πηγε στὴ γητέρα τῆς, συναποκοιζώντας τὸ ἀνυπόφορο παιδί τῆς. Κι' αὐτὸ ἔγινε γιατί ἡ μητέρα ὑπεσχέθη στὸν Τζόν νὰ τοῦ χαρίσῃ ἕνα λεοντάρι καὶ ἀνέθεσε τὴν προμήθειάν του σ' ἐναν κινητὸ ἀγρίον ζῶον.

Ὁ πατέρας δὲν μπορεῖ νὰ βοηθῇ μιὰ λύσι σ' αὐτὸ τὸ δίκοντο πρόβλημα. Ἡ γυναῖκα του, γιὰ τὴν αἰτίαν αὐτὴ τοῦ ζητᾷ διαζύγιο κι' ὁ δυστυχὴς Χέρμαν δὲν ἔχει τί νὰ κάμῃ. Νὰ περιτμήσῃ τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ φέρῃ τὸ λεοντάρι στὸ γυιό του ἢ νὰ δεχθῇ τὸ διαζύγιο καὶ ν' ἀφήσῃ τὸν γυιό του νὰ τὸν φάῃ τὸ λεοντάρι ποὺ ταρῆγγελε ἡ μητέρα του νὰ τοῦ φέρουν ἀπὸ τῆς... ζουγκλά;

ΜΟΡΙΣ ΝΕΡΟΝ

ΥΠΗΡΞΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΠΟΤΕ Η ΑΤΛΑΝΤΙΣ;

Λένε ὅτι, ἐκεῖ πέρα, ἐπὶ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀνάμεσα τὸ νησί, ψήλωσαν πολὺ, τὰ παλάτια γκρεμιστικαν, οἱ ποταμοὶ πλημμύρισαν καὶ σιγα-σιγα τὸ νησί βοῦλιαξε. Μόνον μερικὸι κάτοικοι μπόρεσαν νὰ σωθοῦν καὶ ὄχληκαν στὴν Ἰσπανία κι' ἀπ' ἐκεῖ σκορπίσθηκαν στὸν κόσμον. Αὐτὴ εἶνε ἡ παράδοσις. Κι' ἀκομὴ σήμερὰ δὲν ἔξορμε ἂν ἡ Ἀτλαντὶς ὑπῆρξε ἕνα φανταστικὸ νησί ἢ πραγματικόν. Μερικοὶ ἱσχυρίζονται ὅτι πράγματι ὑπῆρξε ἡ Ἀτλαντὶς κι' ὅτι ἡ Γροιλανδία, αἱ Κανάριοι νῆσοι καὶ αἱ Ἀζόροι δὲν εἶνε ἄλλο ἀπὸ τίς κορυφές τῶν βουνῶν τῆς Ἀτλαντίδος.

Τὸ ὠραῖο νησί τοῦ Ἀτλαντικοῦ θύλας εἶναι μᾶλλον μιὰ παράδοσι!

πάντα γεμάτα μέλι.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΕΙΝΕ ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ; ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ Ή ΞΑΝΘΕΣ;

Το πρόβλημα αυτό είναι παλιό όσο και ο κόσμος.

Από φυσικής απόψεως είναι περιττό να πούμε ότι ο άνδρας είναι ανώτερος από τη γυναίκα. "Ας δούμε λοιπόν από διανοητικής απόψεως το πρόβλημα αυτό.

Οι γιατροί έχουν παρατηρήσει από καιρό ότι το μυαλό της γυναίκας είναι κατά μέσον όρον ελαφρότερο από το του άνδρος. Άλλα ή εξυπνάδα δεν εξαρτάται από το βάρος του μυαλού. Υπήρξαν μεγάλοι άνδρες με μικρό μυαλό ως προς το βάρος του και μεγάλοι ήλθιοι με βαρύτατο μυαλό!

Οι επιστήμονες παρατήρησαν επίσης ότι η γυναίκα είναι ολιγώτερο ευαίσθητη στον πόνο. Ένα τσίμπημα θελόνης κάνει έναν άνδρα να φωνάξει, ενώ δεν πειράζει καθόλου μια ράφτρα που τσιμπιέται με τη βελόνα της πολ

λές φορές την ημέρα. Άλλ' ας αφήσουμε τους γιατρούς και ας ακούσουμε τους φιλοσόφους.

"Ένας απ' αυτούς, ο Σπένσερ, λέει: "Ο άνδρας κι η γυναίκα είναι ίσοι. Ο άνδρας όμως υπήρξε πάντοτε ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλει και γι' αυτό κατώρθωσε να κάνει πολλά πράγματα. Έφευρέσεις, ανακαλύψεις κ.λ.π. Η γυναίκα υπήρξε πάντα υπό τον άνδρα και δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα. Αν όμως η γυναίκα ήταν ελεύθερη, σαν τον άνδρα, θα ήταν έξ' ίσου έξυπνη".

Κι' ο Ζυλ Ρομαίν: "Η γυναίκα έχει όλες τις αρετές της μηχανής: ακρίβεια, υπομονή, άντοχη στον κόπο, καταναλίσκει όσα παράγει και εργάζεται όταν θέλει. Ο άνδρας είναι το αντίθετο: πολύ ευαίσθητος, ανυπόμονος, ανικανοποίητος, έχει ανάγκη έλευθερίας. Σήμερα εργάζεται και κι' αύριο όχι. Σήμερα αποδίδει πάρα πολύ, και αύριο τίποτα".

Μά νάνε αλήθεια, άρά γε βλέπεις αυτά;

"Ίσως ο άνδρας νάνε εξυπνότερος. Η γυναίκα όμως έχει αρετές που την κάνουν το «άριστο έργο» του σύμπαντος». Η γλυκύτης της, ή αδυναμία της και ή αφελεία της! Μιά γνωστικά

γυναίκα, μία ενεργητική γυναίκα είναι πάντα ανώτερη από τον άνδρα!

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΓΛΥΣΤΡΑΤΕ;

Είσαθε ένας τέλειος σύζυγος; Είσαθε μία τέλεια σύζυγος; Συζητήστε ευχαριστημένοι: "Η άσυναίσθητος γλυστράτε προς την... (χτυπήστε ξύλο) επικίνδυνη εκείνη ζώνη όπου ευτυχώς γάμοι καταλήγουν σε συμφόρες; Είτε έτσι είτε αλλιώς ελέγχετε τη θέσι σας μόνοι, απαντώντας σε καθεμία από τις παρακάτω έρωτήσεις μ' ένα ΝΑΙ ή ένα ΟΧΙ.

Μετά, γυρίστε στην σελίδα 70 για να βρείτε στις σχετικές απαντήσεις, που ακριβώς σ τ έ κ ε σ θ ε.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

1. Παρουσιάζεστε κομψή και εύχαρις κατά την ώρα του προγευμάτος;
2. Κερδίζετε αρκετό βάρος από την ημέρα των γάμων σας;
3. Φοράτε μπικουτί στα μαλλιά σας όταν πέφτετε στο κρεβάτι;
4. Άνοίγετε το ταχυδρομείο του συζύγου σας;
5. Τον διακόπτετε όταν διηγείται μιά ιστορία, για να την συνεχίσετε έσείς με τον τρόπο σας;
6. Φροντίζετε να ζητε σύμφωνά με τις συνήθειές του και τις πεποιθήσεις του;
7. Μετράτε ως τα 10 πριν πείτε μιά λέξη όταν μιά άνοητη συζητητής δείχνει ότι θα έβελιχε σε καυγά;
8. Τον απομακρύνετε, όταν κάνατε τα οικογενειακά σας ψώνια;
9. Του υπενθυμίζετε τί μπορούσατε να είσαθε, εάν είχατε παντρευθεί τόν ένα ή τόν άλλον;
10. Προμηθεύσατε τόν ρουχισμό και τα πρόβια, σύμφωνα με τις ιδιοτροπίες του;
11. "Όταν δεν πρόκειται να είσατε σπίτι κατά το δείπνο, του προετοιμάζετε το φαγητό την ακριβή ώρα, και φροντίζετε να μείνη ικανοποιημένος απ' όλα;
12. Τον κατακρίνετε μπροστά σ' άλλους;

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

1. Ζητάτε συγγνώμη από τη γυναίκα σας και ομολογείτε το σφάλμα σας όταν έχετε λάθος;
2. Δίνετε το καλό παράδειγμα να έρρισκεσε πρώτος, ως άρχηγός της οικογενείας, στο τραπέζι για το φαγητό;
3. Διαβάζετε στο κρεβάτι, όταν εκείνη θέλει να κοιμηθί;
4. Την αφήνετε να περιμένει για το δείπνο χωρίς να την ενοχλήσετε;
5. Θυμάστε την ημέρα των γενεθλίων της, της έορτής της, την επέτειο των γάμων σας;
6. Δέχεσθε επισκέψεις χωρίς να την συμβουλευθήτε;
7. Περιμένετε να σας λήη πώς διέθεσε ακριβώς κάθε δραχμή από τα άτομικά της έξοδα;
8. Την βοηθάτε όταν μπαίνει και όταν βγαίνει από το αυτοκίνητο;
9. Φέρνεσθε σύμφωνα με τη θέσι σας όταν συναντάτε μαζί στο δρόμο σας ένα κομψό και χαριτωμένο κορίτσι;
10. Της υπενθυμίζετε το Ευαγγέλιόν: «Η γυναίκα όφείλει να υπακούη στον άνδρα» μπρος στα παιδιά;
11. Είσαθε υπερβολικός στις νυχτερινές σας διασκεδάσεις, έξω από το σπίτι με την απειρά;
12. "Όταν ή μητέρα της πρόκειται νάρθη να σας επισκεφθί, της λέτε ότι είναι προτιμότερο να πάη ή ίδια να την ιδί;

α, οι γυναίκες! Οι άνδρες συζητούν για τους αγρούς, για τα σπίτια που θα κάνουν, για τις ήπειρους που θα κατακτήσουν, για έφευρέσεις, ενώ οι γυναίκες... τους βοηθούν μιλώντας για καπέλλα, για παπούτσια, για γούνες και για το χρώμα των μαλλιών τους! Άχι οι γυναίκες! Άς ενδιαφερθούμε όμως για το τελευταίο ζήτημα που τις απασχολεί.

Το χρώμα των μαλλιών εξαρτάται από τη φυλή και από την χώρα στην οποία ανήκει μιά γυναίκα. Π.χ. σε μερικές φυλές (στην άγγλο-σαξωνική) κυριαρχούν οι ξανθές κατά τα έβδομηντα τοις εκατό: Σ' άλλες (την Λατινική) κυριαρχούν οι μελαχροινές (73 μελαχροινές μέσα σ' εκατό γυναίκες). Κι' αυτή ή στατιστική χωρίς το δέξινε! Γιατί με το δέξινε γίνονται ξανθές κι' οι άραπινες! Κι' οι ξανθές γίνονται μελαχροινές με τη... βαφή!

Στις χώρες που βρίσκονται κοντά στον Ισημερινό οι γυναίκες είναι τόσο μελαχροινές, που μοιάζουν με... καρβουνιάρισες! Κι' όμως κάποτε σ' αυτές τις χώρες γεννήθηκε μιά μαύρη γυναίκα με... ξανθά μαλλιά. Άπεναντίας τώρα, στα βόρεια κλίματα, δεν πλεονάζουν οι ξανθές γυναίκες, αλλά οι... καστανές, δηλαδή το πολύ ανοιχτό μελαχροινό χρώμα! Οι έσκιμωες, οι αιμαίτες, είναι άλλων καστανές. Και σύμφωνα με κάποια θεωρία, το ξανθό μαλλί είναι πάντοτε άσθενικό και γι' αυτό τόν λόγο υπάρχουν στον κόσμο περισσότερες μαύρες, καστανές, μελαχροινές παρά ξανθές (29 ξανθές σε εκατό γυναίκες και 71 μελαχροινές).

Κι' αν εξετάσουμε το ζήτημα αυτό ιστορικώς θα ίδουμε ότι και σε περασμένες εποχές πάντοτε έκυρίαρχησαν οι μελαχροινές. Η Μεσαίονα, ή Ποπαιά, ή Κλεοπάτρα, ήσαν μελαχροινές. Άκόμα κι' ή θεά του Έρωτος τών Λατίνων ήταν καστανή.

Ζήτω λοιπόν! Οι μελαχροινές είναι περισσότερες από τις ξανθές.

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ Ή Έκείνος σαραντά-ρης, κομψός, γκρίζος. Έπείνη, κοριτσόπουλο δεκαοχτώ χρονών, θεότρελλο, επιπόλαιο, χαριτωμένο. Έκείνος (κάθεται μπροστά στο γραφείο του, άνοίγει το χαρτοφύλακα, βγάζει χαρτιά, τα μελετάει, κάνει άθροισεις, πατάει κόκκινες μολυβιές. Χτυπάει ή πόρτα μ' ένα μικρό, διακριτικώτατο χτύπημα). — Έμπρός...

Έκείνη (μπαίνει στο γραφείο, δροσερή σαν ένα ζωντανό λουλούδι μ' ένα φορεματάκι έμπριμ, έφαρμυστό πάνω στο σφιχτοδεμένο κορμί της). — Καλημέρα!...

Έκείνος (μόλις τη βλέπει, κλείνει βιαστικός τα χαρτιά του στο χαρτοφύλακα, πετάει το κόκκινο μολύβι και σηκώνεται). — Καλημέρα χρυσό μου κορίτσι...

Έκείνη (βγάζοντας την καπελίνα της και πέφτοντας ή ίδια σε μιά βαθεία έγγλέζικη πολυθρόνα). — Ωχ! Έσκασα... Τί ζέστη, θεέ μου!...

Έκείνος. — Μιά παγωμένη πορτοκαλλάδα θα σε συνεφέρη... (Βγαίνει, και σε λίγο ξαναγυρίζει, κρατώντας ένα ποτήρι παχυνμένο απ' έξω). Νά πιές... Θα δροσιθής...

Έκείνη. — Χίλια θερμά εύχαριστώ... (Πίνει).

Έκείνος. — Πρός Θεού! Όχι θερμά, γιατί θα ξαναζεσταθής... Χίλια παγωμένα εύχαριστώ, τα δίνει

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

«ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΦΙΛΙΑ»

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

και τ' αδέχεται κανείς σαν άναψυκτικό μ' αυτή τη ζέστη...

Έκείνη (Γελάει). — Άχ, πήτε μου κι' άλλα τέτοια... Τί καλά που έκανα ν' ανέβω... Περνούσα απ' έξω ήμουν κουρασμένη, σκασμένη απ' τη ζέστη, διψούσα για λίγη δροσιά, κι' ανέβηκα...

Έκείνος. — Και τη δροσιά σου την έδωσε ή πορτοκαλλάδα...

Έκείνη. — Περισσότερο μου την δόσατε σεις...

Έκείνος. — Παγωμένος, έ, κι' ευεργετικός με τη ζέστη;

Έκείνη. — Μη θέλετε να παίρνετε στραβά εκείνο που σας λέω... Ξέρετε καλά πόσο με τραβά ή συντροφιά σας, πόσο ξεχνιέμαι μαζι σας, πόσο περνούν οι ώρες μου σαν δυτερόλεπτα...

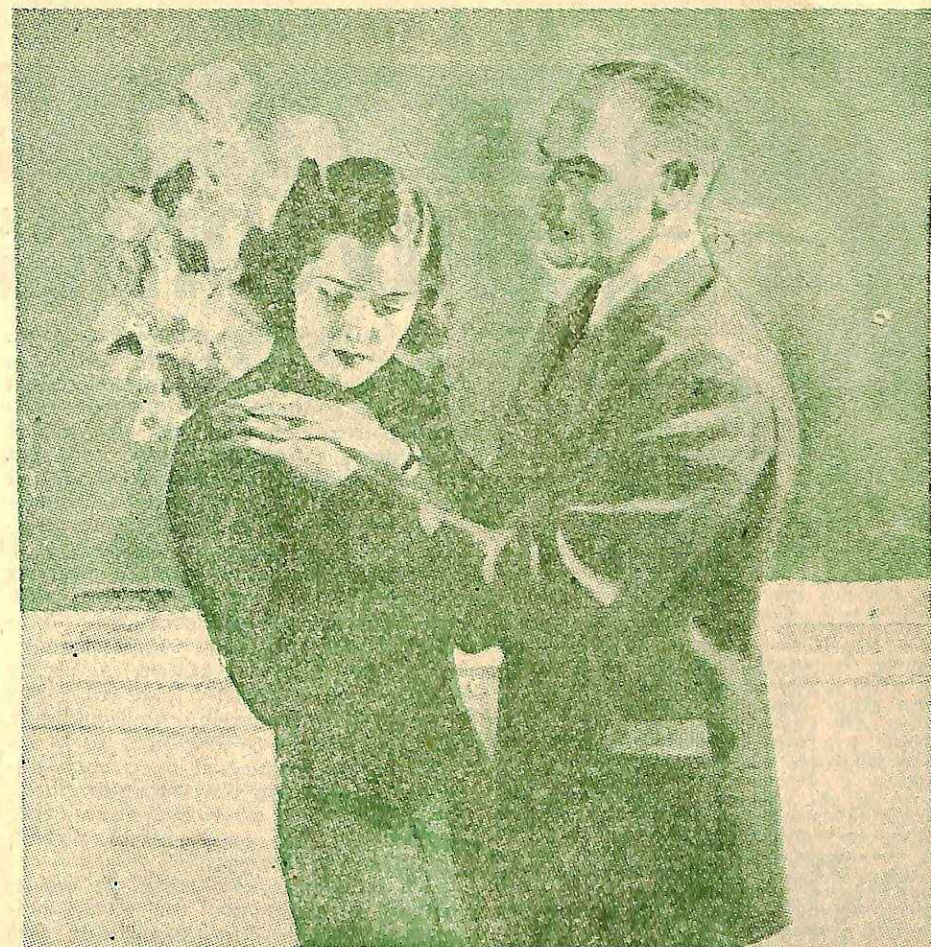
Έκείνος. — Σώπα γιατί θα το πάρω άπάνω μου...

Έκείνη. — Και γιατί να το πάρετε σήμερα μόνο; Τόσον καιρό πνύ με ξέρατε, δεν είδατε με πόση χαρά δέχομαι τη συντροφιά σας, έπιζητώ την παρέα σας, άκούω τα λόγια σας, ξεχνιέμαι κοντά σας...

Έκείνος (έλαφρά συγκινημένος). — Καί... μ' άγαπάς λίγο;

Έκείνη (μ' ένθουσιασμό). — Πολύ... Σας άγαπώ πολύ...

Όταν είμαι κοντά σας θέλω να μην χωροούν οι ώρες, όταν μου λείπετε σας συλλογιέμαι... Μιλάτε τόσο εύχαριστα, μαθαίνω τόσο πολλά από σας, ταξιδεύω με τη φαντασία μου τόσο μακριά στο πλευρό σας, που

το λιγώτερο νοιώθω για σας μιάν άπέραντη ευγνωμοσύνη...

Έκείνος. — Μόνο ευγνωμοσύνη; Έκείνη. — Και στοργή...

Έκείνος (με φωνή που τρέμει). — Μόνο στοργή;

Έκείνη (με ειλικρινή έκπληξη). — Μά τί άλλο;

Έκείνος (Συνέρχεται). — Τι ποτα...

Έκείνη (ζωηρά). — Πήγα λοιπόν στα μαγαζιά και ψώνισα αυτό το φορεματάκι... (Άνοίγει ένα δέμα και το δείχνει). — Τί λέτε, θα μου πηγαίνει;

Έκείνος (άφηρημένος). — Τρέλα...

Έκείνη. — Και μόλις το ράψω θα με πάτε στο «Σέσιλ»;

Έκείνος (σχεδόν άπότομα). — Όχι...

Έκείνη (μουδιασμένη από το ύφος του). — Γιατί;

Έκείνος. — Έτσι...

Έκείνη (σηκώνεται). — Γιατί μου μιλάτε έτσι; Σας έκανα τίποτα...

Έκείνος. — Όχι... Άλλά μου φαίνεται περίεργη ή ιδέα να σε συνοδέψω κάπου...

Έκείνη. — Θάναη ή πρώτη φορά;

Έκείνος (γευρισμένος). — Όχι... Σ' έχω φυσικά συνοδέψει κι' άλλοτε. Μά δεν κάνει... Δεν είναι σωστό...

Έκείνη. — Γιατί;

Έκείνος. — Γιατί... Είμαι πο-

λύ μικρή για να το καταλάβής...

Έκείνη. — Πέστε μου και θα προσπαθήσω...

Έκείνος. — Νά λοιπόν: Έσύ είσαι γυναίκα... κι' εγώ είμαι άντρας... Λοιπόν, μιά γυναίκα κι' ένας άντρας, δε βγαίνουν νύχτα οι δυό τους, παρά μόνο αν έχουν συγγενικό ή αισθηματικό δεσμό. Έμεις, τί είμαστε απ' τ'ά δύο, συγγενείς ή έραστές;

Έκείνη (κρύβει με ντροπή τα μάτια μέσ' στα χέρια της). — Ω!... μά τί είν' αυτά που λέτε... Είναι τόσο άθώα ή σχέσις μας, που φαντάζομαι πως κανείς δε θα βρεθί να την παρεξηγήση...

Έκείνος (με όρμη). — Είναι τ'σας άθώα για σένα, που δεν αισθάνεσαι για μένα άλλο από μιά φίλια, που είσαι ή ίδια άθώα...

Έκείνη (που δε θέλει να καταλάβη). — Ένώ έσείς;

Έκείνος (την άγκαλιάζει άπότομα, τρυφερά). — Εγώ; Δεν αισθάνομαι για σένα ούτε φίλια, ούτε στοργή... Μά μονάχα έρωτα!...

(Έκείνη τόν κυττάζει σά χαμένη. Έκείνος συνεχίζει χαμηλόφωνα). — Μά ναι... Δεν τ'ονιώθεις; Σ' άγαπάω... Σε λατρεύω... Τα νειάτα σου παλαίψανε με τα γεράματά μου, νικήσανε και τ'ά φέρονε με τ'ά μέρος τους... Είμ' έτοιμος τώρα να κάνω τη μεγαλύτερη τρέλλα για γατήρι

(Συνέχεια στη σελίδα 67)

ΑΙΧΜΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ ΕΠΑΥΛΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Η κυρία Μάρθα έρχεται στην Αθήνα από την Κόρινθο, την άνοιξη του 1911, με τις διδύμες κόρες της, την Μαρία και την Άννα. Η Άννα πέφτει στην παγίδα μιας υποτιμής γυναίκας, της κυρά-Μάρως, στην οποία ο κ. Τρόφων, ο μισοτέρας ιδιοκτήτης μιας ερημικής επαύλεως, έβλεπε από την Κηφισιά, έχει αναθέσει να απαγάγει μια κοπέλλα που να μοιάζει με την πεθαμένη γυναίκα του, το πτώμα της οποίας έχει θαλασσομάσει κι' έχει κρύψει στα υπόγεια της επαύλεως, μέσα σ' ένα γυάλινο φέρετρο. Η κυρά-Μάρω κατορθώνει και οδηγεί με αστακτικό τέχνασμα στην ερημική επαύλη, όχι μόνο την Άννα, αλλά και την Μαρία, την οποία έχει έρωτευθη άγρια ένας νεαρός φοιτητής, ο Τώνης. Έν τω μεταξύ ο Πέτρος, ο ξενιτειμένος γυιός της κυρά-Μάρως, που είχε δέκα πέντε χρόνια στην Αμερική, ξαναγυρίζει κοντά στη μητέρα του, που τον νόμιζε για χαμένο. Ο κ. Τρόφων έξ' άλλου, βλέποντας την Μαρία αποφασίζει να την πάρει γυναίκα του).

13ον

Όνειρευόταν λοιπόν ο Ντίνος, να γίνει ο Σέρλοκ Χόλμς. Και το όνειρό του αυτό δεν ήταν δλωσιδιόλου ασημένιο. Σε πολλές περιπτώσεις, αδιάφορο μικρές ή μεγάλες, είχε δείξει προσόντα μυστικού αστυνομίου. Έτσι από την ημέραν όπου ο Τώνης, ο οποίος είχε μεγάλη εμπιστοσύνη, από αστυνομικό δακτύλιο του φίλου του, του εμπιστεύθηκε τις λεπτομέρειες της απαγωγής της Άννας, ο Ντίνος του είπε, με μια περιεργή θεοσιότητα:

— Έγώ θα την βρω!

Δεν έδειξε όμως την ίδια αίσιοδοξία, ο Ντίνος, όταν ο φίλος του ο Πάνης του ανήγγειλε κα' ασυντετριμμένος και απογοητευμένος, ότι έχανθηκε και η άλλη διδύμη, η Μαρία, από το σπίτι της...

Έν τω μεταξύ χίλιες δυο διαδόσεις έκυκλοφορούσαν στην Αθήνα, για τη μυστηριώδη εξαφάνιση των διδύμων. Άνθρωποι έλεγαν, ότι μια συμμορία σωματεμπόρων τις είχε μαρκάρει για την Αίγυπτο. Κι' άλλοι ότι οι διδύμες έδολοφονήθηκαν, αφού πριν έκακοτυπήθηκαν απ' ένα απαίσιο κακούργον. Δεν έλειπαν έννοεισαι και οι κομικές διαδόσεις. Άλλ' αυτές τις έκυκλοφορούσαν γυναικούλες, οι οποίες σταυροκοπούμενες έλεγαν, ότι τις διδύμες τις είχε κλέψει πάχα κάποιος από τους Έβραίους, που συνήθιζαν να θάζουν τα παιδιά των χριστιανών μέσα σε θαβέλια με καρφιά!...

12

Ο Ντίνος, όταν άκουγε συζητήσεις για τις διδύμες έστηνε το αυτί του, χωρίς να φαίνεται, με την ελπίδα, ότι κάτι θα έμαθαινε, που θα τον οδηγούσε στα ίχνη των δυο κοριτσιών.

Όσο για τα λεπτά, που του είχε δώσει ο Τώνης — και θυμούνται οι αναγνώστες μας, πως του τα έδωκεν — ο Ντίνος τα ξόδεψε, για να αγοράσει δυο κοστούμια ρούχα, μια γενειάδα και δυο περσούρες, που θα του επέτρεπαν να μεταμφιεσθεί και να πάει έτσι ανώριστος, στα υπόγεια κέντρα της οδού Αθηνάς, τα οποία, την εποχήν εκείνην έμάζευαν πολλόν κόσμο, γιατί ήταν τα μόνα κέντρα διασκεδάσεως, μαζί με ένα άλλο κέντρο, πιο ευπρεπές, το «Έντεν» — που ήταν εκεί όπου είναι σήμερα — όπου ήταν τόν σφαιριστριών.

Στα κέντρα αυτά έχορευαν ξένες χορεύτριες, τις οποίες εθάρμαζεν ή νερόλαια της εποχής.

Ο Ντίνος λοιπόν έκανε τη σκέψη, ότι αν οι άνθρωποι που είχαν κλέψει τις διδύμες ήταν μέλη μιας από τις συμμορίες των άπαισίων εμπόρων της λευκής σαρκός, έπρεπε να συχνάζουν στα υπόγεια κέντρα της οδού Αθηνάς, το «Μόν-Πλαϊζ», τον «Υπόγειον Παράδεισον» κ.ά. Και με την ελπίδα ότι θ' ανέκαλυπτε την άκρη του μυστηριώδους δικτύου, έσύχναζε εκεί ο Ντίνος, μεταμφιεσμένος και ποζάροντας πότε για ξένος και πότε για πλούσιος επαρχιώτης.

Έν τω μεταξύ η κυρά-Μάρθα ήταν ευχαριστημένη από το καινούργιο σπίτι της οδού Σμολένσκη. Τα απογεύματα μάλιστα, όταν ο ήλιος έπεφτε, έβγαίνει στο μπαλκονάκι και έβλεπε την κίνησι του δρόμου και αυτό την έκανε να ξεχνάει το σκληρό πένιο της.

Το σπίτι της οδού Σμολένσκη ήταν νεόκτιστο, το μόνο καινούργιο στη γειτονιά εκείνη. Γιατί πλάι σ' αυτό ήταν κάμποσα χαμόσπιτα.

Έν τω μεταξύ κι' ο Ντίνος πηγαίνονταν στο σπίτι της κυρά-Μάρως. Κάθε φορά που τον έβλεπε ή άμοιρη μητέρα της Μαρίας και της Άννας, τον ρώταγε με καρδιοκτύπι, αν είχε καμιά νεώτερη είδησι για τις χαμένες κόρες της.

Κι' εκείνος την παρηγορούσε πως γρήγορα θα ξαναγύριζαν στην άγκαλιά της οι διδύμες.

Όσο για τον Τώνη, αυτός εξακολούθωνε να πηγαίνει στο σπίτι της οδού Μαυρομυχάλη για να ιδεί μη τυχόν είχε ρίξει το μυστηριώδες χέρι που έβριζε τα δύο γράμματα της Άννας, κανένα γράμμα και από τη Μαρία.

Το σπίτι της οδού Μαυρομυχάλη είχε νοικιασθεί από την ημέρα που έφυγε η κυρά-Μάρθα και οι κάμαρές του ήταν ανοικτές. Ένα άπομε-

σήμερο ο Τώνης ανηφορίζοντας για την οδό Σμολένσκη, έφθασε χωρίς να το καταλάβει στο τέρας της οδού Μαυρομυχάλη, εκεί που καθόταν πριν η κυρά-Μάρθα, λές και το χέρι της μοίρας τον είχε σπρώξει έως το φωταχόπιτο όπου καθόταν άλλοτε η άγαπημένη του Μαρία..... Και νά, μόλις φθάνει στην αυλόπορτα, βλέπει από την άνοικτη πόρτα της μιας κάμαρης ένα άσπρο πράγμα σά χαρτί, πεταμένο χάμω στο πάτωμα.....

Στην αρχή νόμιζε πως ήταν ένα χαρτί που το είχε φέρι κεί μέσα ο άερας. Σάν έπλησίασε όμως με καρδιοκτύπι, είδε ότι ήταν ένας φάκελλος. Σκύβει και τον παίρνει και διαβάει την έπιγραφή. Ήταν στ' όνομα της κυρά-Μάρως..... Ο Τώνης δέ γελίζεται. Είναι ο γραφικός χαρακτήρας της πολυαγαπημένης του Μαρίας. Σε μια στιγμή αποφασίζει να ανοίξει το γράμμα, αλλά έπειτα μετανοεί. Μόνο η μητέρα της Μαρίας έχει το δικαίωμα να το ανοίξει. Μα ποιός τάρριζε εκεί;... Και πως δεν το πήραν άλλα χέρια;...

Με τις σκέψεις αυτές ο Τώνης κατεβαίνει τρέχοντας σχεδόν την οδόν Μαυρομυχάλη. Και σφίγγει το γράμμα στην τσέπη του, λές και κρατάει κάποιο θησαυρό. Ό! πόση αγωνία έχει για να μάθει τι γράφει η αγαπημένη του.

— Τι έχεις κι' είσαι έτσι χλωμός; ρώτησε ο Πέτρος τον Τώνη, μόλις τον είδε να μπαίνει στο σπίτι.

— Πού είναι η μητέρα σου; μουρμουρίζει με μια φωνή που έτρεμε, ο Τώνης.

— Κοιμάται. Άργήσαμε να φάμε σήμερα, γιατί είχα κατεβή στον Πειραιά για μια δουλειά μου.

— Πρέπει να την ξυπνήσεις, είπε παραγμένος ο Τώνης. Είναι ανάγκη.

— Μα τι συμβαίνει; ρώτησε ανήσυχος τώρα ο Πέτρος.

— Ο Τώνης τότε έβγαλε το γράμμα απ' την τσέπη του.

— Είναι από τη Μαρία, είπε.

— Τι γράφει;

— Δεν ξέρω, γιατί δεν το άνοιξα. Είναι στο όνομα της μητέρας σου.

— Ο Πέτρος τότε έπληξε το γράμμα, του έβριζε μια ματιά κι' έπειτα έσχισε το φάκελλο.

— Ο Τώνης έτρεμε από την αγωνία. Έπειτα ρώτησε με μια σβυσμένη φωνή:

— Τι γράφει, Πέτρο, η Μαρία; Ποι είναι;

— Ο Πέτρος όμως αντί για απάντηση, του έδωσε το γράμμα.

Κι' ο Τώνης το πήρε και να τι διαβάσε, ενώ η ζωή έσβυε μπροστά του, τα πόδια του λύγιζαν, τα μάτια του θάμπωναν, τ' αυτιά του θούβιζαν και νόμιζε ότι από στιγμή σε στιγμή θα σωριάζονταν ανάσθητος χάμω.

«Αγαπημένη μου μητέρα»

Βρίσκομαι από την ημέρα που έφυγα απ' το σπίτι κοντά στην αδελφούλα μου, που είναι καλά και σου στέλνει χίλια φιλά. Μητέρα μου μάθε ότι σε λίγο θα είμαι ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Παίρνω έναν πλούσιο κύριο, που θα μ' έχη σαν βασίλισσα. Πολύ γρήγορα θα σε καλέσω στους γάμους μου όπου θα με ξαναδεις, υφούλα και θα ξαναδής και την Άννα μας.

Σε φιλώ η αγαπημένη σου κόρη Μαρία».

— Τι λές έσύ για όλα αυτά; ρώτησε τον κατήλωμο Τώνη ο Πέτρος.

Αλλά εκείνος από την ταραχή του δεν έβγαλε λέξη. Τον έκτυπαζε άλλος.

— Λές να είναι κανένα από τα θρωμερά υποκείμενα, που ξεπλανεύουν τα κορίτσια του κόσμου;

— Εσφίεν απειλητικά τις γροθιές του, ο Πέτρος.

— Πάλιν ο Τώνης δεν είπε λέξη.

— Μα τι έπαθες και δεν μιλάς; τον ρώτησε ο Πέτρος.

— Έξακολουθούσε να σβύνει μπροστά στα μάτια του άμοιρου νέου ή ζωή. — Ω, ναί τον θάνατο. Ποθούσε καλύτερα τον θάνατο, για λυτρωμό. Τι την ήθελε την ζωή αυτή, τώρα που η πολυαγαπημένη του η Μαρία, το μόνο όνειρο της ζωής του, θα έγιγνόταν γυναίκα ενός άλλου; Και τώρα γράφε η ίδια το γράμμα! Και φαινόταν ευτυχισμένη γι' αυτό, αφού θάπαιρνε, όπως έγραφε, πλούσιο!

Ποιος ήταν λοιπόν ο πλούσιος αυτός;

Και μπροστά στα πλούτη του ξέ-

χναγε την αγάπη της;

Δεν τον αγαπούσε λοιπόν αληθινά, αφού στην πρώτη ευκαιρία, που της έτυχε, άπαρνιώταν την αγάπη της, για τα λεπτά;

— Όλες οι γλυκειές στιγμές της αγάπης, που είχε περάσει ο Τώνης, κοντά στην Μαρία, έπαίρνονταν τώρα, σαν μια κινηματογραφική ταινία, από μπροστά του. Και σπάραινε γι' αυτό ή καρδιά του, βούρκωναν τα μάτια του. — Όλα τα όνειρά του, τα ωραία, άθωα όνειρά του σωριάζονταν, έσθυναν για πάντα!

— Η Μαρία, το αιδέριο, το ευγενικό αυτό πλάσμα, που την ώνειρευθήκε υφούλα κοντά του, θα γινόταν γυναίκα ενός άλλου;

— Ω, τί φρίκη, τί φρίκη. Να πεθάνει, ναί να πεθάνει. Δεν την ήθελε τη ζωή, χωρίς τον ήλιο της ζωής του, τη Μαρία του, ο Τώνης.

— Λοιπόν τί λές σύ, για όλα αυτά; τον ξαναρώτησε ο Πέτρος.

— Τι να πω, έμουρμούρισε με μια σβυσμένη φωνή, που μόλις ακούσαν ο Τώνης. Δός μου το γράμμα αυτό...

— Τι το θέλεις;

— Για να ξεβωσωθώ, αν τ'αγαπάω ή αδελφή σου όσα γράφει.

Τον κύτταζε παραξενεμένος ο Πέτρος.

— Έπειτα τον ρώτησε:

— Πού ξέρεις σύ το γράψιμο της Μαρίας;

— Σάστισε περισσότερο ο Τώνης. Κι' έπειτα ψιθύρισε:

— Θέλω να ιδώ, μη τυχόν δεν είναι γυναικεία γράμματα...

— Γυναικείο είναι το γράψιμο, φαίνεται καθαρά, αλλά δεν έχει σημασία αυτό. Σημασία έχει το πως έγραψε το γράμμα, είπε ο Πέτρος.

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής.

— Νά, μπορεί, να την υποχρέωσε με φόβηρα να το γράψει εκείνος που το υπαγόρευσε.

Στεναγμός άνακουφίσεως έβγήκε από τα στήθη του Τώνη.

— Έχεις δίκιο, ψιθύρισε.

— Όστε τώρα, σαν να λέμε, πρέπει να περιμένουμε τη φαιρ-πάρ του γάμου της Μαρίας!

— Ανατρίχιασε ο Τώνης, μόλις

άκουσε τα λόγια αυτά. — Η Μαρία, γυναίκα ενός άλλου!...

— Πρέπει να το δείξουμε στην μητέρα μου. Στάσου να ιδώ, αν ξύπνησε.

Με το γράμμα στο χέρι ο Πέτρος και σκεπτικός έπήγε στην κάμαρη της μητέρας του. Περιώνοντας όμως από την κρεββατοκάμαρα της Μαρίας και της Άννας, έβριξε μια μελαγχολική ματιά, στα όμορφοσυγυρισμένα καινούργια κρεβάτια, που έπεριμέναν τις διδύμες, στρωμένα, άθικτα.

— Η κυρά-Μάρθα μόλις είχε ξυπνήσει, εκείνη τη στιγμή. Βλέποντας τον γυιό της, με το γράμμα στο χέρι, έμάντεψε άμέσως, ότι το γράμμα αυτό ήταν από μια, από τις κόρες της. Και τον ρώτησε ανήσυχος:

— Ποι γράφει, παιδί μου;

— Η Μαρία μας, της άποκρίθηκε έκείνος.

— Κι' τί γράφει; Είναι καλά;

— Ο Πέτρος της έδιάβασε το γράμμα.

— Η κυρά-Μάρθα έμεινε άναυδη. — Έπειτα έκτύπαζε το γυιό της και τον ρώτησε:

— Τι πρέπει να γίνει τώρα;

— Τι λές και σύ, μητέρα;

— Τι να πω, παιδάκι μου, τ'αχώς χαμένα, ή ξοχη!

— Παντρεύεται με την θέλησί της άρα γε;

— Άν δεν είναι με τη θέλησί της, τότε πως θα πάμε έμεις, στο γάμο;

— Έχεις δίκιο, μητέρα.

— Αφού είναι πλούσιος, παιδί μου και την αγαπάει, θα πη πως αυτός έβαλε και την έκλεισαν. Και ξέρεις τί λέω έγώ, με το μικρό μυαλό μου; — Ότι έκαμε λάθος στην αρχή κι' έκλειψε την Άννα μας, γιατί μοιάζαν τόσο πολύ κι' ή δυο κι' άστερα, όταν είδε, ότι δεν ήταν εκείνη, που αγάπαγε, έκλειψε και την Μαρία μας. Άλλη έξηγησι δεν χωράει.

— Λές να είναι έτσι, όπως το λές μητέρα; την ρώτησε ο Πέτρος, με δυσπιστία.

— Δεν χωράει άλλη έξηγησι, έμουρμούρισε η κυρά-Μάρθα.

— Να το πούμε και στον Τώνη, αυτό που λές, μητέρα.

— Είναι έδώ ο Τώνης;

— Ναί.

— Έπέρασαν στην πραπεζαρία. — Ο Τώνης εξακολουθούσε να είναι κατηλωμένος και παραγμένος, χωρίς να μπορεί να άρθρωση λέξη. Και τότε, για πρώτη φορά ο Πέτρος, βλέποντας την ταραχή του φίλου του, σαν να κατάλαβε, ότι όλη αυτή ή συγκίνησι είχε σχέση με το άνεπ'αντεχο γράμμα της Μαρίας. Μα δεν είπε τίποτε.

— Η άνακάλυψι αυτή τον ευχαρίστησε μάλιστα, γιατί έκτιμούσε τον Τώνη πολύ. Και ήταν βέβαιος, ότι ο Τώνης δεν μπορούσε παρά να έχη καλούς σκοπούς για την άξελή του.

— Μα πάλι μπορεί και να γελιέται και ή ταραχή του να έχη άλλο λόγο», συλλογίσθηκε ο Πέτρος.

Για να εξακριβώσει όμως αν ο Τώνης αγαπούσε την Μαρία, τον ρώτησε άφηνικά, ενώ η κυρά-Μάρθα έσέρβιρε στον νεαρόν φοιτητή τον καφέ, μ' ένα σουσαμμένο κουλούρι:

— Πως βρέθηκες εκεί κάτω στην οδόν Μαυρομυχάλη;

— Ο Τώνης δεν μπόρεσε να πη ψέματα.

— Έπληξα έπιηδες είπε.

— Σάν να το περιμένεις ή;

Ο Τώνης διάβασε ένώ ή ζωή έσβυε μπροστά του...

Ο Τώνης δὲν μίλησε.
Ἡ κυρά-Μάρθα τότε εἶπεν, ἀναστέ-
νάζοντας:
— Νὰ μὴ μπορῇ ἡ ἀστυνομία νὰ
θρῇ τὸν ἀνθρώπον αὐτό!
— Τί νὰ τὴν κάνης τὴν ἀστυνομία
μητέρα, ἀφ' οὗ ἡ κόρη σου σοὺ γρά-
φει, ὅτι παντρεύεται;
Πάλιν ἀνατρίχιασε ὁ ἄμοιρος ὁ
Τώνης. Καὶ κρατιῶταν μὲ πολὺν κό-
πο, γιὰ νὰ μὴ προδοθῇ. Ἐπειτα ὁ
Πέτρος τοῦ εἶπε:
— Ἡ μητέρα μου, Τώνη, λέει, ὅτι
ἡ Μαρία μὰς ἔγραψε τὸ γράμμα αὐ-
τό, μὲ τὴ θέλησί της.
— Μπορεῖ! ἐμουρμούρισε ὁ Τώνης,
μὴ θρίσκοντας νὰ πῇ ἄλλο τίποτε...

★
Λὲς κι' ἐνοιῶθε μιὰ ἀλλόκοτη εὐ-
χαρίστησι τώρα, νὰ λήθῃ στὸν ἑαυτό
τοῦ, ὅτι πράγματι ἡ Μαρία θὰ ἐπαίρ-
νε ἄλλον. Λὲς καὶ ἐκδικιῶταν τὸν ἑαυ-
τό του, γιὰ τὴν τὸλμησε νὰ ὀνειρευθῇ
τὸ αἰθέριο ἐκεῖνο πλάσμα, τὴ Μαρία,
γυναῖκα του!...

— Ἐχὼ μιὰ ἰδέα! εἶπε ὁ Πέτρος
ξαφνικά.

Ἡ κυρά-Μάρθα καὶ ὁ Τώνης τὸν ἐ-
κύτταξαν κατὰματα.

— Νὰ πάω νὰ παραφυλάξω στὸ
σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη, γιὰ
νὰ τσακώσω αὐτόν, πού ἀφήνει τὰ
γράμματα ἐκεῖ.

Κοῦνησε τὸ κεφάλι μὲ δυσπιστία ἡ
κυρά-Μάρθα.

— Μήπως εἶναι εὐκολο πρᾶγμα
παδάκι μου, εἶπε.

— Ἐπειτα πρόσθεσε:

— Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω,
γιατί ἀφοῦ εἶναι γιὰ νὰ πάρῃ ὁ ἄν-
θρωπος αὐτὸν τὴ Μαρία μας, δὲν λευ-
θερώνη τὸν ἄννα μας;

Κάποια μπερδεψιά εἶναι σ' ἡ μέση,
αἰγούρα.

— Λὲς νὰ τῆς θρῇκε καὶ τῆς ἄν-
νας μὰς κανένα γαμπρὸ καὶ νὰ παν-
τρευτοῦνε κι' οἱ δύο, τὴν ἴδια ἡμέρα;
ἐγγέλασε ὁ Πέτρος, χωρὶς ὁρεξί, ἀλ-
λά γιὰ νὰ ἀλεργάρῃ τὴ μητέρα του,
πού τὴν ἔβλεπε πάλι μελαγχολικὴ
καὶ δόσθυμη.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Τώνης σηκώθηκε.
Καὶ χρειάστηκε νὰ κρατηθῇ σὲ μιὰ
καρέκλα, γιὰτὶ νόμιζεν, ὅτι θὰ σω-
ριαζόταν χάμω, ἀπὸ τὴν ταραχή του.

— Φεύγεις; τὸν ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Ναί. Ἐχὼ Πανεπιστήμιο.

— Δὲν μὰς εἶπες καὶ σ' ἡ γνώμη
σου. Τί λὲς νὰ κάνουμε; Νὰ περιμέ-
νωμε, μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια; Ἡ
νὰ δώσωμε τὸ γράμμα, σ' τὴν ἀστυνο-
μία;

Τότε ὁ Τώνης, μὲ μιὰ φωνή, πού ἔ-
τρεμε, ἀπὸ τὴ συγκίνησιν, τοῦ ἀπε-
κρίθηκε:

— Δός μου τὸ γράμμα τῆς Μαρίας.

— Τί τὸ θέλεις;

— Νὰ τὸ δώσω στὸν Ντίνο.

— Ὁ Ντίνος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Τὸν πε-
ριμένω.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ, γιὰτὶ τοῦ παρου-
σιάσθηκε κάποια δουλειά.

Ἐλεγε ψέματα ὁ Τώνης. Καὶ ἐψευ-
δοταν, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ γράμμα, πού
εἶχε γράφει ἡ ἀγαπημένη του.

— Πρόσεχε, μὴ τὸ χάσης, τοῦ εἶπε
ὁ Πέτρος.

— Μείνε ἡσυχος! Δὲν τὸ χάνω!

.....

Σὰν ὀπνοβάτης ἐφυγε ὁ ἄμοιρος ὁ
Τώνης ἀπὸ τὸ σπιτί τῆς κυρά-Μάρ-
θας. Καὶ ἐνῶ κατηφόριζε ἀπὸ τὴν ὁ-
δὸν Χαριλάου Τρικοῦπη κρατοῦσε τὸ
γράμμα, σὰν ἓνα πολυτίμητο ἀντικεί-

μένο. Ὡς δὲν φθάσῃ σ' τὴν Ὁμόνοια,
μάλιστα, ἐστάθηκε δύο-τρὶς φορές
καὶ τὸ διάβασε, καταμεσῆς στὸ δρό-
μο. Ἀλλὰ τὰ γράμματα τοῦ φαίνόν-
ταν, ὅτι ἐχοροπηδοῦσαν τώρα, μπρο-
στὰ στὰ μάτια του. Ὑστερα ἄγρια, ἐ-
φιαλτικὰ ὁράματα ἔφερονε στὸ τα-
ραγμένο μυαλὸ του ἡ σκέψις του. Ἐ-
βλεπε τὴ Μαρία, στολισμένη νυφού-
λα, στὸ πλάι ἐνὸς ἀγριανθρώπου,
πού εἶχε τὸ ὕψος κατακτητοῦ...

Δυὸ φορές ἔπεσε πάνω σὲ δυὸ μὲ-
νιππα, πού ἀνέβαιναν τὴν ὁδὸν Χαρι-
λάου Τρικοῦπη. Κι' οἱ ἀμαξάδες ἐ-
γύρισαν καὶ τὸν θρίσανε.

Μὰ ὁ Τώνης νόμιζε, ὅτι ἀκουγε ὁ-
λον αὐτὸν τὸν θόρυβο γύρω του, σὰν
ἀπόμακρος, σὰν μιὰ ἡχώ, μιὰ παρὰ-
ξενη ἡχώ.

Πέρασε ἔπειτα, μπροστὰ ἀπὸ μιὰ
παρέα ἀπὸ συμφοιτητάς του καὶ δὲν
τοὺς εἶδε. Κι' ἐκεῖνοι ἄρχισαν τὰ πε-
ριγελαστικά ξεφωνητά καὶ τὰ γέλια:

— Πῶς καὶ ἔτσι; Σὰν ὀνειροπαρ-
μένος, τοῦ ἐφώναζε κάποιος.

Κι' ἓνας ἄλλος, φανατικὸς καθα-
ρευοῦσιν αὐτὸς — τὴν ἐποχὴ ἐκεῖ-
νὴ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα εἶχε ἀνάψει!

— τοῦ εἶπε περιγελαστικά:

— Χαῖρε, περιπλανώμενον ὄνειρον!

★

Ὁ Τώνης προσποιήθηκε τὸν δια-
στικὸ κι' ἀπομακρύνθηκε, ἀκούοντας

πάλι, σὰν μιὰ μακρινὴ ἡχώ τὰ γέλια

καὶ τὰ ξεφωνητὰ τῶν συμφοιτητῶν

του. Ἦθελε νὰ φύγῃ μακριὰ τώρα,

νὰ πάῃ νὰ κρυφθῇ κάπου, νὰ μὴ θλέ-
πῃ ἄνθρωπο, νὰ μὴ ἀκούῃ οὔτε τὸν

παραμικρὸ θόρυβο. Ὅλα τὸν ἐνω-
χλοῦσαν, ἀκόμη καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἐ-
φημεριδοπώλη, πού διαλαλοῦσε τίς

ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες:

— «Ἀστραπή», «Ἐσπερινή», «Ἀ-
στὺξ».

(Ἀκολουθεῖ)

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ἀπὸ ποῦ πηγάζει ὁ Πηνειός;

2. Ποῖος ἀρχαῖος Ἕλληνας μουσικὸς καὶ ποιητὴς ἐδόθη ἀπὸ ἓνα δελφίνι;

3. Πόσες φορές μικρότερα τῆς Γῆς εἶνε ἡ Σελήνη;

4. Ποιὸ ἐκ τῶν γνωστῶν πολεμικῶν χημικῶν ἀερίων ἔχει ὀσμὴν σκορδοῦ ἢ μουστάρδας καὶ ποῖο ὀσμὴν γερανίου;

5. Ποῦ καὶ πότε ἐκτίσθη ἡ πρώτη πα-
λυκατοικία;

6. Ποιὰ χώρα ἐκτελεῖ τοὺς εἰς θάνα-
τον καταδικαζομένους 24 ὥρες
μετὰ τὴν ἐκδοσὶ τῆς σχετικῆς ἀπο-
φάσεως;

7. Ποιοὶ ἦσαν οἱ γονεῖς τοῦ Ἑρωτοῦ
κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴ μυθολογία;

8. Ὑπάρχουν ζωντανὰ ψάρια στὴν
Ἐρημὸν Σαχάρα;

9. Ποῖος ἔγραψε τὸ «Τελευταῖαι ἡμέ-
ραι τῆς Πομπηίας»;

10. Ποιὰ εἶνε ἡ θαυτοτέρα λίμνη τῆς
Ἑλλάδος;

11. Ποιοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι Σιαμαῖοι ἀ-
δελφοὶ καὶ πότε ἐξήσαν;

12. Ποῖος προελεύσεως ἐλέφαντες χρη-
σιμοποιοῦν συνθεστέρα στὰ Ἱν-
δία;

13. Ποιὸ νησί τῆς Ἑλλάδος εἶνε ὀνο-

στό γιὰ τοὺς ἀσπακούεις του;

14. Σὲ ποῖον λαὸ ἀπαγορεύεται στὴν
μητέρα νὰ πλησιάσῃ τὸν ἀντρα τῆς
κόρης τῆς ἡ γυναικα τοῦ γιου
οὗ τῆς;

15. Ποιὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερο νησί τῆς
Εὐρώπης καὶ ποῖο τὸ δεύτερο;

16. Ποιὰν ὀβριστηκὴ προσωνομία δίνουν
οἱ Ἑσκιμῶτες τοὺς ἀποφεύγονται
νὰ ἐργασθοῦν ὁμογενεῖς των;

17. Ποιὰ εἶνε τὰ κουστικά λεγόμενα
πολεμικὰ χημικά ἀέρια καὶ τί δὲν
πρέπει νὰ κάμῃ κανεὶς ἐν περι-
πτώσει προσβολῆς του ἀπ' αὐτά;

18. Ποιὰ ἀρχαῖα κτίρια ἐρίσκονται ἐ-
πάνω στὸν λόφο τῆς Ἀκροπόλεως;

19. Ποῖος κατεσκεύασε τὸ πρῶτο τη-
λέφωνο καὶ πότε;

20. Σὲ ποῖο κράτος ἀνήκει ἡ μισὴ λῑ-
μνη τῆς Πρέσπας;

Σ. Σ.—Οἱ ἐρωτήσεις, πού σημεῖονται
μὲ * μὲς ἀπετάλινται ἀπὸ διαφόρους ἀ-
ναγνώστες μας. Κάθε ἀναγνώστης τοῦ
«Θησαυροῦ» μπερεῖ νὰ στέλνῃ μὴ ἢ πε-
ρισσότερες ἐρωτήσεις γενικοῦ ἐνδιαφέρον-
τος, οἱ ὁποῖες καὶ θὰ δημοσιεύωνται μὲ
τὴν σχετικὴν ἀπάντησιν πού θὰ δίνουμε,
ἐφ' ὅσον θὰ πρόκειται περὶ σοβαρὰ καὶ
ὀλιγολόγου ἐρωτήσεων.

Τίς ἀπαντήσεις δὰ βρῆτε στὴ σελίδα 62 τοῦ «Θησαυροῦ»

Μικρὴ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ἡ ὁρατότερη τριανταφυλλία τοῦ κόσμου
ὕπαιρξε στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Χιλντισαίν
(Ἀννόβερο). Ὁ ἀρχικὸς ἑλαιοὶς τῆς τριαν-
ταφυλλίας ἐξαράθηκε πρὸ πολλοῦ καιροῦ, μὰ
νέα κλαδιά ἐπετάχθηκαν καὶ περικύκλωσαν
ὁλοκληρὸ τὸ ἐκκλησάκι. Κατὰ τὴν παράδοσι
αὐτὴ ἡ τριανταφυλλία φυτεύθηκε ἀπὸ τὸν Κά-
ρολο τὸν Μεγάλον κατὰ τὸ ἔτος 800. Τὸ ἐκ-
κλησάκι κήκε κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα, μὰ ἡ
ρίζα τῆς τριανταφυλλίας ἐξακολουθοῦσε νὰ
αὐξάνῃ κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα.
Αὐτὴ τὴν τριανταφυλλίαν τὴν ἐξύμνησε στὰ
τραγούδια τοῦ κάποιου ποιητῆς τοῦ 1490.

★
Τὰ μπουλεβάρ τοῦ Παρισιοῦ ἔχουν 35 μέ-
τρα πλάτος, ἡ Ρινγκστράσε τῆς Βιέν-
νης, 57 μέτρα, ἡ Οὐντερ ντὲν Λίντα τοῦ Βε-
ρολίνου 65 μέτρα, ἡ ὁδὸς Ἀντρέασου στὴν
Πέστη 43 μέτρα.

Οἱ κυριώτεροι δρόμοι τῆς Νέας Ὑόρκης ἔ-
χουν πλάτος 25—45, ὁ πλατύτερος τῆς Οὐά-
σιγκτὼν 50 μέτρα.

Ἡ πλατύτερη λεωφόρος τῆς Εὐρώπης κι'
ἴσως κι' ὁλοκληρὸν τοῦ κόσμου εἶναι ἡ μετα-
ξὺ Παρισίων καὶ Βεροσλίων πού ἔχει πλάτος
100 μέτρων.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΕΤΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον μόνον τὸ 1)3 τρέφεται
μὲ ψωμί. Τὸ 1)2 περίπου τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ
τῆς γῆς τρέφεται μὲ ρύζι (Κινέζοι, Ἰάπωνες,
κ.τ.λ.).

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ἐλάχιστοι πλέον λαοὶ
τρέφονται μὲ ἀνθρώπινο κρέας.

★

Πολλὰ ζῶα εἶναι γνωστὰ γιὰ τὴν ἀδυνα-
μία τοῖς, μὰ ὅλα τὰ ὑπερβαίνει ἡ ἀδυναμία
τῆς καρδιάς, πού δὲν ἀρκεῖται μόνον νὰ
τρώῃ ψάρια, μαλάκια καὶ διάφορα ἄλλα ὀ-
δρόδια ζῶα, ἀλλὰ πολλὰς φορές ἀρέσκειται νὰ
τρώῃ καὶ τοὺς ὁμοίους τῆς καὶ τὸ σπουδαιό-
τερον ἀκόμη κι' αὐτὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενεί-
ας τῆς. Σ' αὐτὸ μοιάζει μὲ μερικὸς ἀγριοὺς
λαοὺς πού ἀπὸ σεβασμὸ τῶν τοὺς γέροντες
γονεῖς τοὺς.

Γενικῶς οἱ ἀρσενικὲς καρδιδοὶ τῶν τῶν
θηλυκῶν. Ποτὲ δὲν παρεξηγῶνται τὸ ἀντίθετο.

Τώρα θέλετε νὰ μάθετε πῶς ἐξηκριβώθη
αὐτό; Ἀπλοῦστατα: ἔβαλαν μέσα σὲ μιὰ με-
γάλη στέρνα 165 ζευγάρια καρδιδοὶ καὶ
ταὺς ἐρίχναν κάθε μέρα ἀθρόον φαγὶ καὶ τῆς
ἀπολύτου προτιμήσεως τοὺς, ὅπως ψαράκια,
βατραχάκια καὶ διάφορα μαλάκια πού ἀπο-
τελοῦν τὸ καλύτερό τους φαγὶ. Ὅταν ὕστερα
ἀπὸ 6 μῆνες ἀβείασαν τὴ δεξιμένη θρέθηκαν
μέσα μόνον 165 καρδιδοὶς. ἀρσενικῆς!

ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πρωτότυπη ἔρευνα τοῦ συν-
εργάτου μας Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Ο ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

Ἄριστος Καμπάνης, ὁ
σημερινὸς διευθυντὴς
τοῦ περιοδικοῦ «Νέον
Κράτος», ἀνήκει στὴν τά-
ξι τῶν ἐπιφανῶν δημοσιο-
γράφων, οἱ ὁποῖοι φημί-
ζονται γιὰ τὸν πλοῦτον τῶν
γνώσεών τους. Σοβαρὸς,
μετρημένος, διάγει μιαν
ἀπλὴ καὶ ἀπείριττη ζωὴ συ-
φοῦ. Εἶναι ἐπίσης ὀλιγό-
λογος. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν
δίνει συνεντεύξεις. Ἡ ἀ-
γάπη ὅμως τὴν ὁποῖαν
τρέφει πρὸς τὴν δημοσιο-
γραφίαν, τὸν ἔκαμε νὰ μὰς
μιλήσῃ γιὰ τὰ πρῶτα ἐ-
παγγελματικὰ βήματά του.

«Εἶχα γράφει, μὰς εἶπε,
τὸ 1903 ἓνα πολιτικὸ ἄρ-
θρο στὸ περιοδικὸ «Ἀκρί-
τα». Ὁ Γαβριηλίδης,
πού παρακολουθοῦσε καὶ
διάβαζε ὅλα τὰ ἐντυ-
πα, τὸ διάβαζε φυσι-
κὰ καὶ μ' ἐκάλεσε νὰ
συνεργασθῶ στὴν «Ἀκρό-
πολι». Ἦταν τέλος τοῦ
χρόνου. Ὅλες οἱ ἐφημερί-
δες ἐτοίμαζαν τὰ φύλλα
τῆς Πρωτοχρονιάς, πού ἐ-
βγαίνουν πανηγυρικὰ καὶ
μὲ τὸν φιλολογικὸν, τὸν
καλλιτεχνικὸν καὶ τὸν πο-
λιτικὸ ἀπολογισμό τοῦ λή-
γοντος ἔτους.

Ὁ Γαβριηλίδης, λοιπὸν,
μὲ κάλεσε καὶ μοῦ ἀνέθε-
σε νὰ τοῦ γράψω ἓνα ἄρ-
θρο, μιὰ διεθνὴ πολιτικὴ
ἀνασκόπησι. Κι' ἐτοῖς ἄρ-
χισα τὸ δημοσιογραφικὸ
μου στάδιο.

Ἡ ἐργασία μου ὅμως
στὴν δημοσιογραφίαν ἦταν
κάπως ἀνώμαλη. Ἐγγραφα
ἐπὶ δύο-τρία χρόνια ἡ ἐπὶ
λίγους μῆνες κι' ἔπειτα
γιὰ ἓνα μικρὸ διάστημα
τ' ὀνομά μου ἐξαφανιζό-
ταν ἀπὸ τίς στήλες τῶν ἐ-
φημερίδων.

Ἐτοῖς, ὅπως ἦταν φυσι-
κὸ, ἐφυγα κι' ἀπὸ τὴν «Ἀ-
κρόπολι» τοῦ Γαβριηλίδου.
Ὁ διευθυντὴς μου ἀφοῦ
εἰς μάτην μὲ ἀνεζήτησε,
τέλος ἐπαυσε νὰ δείχνῃ
τὴν παραμικρὴ ἐνδειξί-
αν διαφέροντος. Ξαφνικὰ ὁ-
μως, ἐντελῶς ἀπρόοπτα,
μιὰ μέρα, συνέβη κάτι πού

ἀσφαλῶς δὲν ἔχει ξανα-
συμβῇ στὰ δημοσιογραφι-
κὰ χρονικά:

Ἐνα πρωτὶ συνάντησα
στὸ δρόμον τὸν Γιάννη Βλα-
χογιάννη. Ἐκεῖνος, μόλις
μ' ἀντίκρυσε, ἄρχισε νὰ
γελάῃ καὶ μοῦ δήλωσε:

— Πῆρες «Ἀκρόπολι» σή-
μερα;

— Ὁχι. Γιατί; ἀπήντησα
μὲ ἀπορία.

— Ρίξε τῆς ἓνα μάτι καὶ
θὰ ἴδῃς. Ἐχεῖ κάτι πού
σ' ἐνδιαφέρει.

Περίεργος ἔσπευσα ν' ἀ-
φοράσω μιὰ «Ἀκρόπολι».
Καὶ τότε, στὸ πῶς ἐμφανέ-
μερος τῆς ἐφημερίδος, εἶ-
δα τὴν ἀκόλουθη τρίστηλη
ἀγγελία:

«Παρακαλεῖται ὁ λογο-
γράφος Ἄριστος Καμπά-
νης νὰ διέλθῃ ἐκ τῶν γρα-
φείων τῆς «Ἀκροπόλεως».
Μὲ αὐτὸν τὸν πρωτότυ-
πο τρόπο, ὁ Βλάσης Γαβρι-
ηλίδης μὲ καλοῦσε νὰ συ-
νεργασθῶ πάλιν στὴν ἐφη-
μερίδα του. Καὶ πράγμα-
τι, ἐργάσθηκα σ' αὐτὴν
καὶ ἔκτοτε πάρα πολὺ καὶ
μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμό.

Στὰ γεγονότα τοῦ 1909
θυμᾶμαι μάλιστα ὅτι ἡ
«Ἀκρόπολις» εἶχε κινδυ-
νεύσει νὰ διαλυθῇ ἀπὸ
καμμιὰ ἐκατοστὴ ροπαλο-
φόρου. Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς,
ἓνας δημαγωγός, μὰς εἶ-
χε ἐπισκεφθῇ μὲ τὰ παλ-
ληκάρια του καὶ ἤθελε νὰ
μὰς ἐξαναγκάσῃ νὰ γρά-
ψωμε γιὰ τὴν πολιτικὴ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Νέου Κράτους»
Κ. ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

του δρᾶσι στὰ... καφενεῖα.
— Γιατί δὲν γράφετε, μω-
ρέ, μὰς φώναξε, δυὸ λέ-
ξεις καὶ γιὰ μέναν; Τί δι-
άβολο δημοσιογράφοι εἰ-
σασθε; Δὲν εἶμαι ἀνθρω-
πος τῆς ἡμέρας; Ἐμπρός,
τί μὲ κυττάτε; Πάρετε
μολύβι καὶ χαρτί, νὰ σὰς
ὑπαγορεύσω ἓναν λόγο
μου...

Ἐνα μαχητικὸ στοιχεῖο
τῆς «Ἀκροπόλεως» τότε,
ἀγανακτισμένος πετάχθηκε
ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ
ἀψηφώντας τὸν παλληκα-
ρά... λόγιον καὶ τὰ ἑκατὸ
ρόπαλά του, δὲν ἐδίστασε
νὰ τοῦ φωνάξῃ:

— Δὲν γράφομε τίποτε
καὶ κάνε ὅ,τι θέλεις!...
Μὰ ἐγώ, βλέποντας τὸν

Ὁ συνεργάτης τοῦ «Ἐλευθέρου
Βήματος» Κ. ΜΙΧΑΗΛ ΡΟΔΑΣ.

ἐπισκέπτῃ μας ν' ἀγριεῖται
καὶ νὰ εἶναι ἐτοιμὸς νὰ
καταστρέψῃ τὰ πάντα ἐ-
κεῖ μέσα, τὸν πλησίασα μὰ
ἤρεμο ὕφος, τὸν παρεκά-
λεσα νὰ κάμῃ ὑπομονή
καὶ τοῦ δήλωσα ὅτι ἀφοῦ
ἦταν ἓνας «ἐνδοξος» ἀν-
θρωπος, θὰ ἐγράφαμε καὶ
γι' αὐτόν. Ἐτοῖς τὸν κα-
τάφερα νὰ πάρῃ τὰ παλ-
ληκάρια του καὶ νὰ φύγῃ
... εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ
γραφεῖο.

Ὅταν ἀργότερα ἦρθε
ὁ Γαβριηλίδης κι' ἔμαθα
αὐτὴ τὴν περιπέτεια, μὰς
δήλωσε:

— Μπράβο σας! Ὁ ἓνας
ἐξεπρόσπησε τὸν ἥρωϊ-
σμόν καὶ ὁ ἄλλος τὴν πρό-
νοιαν!...

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΡΟΔΑΣ

Μιχ. Ροδάς ἔχει ὁμο-
λογουμένως μιὰ ζωὴ
ἀπὸ τίς πιὸ περιπε-
τειώδεις ἀλλὰ καὶ πιὸ
δραματικές. Ἀρχῆσε μὲ
βάσανα καὶ πικρίες τὸ δη-
μοσιογραφικὸ του στάδιο.
Μὰ τὸ δυνατό ταλέντο του
ἡ φιλομαθεία του καὶ ἡ
ἐξυπνάδα του δὲν ἀργῆ-
σαν νὰ τὸν κάμουν ἓναν
αληθινὸν «ἄσσο» τῆς δημο-
σιογραφίας.

— Ἡ κλίσις μου πρὸς
τὴν πνευματικὴ ἐνασχόλη-
σι, μὰς εἶπε, μοῦ ἐδηλώ-
θηκε σὲ ἡλικία δέκα ἐ-
τῶν! Ἦμουν μαθητὴς τό-
τε τοῦ δημοτικοῦ σχολείου
τῆς Ἀράχωβας. Κι' ἐκεῖ,
ἐπάνω στὰ θρανία ἡ καὶ
στὸ σπιτί μου, ἔγραψα τὰ
πρῶτα μου λογοτεχνικά
κατασκευάσματα. Κάτι
ἐγκλήματα ἐναντίον τοῦ
Ἑρωτοῦ καὶ τοῦ συντακτι-
κοῦ. Γιατί δὲν σὰς τὸ κρύ-
βω ὅτι ἤμουν ἑρωτευμέ-
νος ἡ μάλλον εἶχα ἓνα ἀ-
όριστο ἰδανικὸ εἰδύλλιον
μὲ τὴν μιὰ ἀπὸ τίς δυὸ
μαθητρίδες τοῦ σχολείου
μὸς, μιὰ πεντάμορφη πα-
παδοπούλα, τὴν Γεωργί-
τσα. Τὸ εἰδύλλιον μου αὐ-
τὸ μ' ἔκανε νὰ γεμίζω κα-
τεβατὰ ὁλόκληρα ἀπὸ λυ-
ρικές φράσεις πού ἐμοῦ-
σκευαν καὶ ἐμουτζουρά-

ποντον από τα δάκρυά μου. Και μιά μέρα, τρελλός πιά από την αγάπη, άπεφάσισα να δώσω αυτό άτά γραφόμενά μου στη Γεωργίτσα, με την έλπίδα ότι θα την συγκινήσω.

Και πράγματι, κατάφερα να της τάδωσω στο χέρι. Μά εκείνη έγινε κατακόκκινη από την ντροπή της κι έτρεξε να τα παραδώσει στον πατέρα της, τον παπά, και να ζητήσει να την προστατεύσει από τον... πειρασμό. Ο παπάς έθεώρησε μεγάλο το άμάρτημά μου. Με άπειλησε ότι θα μου τίς έβρεχε άν ξαναπαίραζα την παπαδοπούλα και δημιούργησε τέτοιο σκάνδαλο, πού άναγκάστηκαν οι δικοί μου να με φυγαδεύσουν από το χωριό και να με στείλουν σ' έναν συγγενή μου στο Αίγιο. Έκεί, έκτός από το τυπικό σχολείο έμαθίτευσά και σ' ένα ούσιαστικό : Στο βιβλιοπωλείο του Χρ. Σπηλιοπούλου, στο όποιο ύπήρχαν ένα σωρό θησαυροί του πνεύματος. Αυτό ήταν το Πανεπιστήμιό μου. Κι' εκεί κιάλας στο μικρό τυπογραφείο του, πού έβγαίνει μιά έφημεριδούλα, άρχισα, άμισθελ φυσικά, το δημοσιογραφικό μου στάδιο. Έπειτα, στην 'Αθήνα, στην 'Αστραπή' του Πέτρου Γιάνναρου και του Κώστα Γιολδάση ήμου ό πιδ τακτικός έπιστολογράφος τους. Τους έγραφα για όλα τα ζητήματα, κάνοντας ένα σωρό ύποδείξεις. Κι' όλα αυτά, για να έχω την ευχαρίστησι να δημοσιογραφώ...

Τέλος, το 1894, πού βρισκόμουν ως ήθοποιός μέναν περιοδεύοντα θίασο στας Καλάμας, έγραψα κι' έδημοσίευσά και το πρώτο διήγημά μου: «Λόγια σε μιάν Εύσα», άφιερωμένο στην πρωταγωνίστρια την όποία άναπαύσα. Παίξαμε, θυμάμαι, την «Κυρία με τας Καμελίαις» κι' έκανα τον ρόλο του 'Αρμάνδου. Κι' εκεί, έπώνω στις τρυφερότητες του έργου, ή πρωταγωνίστρια καταδέχτηκε να μου εϊπή δυό λόγια για το διήγημά μου, πού είχε διαβάσει στο «Θάρρος» των Καλαμών.

Έγώ πήρα θάρρος τότε και της ζήτησα ένα ραντεβού. Κι' εκείνη ήρθε, πράγματι, για να με κάνη να δοκιμάσω την πρώτη μου έρωτική περιπέτεια και την πρώτη άπογοήτευσι!

Τό 1895, βρέθηκα στα Γιάννενα άνταποκριτής της «Πατρίδος» του Σίμου. Ήταν ή έποχή των

διωγμών των 'Ελλήνων κι' ό φοβερός διοικητής των 'Ιωαννίνων Σεΐφουλάχ πασάς, ό κατόπιν έπιτελάρχης του 'Ετέμ, είχε μεταβληθθί σε τύραννο. Έγραψα μιάν άποκαλυπτική άνταπόκρισι στην «Πατρίδα» πού άνεστάτωσε τις άρχές των 'Ιωαννίνων. Όλοι ζητούσαν να με κρεμάσουν. Και άσφαλώς θα την πάθαινα, άν δέν κατάφερνα να κλεισθώ στο προξενείο κι' από εκεί, τη νύχτα, με την βοήθεια των φίλων μου να τó σκάσω με μιά βοϊδάμαξα για την Πρέβεζα. Έκει ζήτησα άσυλο από τον μητροπολίτη Δωρόθεο, τον μετέπειτα τοποτηρητή του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κων)πόλεως.

Και μέσα στην άρχιεπισκοπή μου δόθηκε ή εύκαιρία να διαβάσω τα δράματα του Σαίξπηρ. Έπειτα με την βοήθεια του ταγματάρχου Γεννάδη κατάφερα να γλυτώσω από τα νύχια των διωκτών μου και να πατήσω σ' ελληνικό έδαφος.

Τό 1912, στη μάχη της Μανωλιάσας, στο Μπιζάνι, τραυματίσθηκα, και όταν βγήκα από το νοσοκομείο έγραψα τις φιλολογικές έντυπώσεις μου με τον τίτλο «Ανάστασις» καθώς και τις πολεμικές άναμνήσεις μου στην «Ανατολή» του Σκίτη και του Πολίτη με τον τίτλο «Φύλλα πολέμου».

Ός πολεμικός πάλι άνταποκριτής της «Πατρίδος» στη Ναυμαχία των Δαρ-

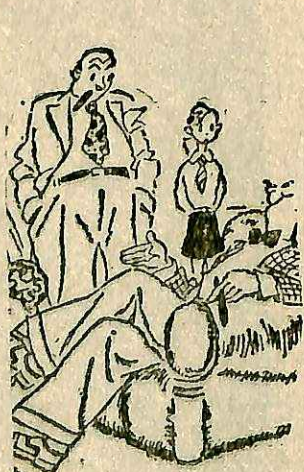
δανέλλων, τον Φεβρουάριο του 1915, είχα μιά λαμπρά δημοσιογραφικήν έπιτυχία. Κατάφερα να τηλεγραφήσω, έγώ πρώτος άπ' όλους, κι' από τους σαράντα δημοσιογράφους των συμμαχικών κρατών, τη νίκη του 'Ελληνικού στόλου μ' ένα τηλεγράφημα δυόμισυ χιλιάδων λέξεων πού έγινε ένα πρωτοσέλιδο έφτάστηλο της «Πατρίδος» και έδημοσιεύθη στο φύλλο της 6ης Μαρτίου.

Στά τριάντα χρόνια της δημοσιογραφικής ζωής μου, καταλήγει ό κ. Ροδάς, μ' ένα χαμόγελο, έχω γράψει περί τις είκοσιπέντε χιλιάδες στήλες.

Όστόσο, έχω την έντοπισι ότι δέν έχω γράψει τίποτε κι' ότι τώρα μόλις ξεκινάω. Άλλωστε σ' αυτή την ύπόθεσι το τέρμα βρίσκεται μόνο στον τάφο. Η δημοσιογραφία, δέν έχω παρόπνο, μου έδωσε τα πάντα : πλούτο γνώσεων και συνεχή δράσι, πλούτο παραγωγής, πλούτο συγκινήσεων και πλούτο περιπετειών. Έτσι δέν είμαι καθόλου δυσαρεστημένος πού δέν ύπάρχει και ό άνάλογος υλικός πλούτος. Άλλωστε το μόνο πού πιστεύω και το όποιο έχω τάξει ως μοναδικό σκοπό της ζωής μου, δέν είναι ούτε οι άπολαύσεις, ούτε το γρήμα. Η υτυχία της ζωής μου κρύβεται σε μιά μόνη λέξι : Την εργασία.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

— Μου έχουν σπάσει πέντε φορές τα μούτρα στο μπάτ, έθγαλα τό ένα μου πόδι στο ποδόσφαιρο, έσπασα τό ένα μου χέρι στην ιππασία, μού έθγαλαν ένα μου μάτι στη σκοποβολή... κι' άμφιβάλλετε άκόμη άν είμαι πρωταθλητής;

— Να με συγχωρήτε πολύ, αγαπητοί μου, αλλά έξέρετε... καίει ή άμμος και τα πόδια μου είναι πολύ ευαίσθητα...

(Από τό τελευταίο έξένο ταχυδρήμείο)

Γιά τα λουλούδια σας

ΤΟ ΓΙΑΣΕΜΙ

Τό λουλούδι με τό μεθυστικό άρώμα και τό κάτασπρό χρώμα είνε από τα γνωστότερα και τα πιο περιήρητα. Τό γιασεμί πού μ' ένα μαστάκι του συχνά οι έρωτευμένοι μάλασσουν ήν καρδιά της σκληρόκαρδης ήτουλταίνεας τους, τό γιασεμί πού κοσμεί συχνά τις κομψοδέχες των γεροντοπαλλήκων και πού έπιστημονικά λέγεται «ΐα σ μ ο ς», είνε τό άνθος ενός θάμνου με πολλά κλαδιά, πού άναρριχώνται στους τοίχους των περιβολιών ή σε άλλα ύποστηρίγματα.

Κάθε φύλλο του άποτελείται από τρία μέρη, πού χωρίζονται μεταξύ τους με λεπτές νευρίσεις. Ο χρωματισμός του διαφέρει άναλόγως της ποικιλίας, άσπρος ή κίτρινος, τό δέ σχήμα του είνε κωνοειδές.

Σ' όλο τον κόσμο καλλιεργούνται εκατό ποικιλίες γιασεμιών, πού διαφέρουν κατά τό χρώμα, τό σχήμα και τό μέγεθος του κάλυκος του και πού όλες έχουν τό ίδιο μεθυστικό άρώμα.

Τό γιασεμί συναντάται και στις 5 ήπειρους, την Εύρώπη, την Ασία, την Άφρική, την Άμερική και την Αυστραλία.

Στον τόπο μας καλλιεργούνται τρία είδη:

α) Γιασεμί τ ά ρ α. Εικό. Αυτό τό είδος είνε γνωστότερο με τό κοινό όνομα μ π ο υ γ α ρ ι ν ι και φ ο υ λ ι. Πατρίδα του είνε αϊ 'Ινδία και διακρίνεται από τα πολλά άσπρα κι' άρωματικά του λουλούδια.

β) Γιασεμί τ ό μ ε γ α ν θ έ ς. Είνε μικρός θάμνος πού μάς ήλθε άπ' την Μαλαισία και είνε γνωστότερο με τό κοινό όνομα γιασεμί της Χίου. Τα λουλούδια του είνε άσπρα στην έσωτερική τους όψη και κόκκινα στην έξωτερική. Με άποσταξι, παράγουν πολύτιμο αθέριο έλαιό, πού χρησιμοποιείται στην άρωματοποιία. Καλλιεργείται σε πολλά μέρη του τόπου μας, είνε πολύ ευαίσθητο και δέν άντέχει στα μεγάλα κρύα και στις άπότομες καιρικές μεταβολές.

γ) Γιασεμί τ ό φ α ρ μ α κ ε ρ ό. Κατάγεται άπ' τις Ανατολικές 'Ινδίες και διακρίνεται για τα άρώμα κάτασπρα λουλούδια του πού άναδίδουν θαμνιάσιο άρώμα. Είνε τό παλιό γνωστό κοινό γ ι α σ ε μ ι, τό περιήρητο από τους άνοθεύλους.

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ. Τό γιασεμί καλλιεργείται σε γλάστρες, σε κασσόνια, σε σέρρες ή έξω στα περιβόλια κοντά σε τοίχους για να προφυλάσσεται άπ' τους άνέμους κατά τόν χειμώνα.

Π Ο Λ Λ Α Π Λ Α Σ Ι Α Σ Μ Ο ς. Τό γιασεμί πολλαπλασιάζεται εύκολα με μοσχεύματα. Γι' αυτό τό παίρνουμε τα πιο γερά κλαδιά τους, τους διαζύουμε τα φύλλα και τα φυτεύουμε στη γη άφοι πρώτα έχουμε καλά σκάψει και καθαρίσει τό μέρος πού πρόκειται να τό φυτέψουμε άπ' τα πετραδάκια και ρίζωμα και λίγη κοπριά.

Άλλος τρόπος πολλαπλασιασμού είνε με καταβολάδες. Γι' αυτό άνοίγουμε πρώτα ένα λάκκο κι' ύστερα λυγίζουμε τό κλαδί πού πρόκειται να φυτέψουμε με προσοχή, χωρίς να σπάσει. Άπ' αυτό τό κλαδί πρέπει να εγνώψουμε όλα τα μέρη, έκτός από 2-3 πού έρισκονται στην κορυφή του, ύστερα σκεπάζουμε τό λάκκο με γάμα και σπηρίζουμε ήντα ευλαρόκι τό μέρος του κλαδιού πού έμεινε έξω άπ' τη γη.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΑΙΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ

Ήταν αγαθός άνθρωπος ό πατέρας της Λουλούς. Και όταν ήκουσε ότι ένας καλός νέος, αλλά πτωχός, έπρόκειτο να ζητήσει την κόρη του δέν άγρίψε. Άπλως έφώναξε την κόρην του και της εϊπε:

— Πώς λέγεται;

Η Λουλού χαμήλωσε τό βλέμμα

— Άριστειδης.

— Τό έπίθετό του;

Η Λουλού χαμήλωσε άκόμη περισσότερο τό βλέμμα.

— Άτυχής.

— Άτυχής; Σε καλό σου, κορίτσι μου! Όνομα είν' αυτό; Έστον. Φώναξε μου αυτόν τον νέον να τον δω. Θα καταλάβω έγώ άπ' την πρώτη ματιά. Άν είναι καλός, έξυπνος, άν έχη καλούς τρόπους, θα τον πάρης, έστω κι' άν είναι πτωχός.

Έφυγε πετώντας από την χαρά της ή Λουλού. Άσθμαίνουσα έφτασε στον Άριστειδη και του τά εϊπε όλα. Έπρενα παρουσιασθί στον μπαμπά. Να την ζητήσει έπισήμως. Να προυέξη την έμφάνισιν του. Τους τρόπους του. Την όμιλία του. Όλον του. Γιατί ή πρώτη έντύπωσις θα έπαιζε ουσιαώδη ρόλον εις την γνώμην του μπαμπά.

Τ' άπόγεμα της έπομένης ό Άριστειδης είχε καταληφθί από αγωνία. Πρώτη φορά του συνέβαινε να παρουσιασθί εις ύποψήφιον πεθερόν, για να ζητήσει την χείρα της κόρης. Πώς θα τά κατάφερνε; Η συγκίνησις του ήταν μεγάλη. Τόση, ώστε πού φτάνη τα όρια του τρόμου. Άλλά δέν έφοβώταν στα κουτούρο. Είχε τον λόγο του. Ήξερε ό Άριστειδης, ότι εις τις στιγμές των μεγάλων του συγκινήσεων τον έπιανε εκείνος ό καταραμένος ό θήχας και έφριττε εις την ιδέαν ότι μπορούσε μόλις άρχίζει την αίτησιν να μείνη στη μέση από τα γκούχου-γκούχου. Έξέφρασε τους φόβους του στον έξάδελφόν του:

— Βρασίδα τρέμω!

— Τόν βήχα;

— Τόν βήχα. Με πιάνει πάντα όταν πρόκειται να παρουσιασθώ και να μι-

Άριστειδης Άτυχούς

λήσω σε πρόσωπο έπίσημο. Φρίττω!

— Φρίττει!

— Γιατί μιλάς έτσι;

— Γιατί; Γιατί όλα τα κακά έσθ τάχεις καυμένε έξάδελφε! Όλος ό κόσμος θήχει όπου τύχη. Έσύ πρέπει να θήξης την ώρα πού θα συζητήσης τις σπουδαιότερες ύποθέσεις σου; Τι να σοι πώ; Φάε δυό αυγά.

— Κάνουν καλό;

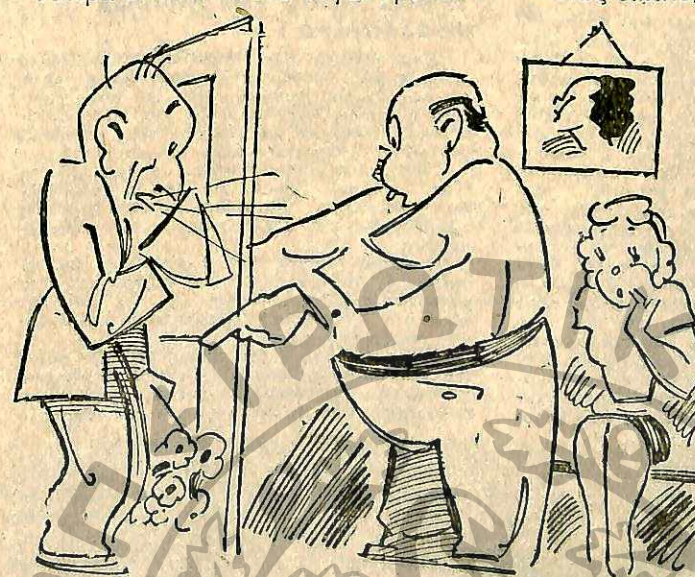
— Φρέσκα και άψητα.

— Θα μ' ώφελήσουν;

— Λέω! Πάρε και μερικές παστιλλίες.

Άν μετά από αυτά σε πιάση ό θήχας σου, άντε πνίξου, διάβολε! Άκούς να φοβάται μήπως θήξη! Κύρ'ε έλέησον!

Έντύθηκε ό Άτυχής ό,τι καλύτερο είχε. Έβαλε τό καλύτερο κοστούμι του. Έγυάλισε τα παπούτσια του. Έστάθηκε τρεις ώρες μπροστά στον καθρέπτη να φτιάξη τη γραβάτα του. Ύστερα έσπασε τα δυό αυγά. Φρέσκα-

— Πηγαίνετε, κύριε, πηγαίνετε, και ξανάρχεστε όταν σας περάση ό κοκκύτης!

Φρέσκα και άψητα, τα κατεβρόχθισε. Έφαγε και μερικές παστιλλίες. Ήταν έν τάξει. Άλλά ό φόβος δέν τον άφηνε. Ένα άμυδρόν έξοισμό πού ένοιαθε στον λαϊμόν, πού φαινόταν προμήνυμα άκατάσχετου θήχα, πού όλ' κι' έπλησίαζε. Ά, τί τρομερό έλάττωμα ήταν αυτό. Άν τον έπιανε ήταν χαμένος.

Έφτασε στο σπίτι. Έχτύπησε τό κουδούνι. Τού άνοίξαν. Έξήχησε τον κ. Πιστόλα. Τόν έπέρασαν στο σαλόνι και του εϊπαν να περιμένη. Έκατοσε κι' έπερίμενε. Έτρεμε. Ήταν γλωμός, τό έξοισμό στον λάρυγγά του μεγάλωνε διαρκώς, και τον έβαζε σε πανικόν. Ώ, δέν θα διέφευγε τό ρεζιλίκι! Θα γινόταν τό μοιραϊόν. Όσο περιόδωσαν τα δευτερόλεπτα τόσο χτυπούσε δυνατότερα ή καρδιά του Άριστειδη. Έτσι πού του έρχόταν ή έπιθυμία να τό βάλη στα πόδια

Ευτυχώς άνοιξε ή πόρτα κι' έμπήκε ένας σοβαρός και ξανθός κύριος. Τόν έκύτταξε με καλωσύνην, πρῶγμα πού έδωκε λίγο θάρρος στον Άτυχή.

— Ο κύριος;

— Άριστειδης Άτυχής.

— Χαίρω πολύ. Άντώνιος Πιστόλας

— Χαίρω κι' έγώ.

— Καθίστε.

Έκάθησε ό Άριστειδης σε μιά πολυθρόνα. Πόδια μαζεμένα, χέρια σταυρωμένα. Έκύτταζε τον ύποψήφιον πεθερό του για μιά στιγμην έλευθερα, αλλά έθυμώθηκε τον θήχα κι' έκατέβασε άμέσως έντρομος τα μάτια. Ό πατέρας της Λουλούς τον έκύτταξε με θλέμμα έρωτηματικών:

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, έψιθύρισεν ό Άριστειδης. Αύτά πού λέτε...

— Πώς εϊπατε;

— Μάλιστα.

— Τί πρῶμα;

— Ξέρετε, κ. Πιστόλα, συνέχισεν άφοι έσθήκα κάπως τό νερά του ό Άτυχής, έγώ έγνώρισά και έζετίμωσα πολύ την κόρη σας... Πρέπει να σας πώ ευθύς έξ άρχής... ότι...

Έκείνη τη στιγμή μιά χονδρή μυίγα έπέταξε ολόγουρα από τό πρόσωπο του Άτυχή. Έκανε μιάν χαριτωμένη κίνησιν ό Άριστειδης, την έδιώξε και συνέχισε:

— Ευθύς έξ άρχής πού λέτε άντελήφθη ό... ή θέσις μου... και ή θέσις σας... θέβαια ύπάρχει διαφορά.

Η μυίγα έπανήλθε δριμύτερα. Της έρριξε άπεγνωσμένον βλέμμα ό Άτυχής και έκανε δευτέραν χαριτωμένην κίνησιν να την διάξη. Άλλά εκείνη διέγραψε κύκλον ολόγουρα από τό πρόσωπό του και προσεγειώθη στη μύτη του. Ντρεπόμενος σε τέτοια στιγμή να παλεύη με τις μυίγες ό Άτυχής, την άφήκε εκεί και συνέχισε:

— Έγώ βεβαίως είμαι πτωχός.

— Ώ, δέν έχει σημασία αυτό...

— Πώς δέν έχει, κ. Πιστόλα!

— Μην άνησυχίτε καθόλου γι' ούτό, εϊπε με καλωσύνην ό ύποψήφιος πεθερός. Έμένα μού άρέσουν οι τίμιοι και άξιοπρεπείς νέοι, έστω και άν είνε πτωχοί.

Ώ, όλα θα ήταν καλά, άν δέν ύπήρ. (Τό τέλος εις την σελίδα 68)

Ο ΚΑΡΡΙΓΚΑΝ

ό «κατά λάθος» αεροπόρος
θα γίνη άστήρ!

Ο περίφημος αεροπόρος Ντόγκλας Κάρριγκαν, ό οποίος με το μικρό του παλμό αεροπλάνο έπέρασε «κατά λάθος» τον Ατλαντικό Ωκεανό και έφθασε στο Δουβλίνο, πρόκειται να γίνη κινηματογραφικός άστήρ. Ύστερα από πολλές διαπραγματεύσεις, ό Κάρριγκαν υπέγραψε συμβόλαιο με την «Ράνιο Πίκτορς», πρόκειται δέ να γυρίση ένα φιλμ που θα εξιστορή την άπίστευτη περιπέτεια του.

Ένωείται, ότι στην ύποθεσι του έργου θα παρεμβλήθη και ή απαραίτητη έρωτική ιστορία. Ο Ντόγκλας θα άγαπή κάποιαν πλούσια νέα και ό πατέρας της θα άρνήται να δώση την συγκατάθεσι του για τον γάμο, επίμειντας ότι ό μέλλων γαμπρός του είναι άνοικτος για όποιανδήποτε δουλειά. Πρό του κινδύνου να χάση την άγαπημένη του, ό έρωτευμένος θα άποφασίση τάχα την παράτολμο διάπτωσι του Ατλαντικού με το μικρό του αεροπλάνο, δίχως την άδεια των άρχων, που δέν έχουν καμμίαν έμπιστοσύνη στην στερρότητα της πτήτικης του μηχανής. Ο Ντόγκλας θα τά καταφέρει όμως τόσο καλά, ώστε θα γίνη διάσημος, έξασφαλίζοντας ύστερα από το περιπετειώδες, αλλά ένδεξο ταξίδι του, την συγκατάθεσι το? πεθερού του.

Ο ρόλος της ηρωίδος θα άνατεθή κατά πάσαν πιθανότητα στην Ντόροθ Λαμούρ. Στο φιλμ θα παρεμβλήθη και άλοκληρο το ζουρνάλ της μεγαλειώδους ύποδοχής του Ντόγκλας Κάρριγκαν στην Νέα Υόρκη, που υπήρ-

ξε ως γνωστόν θερμότερα και πάταγωδεστερα και από αυτήν την ύποδοχήν του περιφήμου αεροπόρου Χιούζ, που έκαμε τελευταίως τον γύρον του κόσμου.

Ένωείται, ότι γύρω από την ταινίαν αυτήν που θα έχη τον τίτλον «Νέα Υόρκη—Δουβλίνο» δέν έλειψαν και τά συνήθη για την Αμερικήν παρατράγουδα.

Έτσι, π. χ., έγνωσθη ότι ή ωραιολάτρη σύζυγος του Ντόγκλας Κάρριγκαν θα έγειρη άγώνην διαζυγίου, εάν ό άνδρας της έλθη να παίξη, όπως άπαιτεί το συμβόλαιον, με το πραγματικό του όνομα, και ύποδωθι τον ρόλο του έρωτευμένου αεροπόρου. Η κ. Κάρριγκαν φρονεί ότι θα άποτελούσε προσέολην γι' αυτήν το γεγονός ότι έστω και σε μίαν φανταστική ιστορία θα παρουσιασθή ό σύζυγός της νυμφεύόμενος μίαν άλλην.

Οι άντιρρήσεις αυτές της κ. Κάρριγκαν έφεραν σε δύσκολη θέσι τον αεροπόρο, ό όποιος θρίσκει τάρα προ του παραδόξου διλήμματος: ή να χωρίση την σύζυγό του και ένδεχομένως να της πληρώση γενναίαν άποζημίωσι, ή να άκυρώση το συμβόλαιό του με την κινηματογραφικήν εταιρεία, όποτε θα ύποχρεωθή και πάλιν να πληρώση την προέλεπομένην ρήτραν, δηλαδή κάπου 10.000 δολάρια!

Για να συμβείδωσιν άκριβώς τά πράγματα, έπρότεινε στην εταιρεία να δεχθή όπως πρωταγωνιστή ή γυναίκα του στο φιλμ, άντιπάσης άλλης ήθοποιού. Είναι όμως άπίθανον άν ή λύσις αυτή θα γίνη δεκτή από την «Ράνιο Πίκτορς» και άν δεχθή άφ' έτέρου ή κ. Κάρριγκαν να γίνη στάρ και παρτενέρ το? συζύγου της, με τον όποιον έχει ήδη έλθει εις διάσταςιν.

Έν τώ μεταξύ, πολλές έφημερίδες συνιστούν στο κοινόν να μὴ άνησυχή και να είναι θεόσιον περί της αίσιας έκβάσεως της διαφωνίας του ζεύγους Κάρριγκαν, δεδομένου ότι όλη αυτή ή φασαρία είναι έργον τών.. διαφημιστών της ταινίας, που θέλουν να δημιουργήσουν γύρω από αυτήν προκαταβολικόν θόρυβον!

Η βασίλισσα τών πούρων μπαλλαρίνα!

Στά στούντιο της Μέτρο-Γκόλντγουιν διεδραματίσθη προ ήμερών μίαν άγνήστην ακινή έντελώς έκ του φυσικού. Την ώρα που γυρίζετο ή ταινία «Μπαλαρίνα» μίαν όμως άστοναικόν εισέδωλε και διέκοψε τους όπεράτη γιά να συλλάβη μίαν γκέρλ του μπαλλέτου.

Όπως έγνωσθη άργότερα, ή συλληφθείσα είναι ή Μάριον Χήρστ, μίά από τις πλουσιώτερες νύφες της Αμερικής, κόρη του βασιλέως τών πούρων και κληρονόμος πολλών έκτακτων μωρίων.

Η νεαρά Μάριον είχε δροσπετεύσει από το σπίτι της, γιά να άνεχθι στο θέατρο και είχε κατορθώσει με ψευδώνυμα να γίνη μπαλαρίνα στο Χόλλυγουντ, ύστερα από τριών μηνών περιπλανήσεις.

Οι γονείς της είχαν άποκρύψει την φυγή της και άνέθεσαν κατ' άρχην σε ίδιωτικούς έντεκτίες την άνακάλυψι της και μόλις προ έβδομάδος άπογοιευμένοι από τις άκαρπες

Έρευνες άπευδύθησαν στην άστυνομία, ή όποία με άληθώς κινηματογραφικήν ταχύτητα, κατόρθωσε να άνακαλύψη τά ίχνη της έπιδόξου καλλιτέχνιδος και να την οδηγήση έκ νέου στο πατρικόν μέγαρον.

Η Μάριον, που είναι μόλις 17 έτών, φρουρείται τώρα άγρύπνως, διότι έδήλωσε ότι.. θα τό ξανακάνη, έπειδή ό πόθος της είναι να γίνη θενέττα της όθόνης.

Ένωείται ότι κατόπιν του θορύβου, που έδημιούργησε γύρω από το όνομά της, το πρᾶγμα δέν είναι πιά και τόσο δύσκολο. Ηδη, πολλοί λιμπρεσσάριοι έδήλωσαν στο? δημοσιογράφους ότι είναι πρόθυμοι να την προσλάβουν με ίκανοποιητικώτατον μισθόν, όταν της τό επιτρέψουν οι γονείς της ή μόλις ένηλικιωθή.

Πώς δά νικηθή ό θάνατος Μία νέα έπιστημονική ταινία

Στο Ίνστιτούτο Ροκφέλλερ, όπου από έτών έργάζεται ό μεγάλος Αμερικανός σοφός Άλέξης Κάρρελ, έτελειώσε προ ήμερών το γύρισμα της πλέον ένδιαφερούσης έπιστημονικής ταινίας.

Κατόπιν ειδικής άδειας της διεθνήσωσης του Ίνστιτούτου, έπετραπή στο? όπεράτη της εταιρείας Ρόβινταν, να κινηματογραφήσουν τά έργαστήρια του Δρος Κάρρελ, όπου γίνονται καταπληκτικά βιολογικά πειράματα, που θα οδηγήσουν πιθανώς τον άνθρωπον στην κατάκτηση της άθανασίας.

Ως γνωστόν ό Δρ Κάρρελ, κατόρθωσε να συντηρή στην ζωή διάφορα μεμονωμένα όργανα του ανθρώπινου σώματος με την έοίθεια χημικών ουσιών, και επέτυχε επίσης την ανάπτυξι ιστών, που μεγαλώνουν κανονικά, ώσάν να θρίσκονται μέσα στο ανθρώπινον σώμα. Το καταπληκτικώτερον όμως από όλα τά πειράματα του Δρος Κάρρελ είναι ή διατήρησις μίαν ζωντανής ανθρώπινης καρδιάς, ή όποία συνεδέθη με μίαν άντλία, που έπενέθησε και κατεσκεύασε ό περίφημος αεροπόρος και συνεργάτης του Αμερικανού σοφού συνταγματάρχης Λιντμπεργκ. Η άντλία αυτή άπορροφά και άπαιεί το αίμα με παλμούς άναλόγους με αυτούς που έχει ένας ζωντανός άνθρωπος όργανισμός.

Όλα αυτά τά έπιστημονικά θαύματα έκινηματογραφήθησαν με την μεγαλύτερη προσοχή, υπό την καθοδήγησι του ίδιου Δρος Κάρρελ, εις τρόπον ώστε το κοινόν να άντιληφθή το μέγεθος τών προόδων που έγιναν στο πεδίο της βιολογίας γιά την κατανίκησι του θανάτου.

Δοξολογίες γιά την Σίρλεϊ

Στις περισσότερες άμερικανικές εκκλησίες έψάλη προ έβδομάδος δοξολογία γιά την άνάρρωσι της Σίρλεϊ Τέμπλ, πύ είχε τελευτήσει άρρώστεισι πολύ θαραία και ένκινδυνευσε να πεθάνη.

Την εξέλιξι της άσθενείας της μικρούλας θενέττας παρακολούθησε με πραγματικήν άγωνία όλόκληρη ή Αμερική. Οι ραδιοφωνικοί σταθμοί μετέδιδαν κάθε θρόδον λεπτομέρειες με τις γνώμες τών γιατρών, και οι έφημερίδες έδημοσίευαν στην πρώτη σελίδα τά ιατρικά δελτία που συνέτασσε ή έπιτροπή τών καθηγητών που ένοσηλέυσαν το διασημότερον κοριτσάκι του κόσμου!

Η Σίρλεϊ Τέμπλ έρίσκει τάρα στην Φιωρίδα, γιά να άναλάβη δυνάμεις, προτού άρχιση την εργασία της στο στούντιο.

Μικρά νέα

• Η Άννυ Όντρα, ή χαριτωμένη Γερμανίς θενέττα και σύζυγος του πρωτοπυμάχου Μάξ Σμέλιγκ, ό όποιος ήττήθη από τον μαύρον Τζέε Λούις, πρόκειται να γίνη έντός του προσεχούς μηνός μητέρα.

• Η κόρη της Μαρίνε Νήτηριχ, που είναι ήδη 12 έτών, θα ντεμπουτάρη σε μίαν ταινία μαζί με την διάσημη μαμά της, και θα ύποδωθι τον ρόλο της... κόρης της.

• Η Κάθριν Χέμπουργν έισηχθη στο νοσοκομείο του Χόλλυγουντ... που είναι ως γνωστόν το πολυτελέστερον του κόσμου... γιά να νοσηλευθή από την όξεια νικητίσισι που έπαθε λόγω της ύπερβολικής χρήσεως καπνού.

• Η Σούθια Σίντνεϋ, λόγω της έπιτυχίας που έσημείωσε στα φιλμ τών γκάγκστερ, θα ύποδωθι τον ρόλο της «Κυρίας με τά Κόκκιναν» που κατέδωσε ως γνωστόν τον τρομερό Δημόσιον Κίνδυνο Νο 1 Ντίλιγκερ, του όποιου ή φοβερή σταδιοδρομία και το οίκτρον τέλος θα «γυρισθούν» στην όθόνη.

• Το περίφημο χορωδικόν ζευγάρι της «Καρλόκας» και του «Πικολίνο», ό Φρέντ Άσταϊρ και ή Τζίντζερ Ρότζερς, χωρίζει. Ο Φρέντ έρίσκει εις άναζητήσιν άλλης παρτενέρ, πιθανώτατα δέ θα συμβλήθι με την Έλινor Πάουελ, την γνωστή πρωταγωνίστρια τών ταινιών «Μελωδίες και Ρυθμοί».

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ...

«ΖΗΤΕΤΑΙ δεσποινίς, γνωρίζουσα την γαλλικήν και την δακτυλογραφίαν. Μισθός ίκανοποιητικός. Πληροφορία κλπ.»

Αυτές οι μικρές άγγελίες δημοσιεύονται συχνά στην σχετική στήλη τών έφημερίδων, όπου προσφέρονται οπίτια προς ένοικίαςιν, παλαιά έπιπλα, μεταχειριμένα αυτοκίνητα, παραδόσεις μαθημάτων και έργασία. Και οι δεσποινίδες που ζητούν θέσι, παρακολουθούν με ένδιαφέρον αυτή την στήλη, γιά να θρούν την άγγελία που άνιαποκρίνεται προς την έπιθυμία τους και προς τις γνώσεις που έχουν άποκτήσει. Φυσικά, οι θέσεις που προσφέρονται στα κορίτσια, είναι κῶπως περιωρισμένες. Η δεσποινίς που ζητείται είναι συνήθως δακτυλογράφος, συχνά ταμίας, κάποτε πωλήτρια, και σπανιώτερον πιασιέ.

Οι άπαιτήσεις όμως εκείνων που ζητούν δεσποινίδα είναι δυσανάλογες με τον μισθό που προσφέρουν. Υπάρχει ή άντιληψις μεταξύ τών έργοδοτών, ότι μίά κοπέλλα πρέπει να προσφέρη πολλά και να παίρνη λίγα. Και άκριβώς γι' αυτό ζητούν δεσποινίδα. Κι' έτσι μίά κοπέλλα που ζητά εργασίαν, διαβάσει:

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινίς, με καλώς συστάσεις, γνωρίζουσα την γαλλικήν, την άγγλικήν, την γερμανικήν, σινογογραφίαν, δακτυλογραφίαν και λογιστικήν. Μισθός ίκανοποιητικός. Πληροφορία: Κύριον Άνανιάν Άνανιάδην κλπ.»

Πώς να τά ξερη δλ' αυτά μίά δεσποινίς; Η καυμένη μπορεί να γνωρίζη την γαλλικήν, αλλά ν' άγνοή την άγγλικήν. Πιθανόν να ξερη και τις δύο αυτές γλώσσες αλλά να έχη μεσανυχτα άπο λογιστικήν. Σκέπεται ότι ό κ. Άνανιάν Άνανιάδης είναι πιθανόν να κάνη μίά σχετική άδασία στις άπαιτήσεις του. Δι' ό περονζ το ρούζ από τά χείλη της, πουδράρειται καταλλήλως και παρουσιάζεται ενώπιόν του:

—Διάβασα μίαν άγγελία.

—Μάλιστα.

—Ξέρετε... δέν ξερω παρά μόνο γαλλικά, άγγλικά, σινογογραφία και γραφομηχανή...

—Τέλος πάντων, συγκατατίθεται ό κ. Άνανιάδης. Υπάρχει περίπτωση να σας προτιμήσωμε.

—Εύχαριστώ. Και τί μισθό προσφέρετε;

—Να σας πώ... Σε μίά δεσποινίδα που θα συνεκέντρωνε όλα τά ζητούμενα προ

ΤΟΥ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚ

σόντα θα έδιναν έννηκόσιες δραχμές. Σε σας φυσικά θα κάνω μίαν μικρή έκπτωσι.

—Έννηκόσιες είπατε;

—Μάλιστα.

—Αυτός είναι ό ίκανοποιητικός μισθός;

—Νομίζω ότι γιά ένα κορίτσι δέν είναι κα' σχισμός.

—Ναί, αλλά σ' αυτή την περίπτωση θα έπρεπε να γράψετε: Ζητείται δεσποινίς γνωρίζουσα όλα αυτά και...οικονομικώς άνεξάρτητος!

★

Μίά άγγελία ζητήσεως δεσποινίδος προκαλεί άληθινόν συναγερμό, ιδίως όταν οι άπαιτήσεις δέν είναι μεγάλες. Υπάρχουν θέσεις πολλά κορίτσια που εργάζονται γιά να ζήσουν άλλα υπάρχουν και άλλα που θέλουν να περάσουν την ώρα τους έν συνδυασμό με την έξοκονόμησιν τών μικρών έξόδων. Μίά εργασία ξεκούραστη γιά μίά δεσποινίδα είναι δακτυλογράφος σε γραφείο που δέν έχει πολλή δουλειά. Ο προϊ

στάμενος λείπει δλη την ήμέρα γιά υποθέσεις και ή δεσποινίς κάθεται στο γραφείο γιά να σημειώνη στο καρνέ ποιός έζητήσε τον κ. Παπαδόπουλο και να καταβροχθίζη τά ρομάντσα.

—Πώς πάει ή δουλειά, Καίτη;

—Θαυμάσια! Αυτό το μήνα έδιάβασα 28 μυθιστορήματα.

—Εσύ είσαι τυχερή! Αυτή είναι ό σ υ λ ε ι α!

—Επικίνδυνη εργασία γιά μίά κοπέλλα είναι ή θέσις της Ταμίας. Η εύθύνη είναι τερασσία, ιδίως όταν το κατάστημα έχη πολλή δουλειά. Δεκάδες χιλιάδες περνούν από τά χέρια του κοριτσιού. Έκατοστάρια κα, πεντακόσάρικα και χιλιάρικά που περιμένουν ρέστα. Και ή καυμένη ή ταμίας πρέπει ναχρη τά μάτια της ύστερα και το μυαλό της της άπερίσπαστο από άλλες κινήσεις.

—Αγνώστον αν προσήλθε καμμία ν' αναλάβη ύπηρεσίαν. Όποσδήποτε όμως ή μαγική εκείνη άγγελία που όνειρεύονται και θα όνειρεύωνται τά κορίτσια αιώνιως θα είναι ή έξης:

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ δακτυλογράφος νέα και όραία. Έν άνάγκη, άς μη γνωρίζη και γραφομηχανήν».

«Αγνώστον αν προσήλθε καμμία ν' αναλάβη ύπηρεσίαν. Όποσδήποτε όμως ή μαγική εκείνη άγγελία που όνειρεύονται και θα όνειρεύωνται τά κορίτσια αιώνιως θα είναι ή έξης:

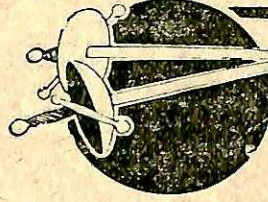
«ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινίς χωρίς προίκαν, δια να νυμφευθή νέον, ώραϊον και πλουσιώτατον κύριον».

—Αραγε θα ιδή ποτέ το φως της δημοσιότητας αυτή ή άγγελία; «Ας τό έλπίζωμεν, γιά λογαριασμό τών κοριτσιών που ζητούν θέσι και γαμπρό...

Η γαλλίς θενέττα Σιμόνη Σιμόν, που είχε πόδες δυσάρεστες περιπέτειες στην Αμερική, φιλοξενείται τάρα στο γιώτ του θαρόνου Ρέτσιλντ, που είναι άκυροβολημένο στον κόλπο της περίφημου λουτρο πόλεως Ντωβίλ.

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊσμών, περιπετειών και έρωτος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.—Όταν ο πλούσιος Μαυριτανός γέρο Ντελασκάρ ντ' Αλβερικ έδιδασκε το γράμμα που του έδωσε ο Πικουίλλο εκ μέρους της πεθαμένης πιά μητέρας του Ζιρράλτας, το έδωσε στο γιό του Γεζίντ, ο οποίος πριν φθάση στο τέλος άγκάλιασε τον Πικουίλλο ονομαζόντάς τον αδελφό του. Συγκινημένος και ο γέρο Μαυριτανός έφίλησε τον κατάχλωμο νέο και εξηλώντας στον Γεζίντ ότι ο Πικουίλλο ήταν ο καρπός των έρωτων του με την Ζιράλτα την οποία δεν μπόρεσε να παντρευθή λόγω της κακής έπιρροής της μητέρας της. Ο Πικουίλλο, κατόπιν παρακλήσεως, του πατέρα του, διηγώθηκε όλη την ιστορία του και άργά την νύχτα έπεσαν να κοιμηθούν. Την επομένη το πρωί ο πατέρας του και ο αδελφός του Γεζίντ ευρέθησαν πάνω από το προκέφαλο του Πικουίλλο και ο γέρο Ντελασκάρ του εξήγησεν ότι απ' ενός μόν έπρεπε να κρατήσουν μυστικό απ' όλους, εκτός από τον έμπιστο υπήρητό τους και παιδικό φίλο του Πικουίλλο. Ο Πιτράλβη και τον φίλο τους συνταγματάρχη Ντόν Φερνάντο Ντ' Αλμπάιντα, το ότι ήταν γιους του Ντ' Αλβερικ και αδελφός του Γεζίντ, και άφ' έθρου έπρεπε γρήγορα να φύγη για την Μαδρίτη για να μπει, με την υποστήριξη των εκεί φίλων και με τα άφθονα λεφτά που θα του έστελναν, ν' αναδειχθή και να κρύψη την Μαυριτανική καταγωγή του. Μετά τρεις μέρες ο Πικουίλλο έφυγε για την Μαδρίτη με τον Πιτράλβη και καθώς έθαναν στο Τολέντο, έρεθίσαν εξαφνικά κοντά σ' ένα απόσπασμα χωροφυλάκων που ακολουθούσε τον ίδιο δρόμο. Ο Πιτράλβη ρώτησε τον έπί κεφαλής αν πήγαιναν κι' αυτοί για το Τολέντο όποτε εις απάντησιν οι χωροφύλακες ώρμησαν, τους άφώπλισαν, τους έδεσαν και τους έλίσσεν. Τότε ο Πικουίλλο άνευγνώρισε τον θανάσιμο έχθρό του λησάρχο Ζουάν Μπατίστα, που γελώντας του έλεγε ότι τον πήγαινε για να τον κρεμάση σ' ένα άπέναντι θούνό. Είχε πιά νυχτώσει και καθώς θάβισαν μέσα στο δάσος διεκρίναν εξαφνικά γύρω τους άναμμένους πυρσούς, να κινούνται κι' άμέσως ήκουσαν ποδοβολήτα αλόγωνάνάμικτα με φωνές που πλησίαζαν. Σε λίγο φάνηκαν μπροστά τους άρκετοί Ισπείς πίσω από τους οποίους ήρχοντο δύο άμαξες και άλλοι άπλισμένοι Ισπείς. Ο Πιτράλβη ζήτησε άμέσως βοήθεια και με μιάς από το πρώτο άμάξι, πρόβαλε το κεφάλι του ένας παπάς και είπε στους δύο νέους ότι ο άρχιεπίσκοπος της Βαλέντιας Ντόν Ριβιέρα, που ήταν έαυλωμένος μέσα τον διάταζε να τους ρωτήση τι συνέβαινε και τί ήθελαν. Βιαστικά ο Πιτράλβη εξήγησε στον παπά τα πράγματα και έζητησε την προστασία τους.

13ον

—Και θα τους οδηγήσω στις φυλακές της Άγίας Άδελφότητας, προσέθεσε ο Μπατίστα, με άγρια χαρά.
—Όχι! έφώναξε ο Άρχιεπίσκοπος, όχι κύριε χωροφύλακα.
—Πρέπει όμως να τιμωρηθούν!
—Πρό παντός πρέπει να πιστεύσουν και να βαπτισθούν, κι' αυτό είναι δική μου φροντίς. Τους αναλαμβάνω λοιπόν εγώ.
—Με συγχωρείτε, παναγιώτατε, έτόλμησε να πη ο Ζουάν Μπατίστα, που έβλεπε τώρα να καταστρέφονται τα σχέδιά του, αλλά...
—Σιωπή! έφώναξε με τρόπο που δεν έπιδεχόταν καμιάν αντίρρηση, ο άρχιεπίσκοπος, και γυρίζοντας στον Πιτράλβη, ρώτησε:
—Είσαι, λοιπόν, Μαυριτανός;

—Μάλιστα!
—Και είσαι αίρετικός, αβάρτι-στος;
—Απ' έναντίας, είμαι βαπτισμένος.
—Πώς είναι δυνατόν;
—Θα μπορούσα να σάς το άποδείξω άμέσως αν μου έλυναν τα χέρια...
—Να λύσουν τα χέρια και των δύο, διάταξεν ο άρχιεπίσκοπος.

Γρήγορα ο Πιτράλβη, έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτί που κρατούσε πάντα μαζί του, με την σφραγίδα της Άρχιεπισκοπής και που μαρτυρούσε ότι πρό έπτά έτών είχε βαπτισθή μαζί με σαράντα τρεις άλλους στην μητρόπολη της Βαλέντιας, από τον ίδιο τον άρχιεπίσκοπο Ντόν Ριβιέρα.

—Γιατί μ' ένοχλούν λοιπόν; φώναξε ο άρχιεπίσκοπος μόλις είδε την ίδια του υπογραφή. Άφήστε τον έλευθερο να φύγη.

—Κι' ο σύντροφός μου; φώναξε ο Πιτράλβη.

Ο Ριβιέρα γύρισε στον Πικουίλλο.
—Είσαι και σὺ Χριστιανός, βαπτισθήκες; τον ρώτησε.

—Όχι, παναγιώτατε, άπήντησεν ήρεμα ο νέος.

Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε χαρούμενος ο άρχιεπίσκοπος και διάταξε να βάλουν στο άλλο άμάξι τον Πικουίλλο για να ταξιδέψη μαζί του.

Ο Πιτράλβη μόλις άκουσε την τρομερή απάντησή του φίλου του και κατάλαβε τί τον περίμενε, έπήδησε άμέσως στο άλογό του και έγινε άφαντος πριν τον άντιληφθή κανείς. Σκέπθηκε πώς θάταν προτιμότερο να φύγη άμέσως και να φροντίση να σώση τον Πικουίλλο, παρά να τον ακολουθήσῃ, άφοῦ του ήταν αδύνατο να του δώση και την παραμικρότερη βοήθεια.

—Βλέπεις, είπε ο Πικουίλλο, χαμογελώντας στον πλοίαρχο ληστή, καθώς κατέβαινε από το άλογό του για να μπει σ' άμάξι, πώς το παιγνίδι δεν το κέρδισες ακόμα, όπως νόμιζες;

—Μά την πίστιμόν, άπήντησεν εκείνος με κακέντρο, δεν μου φαίνεται να βρίσκεσαι τώρα σε καλύτερα χέρια απ' τα δικά μου.

Την ίδια στιγμή ή παράξενη εκείνη συνοδεία του άρχιεπισκόπου της Βαλέντιας, ξεκινούσε και πάλι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Καθώς ή Μαργαρίτα εκράτησε τον λόγο που έδωσε στον πρωθυπουργό του Κράτους και δεν επέτρεψε στον σύζυγό της να την πλησιάση, ο Δουξ Ντε Λάρμα εξακολουθούσε να κυβερνά τον Φίλιππον και μέσω αυτού όλόκληρη την Ισπανία, πιδ παντοδύναμος από κάθε άλλη φορά. Έν τῷ μεταξύ ή κόμησα Ντ' Αλταμέρα και οι σύμμαχοί της πάτερ Ιερώνυμος και ο κόμης Ντ' Ουζέντ, εξακολου-

θούσαν να πιστεύουν ότι μόνο μιά θασιλική έρωμένη θα ήταν ικανή να έξουδετερώση την παντοδυναμία αυτή του πρωθυπουργού. Όλες τους λοιπόν οι προσπάθειες κατευθύνονταν στην εξεύρεσι μιάς νέας που, με την όμορφιά της, θα μπορούσε να αίχμαλωτίση τον βασιλέα. Η έκλογή όμως δεν ήταν και τόσο εύκολη, γιατί ή νέα που θα διάλεγαν για να παίξη τον ρόλο της βασιλικής εύνοουμένης έπρεπε να συγκεντρώνη πολλά προτερήματα. Έπρεπε να είναι νέα, όμορφη, χαριτωμένη, έξυπνη, όχι βέβαια και τόσο πολύ, να μην είναι διόλου φιλόδοξη, προπαντός να έχη τυφή ή ύπακοή και έμπιστοσύνη στην κόμησα Ντ' Αλταμέρα και τον πάτερ Ιερώνυμο. που θ' ανέλαμβάναν να την καθοδηγήσουν στα πρώτα βήματά της.

Και ή κόμησα, ύστερα από μακρό χρονή σκέψη, ένόμισε πως βρήκε, τί ζητούσε, στο πρόσωπο της άνεψιάς της Κάρμεν, που από τον καιρό του θανάτου του του πατέρα της, έμενε μαζί με την Άιζά σπότης. Ο κόμης Ουζέντ δεν άργησε να έπιδοκιμάση ως θαυμασίαν την ιδέα της φίλης του: Η Κάρμεν ήταν ή άρραβωνιαστική του έχθρου του Φερνάντο ντ' Αλμπάιντα, κι' αυτό του ήταν εξαίρετικά εύχριστο.

Απεφάσισαν λοιπόν, χωρίς να υποπτευθή ποτέ τίποτε ή Κάρμεν, να προετοιμάση ή ίδια, μόνη της, μιά συνάντησή της με τον βασιλέα.

Φυσικά αυτό άποκλειόταν να γίνη στις έπίσημες τελετές του παλατιού, γιατί το πρόσφατο ακόμα πένθος του πατέρα της, έμπόδιζε την Κάρμεν να παρευρεθῇ σ' αυτές. Εκείνες τίς ήμέρες όμως είχε γυρίσει ο Φερνάντο από την Ολλανδία και ή παρουσία του στην Μαδρίτη, έμπόδιζε την πραγματοποίησή του σχεδίου τους. Πιστός στην ύπόσχεσι που είχε δώσει στον θείο του και πατέρα της Κάρμεν ο Φερνάντο, έπερινοούσε όλες τις άρες που ήταν έλευθερος κοντά στην μηνησή του, μαζί με την Άιζά, που τους συντρόφευε πάντοτε.

Ένα άπόγευμα, βρίσκοντας μόνη την Άιζά στο δωμάτιο, να κεντά ένα όμορφο μεταξωτό μαντηλάκι, της είπε κυττάζοντας την λεπτή εργασία της:

—Τί όμορφο κέντημα! Και τί εύτυχής που θα είναι ο νέος και ώραιος ιππότης για τον όποιον προορίζεται!

—Ο νέος και ώραιος ιππότης για τον όποιον προορίζεται, επανέλαβε ή Άιζά, γελώντας, είναι... ή Κάρμεν, ή άρραβωνιαστική σας!

Ο Φερνάντο άδάγκωσε τα χείλη του και οι δύο τους σώπασαν για λίγο. Εύτυχώς εκείνη την στιγμή μπήκε ή Κάρμεν κι' έτρεξε ν' άγκαλιάση τον Φερνάντο, προτεινόντάς του να κάνουν και οι τρεις τους ένα μικρό περίπατο στον κήπο του μεγάρου.

Τρεις μέρες άργότερα ή Κάρμεν έλεγε στην Άιζά πως ο Φερνάντο της φαινόταν σαν λυπημένος. Φοβόταν μή-

πως του συνέβη τίποτε δυσάρεστο και της το έκρυβε.

—Ίσως, άπήντησε ή Άιζά, να του έκαμαν καμιάν άδικία στην Αύλη. Ξέρεις δά καλά, πόσο τον έχθρεύεται ο κόμης Ουζέντ.

—Αλήθεια! Ίσως είναι κι' αυτό.
—Τί μάς νοιάζει, καλή μου Κάρμεν; Φτάνει να είμαστε εμείς πάντα άγαπημένες.

—Και φτάνει να μ' αγαπά εκείνος.
—Έλπίζω να μην έχης γι' αυτό καμιάν άμφιβολία, έλεπε ή Άιζά.

—Α! όχι, μόνο άμα είναι κοντά μας νοιώθει τον εαυτό του εύτυχισμένο. Μου το είπε πολλές φορές.

—Τόσο το καλύτερο, έφώναξε ή Άιζά με ειλικρινή χαρά.

—Θα σου πώ μάλιστα και κάτι, που δείχνει όλοφάνερα τον έρωτά του για μένα. Χτές το πρωί που ήλθε να φέρη στην θεία σου μιά πρόσκλησι για τον βραδυνό χορό του παλατιού, μπήκε στην κάμαρά μου και κάποια στιγμή που ένόμισε πως δεν τον έβλεπα έπήρε απ' εκείνο το τραπέζακι το μαντηλάκι που μου κέντησες προχτές και άφοῦ το φίλησε το έκρυψε βιαστικά στην τσέπη του. Έγώ τον έβλεπα μέσα από τον καθρέφτη της τουαλέτας μου κι' έγινε κατακόκκινη, να έτσι όπως είσαι κι' εσύ αυτή την στιγμή, άγαπημένη μου Άιζά.

—Ναι, αλήθεια, βλέπεις πως έγινα, κάνει τρομερή ζέση εδώ μέσα. Δεν λές να θγάλουν αυτό το μαγκάλι; Θα σε πειράξη.

—Έχεις δίκιο, έλεπε ή Κάρμεν και χτυπώντας το κουδούνι είπε στην καμαριέρα της που μπήκε, να πάρη έξω το μαγκάλι με τα κάρβουνα.

Όταν ήλθε το βράδυ εκείνο, όπως πάντα, ο Φερνάντο, ή Άιζά δεν παρουνισάσθηκε είδοποιώντας πως ήταν άρρωστη. Κι' ούτε την άλλη μέρα βγήκε απ' το δωμάτιό της.

Την μεθεπομένη όμως μπήκε εξαφνικά κατάχλωμη στο δωμάτιό της Κάρμεν που βρίσκόταν κι' ο Φερνάντο.

—Τί έχεις; την ρώτησε τρομαγμένη ή φίλη της.

—Πρίν λίγες στιγμές ήλθε ή Ζουανίτα και μου είπε πως πήρε ένα γράμμα από κάποιον Πιτράλβη που της γράφει ότι ο Πικουίλλο, έπιστρέφοντας εδώ απ' την Βαλέντια, συνέληφθ' στον δρόμο κοντά στο Τολέντο, κατά διαταγήν του ντε Ριβιέρα και φοβάται μήπως τον έφεραν στη Μαδρίτη και τον έκλεισαν στις φυλακές της Ιερής Έξετάσεως.

—Θεέ μου! έκαμεν ή Κάρμεν.

—Και γιατί τον κατηγορούν; ρώτησε ο Φερνάντο.

—Γιατί είναι Μαυριτανός και δεν βαφτίστηκε, άπήντησε ή Κάρμεν.

—Σε σάς έχουμε τώρα όλες μας τίς έλπίδες, έλεπε ή Άιζά, κυττάζοντας με δακρυσμένα μάτια τον Φερνάντο. Σεις θα φροντίσετε να τον σώσετε.

Παρατηρώντας ο Φερνάντο την Άιζά και βλέποντας την ταραχή, την συγκίνησε και την άγωνία της για τον Πικουίλλο, ένοιωσε την ζήλεια να τον πνίγη. «Τον αγαπά, χωρίς άλλο», σκέφτηκε, και για μιά στιγμή, το πρόσωπό του φωτίστηκε από μιά άγρια χαρά για την δυστυχία του Πικουίλλο. Γρήγορα όμως ή εύγένεια του χαρακτήρος του ένίκησε την στιγμιαία εκείνη ταπεινή άδυναμία και παίρνοντας το χέρι της Άιζας, της είπε με τη γλυκιά του φωνή.

—Ο Πικουίλλο είναι τώρα περισσότερο φίλος μου, άφοῦ είναι και δικός

σας. Ήσυχάστε και θα κάμω, τί μου είναι δυνατόν για να τον σώσω και να τον ξαναφέρω πάλι κοντά σας.

Εκείνη τον κύτταξε με άπειρη τρυφερότητα και σφίγγοντάς του το χέρι του είπε μισοδακρυσμένη.

—Η καλωσύνη σας με συγκινεί και νοιώθω για σας μιάν άπέραντη κίειλικρινή φίλια. Είθεε πραγματικά ένας ευγενής και τίμιος άντρας.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΗΣ ΝΤ' ΑΛΤΑΜΕΡΑ

Η Αύλη έπρόκειτο ν' άναχωρήση την επομένη για το Βαλλαντολίντ κι' έπειδή ή κόμησα Ντ' Αλταμέρα ήταν υποχρεωμένη ν' ακολουθήση την Αύλην έπρεπε να μεταφερθούν και τα κορίτσια εκεί. Ο Φερνάντο έμεινε στη Μαδρίτη για να φροντίση για τον Πικουίλλο, όπως είχαν υποσχεθῇ στην Άιζά.

Η κόμησα Ντ' Αλταμέρα είχε κοντά στο Βαλλαντολίντ μιά ώραιαν έπαυλι όπου κατοικούσε κάθε φορά που οι βασιλείς έγκατέλειπαν τ' άνάκτορα της Μαδρίτης. Στην έπαυλι αυτή πήρε τώρα και τίς άνεψιές της.

Τρεις μέρες μετά την έγκατάστασι της Αύλης στο Βαλλαντολίντ, ο δουξ Ντε Λάρμα, άπεφάσισε να διοργανώση ένα κυνήγι στο δάσος για να διασκεδάση τον βασιλέα που ήταν εξαίρετικά μεγαλογολικός εκείνον τον καιρό. Κατά συμβούλην του κόμητος Ντ' Ουζέντ, άπεφάσισε να πάη στο κυνήγι αυτό με τ' άλογό του. Στην αρχή φάνηκε να τον διασκεδάξη αρκετά αυτό, όσο όμως περνούσαν οι ώρες άρχισε πάλι να τον κυριεύη ή μεγαλογολία του κι' ο κόμης Ντ' Ουζέντ που βρίσκόταν διαρκώς πλάι του, έπρότεινε να έγκαταλείψουν το κυνήγι και να γυρίσουν μόνοι τους σ' άνάκτορα, χωρίς να είδοποιήσουν κανένα.

—Καλή ιδέα, έλεπε ο βασιλέας χαμογελώντας.
—Ας πάρουμε αυτόν τον δρόμο.

—Ξέρετε που θα μās θγάλη;
—Βεβαίως, Μεγαλειώτατε, δεν είναι ή πρώτη φορά που τον άκολουθά.

—Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε, έλεπε ο βασιλέας, που τον δια-

μολογώ.

—Βεβαίως, Μεγαλειώτατε, δεν είναι ή πρώτη φορά που τον άκολουθά.

—Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε, έλεπε ο βασιλέας, που τον δια-

μολογώ.

—Βεβαίως, Μεγαλειώτατε, δεν είναι ή πρώτη φορά που τον άκολουθά.

—Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε, έλεπε ο βασιλέας, που τον δια-

μολογώ.

—Βεβαίως, Μεγαλειώτατε, δεν είναι ή πρώτη φορά που τον άκολουθά.

—Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε, έλεπε ο βασιλέας, που τον δια-

μολογώ.

—Βεβαίως, Μεγαλειώτατε, δεν είναι ή πρώτη φορά που τον άκολουθά.

—Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε, έλεπε ο βασιλέας, που τον δια-

μολογώ.

—Βεβαίως, Μεγαλειώτατε, δεν είναι ή πρώτη φορά που τον άκολουθά.

—Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε, έλεπε ο βασιλέας, που τον δια-

μολογώ.

—Βεβαίως, Μεγαλειώτατε, δεν είναι ή πρώτη φορά που τον άκολουθά.

—Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε, έλεπε ο βασιλέας, που τον δια-

μολογώ.

—Βεβαίως, Μεγαλειώτατε, δεν είναι ή πρώτη φορά που τον άκολουθά.

—Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε, έλεπε ο βασιλέας, που τον δια-

μολογώ.

—Βεβαίως, Μεγαλειώτατε, δεν είναι ή πρώτη φορά που τον άκολουθά.

—Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε, έλεπε ο βασιλέας, που τον δια-

μολογώ.

—Βεβαίως, Μεγαλειώτατε, δεν είναι ή πρώτη φορά που τον άκολουθά.

—Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε, έλεπε ο βασιλέας, που τον δια-

μολογώ.

—Βεβαίως, Μεγαλειώτατε, δεν είναι ή πρώτη φορά που τον άκολουθά.

—Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε, έλεπε ο βασιλέας, που τον δια-

μολογώ.

σκέδαζε κάπως αυτή ή φυγή.

Επρωχώρησαν όμως άρκετα, χωρίς να φαίνεται πουθενά ο μεγάλος δρόμος που ώδηγούσε στο Βαλλαντολίντ, και είχε άρχισει να νυχτώνη.

—Μήπως δεν είναι αυτός ο δρόμος που έπρεπε να πάρουμε; ρώτησε κάπως άνήσυχος ο βασιλέας.

—Αρχίζω κι' εγώ ν' άμφβάλλω, είναι σκεπτικός ο κόμης ντ' Ουζέντ.

—Δεν είναι διόλου εύχριστον αυτό, έλεπε ο Φίλιππος, γιατί ένύχτωσι και θ' άνησυχούν στο παλάτι. Κι' άρχίζω να πεινώ κιόλα.

—Μου φαίνεται πως διακρίνω κάποιο φως εκεί κάτω, έλεπε ο κόμης.

—Ναι, το βλέπω κι' εγώ. Ας προχωρήσουμε προς τα εκεί. Ίσως είναι καμιά καλύβα που θα μπορούσαμε να βρούμε κάτι να φάμε, έστω και λίγο γάλα με ψωμί.

Σε λίγο έφθασαν μπροστά στο φωτισμένο παράθυρο. Ήταν ένα Γοτθικό περίπτερο στην άκρη ενός έκτεταμένου κήπου, περιτειχισμένου γύρω γύρω. Ο βασιλέας πλησίασε στο φωτισμένο παράθυρο, που ήταν αρκετά ψηλά και φώναξε χωρίς να το άπαντήση κανένας. Έκτύπησαν μετά την πόρτα του περιπτέρου εκείνου, μ' κανένας δεν ήρθε να τους άνοιξη.

—Κι' όμως δεν μπορούμε να περάσουμε την νύχτα μας, έτσι νηστικοί και μέσα στο δάσος, έλεπε ο βασιλέας που ή περιπέτεια αυτή άρχισε να τον τραμάχη και να τον δυσάρεστη.

—Μιά στιγμή, Μεγαλειώτατε, έλεπε ο κόμης. Το παράθυρο αυτό είναι άνοικτό. Για να μην άπαντά όμως κανείς, φαίνεται πως το περίπτερο είναι έρημο. Μπορείτε λοιπόν, αν έγκρίνε-

Μη βλέποντας άλλη λύσι, ο Φίλιππος πάτησε επάνω στη σέλλα του αλόγου και πήδησε μέσα στο φωτισμένο παράθυρο.

πε, νά μπητε σεις από το παράθυρο, για να προφυλαχθίτε τουλάχιστον από το κρύο και την υγρασία του δάσους κι' εγώ εν τώ μεταξύ θα πάω να βρω την κυρία είσοδο του σπιτιού και θα γυρίσω να σας πάρα.

Μη βλέποντας άλλη λύση ο Φίλιππος, έπλησισε τ' αλόγο του έντελως κάτω από το φωτισμένο παράθυρο, έπάρτησεν επάνω στη σέλλα του άλλου κι' έπήδησε μέσα στο περίπτερο, ένφ' ο κόμης Ντ' Ουζέντ κεντώντας τ' αλόγο του άπομακρύνθηκε γρήγορα για να βρή την κυρία είσοδο της έπαύλεως που φαινόταν στη μέση του άπέραντου εκείνου κήπου.

Όταν ο βασιλεύς έμεινε μόνος είδε πως βρισκόταν σ' ένα μικρό κομψότατο διάδρομο που φωτιζόταν από ένα άσημένιο κηροπήγιο που ήταν άκουμπισμένο πάνω σ' ένα μαρμαρένιο πραπεζάκι. Άριστερα του είδε μια πόρτα κι' άνοίγοντάς την με προφύλαξι μπήκε σε μια αίθουσα κατάφωτη με σπάνια έπιπλα κι' ωραίες τοιχογραφίες. Στη μέση ήταν ένα τραπέζι με άφθονα και πλούσια φαγητά, στρωμένο για ένα μόνον άνθρωπο.

Στο μαρμαρίνο τζάκι έκαιεν άφθονη φωτιά, ή αίθουσα όμως ήταν έρημη. Κανένας δεν βρισκόταν εκεί μέσα. Γυρίζοντας το βλέμμα του ένα γύρω ο Φίλιππος διέκρινε μια άλλη πόρτα την οποία άνοιξε χωρίς δισταγμό και άντίκρουσε ένα μικρό σαλονάκι, έπίσης φωτισμένο, μ' ένα μεγάλο ντιβάνι στη γωνιά. "Ετοιμάζοταν να ξαναγυρίσει στο δωμάτιο που ήταν στρωμένο το τραπέζι, όταν είδε ν' άνοίγει άντίκρου του μια μικρή πορτούλα που δεν είχε προσέξει, και να παρουσιάζεται στα έκπληκτα μάτια του μια θελκτική νέα που άκτινοβολούσε από χάρι και όμορφιά.

Ο Φίλιππος δεν τόλμησε να μιλήσει φοβούμενος μήπως το όραμα εκείνο διαλυθεί γιατί ποτέ του ο βασιλεύς της Ισπανίας δεν είχε ιδεί άραιότερο πλάσμα στη ζωή του, όποτε ή έκπληξις του, έφθασε από κατακόρυφο, βλεπόντας την νέα να ύποκλίνεται με χαρι μπροστά του και να του λέγει:

—Με συχωρείτε, κύριε, αν άρρησα νάρθη και σας έκαμα να περιμένετε. Δεν φταίω όμως εγώ!

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΝΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟ ΝΟ ΝΤΕ ΒΙΛΛΑΦΛΟΡ,

Η ξαφνική έπιστροφή του Ντόν Φερνάντο ντ' Άλμπάινα δεν έματαίωσε ούτε προς στιγμήν τα σχέδια της κομήσης ντ' Άλταμέρα, ή οποία από την πρώτην ήμέρα της μεταβάσεως της Αύλης εις Βαλλαντολίντ μετεφέρθη και αυτή στην πλησίον του προαστείου αυτού έξοχικήν την έπαυλι μαζί με την Κάρμεν και την Άϊζά, προσπαθώντας, με κάθε τρόπο, να βρή την εύκαιρία να προκαλέσει μια συνάντησι του Φίλιππου με την Κάρμεν, πάνω στην οποία έστήριζεν όλες της τις έλπίδες για να έκιδηκερή τον θανάσιμον έχθρόν της δοούκα Ντέ Λάρμα. Στα σκοτεινά της αυτά σχέδια ήλθε να τή βοηθήσει έξαιρετικά ένα τυχαίο γεγονός που ποτέ της δεν φανταζόταν: Τις ήμέρες εκείνες έξερράγησαν ταραχές στην Πορτογαλία και για να καθουχάσουν τα πνεύματα έπρεπε να σταλή εκεί ένας άνθρωπος δοκιμασμένης άξιας, που να μπορούσε να επαναφέρει γρήγορα την τάξι.

Ο κόμης Ντ' Ουζέντ, που ήξερε καλά τα σχέδια της κομήσης Ντ' Άλ-

τάμέρα και συνηγορούσε στην έπιτυχία τους, έπρότεινε στον πρωθυπουργό πατέρα του και στον βασιλέα Φίλιππο να στείλουν τον συνταγματάρχη Φερνάντο Ντ' Άλμπάινα, του οποίου οι έπιτυχίες στην έκστρατεία ήσαν γνωστές σ' όλη την Ισπανία. Ο δούξ Ντέ Λάρμα βρήκε εξαίρετη την έκλογή του γιου του κι' έτσι ο Φερνάντο, που είχε παραμείνει στην Μαδρίτη για να φροντίσει για την σωτηρία του Πικουίλλο, όπως ύπεσκέθη στην Άϊζά, διατάχθη ν' άναχωρήσει άμέσως και χωρίς καμμία άναβολή για την Λισσαβόνα. Η έπαμάκρυνσις αυτή του Φερνάντο δεν μπορούσε παρά να διευκολύνη την έπιτυχία των σατανικών σχεδίων της κομήσης, ή οποία την ήμέρα που άπεφασίσθη το βασιλικό κυνήγι έλαβε κάποιο γράμμα από τον κόμητα Ντ' Ουζέντ, κι' έτοιμάσε τα του Γοτθικού περιπτερου.

—Γιατί, θεία μου, κοπιάζεις τόσο πολύ; ρώτησε ή Κάρμεν, βλέποντας την να κάμη όλες εκείνες τις έτοιμασίες. Περιμένεις κανένα ξένον σήμερα;

—Ναί, περιμένω κάποιον άνεψιότου συζύγου μου, τον Ντόν Αύγουστινο Ντέ Βιλλαφλόρ. Μου έγραψε πως θάρρη να μείνη λίγες μέρες μαζί μας. Δυστυχώς όμως σήμερα είχα νεώτερο γράμμα του που μου λέει πως δεν θα μπορέσει να δεχθή την φιλοξενία μου παρά μονάχα για λίγες ώρες, γιατί είναι ύποχρεωμένος να φύγη το πρωί για το Μπούργκος.

—Τότε γιατί έρχεται, θεία μου; ρώτησε ή Κάρμεν.

—Για να μάς ιδεί, ν' άναπαυθή λίγο από το ταξίδι και να γνωρίσει τις όμορφες έξοδές της που δεν τις έχει δει ποτέ. Έλπίζω Κάρμεν να με βοηθήσεις να τον περιποιηθώ όπως πρέπει. Είναι ο μόνος συγγενής του άνδρός μου και πάντα μου φέρθηκε με πολλήν ευγένεια και από τον όποιο δεν έχω κανένα παράπονο.

Κι' άφου έτοιμάσε τα πάντα ή κόμησης την τελευταία στιγμή ύποκρίθηκε την κουρασμένη. "Ενας δυνατός πονοκέφαλος και κάτι σουβλιές στην καρδιά, την ύποχρέωναν να ξεπλωθή στο κρεβάτι της και ν' άναπαυθή. Κάποιος όμως έπρεπε να ύποδεχθή τον άνεψιό της και φωνάζοντας την Κάρμεν την παρεκάλεσε να την αντικαταστήσει αυτή έχηγώντας συγχρόνως σ' αυτόν ότι μια αιφνίδια άδιαθεσία την άνάγκαζε να μείνη στο κρεβάτι χωρίς να μπορέσει να τον ιδεί.

—Ήσυχασε θεία μου, άπήντησε ή Κάρμεν, θα φροντίσω για όλα εγώ και θα σε δικαιολογήσω όπως πρέπει, μη στεναχωρείσαι καθόλου.

—Ω! αν μπορούσα να κοιμηθώ έστω και για μίαν ώρα, είμαι βεβαία πως θα γινόμουν άμέσως καλά. Πήγαινε όμως εσύ, παιδί μου, στο περίπτερο, μου φαίνεται πως είναι ώρα.

Η Κάρμεν φίλησε την θεία της και κατέβηκε στο περιβόλι για να πάη να ύποδεχθή τον Αύγουστινο.

Μόλις όμως έκαμε μερικά βήματα στη δενδροστοιχία συνήντησε την Άϊζά και την ρώτησε έκπληκτη:

—Τί γυρεύεις έδω; από που έρχεσαι;

—Από το σπιτάκι του κηπουρού. Έλαβα ένα γράμμα από τον Φερνάντο!

—Από τον άρραβωνιαστικό μου; Έσένα έγραψε; Τί τρέχει; Μά κανείς κ' άνησυχά.

—Ελα στο σπίτι, θα σου εξηγήσω. Άνέβηκα στο δωμάτιο της Κάρ-

μεν και ή Άϊζά της έδωσε να διαβάσει το γράμμα του Φερνάντο:

Ο άρραβωνιαστικός της Κάρμεν έγραφε:

«Δεσποινίς, η Κυβέρνησις με διέταξε ν' άναχωρήσω άμέσως για την Πορτογαλία χωρίς καμμία άναβολή. Ένφ, λοιπόν, όλοι νομίζουν ότι έγκατέλειψα την Μαδρίτη και ταξιδεύω για την Λισσαβόνα, εγώ έφθασα κρυφά στο Βαλλαντολίντ και πρέπει άπόψε να σας ιδώ χωρίς να μάθω τίποτε ή κόμησης Ντ' Άλταμέρα. Πρόκειται για την τιμή της Κάρμεν και τη δική μου. Φερνάντο».

—Λοιπόν; ρώτησε ή Κάρμεν, τί άπήντησες;

—Άπήντησα πως δεν μπορούσα να δεχθώ, κρυφά, εγώ τον Φερνάντο.

—Γιατί; ρώτησεν ή Κάρμεν.

—Γιατι μου φαίνεται πως άφου πρόκειται για σένα, πρέπει σε σένα την ίδια να μιλήσει και άφου φεύγει για την Λισσαβόνα, θάρρη να σε ιδεί και να σ' άποχαιρετήση. Δεν θέλει όμως να έλθω στην έπαυλι για να μην τον άντιληφθή κανείς από τους ύπηρέτες της κομήσης. Γι' αυτό τον έλδοποίησα πως θα πάς εσύ στις όκτώ να τον περιμένεις στο σπίτι του κηπουρού.

—Μόνη μου; ρώτησε τρομαγμένη ή Κάρμεν.

—Όχι, θα είναι μαζί σου ή κόρη του κηπουρού, ή καλή μας Μαρκίτα. Κι' έπειτα αν φοβάσαι έρχομαι κι' εγώ μαζί σου.

—Ναί, ναί, φώναξε ή Κάρμεν, έλα και σύ μαζί μου. Άμέσως όμως σκέφθηκε τον Αύγουστινο, που ύποσχέθηκε στη θεία της να πάη και να ύποδεχθή και της είπαι:

—Δυστυχώς δεν μπορείς νάρθης και σύ, Άϊζά μου. Έχασα τον έξαδελφό μας, που περιμένει σε λίγο ή θεία μου.

—Δεν πειράζει, Κάρμεν. Πήγαινε τότε εσύ στο ραντεβού του Φερνάντο και άναλαμβάνω εγώ να δεχθώ τον κύριον Αύγουστινο. Δεν σε γνωρίζει μου φαίνεται...

—Καθόλου, πρώτη φορά έρχεται να μάς ιδεί. Σε παρακαλώ, λοιπόν, άγαπητή μου, να τον περιποιηθής όσο μπορείς, γιατί ή θεία μου ενδιαφέρεται πολύ γι' αυτόν.

—Έννοια σου, Κάρμεν, κι' αν είναι νέος και νόστιμος σου ύπόσχομαι να του κάμω και... κόρτε, είπα χαμογελώντας ή Άϊζά και έτρεψε βιαστική για το Γοτθικό περίπτερο, ένφ ή Κάρμεν τράβηξε για το σπιτάκι του κηπουρού.

ΣΤΟ ΓΟΤΘΙΚΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

Άκούοντας ο βασιλεύς την όμορφη εκείνη κοπέλλα να του ζητή συγγνώμη για την άργοπορία της, σκέφθηκε πως χωρίς αυτός να το ξέρη τον περίμεναν κιόλα στο Γοτθικό περίπτερο κι' αυτό του φάνηκε κάπως περιέργο. Όταν όμως ή Άϊζά, πλησιάζοντας τον περισσότερο μετά την ύπόκλησί της, του είπαι με τη γλυκαία φωνή και με το δροσερό της χαμόγελο,

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΤΟΝ ΕΠΡΟΔΩΣΑΝ

Σ μπορούσα τουλάχιστον να σκεφθώ ήρεμα: μουρμούρισε ο Πέτερ Σίμνελλ, ένφ ταξίδευε με το αυτοκίνητό του.

«Νά σκεφθής ήρεμα! Και πως μπορούσε να το κατορθώσει άφου... εκείνη δεν ύπληρχε πια στη ζωή;

Άλλαξε ταχύτητα. Το όραμα της Μπέλλας τον άκολουθούσε σαν φάντασμα. Είχε σκοτώσει τη νέα πρόμοις ώρας και τώρα ένιωθε το σχοινί της κρεμάλας γύρω από τον λαιμό του. Νά σκεφθής ήρεμα; Και πως είναι δυνατόν να σκεφθής ένας άνθρωπος ήρεμα όταν διαπράξη ένα φοβερό έγκλημα, όταν είναι ένας δολοφόνος, ένας δειλός, ένας τιποτένιος;

Οι σκέψεις του Πέτερ πηγαινόερχονταν από το παρελθόν στο παρόν και από το παρόν στο παρελθόν. Ξανάβλεπε την Μπέλλα όπως ήταν την Αύγουστινική εκείνη μέρα που έκαναν μια έκδρομή και ξαναθυμώταν πως ακριβώς τότε για πρώτη φορά, μη μπόρώντας εκείνη να κρύψη την άνεκφραστη τρυφερότητα της, τον έκάλεσε στο σπίτι της. Την ξανάβλεπε τώρα μπροστά στα μάτια του όπως ήταν λίγες ώρες νωρίτερα, πριν από το έγκλημά του. Του είχε πη ότι ποτέ δεν θα τον άφηγε να φύγη. Ξανάβλεπε τους λευκούς της ώμους και τον άλαβάστρινο λαιμό της. "Οχι, δεν είχε στο νοι του να την σκοτώσει, ήθελε μονάχα να την κάμη να κλάη. Η Μπέλλα ούρλιαζε τόσο δυνατά, ώστε ο Πέτερ ζάλιστηκε. Κι' ό,τι συνέβη τότε ήταν μοιραίο.

Το όραμα άλλαξε και ο Πέτερ είδε τον έαυτό του κλεισμένο μέσα σ' ένα κελί καταδικού. «Δεν μπορώ να σκεφθώ — μουρμούρισε. Θα μου δέσουν τα χέρια και τα πόδια και θα μου σκεπάσουν και τα μάτια μ' ένα μαντήλι». Τί φρίκη!

Σιγά-σιγά, καθώς το αυτοκίνητο πλησίαζε στην πόλι, ο Πέτερ, καταπολεμώντας έναν τρομερό έφιάλτη που τον βασάνιζε άμίλεικτα, κατάρθωσε να άπελευθερωθή απ' αυτόν. «Έγινε ένα έγκλημα!» σκέφθηκε, αλλά «έγκλημα» είναι μόνο μια λέξις. Έγώ δεν ήθελα να γίνω φονιάς! Αύτη ή σκέψις του έφερνε χίλιες άλλες τοιμηρές και σκοτεινές. «Αχ! Άς μπορούσα να σκεφθώ ήρεμα!» επανέλαβε. Μά είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να σκεφθής ήρεμα όταν έχη έγκληματίσει;... Πιο εύκολο είναι να το πη κανείς παρά να το

καταφέρει. Έπειδή όμως δεν ήταν κουτός, κατάρθωσε να διαλευκάνη τα γεγονότα και να τή ταξινομήσει:

1) Η Μπέλλα ήταν νεκρή τώρα. Την είχε στραγγαλίσει μέσα στο κομψό έξοχικό σπιτάκι της. 2) Το πρωί είχε εξαφανιστεί κάθε ίχνος της παρουσίας του. Μ' ένα κομμάτι πανί είχε σβύσει

απόδειξις που να μαρτυρούσε πως ήταν εκείνο το βράδυ μαζί της; — Όχι, καμμία!

Σάν μαριώδης άναγνώστης αστυνομικών μυθιστορημάτων που ήταν, ο Πέτερ, πριν άφήση το σπίτι, είχε εξαφανιστεί κάθε ίχνος της παρουσίας του. Μ' ένα κομμάτι πανί είχε σβύσει

τά δακτυλικά του άποτυπώματα από τα έπιπλα και από τα άντικείμενα που είχε πιάσει: Είχε κάψει το γράμμα που είχε στείλει την προηγούμενη μέρα στην Μπέλλα για να την ειδοποιήσει πως θα πήγαινε να την έπισκεφθής και επί πλέον δεν τον είχε ιδεί κανείς.

Ίσως λοιπόν να ύπληρχε καμμία έλπις σωτηρίας.

Αύτη ή σκέψις τον άνακούφισε λίγο.

Το πτώμα της Μπέλλας, πιθανόν να το άνεκάλυπτε ή ύπηρέτρια το πρωί κατά τις όκτώ. Τώρα ήταν έντεκα ή ώρα. «Έχω έννέα ώρες καιρό» σκέφθηκε ο Πέτερ, «για να σκηνοθετήσω ένα άλλοθι».

Άπ' έδώ κι' έναν χρόνο το όνομά του ήταν στενά συνδεδεμένο με τ' όνομα της Μπέλλας κι' όλοι ήξεραν πόσο την είχε βαρεθεί και ποσο άπεγνωσμένα, ή νέα, άφου κατάλαβε τις σκέψεις του, μη μπορώντας να άνεχθής ένα τέτοιο πράγμα, είχε άποπειραθή να τον κρατήσει με κάθε τρόπο κοντά της.

«Σε δώδεκα ώρες», μουρμούρισε ο Πέτερ, «θα με ρωτήσουν που πέρασα τη βραδυά μου. Άν άρνηθώ ν' άπαντήσω ή νάδιηγηθώ καμμιάν άνύπαρκτη ιστορία, πρέπει να καταλάβω πως στα σίγουρα θα με κρεμάσουν. Πρέπει, λοιπόν, ν' άποδείξω με κάθε θυσία και με μεγάλη ακρίβεια, πως δεν ήμουν στο σπίτι της Μπέλλας».

Τή στιγμή εκείνη άντε. Λήφθη πως είχε φθάσει στο μέγαρο που κατοικούσε κι' ένφ πήγαινε προς το γκαράζ, είδε μπροστά του τον Τζών Τσάλετς, έναν γνωστό του και γείτονά του.

Μά τί ζητούσε εκείνη την ώρα ο Τζών.

—Γεια σου, Πέτερ;

—Γεια σου, Τζών!

—Πήγες να έπισκεφθής τη Μπέλλα; Ξέρω πως είχε πη στον Φερνάντο ήλπιζε να σε ιδεί άπόψε και μάλιστα ο Φερνάντο έπρόσθεσε πως την είδε πολύ κακάφη. Πως την βρήκες εσύ;

—Δεν ξέρω να σου πω, άπήντησε ο Πέτερ άπότομα. Δεν την έχω δει καθόλου έδω και μια βδομάδα... Έχεις ένα σπύρο; Εύχαριστώ. Θα σου πω τώρα έμπιστευτικά κάτι... Έδω και κάμποσον καιρό ή Μπέλλα έχει άλλαξει πολύ. Δεν σου μιλά έτσι από ζήλεια. Φαντάζομαι πως κάποιος άλλος άρχισε να την ενδιαφέρει. Όπωσδήποτε κι' αν έχη το πράγμα, εγώ ξέρω πως έδω και δέκα μέρες δεν

μέ κάλεσε στο σπίτι της!
Ο Ιζάλετς τόν κούταξε
μέ περιέργεια. Ώστε ο Πέ-
τερ δεν είχε επισκεφθί την
Μπέλλα; Τού φαινόταν πο-
λύ παράξενο.

—Και ποῦ ἦσουν λοιπόν;
Ο Πέτερ ἐγέλασε:

—Πήγα νά ἀνακινήσω
καμμιάν ἐμπνευσι! Τώρα
τελευταία δέν μπορῶ νά
γράψω οὔτε μιάν ἀράδα
καί γι' αὐτό ἔκαμα ἕναν πε-
ρίπατο στήν ἐξοχή. Πιστεύω
πῶς ὠφελήθηκα. Ἐχω μέ-
σα στό νοῦ μου μιὰ σπου-
δαία σκηνή. Θά πάω ἀμέ-
σως στό γραφεῖο μου νά
ἐργασθῶ.

Ο Τζάλετς ἔκαμε νά τοῦ
ἀπαντήσῃ, ἀλλά ἀπομα-
κρύνθηκε πρὸς τὸ ἀσάν-
σέρ.

— Πήγαινε νά πλαγια-
σῇς!, φώναξε καθὼς ἀνέ-
βαινε. Μὴν ἐργαστῇς πολὺ.
Φαίνεται πολὺ κουρασμέ-
νος. Τὰ μούτρα σου δέν μοῦ
ἀρέσουν καθόλου!

Σάν μπήκε στοῦ δωμάτι-
οῦ κι' ἐνῶ ἐπινε ἕνα αὐ-
σκυ, ὁ Πέτερ ξαναγύρισε
στὴ σκέψι τῆς θέσεώς του.
Ἡ ἀπρόοπτη συνάντησις
τοῦ Τζῶν τοῦ εἶχε δημιουρ-
γήσει στοῦ νοῦ τοῦ ἑνα «ἄλ-
λοθι».

«Ἐκαμα ἕναν μακρυνὸ
περίπατο στήν ἐξοχή!» Ναι.
Ἐναν ὥραιο περίπατο!», ἐ-
πανέλαβε μέ πικρία.

Σκέφθηκε σχεδὸν ἐπὶ μι-
αν δόκλληρη ὥρα, σκυ-
θρωπὸς καὶ λυπημένος:
γνώριζε τόσο λίγο τὴν ἐξο-

χή! Σὲ μιὰ στιγμή δὲως
μιὰ ἀχτίδα φωτὸς ξεκαθά-
ρισε τὸ νοῦ του... Μιὰ ἐμ-
πνευσις! Θυμήθηκε πῶς ἔ-
δε καὶ κάμποσα χρόνια εἰ-
χε ἕναν φίλο δικηγόρο καὶ
τοῦ φάνηκε πῶς ξανάκουσε
τὴ φωνή τοῦ παλαιοῦ του αὐ-
τοῦ φίλου Τζάρμιν, τοῦ πε-
ρίφημου Τζάρμιν τοῦ κέρ-
διζε πάντα στὶς δίκες του.
«Γιὰ νὰ κερδίσης μιὰ δίκη,
δέν εἶναι δύσκολο, ἀρκεῖ τὸ
«ἄλλοθι» νάσαι ἀληθινό. Μὴ
ζητήσης ποτὲ νὰ τὸ φτιάξης
ἐκ τοῦ μηδενός, θυμίζου
κάτι ποῦ ἔκαμες καὶ βασί-
σου στήν πραγματικότητα.
Θά ἀμυνθῇς περὶ τὸ εὐκολώ-
τερα γιατί θά ἀφηγηθῇς γέ-
γονότα ἀληθινά».

Ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ τοῦ ἔ-
φερε στοῦ νοῦ μιάν ἄλλη. Τὸν
περασμένο Μάρτιο, ἔξη μῆ-
νες πίσω, ὁ Πέτερ εἶχε κά-
μει ἕναν περίπατο μαζί μέ
ἕνα ἄλλο φίλο του, τὸν Χι-
οῦς Πλέντερ, σ' ἕνα δάσος,
πολὺ πιὸ μακριὰ ἀπὸ τὸ
σπίτι τῆς Μπέλλας. Εἶχαν
φύγει κατὰ τὴς ἔξη κι' ἀφη-
σαν τ' αὐτοκίνητα στοῦ χω-
ριὸ γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ
δάσος.

Στὶς ὀκτὼ ξαναμπήκαν
στ' αὐτοκίνητά τους καὶ τὰ
μεσάνυχτα βρῖσκονταν στο
σπίτι τους.

Ο Πέτερ ἐνοιωσε πῶς τὸ
μυαλό του θά κρεπάριζε ἀ-
πὸ τὴν ὑπερέντασι. Ἡ σκέ-
ψις αὐτὴ τοῦ ἐγέννησε μέ-
σα του τὴν πεποίθησι πῶς
θὰ μπορούσε νά δημιουργή-

σῇ ἕνα ἄλλοθι σὲ πραγμα-
τικές βάσεις. Οἱ ἐξοχικοὶ ἐ-
κείνοι ὁρῶμοι ποῦ τους ἤξε-
ρε τόσο καλά, δέν μπορού-
σαν νὰ εἶχαν ἀλλάξει μέσα
σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διά-
στημα· μόνον τὰ δένδρα
ποῦ τότε ἦσαν φουντωμένα,
τώρα θά ἦσαν γυμνά.

Ἴηρε ἕνα φύλλο χαρτί
γιὰ νὰ σημειώσῃ μέ ταξι-
νὲς τὰς ἀναμνήσεις του: «Ἐφύ-
γα τὴν ταοε ὥρα, πέρασα
ἀπὸ τὸν τάδε δρόμο, ἔφτα-
σα στοῦ χωριὸ τὴν τάδε ὥ-
ρα». Ξανασκέφθηκε τὰ λό-
για τοῦ Χιούς. Αὐτὸς ἤξερε
τὰ δνόματα ὅλων τῶν δέν-
δρων, τὸ κελάδημα ὅλων
τῶν πουλιῶν, καὶ τὰ δνό-
ματα πολλῶν ἀστρῶν. «Ἀπ'
ἐδῶ μπορεῖ κανεὶς νὰ πα-
ρατηρήσῃ τὸν οὐρανὸ καλύ-
παρα ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος»
θυμῶταν πῶς εἶχε ἀκούσει
ἀπὸ τὸν φίλο του.

Δέν θὰ τοῦ χρειαζόταν
δλ' αὐτά;

«Εἶσι, στὶς δυὸ καὶ μισή
εἶχε ταξινομήσει τελειωτί-
κά τὶς σκέψεις του μέσα στο
νοῦ του καὶ πήγε νὰ κοιμη-
θῇ κάπως ἥσυχος. Ἀλλά τί
ὕπνο καὶ τί ἀνάπαυσι ἔ-
καμε ἐκείνη τὴ νύχτα!

★

Δέκα ὥρες ἀργότερα, σ'
ἕνα δωμάτιο τῆς Σκώτλαντ
Γυάρδ, ἔθετε σ' ἐφαρμογὴ
τὴ μέθοδο τοῦ φίλου του
Χιούς. Ο ἄστυνομικὸς διευ-
θυντὴς Χότζεττ, μέ μεγάλη
προσοχή καὶ σύνοφρος ἀ-
κουγε τὸν Πέτερ. Ἐνας ντέ-
τεκτιβ στενογραφοῦσε τὰ
λεγόμενά του. Κατὰ τὴν
διάρκεια τῆς ἀφηγήσεως
τοῦ Πέτερ, κανεὶς δέν τὸν
διέκοψε καὶ σάν τελειώσε
τὸν ἀφῆσαν ἥσυχος ἐπὶ δέκα
λεπτὰ τῆς ὥρας.

Μιὰ-δὺ ἐρωτήσεις ἀκό-
μη, κύριε Σίμνελλ, εἶπε ὁ
Χάτζεττ. Ἡ ἀφήγησίς σας
εἶναι ἀρκετὰ πιστευτὴ καὶ,
δέν πιστεύω νὰ μᾶς ἀρνηθῇ-
τε μιὰ συμπληρωματικὴν ἀ-
πάντησι.

—Ὅχι, καθόλου, εἶπε ὁ
Πέτερ. Μονάχα θέλω νὰ
μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ καπνίσω.
«Κι' ἀνοίγοντας τὴ σιγαρο-
θήκη του προσέφερε καὶ
στον συνομιλήτῃ του.

—Ὅχι, εὐχαριστῶ! εἶπε
ὁ Χάτζεττ. Καπνίστε ἐσεῖς.
Ο Ράνσοτ, ὁ γραμμα-
τεὺς-ντέτεκτιβ, ξερόβηξε καὶ
ἐξακολούθησε νὰ στενογρα-
φῇ.

—Πρὸ πάντων, ἄς μιλή-
σωμε γιὰ τὸν περίπατό σας.
Ἦταν ἡ πρώτη φορά ποῦ
ἐπισκεφθῆκατε ἐκεῖνα τὰ
μέρη;

Ο Πέτερ ἦταν προετοι-
μασμένος γι' αὐτὴν τὴν ἐ-
ρώτησι:

—Ναί, γιὰ πρώτη φορά!
—Κι' ἐκεῖνο ποῦ σὰς ἔ-
καμε μεγάλη ἐντύπωσι ἦ-
ταν ἡ γύμνια τῶν δένδρων.
—Ἀκριβῶς!

Ο Ράνσοτ ἔρριξε μιὰ μα-

τιά στο σημείωμά του. Ο
Σίμνελλ στήν κατάθεσί του
εἶχε μιλήσει γιὰ καρυδιές
καὶ καστανιές...

«Ἐπειτα εἶπε:
—Θα πρέπει νὰ εἶναι ἕνα
σπουδαῖο δάσος, κύριε Σί-
μνελλ. Κι' ὅταν φθάσατε
στην κορυφὴ τοῦ λόφου, πα-
ρατηρήσατε πρὸς τὸν Ἠότο
τὸν Ζεῖριο, ἔ;

—Ναί, εἶπε ὁ Πέτερ, τὸν
Ζεῖριο!... Ἀλλὰ θὰς ὁμο-
λογῶ πῶς δέν εἶμαι δυνα-
τὸς γνώστης τῆς ἀστρονομί-
ας. Μὲ ἔμασε μερικά πράγ-
ματα ὁ μακαρίτης ὁ φίλος
μου ὁ Ἰλέντερ. Εἶμαι παν-
τὼς βέβαιος πῶς ἐκεῖνο τὸ
ἄστρο ποῦ εμεῖς... ποῦ ἐγώ
εἶσα χθές το ἔραου ἦ-
ταν ὁ Ζεῖριος, τὸ μεγαλύ-
τερο καὶ τὸ λαμπρότερο
ἀπ' ὅλα τὰ ἄστρα!

Ο Χάτλεττ σήκωσε τὸ
βλέμμα πρὸς τὸ ταβάνι.

—Θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς
πῆτε πρὸς ποῖαν κατεύθυν-
σι τὰ εἰσάτε;

Ο Πέτερ σκέφθηκε λιγά-
κι καὶ ἀπήντησε:

—Εἶδα τρία ἄστρα στὴ
σειρά. Τὸν Ὠρίωνα πρὸς τὰ
Νοτιοανατολικά, ἐπάνω ἀ-
πὸ τὸ χωριό: ἕνα ἄλλο θὰ
μᾶςιο ἄστρο... — κι' ἔξακο-
λούθησε τὴ περιγραφὴ του.

—Καὶ ἐν τούτοις, κύριε
Σίμνελλ, φαίνεται πῶς ἔχε-
τε ἀρκετὲς γνώσεις ἀστρο-
νομίας.

Ο Πέτερ χαμογέλασε:
—Δέν τὸ πιστεύω. Μπορε-
σα ὅμως καὶ διέκρινα θαυ-
μάσια τὸν Ζεῖριο!...

Ο Χάτζεττ ἔκαμε ἕνα
νεῦμα στὸν Ράνσοτ.

—Πέτερ Σίμνελλ, εἶπε ὁ
πότομα, προφέροντας μέ ἐ-
πισημότητα τὶς λέξεις. Ἐν
δνόματι τοῦ νόμου σὰς συλ-
λαμβάνω!

Χρότατος, ὁ Πέτερ εἶπε
στον Ράνσοτ:

—Σας ὀρκίζομαι πῶς εἶ-
δα τὰ ἄστρα αὐτὰ ἐπάνω
ἀπὸ τὸ χωριό!

—Δυστυχῶς δέν μπορούμε
ν' ἀλλάξωμε τὶς ἐποχές τοῦ
ἔτους καὶ συνεπῶς δέν πι-
στεύομε πῶς εἶδατε ὅ,τι
μᾶς διηγηθήκατε, χθές τὸ
βράδυ, ἀπῆντησε ὁ Ράνσοτ
μέ βαρεία φωνή. Τὰ ἄστρα
σὰς ἐπρόδωσαν, κύριε Σί-
μνελλ. Δέν μπορεῖτε νὰ δη-
τε τὸν Ζεῖριο αὐτὴ τὴν ἐπο-
χή! Θὰ τὸν εἶδατε πρὸ ἔξη
μηνῶν!...

—Δέν μπορεῖτε νὰ ἐξακο-
λούθησῃ γιατί ὁ Σίμνελλ
εἶχε ἤδη λιποθυμήσει. Τὰ
ἄστρα τὸν εἶχαν προδώσει!
Εἶδε ἀκόμα τὸ δραμα τῆς
Μπέλλας, ἐνοιωσε πόσο τὸν
εἶχε ἀγαπήσει καὶ φρικίασε,
φοβήθηκε...

—Δέν μπορεῖτε νὰ ἐξακο-
λούθησῃ γιατί ὁ Σίμνελλ
εἶχε ἤδη λιποθυμήσει. Τὰ
ἄστρα τὸν εἶχαν προδώσει!
Εἶδε ἀκόμα τὸ δραμα τῆς
Μπέλλας, ἐνοιωσε πόσο τὸν
εἶχε ἀγαπήσει καὶ φρικίασε,
φοβήθηκε...

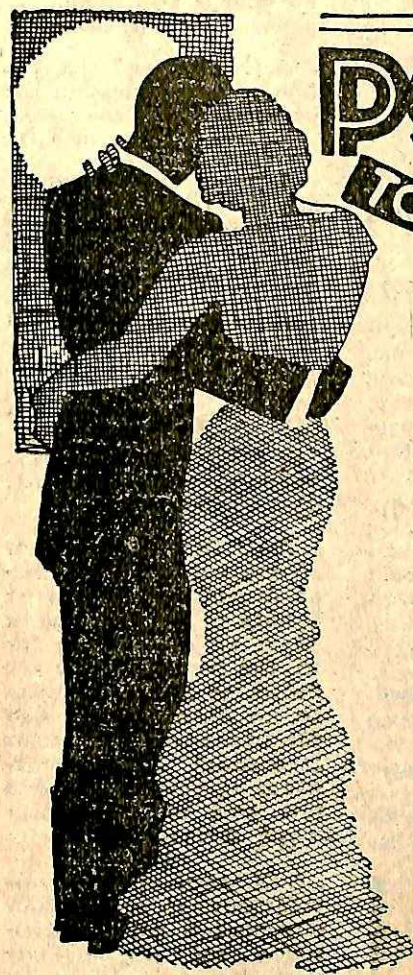
—Δέν μπορεῖτε νὰ ἐξακο-
λούθησῃ γιατί ὁ Σίμνελλ
εἶχε ἤδη λιποθυμήσει. Τὰ
ἄστρα τὸν εἶχαν προδώσει!
Εἶδε ἀκόμα τὸ δραμα τῆς
Μπέλλας, ἐνοιωσε πόσο τὸν
εἶχε ἀγαπήσει καὶ φρικίασε,
φοβήθηκε...

—Δέν μπορεῖτε νὰ ἐξακο-
λούθησῃ γιατί ὁ Σίμνελλ
εἶχε ἤδη λιποθυμήσει. Τὰ
ἄστρα τὸν εἶχαν προδώσει!
Εἶδε ἀκόμα τὸ δραμα τῆς
Μπέλλας, ἐνοιωσε πόσο τὸν
εἶχε ἀγαπήσει καὶ φρικίασε,
φοβήθηκε...

—Δέν μπορεῖτε νὰ ἐξακο-
λούθησῃ γιατί ὁ Σίμνελλ
εἶχε ἤδη λιποθυμήσει. Τὰ
ἄστρα τὸν εἶχαν προδώσει!
Εἶδε ἀκόμα τὸ δραμα τῆς
Μπέλλας, ἐνοιωσε πόσο τὸν
εἶχε ἀγαπήσει καὶ φρικίασε,
φοβήθηκε...

—Δέν μπορεῖτε νὰ ἐξακο-
λούθησῃ γιατί ὁ Σίμνελλ
εἶχε ἤδη λιποθυμήσει. Τὰ
ἄστρα τὸν εἶχαν προδώσει!
Εἶδε ἀκόμα τὸ δραμα τῆς
Μπέλλας, ἐνοιωσε πόσο τὸν
εἶχε ἀγαπήσει καὶ φρικίασε,
φοβήθηκε...

ΚΟΥΜΠΕΡΤ ΦΙΛΙΠΣ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΡΗΧΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

«ΜΗΝΚΥΤΤΑΣ ΤΙΕΚΑΝΑΜΕ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ»

μιάν ἀνταύγεια μενεξεδένια... Νὰ ἀνα-
πνέῃ τὸν χλιαρὸ ἀέρα, φορτωμένον
τρυφερὲς μυρωδιές, νὰ λικνίζεται ἀπὸ
τὸν ἀστεῖρευτο βόμβο τῶν μελισσῶν...
Καὶ ἡ καρδιά του νὰ πάλῃ κοντὰ σὲ
μιάν ἄλλη, ἀγαπημένη καρδιά!...

Ὅλες αὐτὲς τὶς χαρὲς τοῦ ἔρωτα
καὶ τὶς ὁμορφιὲς τῆς Φύσεως τὶς ἔχα-
ρηκαν οἱ δυὸ νέοι. Καὶ ἄς μὴν ἤξε-
ραν, χωριατόπουλα ὅπως ἦσαν, νὰ
κάμουν φιλολογία μέ τὴν εὐτυχία τους,
ὅπως ἐμεῖς ἐδῶ. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ εὐτυ-
χία τους ἔμενε πιὸ ἀγνή, πιὸ ἀπλή καὶ
φυσική.

Ο ποιητὴς θὰ ἔλεγε, ὅτι μπροστὰ στὰ
μάτια τους «ἀνοίχθηκε τεράστιος, ἀκα-
τανόητος, γλυκὸς καὶ μακάριος ὁ κό-
σμος τοῦ ἔρωτος». Ο Μῆτρος ὅμως
καὶ ἡ Δήμητρα, ἀπλοϊκὰ παιδιὰ τοῦ
χωριοῦ, ποῦ δέν εἶχαν διαβάσει «ὑψη-
λὴ ποιήσι», ἔσπερέωναν τὴν ἀγάπη τους
σὲ γερότερα θεμέλια —στο γάμο, στο
ἄνοιγμα δικῶν τους σπιτιῶν, στὴν ἀ-
πόκτησι τῆς χαρὰς τῶν παιδιῶν, σ' ὅ-
λα αὐτὰ τὰ φυσικὰ καὶ αἰώνια πρά-
γματα, ποῦ τὰ ἐσκέπτονταν μαζί γυρ-
μένοι στὸ χορτάρι ἢ ἀγκαλιασμένοι
στὴ σκιά κάποιου μεγάλου δένδρου.

Καὶ ριγοῦσαν ἀπὸ εὐδαιμονία...
«Ἄλλ' ἦταν πολὺ μακριὰ γι' αὐτοὺς
ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ὁνείρου τῆς ἐ-
νῆσεώς των. Γιατί ἦσαν ἀκόμη μικροί.
Λεκαοχτὼ χρόνων ὁ Μῆτρος, δεκαε-
πτά ἡ Δήμητρα. Ἐως δτου θὰ μεγά-
λωναν καὶ θὰ μπορούσαν μέ θάρρος
ν' ἀποκαλύψουν τὸ μυστικὸ τῆς ἀγά-
πης τους καὶ νὰ παντρευτοῦν, ἦταν ἐν-
δεχόμενο νὰ τοὺς συμβοῦν πολλὰ δυ-
σάρεστα ἀπρόοπτα, τέτοια, ποῦ πάντα
συμβαίνουν στοὺς ἐρωτευμένους.

Καὶ νὰ! Τὸ πρῶτο θλιβερὸ γεγονός
δέν ἀργῆσε νὰρθῇ νὰ φαρμακώσῃ τὴν
εὐτυχία τους. Ἡ Δήμητρα θὰ ἔφευγε.
Θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀθήνα. Εἶχε ἐ-
κεῖ μιὰ θεία της. Θὰ πήγαινε καὶ θὰ
ἔμενε μαζί της δυο-τρία χρόνια. Στὸ
διδαστήρια αὐτὸ θὰ τὴν ὑπηρετοῦσε, καὶ
ἡ θεία της θὰ τῆς ἔδινε μιὰ μικρὴ
πόσικα. Καὶ κατόπιν θὰ γύριζε, ἂν ἡ-
θελε, στο χωριὸ της.

Καὶ βέβαια ἤθελε ἡ Δήμητρα νὰ γυ-
ρίσῃ στο χωριὸ της. Ο Μῆτρος θὰ τὴν
ἐπερίμενε!

★

«Ἐφυγε ἡ Δήμητρα.
Καὶ ὁ Μῆτρος ἔμεινε στο χωριὸ μέ
τὴ γλυκειὰ τῆς ἀνάμνησι καὶ μέ τὸν
μεγάλον καῦμό τοῦ χωρισμοῦ. Πῆγε
στον κῆπο. Ἐκεῖ σάν νὰ ἐνοιώθε ἀκό-
μη τὴ θερμὴ παρουσία τῆς ἀγαπημένης
του. Τοῦ ἐχάτιζε τὴν ἀκοή ἢ ἡχώ τῆς
φωνῆς της, ποῦ κοιμῶταν στὶς συστά-
δες τῶν θάμνων καὶ τὴν εὐπνοῖαν ἢ
τὴ φαντασίαν τοῦ. Ἀλλὰ γρήγορα τὸ
πλανερὸ ὄνειρο διελύετο.

Καὶ τότε ὁ κῆπος ἐπρόβαλλε ἀθλιὸς
καὶ θλιβερός. Ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου δέν

ἦταν ἴδια σάν ἄλλοτε, οὔτε ἡ πρασι-
νάδα τοῦ χορτοῦ, οὔτε τὸ λαχταρ-στό
πέταγμα τῆς πεταλούδας, οὔτε τὸ τρα-
γοῦδι τοῦ ἀηδοῦ.

Ἦταν ὅταν ἀναμνήσαντο οἱ φτωχοὶ νέος,
μέχρις δτου ἔφθανε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα
ἕνα τρυφερὸ γραμματάκι τῆς Δήμη-
τρας. Καὶ τότε ὁ ἡλιὸς ἔλαμπε πάλι
στὴν ψυχὴ του καὶ τὸν μεθοῦσαν οἱ
τρίλλιες τοῦ ἀηδονίου.

Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε ἔτσι, μέ θά-
σανα, ὄνειρα κι' ἐλπίδες. Δυὸ χρόνια
εἶχαν περάσει. Καὶ ὁ πόνος τοῦ Μῆ-
τρου μεγάλωνε. Καὶ ἤρθε ἡ ἐποχή,
ποῦ τοῦ ἔγινε ὁ πόνος τοῦ ἀβάσταχτος.
Ἡ Δήμητρα δέν τοῦ ἔγραφε πιά. Εἶχε
τόσον καιρὸ νὰ λάβῃ γράμμα της!...
Τί συνέβη; Τὸν ἔχασε; Ἡ ζωὴ τῆς
λάμψις τῆς «μεγάλῃς ζωῆς» στὴν πρω-
τεύουσα ἔσβυσε τάχα μέσα στὴν ψυχὴ
τῆς τὶς ἀπαλές, ἥρεμες ἀναμνήσεις τοῦ
ἀγροτικοῦ των εἰδυλλίου; Ο Μῆτρος
δέν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ...

Καὶ περνοῦσε μέρες κι' ἐβδομάδες
ἀπογνώσεως, νοιώθοντας κοντὰ τοῦ
τὴν παρουσία τοῦ θανάτου.

★

Ἦταν πιά ὁ Μῆτρος εἴκοσι χρόνων.
Καὶ ἤρθε ἡ μέρα ποῦ θὰ πήγαινε
στρατιώτης.

Ἐπρεπε νὰ πάῃ στὴν Ἀθήνα, νὰ κα-
ταταγῇ στο 34ο σύνταγμα. Ἐφυγε μέ
λαχτάρα γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Θὰ συ-
ναντοῦσε ἐκεῖ τὴν ἀγαπημένην του.

Ἦρθε στο σύνταγμα. Κατετάγῃ. Ἐ-
φόρεσε τὴ στολή. Καὶ μέ τὴν πρώτη
ἀδεία ποῦ πήρε, ἔτρεξε στο σπίτι τῆς
θείας τῆς Δήμητρας. Ἡ καρδιά του
πήγαινε νὰ ραγίσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Τὴν εἶδε!... Ναι, αὐτὴ ἦταν, πίσω
ἀπὸ τὸ γέμισ, σάν εἰκόνα γαλάζια καὶ
μακρινή. Εἶχε γίνῃ πιὸ ὠραία...

—Δήμητρα!
Τὴ φώναξε, σάν ἄλλοτε στο χωριό,
κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἀλλ' ἐκείνη
δέν ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ μέ γλυκειὰ
λαχτάρα, ὅπως ἄλλοτε. Ἐκαμε μιὰ
γκριμάσσα ἐκπληξέως, σάν τὸν εἶδε,
καὶ κατέβηκε στο δρόμο.

—Μῆτρο, τί θέλεις ἐδῶ;
Τὰ ἔχασε ὁ δυστυχῆς. Ἐγινε κατα-
κίτρινος.

—Ἦρθε νὰ σὲ δῶ, Δήμητρα, ἐφέλ-
λισε.

—Καλῶς ἦρθες, Μῆτρο, ἀλλά. Ἐέ-
ρεις, ἐδῶ δέν ὑπορεῖς νὰρχεσαι νὰ μέ
θλῆπης. Δέν εἶνε ὅπως στο χωριὸ ἐδῶ
Μῆτρο.

Καὶ ἐπῆγε νὰ πῇ ὁ ἀτυχὸς νέος,
ἀλλ' ἐκείνη τὸν διέκοψε:

—Μὴν κυττᾷς τί ἐκάναμε στο χωριό,
Μῆτρο. Τότε ἤμασταν μικροί, δέν ἐέ-
ραμε τί ἐκάναμε. Ἐδῶ εἶνε διαφορετι-
κὰ τὰ παθήματα.

Ο Μῆτρος δοκίμασε πάλι κατὰ νὰ

ΕΝΤΟΥΡΑΡ ΕΣΤΩΝΙΕ
Τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.— Ένώ το σπίτι—άμαξι των δύο αλσφρών θαυματοποιών, με φυλακισμένη σχεδόν μέσα σ' αυτό την μικρούλα Τζέννη Μενιέ, που ο Ραστινός θρήκε λίγες ώρες πιο πριν μέσα στα χωράφια όπου αναγκάστηκε να την εγκαταλείψει ο απαγωγέας της Ζοζέφ Μπέρθα, κυλούσε για τις άμυνες—μέγαιρα του θαυματοποιού, πίσω στο Μπριόν, στο σπίτι του δύστυχου Ζακόμπ Μενιέ συνέβαιναν άλλες σκηνές. Καθώς η καλή γειτόνισσα των Μενιέ κ. Λαρντίγκ ειδή την απειπισία της φίλης της Μπέρθας, που χτυπιώνταν με λυγμούς τόσο για το δυστύχημα του άντρός της, που ήταν υποχρεωμένος να μείνει άρκετο καιρό στο νοσοκομείο, όσο και για την εξαφάνισή της θετής των κόρης Τζέννης, ζήτησε να την παρηγορήσει και της πρότεινε να πη στον άρρωστο άντρα της, που θα ζητούσε εξήγησις γιατί η Τζέννη δεν πήγαινε να τον δει, ότι την έστειλε στο Παρίσι, στη φίλη της κ. Λαρντίγκ, την περίφημη κεντίστρα κ. Μπαστέλ, για να μάθει ραπτική. Έν τω μεταξύ έγραψαν στην κ. Μπαστέλ και την παρακαλούσαν να στέλνει που και που γράμματα εκ μέρους της Τζέννης για να πεισθεί ο άντρας της Μπέρθας ότι πράγματι η κόρη του ήταν εκεί. Η δυστυχισμένη Μενιέ δέχτηκε την λύση αυτή παρ' όλο ότι διαρκώς έτρεμε στην ιδέα του ότι όταν ο άντρας της, που χαροπαλέως τώρα στο νοσοκομείο, συνεισέφερε και της εξήγησε πώς συγκεκριμένες πληροφορίες, δόσαν ίσως υποχρεωμένη να του πη την αλήθεια.

13ον

«Ωστόσο, η πάντοτε μετ' ενδιαφέροντος παρακολουθούσα την κατάσταση κ. Λαρντίγκ, μιά απ' τις πρώτες προφυλάξεις που νόμιζε πως έπρεπε να πάρη ήταν να μιλήσει τον μικρό Λεόν Μενιέ στο σχέδιο που από δυο μήνες τώρα αγωνιζόταν να φέρη σε πέρας.

Και πράγματι, στο διάστημα αυτό, ο γνώστης πλέον της όλης καταστάσεως Λεόν, είχε κάμει κάθε τι που ήταν ανθρώπινως δυνατόν για να μπορέσει να επανεύρη τα ίχνη εκείνης που επέστρεψε ως πραγματική αδελφή του. Κι' απελπισμένος απ' τις μάταιες προσπάθειές του έμενε νύχτες ολόκερες άγρυπνος — μη θέλοντας να δειχνη την στεναχώρια του μπρός στην δύστυχη Μπέρθα — πράγμα που μετέβαλλε τον εύθυμο χαρακτήρα του σε σκυθρωπό και σιωπηλό.

Δέν παρέλειπε φυσικά από το να πηγαίνει να βλέπει τον πατέρα του, όταν μπορούσε να συνοδεύη την Μπέρθα, ήταν όμως φανερό πως η ανεύρεσις της Τζέννης, που για ώρα συνήθιζε να θαυμάζει όταν την έβλεπε να κοιμάται αμέριμνη, όταν αυτός σηκωνόταν πρωί για την δουλειά του, της λατρευτής του «αδελφής» που τόσο αγαπούσε, τον απασχολούσε περισσότερο.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, όταν πιά ο Ζακόμπ Μενιέ, ύστερα από μακρά ανάρρωση —κατά το διάστημα της οποίας του έλεγαν ότι η Τζέννη ήταν άρρωστη και δεν μπορούσε να τον επισκεφθί— θρήθηκε στο σπίτι του και άκουσε ότι η Τζέννη ήταν στο Παρίσι, παρ' όλignon να ώρμιουσε πάνω στη δύστυχη Μπέρθα με σφιγμένους τους γρόνθους του αν δεν προ

λάμβαναν να τον συγκρατήσουν ο Λεόν που έκλαιε περίτρομος και η κ. Λαρντίγκ που είχε προβλέψει την θυελλώδη αυτή σκηνή. Μανιασμένος, λυσσώντας από τον θυμό του ο πρσος αυτός και καλοκάγαθος χαρακτήρ αναποδογύριζε τα πάντα μέσα το δωμάτιο υβρίζοντας για πρώτη φορά στη ζωή του. Περίτρομη η δυστυχισμένη Μπέρθα τον κύταζε μη μπορώντας ν' άρθρωση λέξι, περιμένοντας το ξέσπασμα του θυμού του για να του μιλήσει. Κι' όταν πιά κούρασμένος από την αγωνία, τον πόνο και τη σύγχισι που ένιωσε, ξαπλώθηκε σ' ένα κάθισμα η κ. Λαρντίγκ που με κάθε τρόπο προσπαθούσε να τον ησυχάσει, θρήκε την ευκαιρία να του δώσει ένα μάτσο γράμματα που πήρε μέσ' από ένα συρτάρι της σιφονιέρας. Και ο δύστυχος εργάτης αφού διάβασε και ξαναδιάβασε τα γράμματα αυτά, που φαινόταν γραμμένα από την Τζέννη, που δεν παρέλειπε σε κάθε φράσι της να μιλά για τον αγαπημένο της πατέρα, ένιωσε μιά κάποια ψυχική ανακούφιση και έκρυψε τα γράμματα μέσα στον κόρφο του.

Από κείνη την ημέρα ο Ζακόμπ δέν απήθυνε καμμία πιά μομφή στη γυναίκα του, που χωρίς τον κιδέα του έστειλε την Τζέννη στο Παρίσι, όπως είχε πιστέψει και άρκειτο να επαναλαμβάνη σ' αυτήν πως πολύ γρήγορα θα της έκαμε μιά έκπληξη που δέν θαταν καθόλου δυσάρεστη.

Κι' ένα βράδυ, ύστερα από καμμία δεκαριά μέρες, μπαίνοντας στο σπίτι με ύφος εξαιρετικά εύθυμο, φώναζε στην γυναίκα και στο γυιό του που μήνες τώρα είχαν να τον δούν με τόσο χαρούμενο πρόσωπο:

—Έμπρός, να ετοιμάζουμε τα μπαγάκια μας, γιατί δέν με θαστάει πιά ο τόπος απ' τη στιγμή που έχω το μέσο να ταξιδέψω. Ναί, γυναίκα, έπρόσθεσε, να η έκπληξίς που σου έλεγα! Θα φύγουμε για το Παρίσι, για να πάμε να φιλήσουμε τη μικρή μας Τζέννη!

Κι' ενώ η Μπέρθα και ο Λεόν αλληλοκυττάζονταν έκπληκτοι μπρός στην αναπάντεχη αυτή τροπή των πραγμάτων, ο Ζακόμπ τους εξήγησε με λίγα λόγια πως ο καλός του προεστάμενος και ιδιοκτήτης των Ναυπηγείων κ. Νταγκλάντ, αφού φρόντισε και το έβγαλε μιά γενναία σύνταξη ως απομάχου έργατου τοξόσε κι' ενα γενναίο ποσό ως αποζημίωσις, για τι έπαθε εν υπηρεσία και το συνέστησε να μη ξαναεργασθί σε τέτοια δουλειά έστω κι' αν τα πόδια του γίνουν τελείως καλά.

—Και τώρα Λεόν, πρόσθεσε, γυρίζοντας στο γυιό του, γράψε αμέσως στην κ. Μπαστέλ στο Παρίσι και ειδοποίησέ την για τον πηγαισμό μας. Δέν θέλω, δέν μπορώ να χάσω ούτε μιά ώρα πιά εδώ, γιατί μου φαίνεται πως

την ώρα αυτή την κλέβω απ' την ευτυχία της πολυαγαπημένης μας Τζέννης που θιάζομαι να σφίξω στην αγκαλιά μου.

Και τα μάτια του δύστυχου εργάτη είχαν γεμίσει δάκρυα...

Ο «ΠΑΥΛΟΣ» ΚΑΙ Η «ΒΙΡΓΙΝΙΑ»

Είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε που η δύστυχη μικρούλα Τζέννη συζούσε αναγκαστικά με το αλσφρό εκείνο ζεύγος των πλανοδίων θαυματοποιών και σιγά-σιγά συνήθισε στις κάθε ειδους κακώσεις και σκληρότητες της γρηάς μέγαιρας που δέν έννοουσε να εγκαταλείψει το αρχικό της σχέδιο.

—Άκου δώ, κυρά πριγκηποπούλα, της είπε μιά μέρα καθώς τ' άμαξι κυλούσε για τις Λάντες, την πατρίδα του Ραστινών, στο σπίτι μας πρέπει δλοι να δουλεύουν και να κερδίζουν το ψωμί τους.

—Όσο καιρό θα είμαι μαζί σας, κυρία, θα σας κάνω ό,τι εργασία ραψίματος θελήσετε, αυτό μόνο ξέρω να κάνω, της απήντησε με δειλία η Τζέννη.

—Κι' εγώ, κορίτσι μου, θα σε μάθω πως δουλεύει κανένας όταν έχη αίμα στις φλέβες του, αντί για ζαχαρωμένο νερό.

Αδικα ο άντρας της, που μόνη του σκέψις ήταν πως ν' απολαύση το δροσερό εκείνο κοριτσιότικο κορμί, της έλεγε με τρόπο κάθε φορά που έβλεπε τη μέγαιρα να κακοφέρνηται στην Τζέννη.

Δέν πρέπει να την αγριεύουμε τόσο, κυρά φιλενάδα. Τα λουλούδια δέν ποτίζονται με ξύδι για να γίνουν όμορφα. Και μεις έχουμε ανάγκη η μαθήτριά μας νανε όμορφη, τα μάτια της να μη κοκκινίζουν απ' τα δάκρυα και να μην εξακολουθήρη ν' αδυνατίζη, όπως γίνεται από τον καιρό που την δεχθήκαμε!

Η μέγαιρα θέλοντας να τελειώση μιά και καλή με το θυμό, της είπε μιά μέρα ξαφνικά καθώς πλησίαζε το σκεπασμένο κιβώτιο.

—Τώρα θα σου άνοιξω γνωριμία και με τα δυο «άρνακια μας»!

Και πριν η Τζέννη καλοκαταλάβη τι έννοουσε, άνοιγοντας βιαστικά η γρηά μέθυσος το σκέπασμα του κιβωτίου είπε με γλυκειά φωνή σαν να φώναζε κανένα μικρό παιδί:

—Έλα Παυλάκι μου, έλα πουλί μου, να σε παρουσιάσω στην μικρή σου φιλενάδα!

Και βάζοντας το χέρι της στο έσωτερικό του κιβωτίου τράβηξε προς τα έξω το πλατύ και γλοιώδες κεφάλι ενός φιδιού λέγοντας με χαμόγελο: «Μπα! μπα! η Βιργινία!... θρέ την παλιοζηλιάρα που μοι θέλει να την χσίδεψουν πρώτη!...»

Γεμάτη φόβο και φρίκη η Τζέννη,

μπρός στο ανατριχιαστικό θέαμα του φιδιού που όλοένα μεγάλωνε με διαφόρους κυματισμούς του σώματός του, θέλοντας να πλησιάση το θρόμικο κεφάλι του στο πρόσωπό της, τραβήχτηκε προς τα πίσω, αφήνοντας μιά σπαρακτική κραυγή τρόμου ίκανή να συγκινήση και τη σκληρότερη καρδιά.

Η γυναίκα όμως του θαυματοποιού χωρίς να νοιώση την παραμικρότερη συγκίνηση και συμπάθεια για το άθωο πλάσμα που τόσο σκληρά δοκιμαζόταν τράβηξε την Τζέννη κοντά της και την ανάγκασε να δεχθί το γλοιώδες κεφάλι του φιδιού στα μάγουλά της.

Το δύστυχο κορίτσι ξανάφησε μιά δεύτερη κραυγή που πνίγηκε σ'ό λαιμό του και κλείνοντας τα μάτια του γονάτισε στο πάτωμα ενώ το σώμα του ταραζόταν από ένα αδιάκοπο σπασμό.

—Πρόσεξε μη την παρατρομάξης για πρώτη φορά, άκουστηκε απ' την πόρτα τ' άμαξιού η φωνή του Ραστινών, που απ' τις απελπιστικές κραυγές της Τζέννης δέν άργησε να καταλάβη τι συνέβαινε μέσα.

Και ενώ η δύστυχη μικρούλα περιέστρεφε απελπισμένη τα χέρια της, αφήνοντας πνιγμένους πάντοτε λυγμούς, η μέγαιρα χωρίς να δώσει καμμία σημασία στα λόγια του άντρός της τράβηξε ένα δεύτερο φίδι μέσ' από το κιβώτιο και το άφησε πάνω στο ταρασμένο σώμα του θυμάτός της.

Μπρός, Παυλάκι, δείξε στην κυρία απ' εδώ πως ξέρεις περισσότερα απ' την Βιργινία.

Και καταταγμένη απ' την επιτυχία της, καθώς έβλεπε τα δυο αποκρουστικά έρπετα να σέρνονται γύρω απ' το κορμί του δύστυχου κοριτσιού, φώναζε στόν άντρα της θριαμβευτικά.

—Βλέπεις καλά, Ραστινών, πως μόνο το πρώτο έθιμα κσιτίζει. Κύταξε, η ματμαζέλ δέν κάνει πιά ούτε μιά γκριμάτσα... Ήμέρεψε. Σου τώλεγα πάντοτε πως οι άρχαριοι δέν θέλουν και πολύ περιποίησις, γιατί αλλιώς αντί να τους ωφελήσης τους κάνεις κακό. Κύτταξε την μαθητριά σου, ούτε άχνα δέν θυάζει.

Πράγματι η Τζέννη δέν έκουνιδιταν πιά. Γονατιστή και με το σώμα σπριγμένο στο κιβώτιο, το δύστυχο κορίτσι, είχε χάσει έντελως τις αισθήσεις του.

Και το άμαξι εξακολουούσε να κυλά για τις Λάντες...

ΣΑΤΥΡΟΥ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ

Η Τζέννη δέν συνήλθε παρ'άφου πέρασε αρκετή ώρα — πράγμα που κατατρόμαξε το ζευγάρι των θαυματοποιών και ανάγκασε την μέγαιρα ν' αναβάλη για πολύ αργότερα, όταν θάφθαναν στις άμμουδιές της Λανδικής χώρας, την εκγύμνασι της Τζέννης ως δασκάτριάς φιδιών —κι' αφού ο Ραστινών την έπότηρη ένα ποτήρι ζαχαρωμένου νερού μέσα στο όποιο έριξε και λίγες σταγόνες αϊθέρος.

Η Τζέννη τινάχτηκε καναδυό φορές και άνοιξε τα μάτια της καθώς τα παιδιά που ευπνάν από τρομακτικό έφιάλη, ενώ σ' αντίκρυμα των συζύγων Ραστινών άρχισε πάλι να τρέμη.

—Τι έχεις, λοιπόν, μικρή μου; ρώτησε με καλωσύνη δθθεν η μέγαιρα. Θά εξακολουθήσης πολύ να τρέμης έτσι;...

—Εμείς δέν θέλουμε να σου κάνουμε κακό! πρόσθεσε με γλυκειά φωνή ο Ραστινών, άνοιγκλείνοντας τα μάτια του μπρός το μισόγυμνο σώμα του δύστυχου κοριτσιού. «Όχι, μικρή μου, κανείς δέν θα σε πειράξη... άφου έτρεξα και σε γλύτωσα απ' τα χέρια εκείνου του άθλιου όταν φώναζες κι' έκλαιες. Το θυμάσαι καλά, δέν είν' έτσι, μικρή, πώ... σ' εγλύτωσα;» Ωστε δέν πρέπει να είσαι και άχάριστη. Σήκω τώρα και μη φοβάσαι τίποτε πιά.

Κι' από την στιγμή εκείνη η γρηά μέγαιρα δέν άσολήθηκε με την Τζέννη παρ'άνα να την προσέχη μήπως μιλήσει με κανέναν απ' τους σπάνιους πεζοπόρους που συναντούσαν στο δρόμο τους και που πλησίαζαν τ' άμαξι.

Επί πλέον οι Ραστινών δέν σταματούσαν στο δρόμο παρ'ά για όσα λεπτά χρειάζονταν να τρέξουν στο πλησιέστερο χωριό και ν' ανανεώσουν τις προμήθειές τους. Τις περισσότερες φορές τη δουλειά αυτή την αναλάμβανε μόνη της η γρηά μέγαιρα, που σιγά-σιγά έβγαλε απ' την ιδέα της ότι ο άντρας της μπορούσε να επαναλάβη με την μικρούλα Τζέννη τα όσα έκαμε παλαιότερα με τις διάφορες νεαρές δασκάτρες, γιατί δέν έμπιστευε όταν στον θαυματοποιό την διαχειρίσι έστω και μιάς δεκάρας.

Ο Ραστινών πάλι που ποτέ του δέν έπαυσε να κυττάξη με λάγνα από πόθο μάτια το όμορφο κορίτσι, κατέστρωσε στο μυαλό του δλόκληρο σχέδιο για να επιτύχη τον μυσικό σκοπό του. Έπρεπε, σκεπτόταν, να κερδίση όπωσδήποτε την συμπάθεια κι' έμπιστοσύνη της μικρής, γι' αυτό, κάθε φορά που η γρηά δαμίστρια πετιόταν για τα διάφορα ψώνια και τον άφνη μόνο με την δύστυχη κι' απελπισμένη Τζέννη, ο υποκριτής έπωνφελιδταν για να την παρηγορήσει δθθεν, δειχνοντας γι' αυτήν μιά

συμπάθεια χωρίς τάχα κανέναν κακό σκοπό. Έπαίρνε ένα ύφος μυστηριώδες και με φωνή μελιστάλακτο της έλεγε, όλο προσποίησι:

—Αν καθήσης φρόνιμη, παιδί μου, και πρό παντός αν θέλης να μ' άκούσης όπως θάκουες έναν καλό πατέρα που σ' αγαπάει τόσο πολύ, σου υπόσχομαι πως γρήγορα θα σε πάω στους καλούς σου γονείς. Σου το υπόσχομαι εγώ ο ίδιος και σ' έμένα μπορείς και πρέπει ναήρη έμπιστοσύνη...

Στις άρχές η Τζέννη, όταν άκουε να της μιλούν για τους γονείς της έκλαιε με λυγμούς και σήκωνε τα χέρια της μ' απελπισία χωρίς να λέη λέξι. Έπειδή όμως ο άθλιος επαναλάμβανε τα ίδια με περισσότερη πάντοτε έπιδειξίότητα η Τζέννη τον άκουε χωρίς να κλαίη πιά και τον κύταζε με θλέμμα έρευνητικό σαν ναθελε να καθορίση τον βαθμό της ελίκρινειας του ανθρώπου που της μιλούσε με γλυκύτητα στην οποία δέν ήταν καθόλου πιά συνθισμένη.

Μόλις όμως η γρηά μέγαιρα ξαναγύριζε σ' άμαξι, το δυστυχισμένο κορίτσι άρχιζε πάλι να τρέμη και η άόριστη έλπις που ο Ραστινών της δημιούργουσε μέσα της με τα υποκριτικά λόγια του, χανόταν άμέσως.

Ωστόσο ο θαυματοποιός εξακολουθώντας το θρωμερό του έργο δέν άφνη καμμία ευκαιρία —και το δίνονταν πολλές— να ξαναρχεται άκατάπαυστα στη συστηματική του έφοδο. Ήξερε να θρίσκη λόγια που μιλούσαν θαθεία μέσ' την καρδιά της μικρής, λόγια που άσφαλώς δέν μπορούσε να περιμένη η Τζέννη από τον άντρα μιάς μέγαιρας.

—Σ' άρέσει να σου μιλά για τον καλό σου μπαμπά και την αγαπημένη σου μαμούλα; της έλεγε ξαφνικά.

Και έπειδή το δύστυχο κορίτσι θύανε τα ύγρα απ' τα δάκρυα μάτια της πάνω στον συνομιλήτή της, ο αλήτης διαζόταν να προσθέσι:

—Δέν πρέπει να κλαίς, μικρούλα μου, άφου σου υπόσχομαι πως θα σε πάω απ' εδώ. Μόνο δέν πρέπει να πής τίποτε στην κυρία. Ποτέ, τίποτε, άκουσε; Γιατί αλλιώς μπορεί να μ' έμποδίση να κάνω αυτό που θέλω, για σένα.

Ο πονηρός γεροσατύρος προσπαθούσε τώρα να άποκτήση την έμπιστοσύνη του μικρού κοριτσιού, δημιουργώντας σε μεταξύ του ένα μυστικό, που πρώτη αυτή είχε συμφερνν να μη φανερώση. Κι' όταν νόμιζε πως κάτι κατώρθωσε

Πράγματι η Τζέννη δέν κουνιδιταν πιά. Γονατιστή και με το σώμα σπριγμένο στο κιβώτιο, το δύστυχο κορίτσι είχε χάσει έντελως τις αισθήσεις του...

μέ το σύστημά του αυτό άρχισε να γίνεται τομυρότερος και μία μέρα έπε χαμηλόφωνα στη Τζέννη:

—Πρέπει να ξέρης, αγάπη μου — ήταν η πρώτη φορά που ριψοκινδύνευε μία τόσο τομυρή έκφραση — πώς κι' εγώ δεν θέλω περισσότερο από σένα να μένω... εδω μέσα! "Ισως σου φαίνεται παράξενο αυτό, είνε όμως αλήθεια. Κι' αν ήθελες να μου υποσχεθής πώς δεν θα πής τίποτε, θα σου έμπιστευόμουν τι λογαριάζω να κάμω σε λίγο.

Ετόνισε την τελευταία λέξη έπιτηδες θέλοντας να εξακριβώση αν η Τζέννη ήλπιζε πραγματικώς, και καθώς το δύστυχο κορίτσι έδειξε μία κάπως ζωηρότερη περιέργεια, ο έκφυλος αλήτης πρόσθεσε με σατανικό χαμόγελο:

—Βλέπεις λοιπόν πώς έχεις έμπιστοσύνη σ' έμένα και πώς δεν θα μου κρύψεις, βέβαια, ό,τι σκέπτεσαι;... "Ε, λοιπόν, ναι, αγάπη μου, είπα «σε λίγο» και το ξαναλέω, σε λίγο θα το στρίψωμε κι' οί δυο μας κι' αν ήθελες να μ' ακούσης και να με βοηθήσης...

—Τί πρέπει να κάμω γι' αυτό, κύριε; ρώτησε η Τζέννη με ζωηρό ενδιαφέρον που φανέρωνε πράγματι μία άρχη έμπιστοσύνη.

—Μπράβο! Βλέπω άρχισες να καταλαβαίνης πόσο ένδιαφερόμαι για σένα και πόσο σ' αγαπώ! "Ακουσε, λοιπόν, τί θέλω από σένα: Πρώτα-πρώτα να φαίνεσαι, ύάκουη σ' ό,τι σε διατάζει η κυρία, γιατί πρέπει να την άφήσης να πιστεύη πώς δεν σ' αλογίζεσαι πιά τους δικούς σου και πώς είσαι σ' αλήθεια άποφασισμένη να ζήσης μαζί μας. Ξέρω καλά πώς θα σου στοιχίση πολύ να παίξεις αυτή την κωμωδία, μα είνε το μόνο μέσο για να μην ύποπτευθής τίποτε η κυρία.

Κι' αλλάζοντας άμέσως τόνο ο πανούργος θαυματοποιός πρόσθεσε τονίζοντας τα λόγια του.

—Είνε ο μόνος τρόπος για να σωθούμε! Δεν ύπάρχει άλλος! Τό θέλεις και σ' να φύγουμε, δεν είνε έτσι; "Ε, λοιπόν, είμαι βέβαιος τώρα, πώς θα με βοηθήσης να θγούμ' άπ' εδω μέσα! Δεν έχουμε παρά να περιμένουμε την κατάλληλη εύκαιρία και αυτό είνε δική μου δουλειά! Πρέπει, βλέπεις, να έχης έμπιστοσύνη σε μένα, σάν να μ' ούνα ο ίδιος ο πατέρας σου... Σύμφωνοι λοιπόν; Μπράβο, δώσ' μου τα χέρια σου.

Και χωρίς να περιμένη πήρε τα λεπτά χεράκια της Τζέννης και τάσφιξε στα δικά του ένω τα μάτια του γυάλιζαν από πόθο...

Μιλώντας ύλο και με περισσότερο προσοχητό ύφος ειλικρινώς ο άθλιος, κατώρθωσε να έπιτύχη ώστε το άθωό πλάσμα ν' άρχισή ναχη πράγματι κάποια έμπιστοσύνη στο ύποκείμενο εκείνο που της όμολογούσε ότι από την πρώτη στιγμή που την είδε την συμπαθήσε σάν παιδί του και πώς από τότε δεν σκεπτόταν τίποτ' άλλο, παρά πώς θα την ξαναπήγαινε στην οικογένειά της.

Και τέλος κατέληξε να το πιστεύει αληθινά, άκούοντάς τον να την διαβεβαιώνη πώς έπρεπε να όπλισθί με ύπομονή γιατί η φυγή που σχεδίαζαν δεν μπορούσε να πραγματοποιηθί παρά μονάχα αν φαίνόταν πρόθυμη σ' ό,τι ήθελεν ή κ υ ρ ί α.

—Κάνε της ό,τι θέλει! Έλεγε με γλυκειά φωνή ο γεροσάτυρος. "Αν άκόμα

θέλη να σε θάλη και πάλι να παίζης με τον Παύλο και την Βιργινία, δεν πρέπει να φοβηθής, γιατί τα ζωα αυτά δεν μπορούν να σου κάμουν τίποτε. Τους έχει άφαιρεθί το δηλητήριο και είνε όλότελα άκίνδυνα. Μη τά φοβάσαι, έκου πού σου λέω εγώ...

Κι' έπειδή η Τζέννη άνατρίχιαζε και στην ιδέα άκόμα πώς θάνοιωθε και πάλι τα συχαμερά έρπειά πάνω στο σώμα της ο Ραστινώ πρόλαβε να την καθησυχάση.

—Άφησε, βέβαια, πού εγώ θα προσπαθώ να μην άρχισή η κ υ ρ ί α να σε γυμνάξη άπ' αυτά πρώτα.

Όστόσο ο καιρός περνούσε και η Τζέννη που σπάνια τώρα εύρισκε την εύκαιρία να θρεθί μόνη μ' εκείνον που ύποσχεθίκε να την σώση από τα χέρια της μέγαιρας, γιατί η γυναίκα του Ραστινώ δεν πολυέθγαίνε άπό τ' άμάξι πιά, άρχισε να μη μπορεί να κρύβη την άνησυχία της. "Εφτασε μάλιστα στο σημείο να λυπάται γιατί δεν της ήταν εύκολο να κρυφομιλή με τον έκφυλο θαυματοποιό.

Ο Ραστινώ πάλι που έννοιωθε πολύ καλά τη μεταβολή αυτή του δύστυχου κοριτσιού, την έβλεπε με κατάρχθονια χαρά να πέφτη μόνη στα δίχτυα που θα την ώδηγούσαν στην καταστροφή, μόλις σε λίγο έφταναν στις Λάντες, όπότε θάβρισκε την εύκαιρία να πραγματοποιήση τα αίσχρα του σχεδία.

Και καθώς τώρα ή γρηά μέγαιρα δεν άπομακρυνόταν σχεδόν καθόλου, ο θαυματοποιός περίμενε την ώρα που άναίσθητη από το μεθύσι θα έπεφτε να κοιμηθί, για να ξεγλυστρήση από το κρεβάτι και να πάη να κρυφομιλήση με το άθωο εκείνο πλάσμα που τον πίστευε για σωτήρα του.

Όταν πολλές φορές το μικρό κορίτσι, μη μπορώντας ν' άνθέξη περισσότερο, παραδίονταν στον ύπνο, ο γέρο σάτυρος πλησίαζε περισσότερο κι' άχόρταγα κάρφωνε τα μικρούλικά μάτια του πάνω στο όμορφο εκείνο πλάσμα που το πρόσωπό του άνταναν κλούσε την άθωότητα και άγνότητα της ψυχής του. Και ριγώντας άπ' την συγκίνηση του άκόλαστου πόθου του, έθαύμαζε γονατιστός το παρθενικό εκείνο σώμα που η πρόωρη άνάπτυξη του έδινε στίς γραμμές του όλες τις χάρες της έφηβικής ήλικίας.

Μ' όλα τα ξεσχισμένα θρωμόρρουχα που την είχε ντύσει η φιλαργυρή μέγαιρα, η Τζέννη ήταν έξαιρετικά όμορφη κι' ο έκφυλος θαυματοποιός ώρες ώλεκερες άφωσιωνόταν στο να θανμάξη τον κοιμισμένο εκείνον άγγελό που τον έμόλυνε με τα άκόλαστα βλέμματά του. Και στην παραφορά του πάθους του, όχι λίγες φορές τολμούσε ν' άκουμπήση τα βρώμικα χείλη του πάνω στα μάγουλα του άγνού εκείνου κοριτσιού που έπιβουλεύθηκε να ώάση.

Κι' αν κάποτε κάτ' άπ' την πνοή έκείνη που της έκαμε το πρόσωπο, η Τζέννη ύπνουσε ξαφνικά και μηχανικά τέντωνε τα χέρια της, σάν ναθελε να σπρώξη κάτι, βοφισμένος ο Ραστινώ μη πισστή έπ' αυτοφώρω έπιχειρώντας έσωτική άπόπειρες, έβάζε το δάχτυλο στο στόμα και δείχνοντάς της την χεντρογυνάικα που ροχάλιζε πού πέρα της ψιθύριζε φοβισμένα.

—Ξέρεις, αγάπη μου, πρέπει να μη κάνης θόρυβο, για να μην άκούση αυτή τίποτε.

Και έξακολουθούσε να μιλά χαμηλόφωνα για να της επαναλάβη μία

φορά άκόμη τις ύποσχέσεις του, έξορκίζοντας την να κάμη λίγη ύπομονή άκόμη, γιατί η ημέρα της άπελευθέρωσης έπλησίαζε!

ΕΝΑΣ ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Πέρασαν όμως ημέρες κι' εβδομάδες πολλές, τ' άμάξι σταμάτησε όριστικά σε μία άπ' τις έρημες και άμμόδεις έκτάσεις της Λανδικής χώρας και μ' άγωνία η Τζέννη έθλεπε να μη φθάνη ποτε η ημέρα που τόσες φορές της ύποσχεθίκε ο θαυματοποιός. Μη μπορώντας να φαντασθί τους σκοπούς του άρκέστηκε στο να πιστέψη ότι ο δήθεν προστάτης της δεν τά έκαμε όλα αυτά παρά έν συνειδησί με την μέγαιρα, ώπου να κατορθώσουν να την φέρουν σ' αυτά τα μακρινά κι' άφιλόξενα μέρη, στα όποια δεν έτυχε άκόμα ν' άντικρούση ψυχρή ζωντανή.

Κι' άφού έχασε πιά κάθε έλπιδα πραγματοποίησης του σχεδίου που τόσο πιστευτά της έζέθετε μήνες ολάκερους ο θαυματοποιός άρχισε να γίνεται και πάλιν μελαγχολική και να περιορίζεται σιωπηλή στον έαυτό της.

Ο Ραστινώ δεν μπορούσε πιά να της μιλήση ιδιαίτερώς γιατί η γρηά μέγαιρα μόλις θρέθηκε στη μοναξιά κατελήφθη και πάλιν άπ' την παληά της ζηλοτυπία και έπιτηρούσε τον άντρα της σε βαθμό που να μη μπορεί να κουνήση από κοντά της και την νύχτα άκόμα.

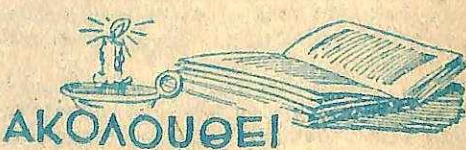
Άλλά και την ημέρα, όταν η Ραστινώ έθγαίνε έξω από τ' άμάξι άναγκαζε τον άντρα της να την άκολουθήση κλειδώνοντας το δύστυχο κορίτσι όσες ώρες έγυρίζαν έξω.

Ράκος ψυχικό πιά η Τζέννη έπαυσε να έλπιζή πώς θα μπορούσε να ξανασηναντήση τους γονείς της, όποτε ξαφνικά της ήλθε μία έμπνευσή που ποτέ της ως τότε δεν είχε σκεφθί: "Αφού από κανέναν πιά δεν περιμένα τίποτε, έπρεπε να ένεργήση μόνη της.

Τινάχτηκε άπ' τη θέσι της και σάν μία άγνωστη ψυχική δύναμις να της έρχόταν ξαφνικά, τάβαλε με τον έαυτό της γιατί δεν είχε σκεφθί να δρατετεύη άπ' εκεί μέσα όταν άκόμα θρίσκονταν στα περίχωρα του Μπόρντώ.

Χωρίς να χάση ούτε στιγμή πλησίασε την πόρτα κι' έκαμε να τραθήξη τον ύρτη, μα το λυσασμένο γαύγισμα του Τουρκό την έκαμε να τραδητή φοβισμένη προς τα πίσω. Πάνω στον ένθουσιασμό που την κυρίωνε στην ιδέα της φυγής είχε ξεχάσει τον τόσο έπικίνδυνο εκείνον Τουρκό που η σκληρή ρότης των κυρίων του τον είχε μεταβάλει σ' άγριώτερο κι' από λύκο.

Και από εκείνη την στιγμή η Τζέννη κατέστρωσε το σχέδιό της κι' άντ' να λυπάται όταν την εκλείδωναν μέσα σ' άμάξι και την άφηναν στην φύλαξη του Τουρκό, χαϊρόταν, γιατί μπορούσε να πραγματοποιήση σιγά-σιγά το σχέδιό της. "Εφ' όσον ο Τουρκό ήταν έχθρός της η Τζέννη ήξερε ότι δεν μπορούσε ούτε από το παράθυρο του άμαξιού να ξεμυτίση.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΧΡΥΣΩΜΕΝΟΣ

ΔΥΟ ΕΡΑΣΤΑΙ...

Πήγε ένα πρωί στο ξενοδοχείο «Κοσμοπόλιν» των Παρισίων και έσημείωσε στο διύλλιο των ξένων: «Κόμης Ζεράρ Ντεβώ, έτών 29, τόπος γενήσεως: Μάλμεντ (Βέλγιον)».

Ήταν ένας ψηλός, λυγρός και μελαγχρινός νέος, με παρουσιαστικό έξαιρετικά εύγενικό. Στο «Κοσμοπόλιν» έμεινε και η γνωστή καλλιτέχνης Μαρσέλ Λεμπλόντ, όχι πιά νέα, αλλά άρκετά σαγηνευτική.

ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Άπό την πρώτη φορά που την συνήντησε ο κόμης Ντεβώ άρχισε να την φλερτάρη και μέσα σε πέντε μέρες κατόφερε να την κατακτήση μέχρι του σημείου ώστε να θέληη ο κόμης ότι δεν θα ύπήρχε σε άλλο ζευγάρι μία τόσο δυνατή αγάπη. Πήγαιναν παντού και πάντα άχώριστοι.

Ετσι, πέρασαν δυό όλόκληρες εβδομάδες, όταν ο κόμης σημείωσε κάποια παράβασι του κανόνος:

—'Αγαπητή μου, άπόψε έχω κάποιαν έπείγουσα δουλειά να τελειώσω και θα λείψω καμιά ώριτσα και ίσως περισσότερο.

«Ω! Η φτωχή Λεμπλόντ θα πέθαινε από συγκοπή της καρδιάς αν μάθαινε πού θ' άφίερωνε εκείνη την «ώριτσα» ο φίλος της! Ήταν η ώρα 11 το θράδυ και ο κόμης, με το άψογο λευκό πλαστρόν του και με το κομψό φράκκο του, κρυμμένο κάτω από μία φαρδύαμπέρα, μπήκε στην όδο Σαρμπονιέρ, πού εί'αι ένας άπό τους πιο κακόφημους δρόμους του Παρισιού.

Περπατώντας όμως σιγοπραγουδούσε ένα τραγουδι που το έλεγαν «Αντικλειδί» και πού άποτελούσε ένα σύνθημα άναγνωρίσεως, μία «παυτότητα» για εκείνη την ύποπτη συνοικία.

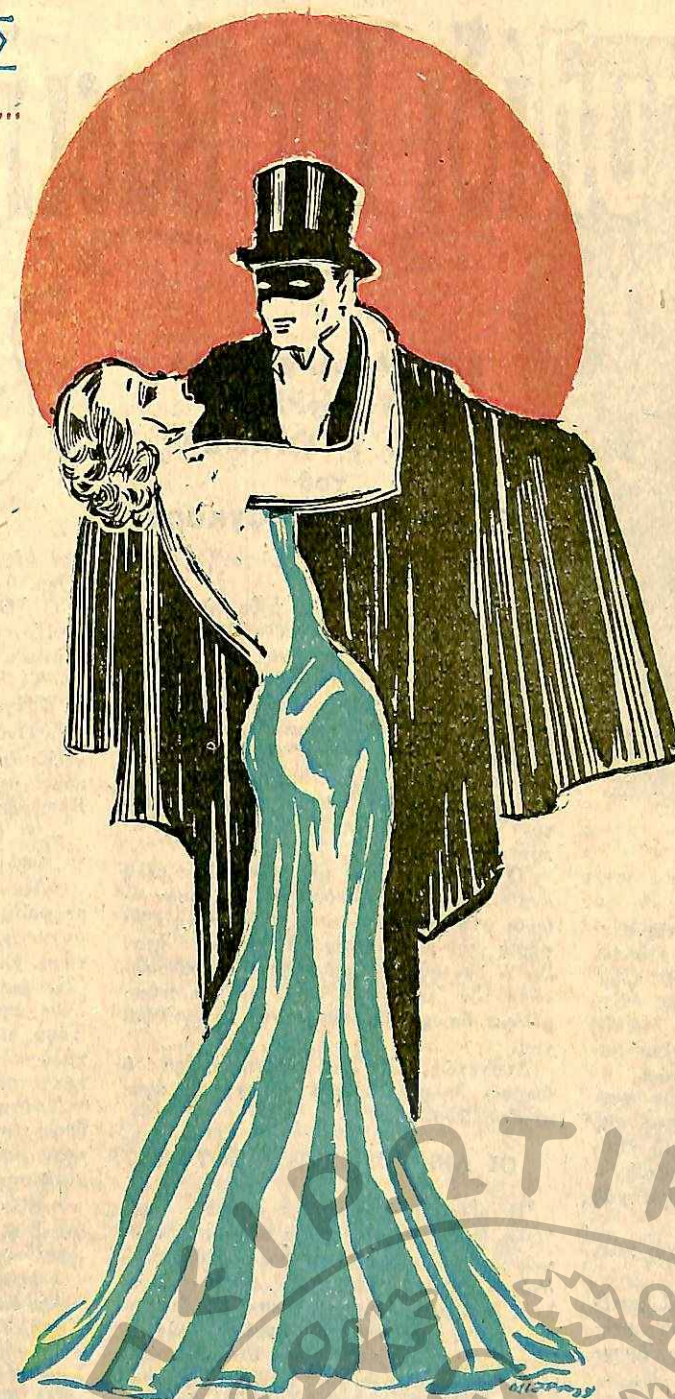
Τό τραγουδούσε σ' έναν ειδικό τόνο κι' έτσι κάθε κακοποιός που τον έβλεπε ή τον άκουγε, άμέσως άντιλαμβάνονταν ότι έπρόκειτο για «συνάδελφο».

ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΙ «ΛΙΤΑΝΕΙΕΣ»

Κατ' αυτόν τον τρόπο ο κόμης έφθασε μπροστά σε μία κλειστή πόρτα και χτύπησε έλαφρά. Του άνοιξαν σχεδόν άμέσως κι' ένας νέος τον ύποδέχθη με ένθουσιασμό:

—«Ω! ο ώραιος Ντεντές μας!

Ο «κόμης» μπήκε μέσα και θρέθηκε σ' ένα μεγάλο

και μουτζουρωμένο δωμάτιο: ήταν ένα τυπογραφείο. Εκεί, άρχισε άμέσως να μιλά στη γλώσσα των κακοποιών και των δολοφόνων:

—Λοιπόν, έφερα τα «πορτραίτα». Οί «λιτανείες» είν' έτοιμες;

Ο «κόμης» μιλούσε έτσι γιατί άνήκε κι' αυτός στην τάξη των κακοποιών του Παρισιού και επί πλέον ήταν και ένας διεθνής λαποδύτης, ο όποιος τώρα είχε οργανώσει μία φοβερή σπείρα που τρομοκρατούσε τη γαλλική πρωτεύουσα.

Με το άψογο και εύγενικό παρουσιαστικό του κατώρθωνε να μπαίνει στα πιο άριστοκρατικά κέντρα κι' εκεί έφήρμοζε όλα τα «κόλπα» του επαγγέλματός του και έσχεδιάζε μεγάλες κλοπές, τις όποιες έκτελούσαν

οί σύντροφοί του. Τό σύστημα αυτό άκολουθούν κι' άλλες συμμορίες και έχουν έναν «άνιχνευτή», ο όποιος συχνάζει στα μεγάλα ξενοδοχεία και μπαίνει στα άριστοκρατικά σπίτια. Εκεί έτοιμάζει τα σχέδια (τα «πορτραίτα» όπως τα λένε οί κακοποιοί στη γλώσσα τους) της κλοπής, ζωγραφίζοντας σ' ένα κομμάτι χαρτί την διάρρησι του σπιτιού και παίρνοντας έπάνω σε σάπουν τα άποτυπώματα των κλειδιών.

Αργότερα, οί συμμορίτες έκτελούν τα σχέδια του «άνιχνευτού» και το «κόλπο» παρουσιάζεται μάλλον άνιχνευτικό.

Η συμμορία αυτή της όποιας άρχηγός κι' άνιχνευτής ήταν ο «κόμης» Ντεβώ, έτοιμάζε άθρόες «λιτανείες», δηλαδή διαβάτη

ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ

...ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

ρια πλαστιά, τα όποια έτόπωνε μέσα σ' εκείνο το τυπογραφείο.

—Όστε, λοιπόν, φίλε Ντεντέ, τα περνάς φίνα με τη γυναίκουλα που ψάρεψε;

—Μπα! Φορεί όλο ψεύτικα κοσμήματα. Τα αληθινά τα έχει κλειδωμένα σ' ό το χρηματοκιβώτιό της. Ποιος ξέρει όμως, μπορεί να έπιτύχη κανένα «κόλπο» όλοι είδους...

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΣΚΕΨΙΣ

Εδω σταμάτησε. Πήρε στα χέρια του μερικά σποινχεία και χωρίς να τά κυτάξει, τά ώνόμαζε:

—Αυτό είνε ζήτη, αυτό μι, αυτό άλφα... Βλέπεις πώς δεν έξχασα την τέχνη μου;

Πράγματι, οί πορτοφολάδες πρέπει να έχουν μεγάλη εύαισθησία στις άκρες των δακτύλων και γι' αυτό τον τό λόγο έξασκούνται στο να μαντεύουν τα τυπογραφικά στοιχεία.

Την άλλη μέρα ο κόμης έλεγε στην έρωμένη του:

—Θα ήθελα να σου προσφέρω ένα μικρό δώρο. Είναι στο «Σαολιέ» ένα κομμάτι που θα σου άρέσει πάρα πολύ.

Πήγαν στο Σαρλιέ το άπογευμα δίπλα της ίδιας ημέρας.

Όταν ο Σαρλιέ, ο γνωστός κοσμηματοπώλης των Παρισίων, είδε να μπαίνει στο κατάστημά του η γνωστή καλλιτέχνης, έσπευσε να την ύποδεχθί κάνοντάς της ύποκλίσεις. Άνεγνώρισε και τον νεαρό Ντεβώ, ο όποιος είχε περάσει από το κατάστημα του λίγες μέρες προητέρη. Άμέσως λοιπόν άνιχνεύοντας μπροστά τους κι' έπάνω σε μία χρυσάλλινη θιρίνα, ό,τι το ώραιότερο μπορούσε να προσφέρη το κατάστημά του και η φήμη του. Σε λίγο έπειδή μπήκαν δυό άλλοι άγνωστοί πελάτες, άφησε έναν ύπάλληλό του να έξυπηρετήση το ζευγάρι, και αυτός πήγε να ύποδεχθί τους άγνώστους.

Η Λεμπλόντ παρατηρούσε και έξήταζε με προσοχή διάφορα κοσμήματα, όταν για μία στιγμή ο Ντεβώ της μούρμούρισε:

—Πηγαίνω ένα λεπτό στην άπάντη Τράπεζα να εξαργυρώσω αυτό το τσέκ...

Κι' έφυγε. Πέρασαν όμως δέκα λεπτά, μισή ώρα... κι' ο κόμης δεν φαινόταν να έπιστρέφει. Τότε ο κ. Σαρλιέ, πού είχε ξαναπλησιάσει (Τό τέλος στη σελίδα 69)

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

του
Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

Ο Χίγκς. Ήθελε να σε δολφονήσει και τον έπνιξε ο Φαραώ.
—Τό καταλαβαίνω ότι ήθελε να με δολφονήσει, μα ποιός τον έστειλε;
—Η είδησις της αποπειρας της δολοφονίας μετεδόθηκε το παλάτι κι' ύστερα από μια ώρα περίπου έφθασε η Μακίδα με τον Ίωσία ως και με μερικά άλλα μέλη του συμβουλίου της. Όταν είδε το πτώμα και κατάλαβε τι είχε πραγματικώς συμβή, χλώμιασε και ζήτησε απότομα από τον Ίωσία να της πη τι ήξερε για την αποπειρα αυτή.

Ο Ίωσίας, όπως και τα άλλα μέλη συμβουλίου διαμαρτυρήθηκαν ότι ήσαν άβιοι στην ύπθρσι αυτή, κι' η μόνη εξήγησης που μπορούσαν να δώσουν ήταν ότι ο Σαντράχ θα απέπειράθη να δολοφονήσει τον Όρμ από ΄χθρα κι' ότι τιμωρήθηκε όπως του έπρεπε για τήν άποπειρα αυτή.

Αυστυχώς, την ίδια εκείνην ήμέρα ο Φαραώ δηλητηριάστηκε—το φτωχό άγαπημένο ζωο...

ΟΙ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΥΤΙΚ

Η μοιραία ήμέρα είχε φθάσει πιά. Όλα ήσαν τακτοποιημένα μέσα στο τούνελ και μόνο έμενε πιά να κλεισθή το στόμιό του με πέτρες. Γι' αυτή τή δουλειά εργάζονταν καμιά εκατοστή άνθρωποι. Τα σύματα που συνέδεαν τις έκρηκτικές ύλες κατέληγαν όλα στο κελί του Όρμ, όπου ήσαν έτοιμες δυο μεταρίες για να συνδεθούν με τα σύματα, που θα μετέδιδαν τον ηλεκτρισμό.

Ο Όρμ έπ' την άδίκηση εργασία είχε άδυνατίσει και χλωμάσει. Φαινόταν τελείως εξητλημένος και δεν είχε όρεξη ούτε να φάη, ούτε να καπνίση.

Άφου προγευματίσαμε, ο Όρμ ξαπλώθηκε και θυβίστηκε σε βαθύ ύπνο για αρκετές ώρες. Κατά τις τέσσερις, οι εργάτες που έκλειναν το στόμιό του τούνελ υπό τις οδηγίες του Κουτίκ, τελείωσαν τη δουλειά τους κι' έφυγαν.

Ο Χίγκς κι' εγώ πήγαμε να εξετάσω με την κατάστασι των συμάτων από το κελί ως το στόμιό κι' έπειτα γυρίσαμε πάλι κοντά στον Όλιβερ, που εξακολουθούσε να κοιμάται. Στην είσοδο του κελιού περίμενε ο Τζάφετ και το πρόσωπό του φαινόταν σκεπτικό.

—Τί συμβαίνει, Τζάφετ; ρώτησα.

—Γιατρέ, θέλω να μιλήσω με τον λοχαγό Όρμ. Σας παρακαλώ να με πάτε σ' αυτόν.

Τού εξηγήσαμε ότι ο λοχαγός κοιμόταν και δεν έποεπε να τον άνησυχήσουμε ακόμα, αλλά ο Τζάφετ επέμεινε ότι έπρεπε να του μιλήση. Ωδηγήσαμε τον Τζά-

φετ μέσα στο κελί και ξυπνήσαμε τον Όρμ.

Ο Όλιβερ πετάχτηκε φοβισμένος, νομίζοντας ότι κάτι είχε συμβή μέσα στο τούνελ.

—Τί τρέχει, Τζάφετ; ρώτησε. Μήπως οι Φούγκ κόψανε τα σύματα;

—Όχι. Συμβαίνει κάτι χειρότερο. Άνεκάλυθα ότι ο πρίγκηψ Ίωσίας έχει κάμει συνανομία να απαγάγη την Κόρη Βασιλέως.

—Τί θέλεις να πης, Τζάφετ; Πές μου τα όλα!

—Δεν έχω πολλά να πώ, κύριε. Έχω μερικούς φίλους... Ένας απ' αυτούς είνε συγγενής μου, μα μή μου ζητάς τ' όνομά του... Είνε στην ύπηρεσία του πρίγκηπος. Ήπιαμε μαζί ένα κρασί, κι' αυτό του έλυσε τη γλώσσα. Αυτή είνε η ιστορία. Τόσο για το καλό του, όσο και για το καλό των Άμπάτι ο πρίγκηψ εύχεται να καταστρέψετε το είδωλο των Φούγκ, και γι' αυτό δεν σας πείραξε ως τώρα. Άν όμως επιτύχετε φοβάται μήπως οι Άμπάτι, από εύγνωμοσύνη, θελήσουν να σας τιμήσουν με μεγάλα αξιώματα...

—Είνε ήλιος, πετάχτηκε ο Κουτίκ, γιατί οι Άμπάτι δεν μπορούν να νοιώσουν εύγνωμοσύνη.

—Φοβάται, εξακολούθησε ο Τζάφετ, κι' άλλα ακόμα πράγματα, δηλαδή μήπως η Κόρη Βασιλέως εκφράση την εύγνωμοσύνη της με κάποιαν ένδειξι είνολας σ' έναν από σας.

Ο Τζάφετ εκύτταξε τον Όρμ, ο οποίος γύρισε το κεφάλι του άλλοι.

—Τώρα, ο πρίγκηψ είνε άρραβωνιασμένος μ' αυτή τή Μεγάλη Κυρία, που θέλει να νυμφευθή για δυο λόγους. Πρώτα γιατί ο γάμος αυτός θα τον κάμη τον πρώτον άρχοντα του τόπου και δεύτερον, γιατί τελευταία, κατάλαβε πως την αγαπά και δεν θέλει να την χάση. Κι' έτσι έτοιμασε μια παγίδα.

—Τί είδους παγίδα; ρώτησε ο Κουτίκ.

—Δεν ξέρω, κι' ούτε πιστεύω πως ξέρει κι' ο φίλος μου. Μα καθώς καταλαβαίνω, ο πρίγκηψ Ίωσίας θ' απαγάγη την Κόρη Βασιλέως και θα την μεταφέρει στο φρούριο του, στην άλλη άκρη της λίμνης, που απέχει έξη ώρες δρόμο με τ' άλογα, κι' εκεί θα τή, αναγκάση να τον παντρευθή άμέσως.

—Και πότε πρόκειται να γίνει αυτό; ρώτησε ο Όρμ.

—Δεν ξέρω, κύριε. Τόν ρώτησα και μου έπε πως πιστεύει ότι ώρισαν μι� νύχτα ύστερα απ' το Σάββατο.

—Τό ερχόμενο Σάββατο θα είνε σε πέντε μέρες, ώστε το ζήτημα δεν έπείγει, έπε ο Όρμ μ' άνακουφισι. Και τώρα, πές

μου, Τζάφετ, έχεις εμπιστοσύνη σ' αυτόν τον φίλο σου;

—Όχι, κύριε, δέ' έχω εμπιστοσύνη, γιατί τον ξέρω για ψεύτη. Όστόσο, σκέφθηκα να σας τώ πώ, για να ξέρετε.

—Σ' ευχαριστώ πολύ, Τζάφετ. Και τώρα πήγαμε να εξετάσης όλη τή γραμμή κι' έλα να με ειδοποιήσης αν όλα είνε εν τάξει.

Ο Τζάφετ χαιρέτησε κι' έφυγε.

—Τί λέτε έσεις γι' αυτά; ρώτησε ο Όρμ, όταν ο Τζάφετ άπομακρύνθηκε.

—Κουταμάρες, άπήντησε ο Χίγκς. Σ' αυτόν τον τόπο έδώ κυκλοφορούν του κόσμου οι φίμες κι' οι φλυαρίες.

—Κι' εγώ συμφωνώ με τον Χίγκς, έπα. Άν ο φίλος του Τζάφετ είχε να πη πραγματικά κάτι, θα έδινε περισσότερες λεπτομέρειες. Βέβαια, ο Ίωσίας θα ήθελε να κάμη πολλά πράγματα, αλλά δεν είνε όλα εύκολα. Κατά τή γνώμη μου, δεν πρέπει να πούμε τίποτα στη Μακίδα.

—Όστε σύμφωνοι, λοιπόν. Μα, τί κάθεται έτσι σκεπτικός έσύ, λοχία; ρώτησε ο Όλιβερ τον Κουτίκ, που στεκόταν σε μι� γωνιά και κοιτούσε το πάτωμα.

—Εγώ, λοχαγέ μου; άπήντησε ο Κουτίκ, παίρνοντας στάσι προσοχής. Να σας πώ...

σκεπτόμουν πως δεν συμφωνώ με τους άλλους κυρίους, και να με συγχωρήσουν, παρ' όμων στο ότι δεν πρέπει να πούμε τίποτα στην Κυρία μας, που έχει πολλές σκοτούρες στο κεφάλι της και δεν είνε σωστό να τήν άνησυχήσουμε. Όστόσο, σ' αυτή τήν ιστορία κάτι θα ύπάρχη γιατί ο Τζάφετ, αν και είνε κοιτής, είνε τίμιος και κάποτε οι τίμιοι άνθρωποι κατορθώνουν και πιάνουν τήν άκρη του μαστουριού. Έτσι τουλάχιστον πιστεύει ο Τζάφετ, κι' αυτό έχει αξία για μας.

—Όρα! Άν είνε αυτή η γνώμη σου λοχία, τότε τί νοιΐζεις πως πρέπει να γίνει; Συμφωνώ μαζί σου ότι δεν πρέπει να πούμε τίποτα στην Κόρη Βασιλέως... μα δεν μου λές τί κάνεις εκεί με το πόδι σου;

—Χαράζω το σχέδιο του ίδιαιτέρου διμερισματος της Κυρίας μας, λοχαγέ μου. Σας έπε πως θα έπεφτε να ξεκουραστή κατά το ήλιοβασιλευμα, η και νωρίτερα, γιατί είχε ξαγρυπνήσει κι' ήθελε να είνε έτοιμη... αν συνέβαινε τίποτα. Λοιπόν, η κρεββατοκάμαρά της είνε εκεί, κι' άλλη μι� κάμαρα είνε πιό μπροστά, όπου κοιμούνται οι καμαριέρες της. Από πσω είνε ένας ψηλός τοίχος και μι� τάφρος, που δεν μπορεί να τήν περάση κανείς.

—Ακριβώς έτσι είνε, δικόψε ο Χίγκς. Μου επέτρεψαν κι' έκαμα τον γύρο του παλατιού και ξέρω ότι ύπάρχη ένας διάδρομος πλάτους δυο μέτρων και μήκους έξη, που οδηγεί από το δωμάτιο των φρουρών στον αντίθλαμο των κυριών.

—Έτσι είνε, κύριε καθηγητά, κι' ο διάδρομος έχει κάποιο στρίψιμο, αν θυμάμαι καλά, όπου, δυο καλά όπλισμένοι, μπορεί να αντίσταθούν σ' όλόκληρο λόχο. Άν υποθέσουμε τώρα ότι έσεις, κύριε καθηγητά, κι' εγώ άποφασίσαμε να πάρουμε έναν άπνάκο στο δωμάτιο των φρουρών που είνε άδαιο γιατί φιλιών θάρδια στις πύλες; Τί λέτε; Έδώ δεν έχομε να κάνομε τίποτα πιά. Ίσως αυτή η ιστορία να είνε σαπουνόφουσκια, αλλά ποιός ξέρει; Τί λέτε, κύριε καθηγητά;

—Δέχομαι, βέβαια! Όστόσο δόσε μου αυτό το περισευούμενο φορητό τηλέφωνο με αρκετό σύρμα, ώστε να μπορώ να σ' μιλάμε από καιρό σε καιρό.

Ο λοχίας Κουτίκ γύρισε στον Όλιβερ Όρμ.

—Καληνύχτα, λοχαγέ μου, και καλή έπιτυχία, έπε ο Κουτίκ και σφιγγοντας με συγκίνηση το χέρι του Όλιβερ, σήκωσε τό φανάρι του και βγήκε στον διάδρομο.

Μι� προαίσθησις μ' έκαμε να τον άκούθω, ένψ ο Χίγκς κάτι μιλούσε με τον Όλιβερ. Είχαμε προχωρήσει περί τώ πενήντα βήματα μέσα στο σκοτάδι της ύπογειής εκείνης πολιτείας, όταν ο λοχίας σταμάτησε κι' έλεε απότομα:

—Πιστεύεις στα προαίσθηματα, γιατρέ μου;

—Καθόλου, άπήντησα.

—Καλά κάνεις, γιατρέ μου. Όστόσο εγώ έχω ένα προαίσθημα πως δεν θα ξαναδώ τον λοχαγό μου, ούτε και σας.

—Θα πάθωμε κανένα κακό, λοχία;

—Όχι έσεις, αλλά εγώ. Μου φαίνεται ότι άκούω να φωνάζουν τ' όνομά μου από κάπου μακριά. Αί, τί να γίνει. Όταν πρόκειται να έρθη το τέλος, κανείς δεν μπορεί να τ' άποφύγη. Ότι είνε γραφτό να γίνει, θα γίνει. Κι' όμως, θα λυπηθώ που θα χωριστώ απ' το λοχαγό μου, που τον μεγάλωσα, και θα ήθελα μονάχα να ξέρω ότι γλύτωσε απ' αυτή τή λυκοφωλιά κι' ότι παντρεύτηκε με τή γλυκειά αυτή κοπέλα.

—Μή λές κουταμάρες, λοχία, του έπα αδελφέ. Φαίνεται ότι όλη αυτή η δουλειά κι' η κοίρασις σου χτύπησε στα νεύρα.

—Ξέρω τί λέω, γιατρέ μου, μα έχω μι� μικρή παράκλησι να σου κάμω. Όταν με το καλό γυρίσετε στην Άγγλία και κατορθώσετε να πάρετε μαζί σας από το γυσαφι που είνε θαμμένο έδώ κάτω, μην ξεχάσετε τις τρεις άνηπιές που έχω. Και τώρα, σας παρακαλώ να μην πείτε στον λοχαγό μου τίποτα απ' αυτά που σας έπα, γιατί μπορεί να στενοχωρηθή. Λοιπόν αντίο, γιατρέ μου. Νά, έρχεται ο κύριος καθηγητής.

Ύστερα από λίγο, με άφρασαν, κι' εγώ καθόμουν και τους έβλεπα ως ήσαν με τώ φως των φαναριών τους χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΜΟΥΡ

Με βαρεία καρδιά γύρισα στο κελί του Όρμ, όπου τον βρήκα σκεπτικό, ένψ ο Τζάφετ έπιθεωρούσε τή γραμμή.

—Άνησυχά για τήν Μακίδα, μουμούρισε ο Όλιβερ. Αυτή η ιστορία του Τζάφετ δεν είνε φλυαρίες μεθυσμένου. Κι' έπειτα θυμάμαι, ότι η ίδια η Μακίδα φαι-

—Θα πάθωμε κανένα κακό, λοχία;

νόταν άνησυχη κι' ήθελε να μείνη μαζί μας...

Εμείναμε σιωπηλοί για πολλήν ώρα, όταν άκούσαμε το τηλέφωνο να χτυπή. Έσήκωσα το άκουστικό κι' άκουσα τήν χαρούμενη φωνή του Χίγκς, που μās έπληροφορούσε ότι είχαν φθάσει καλά.

—Τό παλάτι φαίνεται σχεδόν έρημο, είδοποίησε ο Χίγκς. Όταν ήρθαμε συναντήσαμε έναν μόνο φρουρό, γιατί καθώς καταλαβαίνω, όλοι, έκτος από τήν Μακίδα, τ' έσκασαν από φόβο μήπως πέσουν στο παλάτι πέτρες από τήν έκρηξη.

—Ο φρουρός σας τώ έλεε αυτά;

—Ναί. Και στην άρχή μās άπαγόρευσε να μπούμε στο παλάτι, λέγοντάς μας πως είχε διατάξει έτσι ο πρίγκηψ Ίωσίας να μη μās άφήσουν να πλησιάσωμε τα διαμερίσματα της Κόρης Βασιλέως. Ο Κουτίκ τον κανόνισε και τώρα φεύγει κι' όλο φεύγει. Ίσως να πήγε να κάμη τήν άναφορά του.

—Κι' η Μακίδα;

—Έμαθε πως ήρθαμε και τήν περιέμενε από στιγμή σε στιγμή.

Ύστερα από δέκα λεπτά, άκούστηκε πάλι το τηλέφωνο να χτυπά κι' αυτή τή φορέ στο άκουστικό ήταν η Μακίδα, η δια. Έδωσα το άκουστικό στον Όλιβερ, κι' άπομακρύνθηκε στην άκρη του κελιού.

Τά λεπτά περνούσαν μονότονα, άπελπιστικ' άργά. Δυο ώρες ακόμα δεν μπορούσαν να περάσουν εύκολα μέσα σ' έκεينو το σκοτάδι και στην άναμονή. Όστόσο πέρασαν. Η ώρα τώρα ήταν πέντε παρ' ένα λεπτό, κι' ο Όρμ έτοιμάσθηκε μετρίωντας τα δευτερόλεπτα.

—Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, προσοχή, γιατρέ!

Και τήν ίδια στιγμή τα δάχτυλά του πάτησαν τα κουμπιά πρώτα της πρώτης μπαταρίας κι' έπειτα της δεύτερης. Μόλις τα δάχτυλά του πάτησαν το πρώτο κουμπί, ένοιωσα όλόκληρο το πάτωμα του κελιού να τινάζεται προς τώ επάνω. Δεν μπορώ μ' άλλα λόγια να εξηγήσω το τρομερό τίναγμα. Τήν ίδια στιγμή, ένας δράγος θόρους πολλών τόννων που θρασκόταν έξω απ' το κελί, άπροσάσθηκε απ' τή θέσι του κι' έπεσε μπροστά στο άνοιγμα. Σε άπόστασι έπεφταν κι' άλλες πέτρες και δράγοι με τρομερό κρότο και δεν έξρω πως βρέθηκαν πεσμένους χάμω, ένψ τό καθ' ύμά μου είχε τιναχθή άρκετά μακριά. Άμέσως κατόπιν άκουσα έναν δαιμονιαμένο βουδό κρότο κι' έπειτα αισθάνθηκα ψυχρόν αέρα να μπαίνει απ' εκεί όπου πριν ήταν άδιαπέραστος δράγος. Ο αέρας έσβυσε τα φανάρια μας και μείνανε με στο σκοτάδι. Δεν θα είχε περάσει ούτε ένα λεπτό ίσως, όταν άκούσαμε ένα βουδό τράνταγμα σαν να είχε πέσει στην έπιφάνεια της γης, από επάνω μας, ένα πρ' άγμα τρομακτικού θόρους.

—Τελείωσε πιά, έπε ο Όρμ, σκουπίζοντας τον ιδρώτα που είχε φανή στο μέτωπό του. Τώρα τί καταστροφή έγινε, θα το ίδουμε όταν βγούμε έξω. Τρίψτε ένα σπρίτ, γιατρέ, κι' άναψε τα φανάρια... Μπα, τί είνε αυτό; Άκουσε!

Από μακριά έφθαναν κάτι περιεργοί ξεροί κρότοι, σαν πυροβολισμοί. Έψαξα μέσα στο σκοτάδι και σήκωσα το άκουστικό του τηλεφώνου που μās συνέδεε με το παλάτι. Ήταν έκτος πάσης άμφισβήτησης ότι ήσαν πυροβολισμοί οι κρότοι εκείνοι που έρχονταν απ' τήν άλλη άκρη του σωματος. Κι' ακόμα άκουσα τήν φωνή του Χίγκς που φώναζε στον Κουτίκ:

«Πρόσχε λοχία, κάνουν κι' άλλη έ-

φοδο!»
Κι' ο Κουϊνι απήντησε:
«Πυροβόλει χαμηλά, καθηγητά, για δ-
νομα του Θεού, χτύπα χα-
μηλά! Γέμισε γρήγορα τὸ δ-
πλο σου, πάρε μιὰ δέσμη φυ-
σίγγια! "Α! Τὸ σκύλο, μού-
την κατάφερε! Μὰ δὲν θὰ
ξαναχτυπήσῃ πάλι!...»

—Τὸν ἔχουν ἐπιτεθῇ, φώ-
ναξα μὲ μανία. Ὁ Κουϊνι εἶ-
νε πληγωμένος... Στὸ τηλέ-
φωνο τώρα εἶνε ἡ Μακίδα,
ποῦ σοὺ τηλεφωνεῖ: "Ολιβερ
ἔλα γρήγορα! Ὁ Ἰωσίας
μὰς ἔχει ἐπιτεθῇ... "Ολιβερ,
τρέχα!»

Αὐτὰ τὰ λόγια ἐσθυσαν ἀ-
πὸ δυνατὲς φωνές καὶ πυ-
ροβολισμούς, ἀλλὰ τὴ στιγμή
ποῦ ὁ "Ολιβερ ἔπαιρνε τρέ-
μοντας τὸ ἀκουστικό, τὸ τη-
λέφωνο δὲν ἐλειτουργοῦσε
πιά. Μάταια προσπαθοῦσε νὰ
συνεννοηθῇ... δὲν ἐλάμβανε
καμμιὰν ἀπάντησι...

Ξετρελλανμένος ἀπὸ ἀγωνία
πέταξε τὸ ἀκουστικό κι' ἔρ-
παξε τὸ φανάρι ποῦ εἶχε ἀ-
νάψει ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τζά-
φει.

—Ἐμπρός, διέταξε, κι'
ὤρμησε στὸ στόμιο τοῦ κε-
λιού. Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θε-
οῦ! φώναξε, εἵμαστε κλει-
σμένοι σὺν ποντίκια στὴ φά-
κα. Πῶς θὰ θυγοῦμε ἀπ' ἐδῶ;

Καὶ ἄρχισε νὰ διατρέχῃ τὸ
κελλι καὶ νὰ πηδᾷ ἐπάνω
στοὺς τοίχους ἀπεγνωσμένα,
σὺν ἄγριο φυλακισμένο λεον-
τάρι ποῦ προσπαθεῖ νὰ σπά-
σῃ τὰ σίδερα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τζάφει,
ποῦ εἶχε ἀκούσει κι' αὐτὸς
τοὺς ξεροὺς ἐκείνους «ρότους
τῶν πυροβολισμῶν, πὺ ἀτά-
ραχος ἀπὸ τοὺς δύο μὰς, εἶ-
χε πλησιάζει στὸν πέτρινο
ὄγκο ποῦ ἐκλεινε τώρα τὸ
ἀνοιγμα τοῦ κελλιού. Ὁπι-
σθοχώρησε λίγο καὶ τὸν κύτ-
ταξε προσεκτικά. Στὸ ἐπάνω
μέρος τοῦ θράχου παρητήρη-
σε ἓνα ἀνοιγμα ποῦ ἐσχημάτι-
ζε ἡ ὀροφή τοῦ κελλιού, ἀλλὰ
τὸ ὕψος ἦταν ὑπερβολικὸ, ὥς
ἐκεῖ ἐπάνω.

—Πιστεύω πὼς θὰ μπορέ-
σω νὰ φτάσω ἐκεῖ, εἶπε. Βο-
ήθησέ με μιὰ στιγμή, γιαντρέ.

Κι' ἔδειξε τὰ δύο βαρεῖα
τραπέζια ὅπου ἦσαν τοποθε-
τημένες οἱ μπαταρίες. Χωρὶς
νὰ χάσω καιρὸ, ἔσπευξε τὸ
τραπέζι κοντὰ στὸ βράχο, ἔ-
πάνω στὸ ὅποιο ἀνέβηκε κι' ὁ
Τζάφει σχεδὸν μαζί μὲ τὸν
"Ολιβερ. Ἐπειτα ὁ "Ολιβερ
στηλῶθηκε καλά, ἐνῷ ἐγὼ
κρατοῦσα τὸ τραπέζι νὰ μὴν
πέσῃ κι' ὁ Τζάφει ἀνέβηκε
ὕψους ὀμοῦ. Μὲ μιὰ κί-
μαι αἰλουροειδῇ ὁ Τζάφει
στηρίχθηκε μὲ τὰ δάχτυλα
τῶν ποδιῶν του στοὺς ὄμους
τοῦ "Ολιβερ κι' ἔκλεισε μιὰ
κίνηση, σὺν πῆδημα, πρὸς τὰ
ἐπάνω κι' ἀρπάχτηκε μὲ τὰ
δάχτυλα ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ
βράχου καὶ σιγά καὶ προσε-
κτικὰ ἄρχισε νὰ ἀναρριχά-
ται. Σήκωσα τὸ φανάρι γιὰ
νὰ τὸν φωτίσω κι' εἶδα τώ-
ρα τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν

σου νὰ εἶνε κολλημένα ἐπάνω στὴν ἐπι-
φάνεια τοῦ βράχου. Σιγά-σιγά ἔφθασε
στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου. Τὰ ὑπόλοιπα

ἦσαν σχεδὸν εὐκόλα. Ὁ Τζάφει ἔσχισε
σὲ χοντρές λουρίδες τὴ γλαμίδα του, τὴν
ἔκαμε σχοινὶ κι' ἔτσι κατωρθώσαμε ν' ἀ-
νεβοῦμε κι' ἐμεῖς στὴν κορυ-
φὴ τοῦ βράχου. Πηδήσαμε ἔ-
ξω στὸν διάδρομο, κι' ἀρχί-
σαμε νὰ τρέχωμε κατὰ μήκος
τοῦ μεγάλου σπηλαίου μὲ τὰ
φανάρια, ποῦ εἴχαμε πάρει
μαζί μας, ἀναμμένα.

—Προσέχετε στὸ δρόμο, φά-
ναξ, μήπως ὑπάρχουν πέτρες!

Πραγματικά, τὸ σπήλαιο ἦ-
ταν γεμάτο ἀπὸ μεγάλες πέ-
τρες ποῦ εἶχαν πέσει ἀπὸ τὴν
ἐκρηξὴ καὶ τώρα δυσκολευό-
μαστε νὰ προχωρήσωμε. Πάν-
τως κατωρθώσαμε νὰ φθάσωμε
ὡς τὸ τέλος τοῦ σπηλαίου. Ἐ-
κεῖ ὅμως σταματήσαμε σὺν ἀ-
πολιθωμένοι. Ἡ ἔξοδος εἶχε
φραγθῇ ἀπὸ ὄγκους βράχων
ποῦ εἶχαν πέσει ἀπ' τὴν ὀρο-
φὴ τοῦ σπηλαίου.

—Εἵμαστε φυλακισμένοι,
ψιθύρισε ἀπελπισμένα ὁ "Ολι-
βερ.

Ὁ Τζάφει ὥστόσο εἶχε προ-
χωρήσει ἐπάνω στὰ ἐρείπια
καὶ σὲ λίγο μὰς ἔκαλούσε.

—Νομίζω πὼς ὑπάρχει κά-
ποιος δρόμος, κύριοι, φώνα-
ξε, ἀν κι' ὁ δρόμος αὐτὸς εἶνε
ἐπικίνδυνος.

Κι' ἔδειξε μιὰ τρύπα ποῦ
ἄφηναν οἱ βράχοι. Ἀνεβήκα-
με μὲ δυσκολία καὶ κατεβήκα-
με ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὅ-
που ὁ διάδρομος ἀνοίγονταν ἐ-
λευθέρως.

★

Πλησιάζουμε τρέχοντας πρὸς
τὸ παλάτι καὶ σὲ λίγο φθάνα-
με στὸν μεγάλο διάδρομο, ποῦ
κατέληγε στὰ διαμερίσματα
τῆς Κόρης Βασιλέων, περὶ τῶν
τῶν ἀπάνω ἀπὸ πτώματα κι'
ἀνθρώπους ποῦ ψυχορραγοῦ-
σαν. Ὁρμήσαμε μέσα στὸν ἀν-
τιθάλαμο κι' ἀντικρύσαμε ἓνα
θέαμα, ποῦ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω
ποτέ. Κοντὰ στὴν πόρτα ἦσαν
σπαρμένα πτώματα ἀνθρώπων
ποῦ φοροῦσαν τὴν οἰκοστολὴ
τοῦ πρίγκηπος Ἰωσίας, καὶ πά-
ρα πέρα θρυσόταν ὁ Κουϊνι,
καθισμένος σὲ μιὰ καρέκλα.
Φαινόταν σὺν κομματιασμένους
ἀπ' τὴς πλευρές, κι' ἀπὸ τὴς
πλάτες του προεξείχε ἓνα βέ-
λος, ἐνῷ ἡ Μακίδα ἐδρόσιζε
τὸ πρόσωπό του μὲ βρεγμένες
πετσέτες. Ἀκουμπισμένος
στὸν τοῖχο, στεκόταν ὁ Χίγκς
κατοματωμένος. Πέρα πέρα,
δὺ ἀπὸ τὴς γυναῖκες τῆς Μα-
κίδας ὠδύροντο.

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ τρα-
γικὸ θέαμα οἱ γλώσσες μας
εἶχαν παραλύσει.
Ὁ ψυχορραγῶν Κουϊνι ἀνοι-
ξε τὰ μάτια του, σήκωσε τὸ
χερὶ του ποῦ εἶχε μιὰ τρομε-
ρὴ πληγὴ, καὶ μὰς κύτταξε
γιὰ λίγο σιωπηλός. Ἐπειτα
σκηώθηκε ἀπ' τὸ καθίσμά του,
ἐτίασε τὸ λαιμό του γιὰ νὰ
μὰς δώσῃ νὰ καταλάβωμε ὅτι
δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, χαί-
ρέτηκε τὸν "Οσμ, γύρισε κι'
ἔδειξε τὴ Μακίδα καὶ μ' ἓνα
εὐχαριστημένο χαμόγελο σω-
σκάλα τοῦ διεθνούς ναυτικοῦ
κώδικος.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Κόσμος τῆς Αὔριου

№ 5.-ΤΟ ΥΠΝΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΚΙ'
ἡ κόρη
σὰς, ποῦ
στὰ δεκαεπτά
καὶ δεκαεξή
χρόνια τοὺς
ἔβλεπε τόσο ὁ-
περμονεῖ ρνοί,
ὥστε τίποτε
νὰ μὴν εἶνε
ἱκανὸ νὰ τοὺς
δαμάσῃ ὁρ-
μῶν μιὰ νύ-
χτα σὲ 10½
μέσα στὴν τρα-
πεζαρία, γιὰ
νὰ σὰς ποῦν
κάποιον νέο,
ὅχι καὶ τόσο
εὐχέριστο —
γιὰ σὰς τοῦ-
λάχιον. Μό-
λις ἦλθαν ἀπ'

σας δταν κοι-
μάστε — εἶνε
τὸ σύνθημα
τῆς ἐποχῆς
μας, σὰς λε-
νε μὲ μιὰ φω-
νὴ.

«Τὸ ὁ-
πνο γράμ-
μὸ φωνο-
ν — δανειστή-
καμε ἓνα καὶ
προσαρμόσῃ
με τὸ μέρος
ποῦ θὰ πῆτε —
εἶνε κιόλας τὸ
πὸ θ ἐτημένο
στὴν κρεββα-
κάμαρά σας.
Ἐλάτε νὰ τὸ
δῆτε!» σὰς
προσκαλεῖ ὁ
Λάκης.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἀκούσατε ἀ-
ορίως γιὰ κάτι τελευταῖα πει-
ράματα ποῦ ἐγιναν μ' αὐτὸ τὸ
ὑπερφυσικὸ ἀνθρώπινο ἐπινοημα.
Μπαίνετε λοιπὸν στὸ δωμάτιό
σας. Πλάι στὸ κρεβάτι σας, ἐ-
πάνω στὸ κομοδίνο, θρίσκεται
πράγματι τὸ κατοραμένο αὐτὸ
μηχανηματάκι. Εἶνε ἓνα μικροῦ,
λίκο ὁμοίωμα τῶν παλαιῶν ἐκεί-
νων ἡλεκτροραδιογράφων. Τὸ
μόνο καινούργιο εἶνε διὸ λασι-
σῇ σωλήνης, ποῦ καταλήγουν
σ' ἓνα ἀκουστικό, σὺν αὐτὰ ποῦ
χρησιμοποιοῦν οἱ γιατροί.

«Τὸ μέρος ποῦ πρέπει νὰ μάθε-
τε, λέει ὁ Λάκης, εἶνε ἀποτυπω-
θῇ σὲ μιὰν ἀπαλὴ, ψιθυριστὴ, σγε-
δὸν ναυουριστικὴ φωνή. Ὅταν θὰ
πέσετε καὶ θὰ ἔχετε κοιμηθῇ, με-
τ' ἀκουστικό σ' αὐτὴ σας, θὰ
μπούμε ἡσυχα-ἡσυχα ἐδῶ μέσα
καὶ θὰ τὸ ἐλάωμε ἐμπρός. Λει-
τουργεῖ συνεχῶς ὅλη τὴ νύχτα».

«Ἀπλῶς καὶ μόνον, παπάκη,
προσθέτει ἡ Τζούλια, πρέπει νὰ
εἰσθε ἔτοιμοι νὰ τὸ καταλάβετε.
Ἡ συνεχὴς καὶ ναυουριστικὴ ἐ-
πανόληψις θὰ ἐντυπώσῃ τὸ μέ-
ρος σας στὸ ἀγρυπνῶ μυαλό σας
— ποῖ! ἀλλοῶς θ' ἀσχολεῖτο μὲ
κοιτὰς δνειρά — ἐφ' ὅσον εἴς θὰ
κοιτάσθε. Καλὴνύχτα σας».

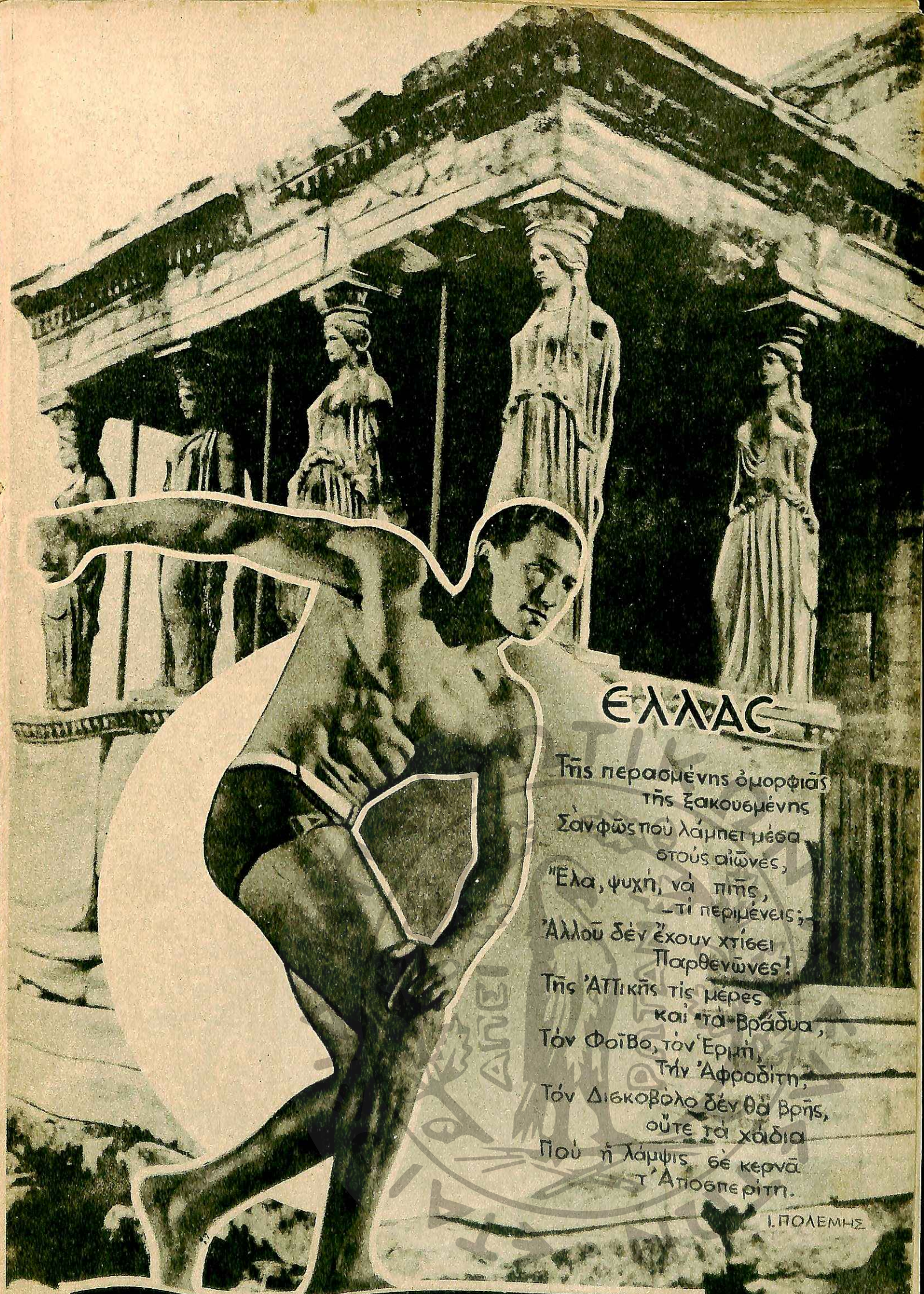
Προσπαθεῖτε νὰ τ' ἀποφύγετε
μὲ κάποιο ἐπιχείρημα, ἀλλὰ δὲν
τὸ κατορθώνετε κι' ἀποφασίζετε
νὰ κοιμηθῇτε μὲ τὴν σ' ἐπὶ ἡ ἀ-
πόφασι ὅτι ἂν τὸ διαβολοπράγ-
ματάκι αὐτὸ σὰς ἐμπήσῃ, νὰ
τὸ πετάξετε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Τὸ πρῶτ', κατὰ ἀληθῆ, ἀκούτε
τὴν αὐτόματη, ναυουριστικὴ φω-
νὴ μὲς σ' αὐτὰ σας. Βγάζετε
τὸ ἀκουστικό καὶ γυρίζετε ἓνα
κουμπάκι. Σὲ λίγο, δταν ὁ Λά-
κης καὶ ἡ Τζούλια, πάντα γελα-
στοί, φέρνοντας τὸ πρῶτό σας
ρόφημα, σὰς κάμουν κάποιον νύ-
ξι γιὰ τὸ μέρος σας... ἀρχίζετε
νὰ τὸ ἀπαγγέλλετε εὐχερέστατα
χωρὶς κανένα λάθος. Καὶ τὸ Γ-
διο θράδου, ὕστερα ἀπὸ τὴν θαυ-
μῶν ἐκτέλεσι τοῦ ρόλου σας, ἡ
«Μοντέρνα Νεότης» σὰς ἀπονέ-
μουν ἓνα χρυσὸν μεταλλίον μὲ
τὴ σημεῖωσι ὅτι ὑπῆρξατε ἡ ἀντι-
προσωπευτικὴ ἀντιπροσωποποι-
σις τοῦ πεπλασμένου ἀρχαίου.

Παραξενὴ ἰδέα — νὰ μελετᾷ κα-
νεῖς δταν κοιμάται! Τὸ πὺ πα-
ράξενο ὅμως εἶνε, ὅτι αὐτὸ ἔχει
γίνει ἡθῆ. Ἡ ἰδέα ἐρρίφθη ἀπὸ
τὸν Γερμανοσοσιαλιστὴν Χιούλ Γκέο
σμπαντ πρὸ δλίγων ἐτῶν καὶ ἐ-
ποιοῦσθαι ἀνεκτὰ ἐπιτυχεῖς στὴν
περίφημη Ναυτικὴ Σχολὴ Λακί.
μὲν τῆς Φλωρίδας γιὰ τὴν διδα-
σκάλια τοῦ διεθνούς ναυτικοῦ
κώδικος.

«Χά, νά, χά!», σαρκάζουν καὶ
οἱ διὸ ὑπερμοντέρνοι νεαροὶ θλα-
στοί σας καί, «Καὶ ὅμως ὑπο-
ρεῖτε! — Μὴ χάνετε τίς ὥρες

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΕΛΛΑΣ

Τῆς περασμένης ὁμορφίᾳς
τῆς ξακουμένης
Σάνφως ποῦ λάμπει μέσα
στοὺς αἰῶνες,
"Ἐλα, ψυχὴ, νὰ πιῇς,
— τί περιμένεις;
"Ἄλλου δὲν ἔχουν χτίσει
Παρθενῶνες!
Τῆς Ἀττικῆς τὶς μέρες
καὶ τὰ βράδια,
Τὸν Φοῖβο, τὸν Ἑρμῆ,
τὴν Ἀφροδίτη,
Τὸν Διοκόβολο δὲν θὰ βρῆς,
οὔτε τὰ χεῖδια
Ποῦ ἡ λάμψις, δὲ κερνᾷ
τ' Ἀποπεριτῇ.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ είναι μια θαυμάσια χρονική περίοδος, γεμάτη από εξαιρετικές απολαύσεις, που την περιμένει καθείς και καθεμιά ολόκληρο το χρόνο, αλλά και που περνά πολύ γρήγορα. Μην χάνετε λοιπόν την ευκαιρία να χορτάσετε όσο μπορείτε τις απολαύσεις αυτές, για να μην απογοητευθείτε εκ των υστέρων αφ' ενός, και να μην τους καταστρέψετε τη φήμη αφ' ετέρου.

Ενόςω θα χαίρεστε τις διακοπές, μη φορτώνετε το σώμα σας με επιτηδευμένα αθλητικά κοστούμια, που μπορεί να μη σας ταιριάζουν ή και να σας αλλάζουν τη σιλουέττα σας, κάνοντάς την γελοία. Άλλωστε το σώμα σας, σκλαβωμένο όλο το χρόνο μέσα σε βαρειά φορέματα, έχει ανάγκη και από κάποιαν ελευθερία. Μην του την στερήσετε.

Μη φωνάζετε κάθε φορά που προσπερνάτε με την κούρσα σας ένα άλλο αυτοκίνητο: «Πάει, σ' έφαγα!» Μπορεί να παραστή ανάγκη, αυτό το ίδιο, να το σταματήσετε ύστερα από λίγο για να σας ρυμουλκήση.

Μην υπερηφανεύεστε για τη γοητεία σας όταν περνάτε μπροστά από αγελάδες. Γιατί πρέπει να ξέρετε πως τα καλοκάγαθα αυτά ζώα δεν δίνουν σημασία στην κοσμική ζωή των ανθρώπων.

Μη δέχεσθε να λαμβάνετε μέρος σε μιαν εκδρομούλα με κόττερο ή με βενζίνα που θα την κυβερνά έρασιτέχνης όταν δεν είστε βέβαιοι για την κολυμβητική σας δεινότητα.

Μην επαναλαμβάνετε συχνά και στον πρώτο τυχόντα: «Ελάτε να μ' επισκεφθείτε στο σπίτι, όταν θα γυρίσωμε στην πόλη». Οί ένθουσιασμοί των διακοπών είναι από κείνους που διαρκούν πολύ λίγο.

Όσες χρησιμοποιείτε προκλητικά μαγιώ, μην επιδεικνύεσθε με αλαζονεία μπροστά στις φίλες σας. Έστω και αν θα σας τα εκθειάζουν εκείνη τη στιγμή, πίσω σας θα θρουν την ευκαιρία να σας τα κατηγορήσουν, για να κατηγορήσουν έσας τις ίδιες.

Αν είστε ή μόνη παραθερίστρια σ' ένα απομακρυσμένο χωριό, μην τολμήσετε να επιδείξετε ολόκληρη την παριζιάνικη γκαρνταρόμπα σας. Μόλις οι χωριάτισσες θα σας αντικρύσουν με τα σόρτς, θα σας πάρουν τουλάχιστον για λιποτάκτιδα του φρενοκομείου.

Νεαροί, που έχετε τη μανία να ξυρίζεσθε κάθε μέρα. Λάβετε υπ' οψει σας ότι τα λίγα γενάκια, στον ήλιο, προσδίδουν ανδροπρέπεια στο πρόσωπο.

Μην κάνετε χρήση των γεωργικών επισημονικών σας γνώσεων, λέγοντας: «Πρόκειται περί έλικοειδούς γογγυλλίου» ή άλλα παρόμοια. Θα θρεθούν πολλοί που θα γυρίσουν το κεφάλι από την άλλη για να γελάσουν εις βάρος σας μόλις αντιληφθούν ότι ο όρος σας αφορά μια κοινή και άκακη γλυκοπατάτα!...

Επιζητείτε την απλότητα στην έξοχή. Τα βαμμένα μαλλιά συγκεντρώνουν πάντα τα ειρωνικά βλέμματα. Τα νύχια των ποδιών ζητούν λίγο ξεκούρασμα από το καθημερινό βερνίκωμα. Κι' ο ήλιος αντιπαθεί φοβερά το μακιγιάζ του προσώπου. Προσοχή δέ: ο ήλιος ξέρει να έκδικηται.

Στις συντροφιάς με χωριάτες, τα βράδυα, αποφεύγετε τις διηγήσεις που τραινάρουν και κάνουν τους ακροατές να νυστάζουν. Αφήνετε το λόγο στους χωριάτες, οι οποίοι έχουν λιγότερες γνώσεις περί ύπνωτισμού.

Όταν δεν σας άρεση το γάλα, μην πίνετε με το ζόρι δυό ή και τρία φλυτζάνια την ημέρα, για να ευχαριστήσετε τη χωριάτισσα νοικοκυρά σας. Αυτό όχι μόνο της είναι αδιάφορο, αλλά και ασύμφορο.

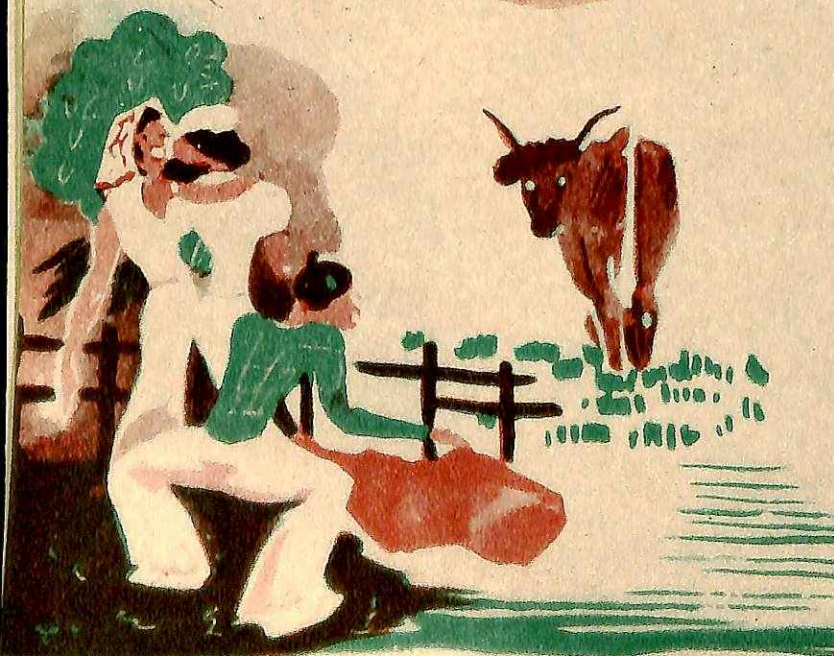
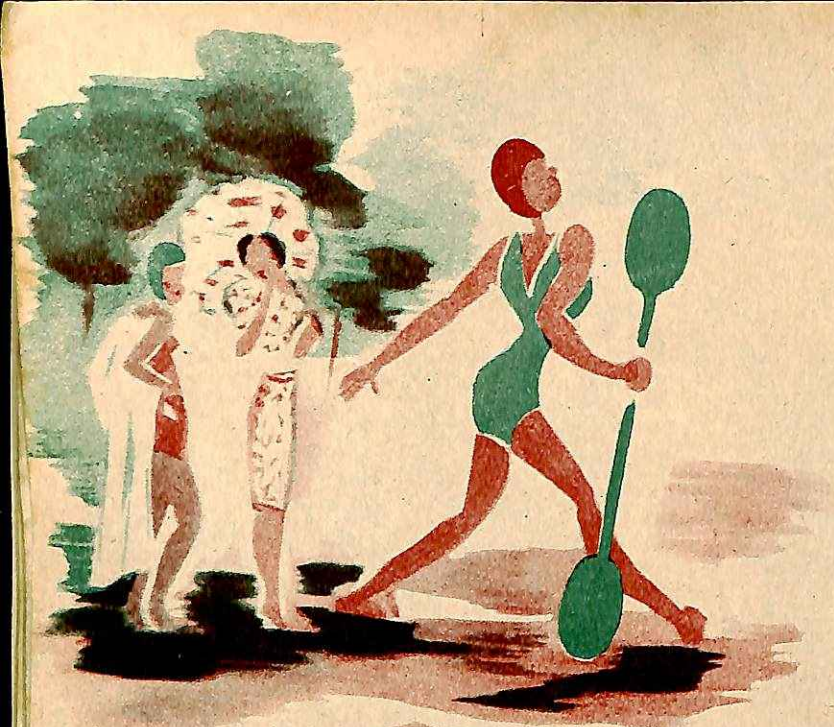
Είνε πολύ κοινότοπο — και αποφεύγετέ το — δασκίς αντικρύζετε τη θάλασσα να λέτε: «Εγώ ήμουν γεννημένος για ναυτικός... αλλά δέ μ' άφησαν οι γονείς μου!»

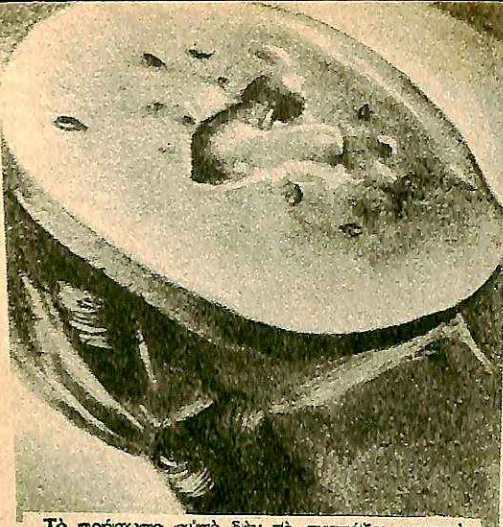
Κάνετε μπάνιο μόνον όταν αυτό καταλαβαίνεται ότι πρόκειται να σας ευχαριστήσει και όχι για να φορέσετε ύστερα ένα κομψό μπυρνούζι και να παπαγαλίσετε: «Τί καλή που ήταν η θάλασσα!»

Μη θέλετε να κάνετε τον έξυπνο στους χωρικούς, με πειράγματα που φαντάζεσθε ότι δεν μπορούν να τα καταλάβουν. Διατρέχετε να βρήτε το μάστορή σας ένενηνταενέα τοίς εκατόν, κι' ως ύποπτα την αξία του πνεύματός των.

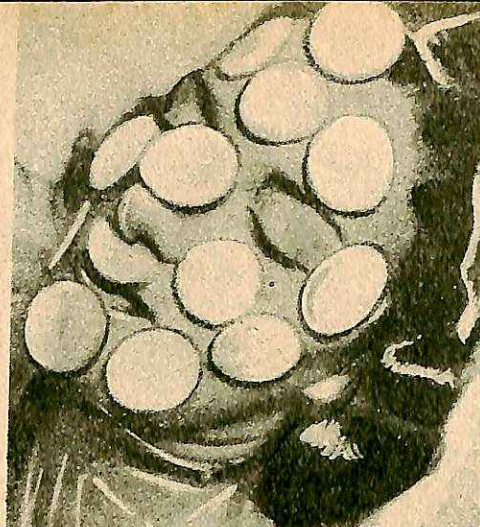
Όταν θρεθήτε σ' ένα πανδοχείο του χωριού, μην παραγγείλετε «ουίσκυ» ή «πορτό». Αφήστε τον κάπελλα να σας φέρη απ' ό,τι έχει, ρετσίνα ή ουζάκι, γιατί αυτά θάνα άσφαλως περισσότερο σύμφωνα με την ατμόσφαιρα και το περιβάλλον.

Μη λέτε «λατρεύω το ψάρεμα» όταν έχετε υπ' όψει σας αυτές τις προϋποθέσεις: Να σας ετοιμάζουν άλλοι το καλάμι, να σας θάζουν το δόλωμα στο άγκυστρι και να σας ξαγκυστρώνουν τα ψάρια που θα πιάνετε.

Το πρόσωπο αυτό δεν το σκεπάζει καμιά κινεζική μάσκα, προσωρισμένη για να διώχνει τα εχθρικά πνεύματα, αλλά μία ειρηνική μάσκα καλλονής από φέτες πεπονιού...

Τα καρβύνα κάνουν ωραίο δέρμα. Τα πρώτα; Τι σφάλμα! Στο έλεος, ρίχνετε τις ρίζες τους στα κουνέλια και χρησιμοποιείτε το ψαχνό τους για μάσκα καλλονής...

Ίδου ένα απίστευτο από αγγούρια. Μία φέτα επάνω στο μέτωπο, από μία επάνω στα μάτια, μία επάνω στα χείλη και μία επάνω στο σαγόνι... Και η σολάτα εν τάξει, χωρίς λαδόξυδο.

Οι Άμερικανίδες δεν διστάζουν ποτέ να θέτουν σ' έφαρμολγή και τις εξωφρενικότερες ιδέες. Το γελοίο δεν φοβίζει καμμιαν από τις καμψυόμενες του Νέου Κόσμου. Τους είπαν ότι τα θρασμένα λαχανικά και τα φρέσκα φρούτα κάνουν ωραίο χρώμα, ότι κάθε τι που ωφελεί στο στομάχι, ωφελεί και στο δέρμα. Και άμέσως το εφήρμοσαν. Η «άσθενής» ξαπλώνεται επάνω στο χειρουργικό τραπέζι, τυλιγμένη μέσα σ' ένα αδιάβροχο. Σκεπάζουν το πρόσωπό της με ζεστές πετσέτες για να προπαρασκευάσουν το δέρμα, ν' ανοίξουν οι πόροι του. Έπειτα το παστώνουν με φέτες διαφόρων φρούτων: αγγουριού, τομάτας, κίτρου, ροδάκινου, λεμονιού, μαρουλιού, λάχανου κλπ. Το πλύν μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Κάθε μισή ώρα ανανεώνουν τις φυτικές κοιμπρέσες. Άλλάζουν το είδος του φρούτου, επαναλαμβάνουν τα ίδια, τ' ανακατεύουν, κάνουν τέλος μία μάσκα καλλονής, που θα μπορούσε καλύτερα να ονομασθεί ρούσικη σαλάτα. Οι γυμνοί, τα επιθέματα επηρεάζουν το δέρμα. Η «άσθενής» πονεί πολλές φορές. Άλλά «μπρός στα κάλλη, τ' είν' ο πόνος;», όπως ξέρετε όλοι. Άς πονέση λοιπόν, άς γελοιοποιηθεί. Φτάνει που θα γίνει ωραία... Άλλά θα γίνη; Ίδου το ερώτημα!

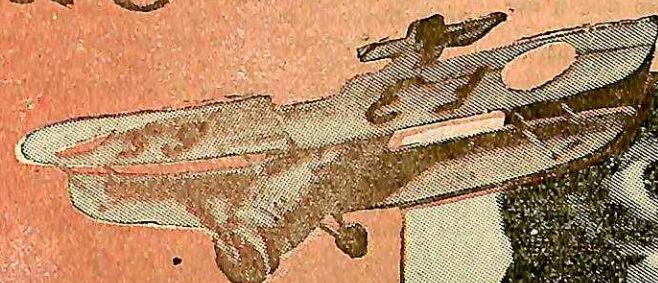
Φρουτομασάζιμοδος!...

Νά, και το εργαστήριο μιας συγχρόνου μάσκας. Σκεπάζει με φέτες φρούτων και λαχανικών το πρόσωπο των πελατισσών της, οι οποίες σπεύδουν πρόθυμες για κάθε θυσία. Και τί δεν θάψααν για να ανακατασκευάσουν διροστικά ντελάτα, θελούδινο δέρμα, να ξαναγίνουν, πρόπον τινά, τρυφερούδια;

ΕΝΑΣ

Αγγελος από τον ουρανό

Αυτότελές αισθηματικό
ρομάντσο
της
ΝΤΕΛΛΥ

Το τελευταίο άτου ενός κατεστραμμένου βαρώνου

ΟΙΠΟΝ, τελειώσαμε;...
—Νομίζω ναί, κύριε βαρώνε!...
—Όστε δεν μου μένει τίποτ' άλλο παρὰ να το πουλήσω;...
—Και δεν είμαι και βέβαιος αν το ποσόν που θ' αποδώσει αυτή η πόλησις θα καλύψει το παθητικό... Όποτε, κύριε βαρώνε, θα μείνετε απένταρος...
—Λίγο μ' ενδιαφέρει αφού όλα χάθηκαν, αρκεί να διατηρήσω την υπόληψή μου...
—Τότε πρέπει να τα πουλήσετε όλα...
—Ναί, όλα!...
Και ο συμβολαιογράφος, κύριος Τουρνιέ, τελειώνοντας τη συζήτηση, σηκώθηκε, πήρε το καπέλο του και το μπαστούνι του που είχε άκουμπισμένα επάνω σε μία πολυθρόνα και σκύβοντας στον Φραγκίσκο ντε Βαλωμπέρ, που έμενε ακόμα καθισμένος μπροστά στο γραφείο του: —Υπάρχει ακόμα μία έλπίς..., του είπε.
—Ποιά;
—Νά παντρευθήτε την δεσποινίδα Μπενιδά!...
Ο Βαλωμπέρ σήκωσε τους ώμους του και κάποιο ειρωνικό μειδίαμα διέστειλε τα χείλη του. Ύστερα σηκώθηκε και χτυπώντας φιλικά τον ώμο του συμβολαιογράφου, του είπε: —Σας παρακαλώ, κύριε Τουρνιέ, άς μην ανακατεύουμε τις σοβαρές υποθέσεις με τις γε-

Νά, και μία ποικιλία φρούτων. Φέτες—φέτες λεμονιού, αγγούρι στο πρόσωπο και μία φέτα φράπας στη μέση, παρουσιάζουν την άψη ενός εξωφρενικού ρολογιού.

λοτες... Σας βεβαιώ πως δεν έχω καθόλου κέφια γι' άστεία σή-
μερα...

—Μά ωστόσο είναι κάποια λύσεις!... Ο κύριος Μπενιδάρ είναι
δ κυριώτερος πιστωτής σας, γι' αυτό να μην πω ο μοναδικός, κι'
είναι βέβαιο πως δεν μπορεί ποτέ να εξασκήση δικαστικά μέ-
σα έναντιον του γαμπρού του...

—Μιλάτε εξ όνόματός του;

—Κάθε άλλο, αλλά ξέρω...

—Όπως και νάχη το πράγμα, αγαπητέ μου, κύριε Τουρνιέ,
πείτε με μέρους μου στον κύριο Μπενιδάρ, γιατί είμαι βέβαιος
πως ο κύριος Μπενιδάρ σας έκανε αυτή την πρόταση, πως το
όνομα των Βαλωμπέρ δεν αγοράζεται όπως αγοράζεται έν' ά-
μπέλι, μια κατσίκια, ένα θώδι...

Κι' έσκυψε επάνω στο χαρτί πουχε άπλωμένα στο γραφείο
του γι' να δώσει να καταλάβη στο συμβολαιογράφο πως η συ-
ζήτησις είχε τελειώσει πιά.

Όταν έφυγε ο κύριος Τουρνιέ, ο Φραγκίσκος έπιασε με τα
δύο χέρια το κεφάλι του και παρεδόθη σε σκέψεις...

Το κτήμα των Βαλωμπέρ βρισκόταν στην πεδιάδα της Τρι-
καστίας και επί του δέλτα που σχηματίζονταν από τον Ροβανό
ποταμό και τον παραπόταμο Μπέε.

Έκει, στα 1560, ένας πρόγονος του Φραγκίσκου, ο Τριστάν
Βαλωμπέρ, αγόρασε αυτό το κτήμα, το συμμόρφωσε, το φύτε-
ψε ωραία δένδρα και στη μέση έκτισε μια ωραία βίλλα συμ-
φωνα με την αρχιτεκτονική της εποχής εκείνης. Ο βασιλεύς
γιά να ικανοποιήσει τις προσπάθειες του ιδιοκτήτη του, που
συμμόρφωσε εκείνη την άγονη περιοχή, την δώρισε βαρώνια.

Τετρακόσια ολόκληρα χρόνια, οι απόγονοι του πρώτου βα-
ρώνου που τον τίτλο του τον άπενεμε ο ίδιος ο βασιλεύς, δεν
έκπληδισαν τ' όνομά τους κι' όλοι ύπηρξαν τίμιοι και γενναίοι
στρατιώτες. Κι' όταν έγινε η Γαλλική Έπανάστασις, όλοι τους
προσέφεραν τα σταθιά τους στην ύπηρεσία της πατρίδος τους,
κι' ένφ άλλοι έχσαν, σ' αυτή την ανώμαλη περίοδο, τις ιδιο-
κτησίες τους, οι Βαλωμπέρ την κράτησαν και την μεγάλωσαν.

Τό 17, στον Μεγάλο Πόλεμο, σκοτώθηκε στο Βερντέν ο λο-
χαγός ντε Βαλωμπέρ, κι' άφησε ένα γυιό, τον Φραγκίσκο, που
κι' αυτός, όπως κι' οι πρόγονοί του, ακολουθούσε το στρατιω-
τικό στάδιο. Τόν καιρό όμως που έπρόκειτο να δώσει
εξετάσεις στην στρατιωτική σχολή του Σαιν-Σύρ, ο Φραγκίσκος
άρρώστησε από τυφοειδή πυρετό κι' αναγκάστηκε να διακόψη
τις σπουδές του. Όταν η ύγεια του άποκατεστάθη ήταν πολύ
άργά, γιατί έχασε δυόχρόνια που οι γιατροί του του συνέστη-
σαν τελείαν άνάπαυσι.

Ο Φραγκίσκος ντε Βαλωμπέρ έκανε την στρατιωτική του
θητεία στο σώμα των Κυνηγών και γρήγορα πήρε και γαλόνια,
μα έπειδή δεν ήθελε να πάη στο Σαιν-Μαζέν, όπου τον μετέ-
θεσαν, παρητήθη με τον βαθμό του εφέδρου ύπολοχαφού.

Ο Φραγκίσκος ντε Βαλωμπέρ ήταν ιδιόρρυθμος χαρακτήρας.
Έτσι έπειδή δεν μπορούσε να ήταν στρατιωτικός, όπως όλοι
οι πρόγονοί του, άπεφάσισε να άπασχοληθί με την καλλιέργεια
του κτήματος που του άφησε κληρονομία ο πατέρας του και
που μέχρις αυτής της στιγμής το είχαν έμπιστευθί σε ξένα χέ-
ρια να το διαχειρίζονται.

Διαχειριστής αυτού του κτήματος ως τη στιγμή που άπεφά-
σισε ο Φραγκίσκος να άποσυρθί σ' αυτό, ήταν ο Κυπριανός
Μπενιδάρ, πολύ ιδιότροπος, έξυπνος και πανούργος άνθρωπος.
Δεκαπέντε περίπου χρόνια είχε την διαχείρισι του κτήματος
των Βαλωμπέρ και οι γειτόνοι έλεγαν πως είχε κάνει καλά την
μάζα του...

Και στην πραγματικότητα όμως ο Μπενιδάρ φαινόταν πολύ
πλούσιος. Σιγά-σιγά είχε αγοράσει όλα τα κτήματα, δεξιά κι'
άριστερά του κτήματος των Βαλωμπέρ, κι' αυτή τη στιγμή η
περιουσία του ήταν πολύ μεγαλύτερη από την αξία του κτήμα-
τος που διεχειριζόταν και είχε ύψος όχι διαχειριστού, αλλά ι-
διοκτήτη της ξένης περιουσίας.

Τό άποτέλεσμα ήταν πως όταν ο Φραγκίσκος του άνεκοίνωσε
την άπόφασί του να έμμεταλλευθί ο ίδιος το κτήμα του, ο Μπε-
νιδάρ δεν μπόρεσε να κρύψη την δυσάρεσκειά του.

—'Απ' τη στιγμή που ο Φραγκίσκος ανέλαβε την διεύθυνσι του
κτήματος του λες και χάλασε ο κόσμος, όλα πήγαιναν άνάποδα.
Τ' άμπέλια δεν έκαναν σταφύλια, τα στάρια καταστρεφόντου-
σαν πριν ώριμάσουν, τα κοπάδια άπ' τα πρόβατα καθημέρα λι-
γόστεναν άπ' τις άρρώστιες κι' αυτό το όρνιθοτροφείο του,
που ως τώρα ήταν γεμάτο από κόττες, κοτιόπουλα κι' αόγά,
άργισε να έρμώνεται...

—'Υπ' αυτούς τους όρους σε λίγο καιρό τα έξοδα γιά την καλ-
λιέργεια της γής και την διατήρησι των προβάτων και του όρ-
νιθοτροφείου γίνονταν πολύ περισσότερα από τα έσοδα κι' ο
Φραγκίσκος βάδιζε γοργά προς την καταστροφή. Και τώρα,
άπό στιγμή σε στιγμή περίμενε ν' άκούση το τελειωτικό κτύ-
πημα της μοίρας. Τό παθητικό είναι μεγαλύτερο από το ενερ-
γητικό και δεν άπομένει πιά τίποτε άλλο στον Φραγκίσκο πα-
ρά νά πουλήση το οικογενειακό του κτήμα άν δεν θέλη οι πι-

στωτά του νά τόν κηρύξουν σε πτώχευσι κι' έτσι νά κηλιωθί
το οικογενειακό του όνομα κι' ο τίτλος του.

Στην πραγματικότητα, άπέμενε στον Φραγκίσκο ντε Βαλω-
μπέρ ένα τελευταίο άπο: αυτό που του πρότεινε ο κύριος
Τουρνιέ, ο συμβολαιογράφος. Άλλαδι νά παντρευθί την δε-
σποινίδα Μπενιδάρ.

Οι προβλέψεις του κ. Κυ- πριανού Μπενιδάρ

Ο Κυπριανός Μπενιδάρ είχε μια μοναχοκόρη, την Ζωζεφίνα
που μόλις είχε κλείσει τα είκοσι χρόνια της και που γιά
τόν πανούργο πατέρα της ήταν τό πολυτιμότερο πράγμα.
Τώρα πιά η Ζωζεφίνα Μπενιδάρ ήταν σωστή δεσποινίς κι' ο
γέρος Μπενιδάρ διερωτόταν πως μπορούσε να είχε κόρη ένα τό-
σο ώμορφο, κομψό, σικ και μοντέρνο πλάσμα. Γι' αυτό πολλές
φορές κτυπούσε τα χέρια του και μονολογούσε:

—Χμ! χμ! δεν πάψαμε ν' άναστατώνουμε και νά προκαλούμε
τόν θανασμό του κόσμου...

Κι' όλα αυτά τα έλεγε γιάτι είχε κάποια έμμονη ιδέα στο κε-
φάλι του. Αυτή η ιδέα του ήθελε άμέσως μόλις ο Φραγκίσκος ντε
Βαλωμπέρ ξαναπήρε στα χέρια του την διαχείρισι των κτημάτων
του. Έκείνη την ήμερα έγινε άνω-κάτω άπ' τη μοχθηρία του και
δεν άπέκρυψε στον Φραγκίσκο πως βάδιζε άπάνω σ' έρεβια και
δεν έπρεπε νά έλπίξη τίποτε άπ' αυτό το κτήμα. Και μέσα του
προόθεσε:

—Τόσο τό καλύτερο άν χάση ολόκληρη την περιουσία του.
—'Αν χρειασθί, θά του δώσω χείρα βοηθείας. Και μια που θά-
νε άπένταρος, τότε... Τότε τό πράγμα θάνε πολύ απλό: Θά
παντρευθί την κόρη μου...

Έδώ όμως ήταν τό ψητό!... Γνώριζε καλά τον Φραγκίσκο
ντε Βαλωμπέρ, θαυμάσιο νέο, όχι υπερέφανο, όμιλητικό μ' όλο
τόν κόσμο, μα που κρατούσε και τη θέση του όνόματός του, των
προγόνων του, του τίτλου του που τετρακόσια ολόκληρα χρό-
νια κανείς δεν τόν διαμφισβήτησε... Γιά όλ' αυτά ο Φραγκί-
σκος δεν θά συγκατετίθετο νά παντευθί, όσο ωραία και πλου-
σία κι' άν ήταν, την κόρη του πρώην επιστάτη των κτημάτων
του.

—Άλλωστε τα γεγονότα δεν θ' άργούσαν νά δείξουν πόσο δι-
κη είχε ο Μπενιδάρ. Γρήγορα τό κτήμα του και θ' αναγκάζόταν νά
χανόταν γιά πάντα άπ' τα χέρια του και θ' αναγκάζόταν νά
δανείζεται γιά νά κρύψη την καταστροφή του, ένφ άπ' την άλλη
μεριά, ο Μπενιδάρ, που ήταν ο κυριώτερος πιστωτής του, θά
έπαιρνε στην κατοχή του τό κτήμα.

Η Ζωζεφίνα, μολοντί ποτέ ο πατέρας της δεν της έκανε
λόγο γιά τις ύποθέσεις του και τις σκέψεις του, έδειχνε έξαι-
ρετικό ενδιαφέρον γιά τόν Φραγκίσκο που τόν εύρισκε χαριτω-
μένο και τόν πιο άξιόσημαντο άνδρα όλης εκείνης της περι-
χής.

Κοκκίνα καθώς ήταν προσπαθούσε με κάθε τρόπο νά προσ-
ελκύση την προσοχή του Φραγκίσκου. Κι' όταν σωφάροντας
την μικρή της κουρίτσα ή κάνοντας περίπατο με τα πόδια ά-
νάμεσα άπό τα χωράφια, συναντούσε τόν Φραγκίσκο, τόν ύπο-
δεχόταν με τό θελκτικότερο χαμόγελο του κόσμου. Κανά-δυό
φορές μάλιστα θρόθηκε πρόσωπο με πρόσωπο μ' αυτόν και δεν
δίστασε νά δώσει τό χέρι της στον νέο βαρόνο, όπως άπ' τό έ-
δινε σε κάποιο παλιό γνωστό της, που τόν γνώριζε άπ' τα μι-
κρά της χρόνια. Μα ο Φραγκίσκος πρόσεχε νά τηρή πάντοτε
την άπόστασι και τούς τύπους με την Ζωζεφίνα και τις περισ-
σότερες φορές στα προκλητικά μειδιήματά της δεν άπαντούσε
παρά με τό τυπικό θγάλισμο του κατέλλου του. Αυτό έδινε την
έντύπωσι στην κόρη του Μπενιδάρ, πως ο Φραγκίσκος δεν την
εύρισκε και τόσο άξίεραστη.

Και πάντοτε, ύστερα άπ' αυτές τις συναντήσεις, η Ζωζεφίνα
δεν παρέλειπε νά λέη στον πατέρα της:

—Δεν είναι καθόλου εύγενής αυτός ο Βαλωμπέρ σου!...

Κι' ο πατέρας της γελώντας κάτω άπ' τα μουστάκια του της
άπαντούσε:

—Άφησε τον νά κάνει ό,τι τ' άρέσει. Σιγά-σιγά θά ήμερέψη.
Ο Μπενιδάρ δεν βίαζε πολύ τα πράγματα και μόνο στον συμ-
βολαιογράφο του κύριο Τουρνιέ που ήταν συγγενός και συμ-
βολαιογράφος του Φραγκίσκου, φανέρωσε τούς σκοπούς του.
Μά άπ' την πρώτη στιγμή που ο συμβολαιογράφος έμαθε τις
προθέσεις του, κούνησε άμφίβολα τό κεφάλι του, γιάτι ήξερε
καλά τόν πελάτη του και είπε στον Μπενιδάρ:

—Σάν νά τραβάτε πολύ μακριά, κύριε Μπενιδάρ και δεν
ξέρω...

—Ναι, δεν ξέρεις καλά τα πράγματα, αγαπητέ μου. Ο καλός
μας Βαλωμπέρ βρίσκεται στο χείλος της καταστροφής. Ξέρω
καλά τούς ανθρώπους, κύριε Τουρνιέ, κι' αυτός ο βαρόνος, ό-
σο βαρόνος και νάναί, θά βάλη νερό στο κρασί του όταν δι-
τό άπροχώρητο...

—Κι' αυτό άν πρόκειται νά γίνει, θά χρειασθί πολύς, πάρα
πολύς καιρός, άπήντησε ο συμβολαιογράφος.

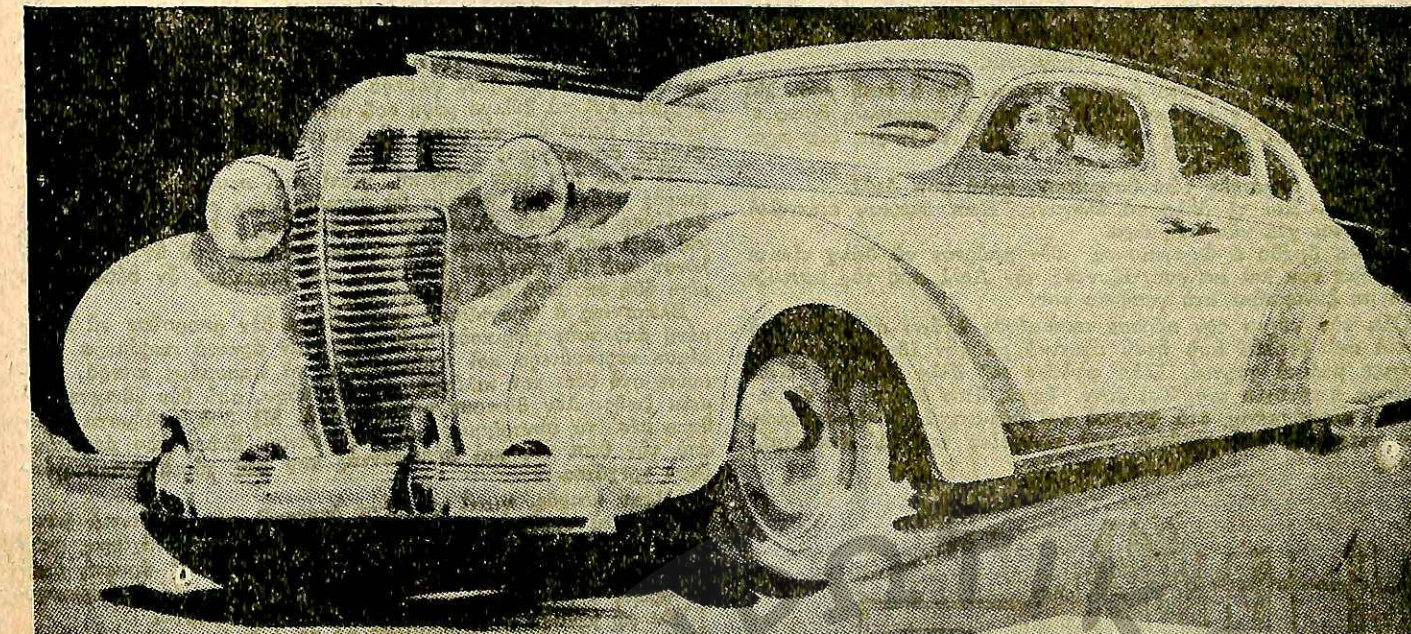
—Όστόσο την ίδια μέρα που ο κύριος Τουρνιέ άνεκοίνωσε

στον Φραγκίσκο την καταστροφή του, έκανε κιόλας λόγο και
γιά τόν γάμο με την κόρη του Μπενιδάρ άν και ήταν βέβαιος
γιά την άρνητική άπάντησι που θά έλάμβανε, γι' αυτό και φεύ-
γοντας άπ' τό κτήμα τόν Βαλωμπέρ μουρμούρισε μέσα του:

«Είμαι σίγουρος πως θά τού γυρίση τό κεφάλι και θά τού
χαλάση όλα τα σχέδια με την άπάντησι που θά τού πάω αυτό
του' ματαιόδοξο Μπενιδάρ».

Οι άρχές της Λαλι

Σ όλο αυτό τό διάστημα ο Φραγκίσκος καθισμένος στο
γραφείο του είχε παραδοθί στις σκέψεις του που δεν ή-
ταν καθόλου ρόδινες. Δεν φαινόταν όμως καθόλου νευρι-
κός, γιάτι είχε μπροστά του ακόμα λίγο καιρό γιά νά τακτο-
ποιήση τις μετά την καταστροφή ύποθέσεις του. Όπωςόποτε
όμως ή κακοτυχία τόν είχε καταβάλει περισσότερο ίσως από
κάθε άλλον που θά βρισκόταν στη θέση του, γιάτι δεν είχε και
την σχετική πείρα. Είχε παράπονο μ' όλο αυτό τόν άγροτικό
κόσμο που τόν περιστοίχιζε, που τού έφερε χίλια-δυό έμπόδια
στις δουλειές του και που άπ' την πρώτη στιγμή που πάτησε
τό πόδι του στο κτήμα δεν τόν έβλεπε με καλό μάτι. Μα όλ'
αυτά άνήκαν πιά στο παρελθόν και τώρα τό ζήτημα που είχε
μπροστά του ήταν τό τί θά γινόταν.

Τακτικά ή δεσποινίς Ζοζεφίνα Μπενιδάρ, σωφάροντας τό πολυτέλες αυτοκίνητό της συναντούσε στο δρόμο της τόν Φραγκίσκο
ντε Βαλωμπέρ

Σ' αυτή τη στιγμή ή κυρά Λαλι μπήκε στο γραφείο του και
του άνήγγειλε πως τόν φαγητό ήταν έτοιμο στο τραπέζι.

—'Η κυρά Λαλι ήταν μια καλή γοηούλα πουχε περάσει τα έ-
ξηντα και που είχε αναθρέψει και τόν πατέρα του Φραγκίσκου.
—'Ισως αυτό ήταν υπερβολικό, μα ή αλήθεια είναι πως βρι-
σκοτάν πάρα πολλά χρόνια στους Βαλωμπέρ, στους όποιους ο
πατέρας της ύπηρετούσε ως άμαξάς κ' ή μητέρα της ως μαγει-
ρίσσα. Πάντως παραβρέθηκε στη γέννησι του Φραγκίσκου και
τον πάντοτε «Κύριο βαρόνο» αυτό δεν την έμπόδιζε καθόλου
νά τού μιλήη στον ένικό.

Γεννημένη στο σπίτι των Βαλωμπέρ ήλπιζε πως θά πέθαινε
πάλι στα χέρια τους ύπηρετώντας τους ως την τελευταία σι-
γμή.

—Λοιπόν, είπε υπαινόντας στο γραφείο, χωρίς καν νά κτυ-
πήση την πόρτα, δεν πεινάει άπόψε ο κύριος βαρόνος;

Κι' έπειδή ο Φραγκίσκος δεν έδωσε καμμία άπάντησι καθι-
μένος πάντοτε στην ίδια θέση και κρατώντας με τα δύο του
χέρια τό κεφάλι του:

—Τί έχεις λοιπόν και κάθεται έτσι; πρόσθεσε, μήπως είσαι
άρρωστος; Κι' έγώ που σού έτοιμάσα άπόψε ένα καλό φαγητό!...

—Λίγο καιρό τώρα ή κυρά Λαλι ήταν ή μόνη ύπηρεσία του
Φραγκίσκου κι' έκανε όλες τις δουλειές ή Σεζέτ, ή γυναίκα
φορά την βοηθούσε στις βαρείες δουλειές ή Σεζέτ, ή γυναίκα
του περιβολάξη κι' ή μητέρα της Φιερίν, μα τόν βαρόνο τόν
περιποιόταν μόνη της.

Τέλος ο Φραγκίσκος σήκωσε τό κεφάλι:

—'Όχι, καλή μου Λαλι, δεν είμαι άρρωστος, μα δεν έχω
καθόλου όρεξι, γι' αυτό δεν θά καταδεχθώ άπόψε τό φαγι σου.

—Μά τί έχεις; ρώτησε πλησιάζοντας τόν νέο άνθρωπο, κά-

νοντας δήθεν πως δεν είχε μαντέψει τί τού συνέβαινε.

—Λαλι, έχω μεγάλες στεναχώριες!

—Τό ύποπτευθηκα, μουρμούρισε, μόλις είδα νά φεύγη ο συμ-
βολαιογράφος.

—Ναι, ήθελε νά μου άναγγέλλη την καταστροφή μου!

—Την καταστροφή σου, κύριε βαρόνε;

Και σηκώνοντας τα χέρια άπάνω άπ' τό κεφάλι της:

—Μά είναι δυνατόν. Θεέ μου!... Μου φαίνεται πως αυτός ο

συμβολαιογράφος τάχε χάσει και δεν ξέρει τί λέει...

—Δυστυχώς, ξέρει και παραξέρει, καλή μου Λαλι.

—Λοιπόν, είσαι κατεστραμμένος;

—Δεν μένει τίποτ' άλλο παρά νά πουλήσω τό κτήμα μου και

νά πληρώσω τα χρέη μου γιά νά σώσω την τιμή μου.

—Λοιπόν, ως εκεί φθάσαμε; είπε ή Λαλι.

Κι' ύστερα με χαμηλή φωνή, με φωνή πνιγμένη από συγκί-
νησι, πρόσθεσε:

—Νά πουλήσης τό άρχοντικό των Βαλωμπέρ! Αυτό είν' άδύ-
νατο! Όλοι οι Βαλωμπέρ, που τετρακόσια χρόνια τώρα κοι-
μώνται γιά πάντα κάτω άπ' τούς θόλους της μικρής εκκλησίας
της βίλλας μας θά σηκωθούν άπ' τούς τάφους τους!

—'Α! σε παρακαλώ, είπε ο Φραγκίσκος, μην μεγαλώνης τόν
πόνο μου, γιάτι αυτή κυρίως ή σκέψη με στενοχωρεί περισσό-
τερο.

—Όστε δεν ύπάρχει καμμία τελευταία έλπίδα;

φρασμένος στην ηλικία που να μην μπορέσει να καταταχθεί σ' ένα από τα άποικια στρατεύματα που βρίσκονται στην καρδιά της Αφρικής και που κάθε μέρα διακινδυνεύουν τη ζωή τους κάτω απ' τη τριχρώμη σημαία μας. Κι' αν όλ' αυτά δεν μπορεί να γίνουν μένει ακόμη η Δεγεώνα των Ξένων! Έτσι όταν ο Βαλωμπέρ πουλήθηκε, τι έχει και δεν έχει και πληρώσει όλα τα χρέη του θα εκπαιρευθεί και... έχει ο Θεός!

—Σ' όλο αυτό το διάστημα η Λαλί δεν έβγαλε μιλιάρη. Τέλος, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, είπε:

—Μιλάρ, κύριε βαρώνε, όπως πρέπει να μιλήσει ένας αληθινός απόγονος των Βαλωμπέρ, αυτό μ' ευχαριστεί!

—Ο Φραγκίσκος έσφιξε τα δυο χέρια της καλής γρηούλας κατά δική του και είπε θλιμμένα:

—Και σύ, καλή μου γρηούλα;

—Εγώ;

—Ναί, έσύ, τί θ' απογίνης;

Σήκωσε τους ώμους της κι' ύστερα είπε:

—Ω! εγώ. Τί πειράζει για τόσο λίγο καιρό που μένει ακόμη για να ζήσω! Είπ' αλήθεια πως ώνειρευόμουν κι' επιθυμούσα να πεθάνω σ' αυτό το παλιό παλάτι που γεννήθηκα και υπηρέτησα όλη την οικογένειά σου. Μ' άφου ο Θεός δεν θέλησε, άς γίνει το θέλημά του. Έχω μερικές οικονομίες, κύριε βαρώνε, όχι και μεγάλα πράγματα, μα αρκετά για ν' αποτραβηχθώ σε κανένα γρηοκομείο όπου θα περιμένω ύπομονετικά ώσπου να με επισκεφθεί ο θάνατος.

—Λαλί, σ' είσαι όλη μου η οικογένεια.

—Όπως και σύ, κύριε βαρώνε, είσαι όλη η δική μου. Μα μην πονοκεφαλιάς για μένα. Ο Θεός να σε προφυλάξει όπως τ' αξίζεις και να σ' αξιώσει να ξαναποκτήσεις το κτήμα των προγόνων σου!

—Πέρασε ο καιρός των θανάτων, καλή μου Λαλί. Σώπασαν. Και τί άλλο να έλεγαν; Έτσι έμειναν σιωπηλοί κι' άκίνητοι για κάμποση ώρα.

Τό ίδιο βράδυ ο Φραγκίσκος δεν μπόρεσε να βάλει τίποτε στο στόμα του και καληνυχτίζοντας την Λαλί που τον κτύπησε περίλυπη ξαναπήρε στο γραφείο του.

Όλη την νύχτα την πέρασε σκυμμένος επάνω σ' ένα σωρό χαρτιά και βιβλία που ήταν σχετικά με την ιδιοκτησία του. Έσχιζε μερικά χαρτιά, άλλα φύλαγε κι' άλλα έκαιγε. Έτσι τελείωνε η ετύχια του. Και άργα-άργα, όταν άρχισε να γλυκοχαράζει, κουρασμένος πιά ψυχικά και σωματικά, ξάπλωσε όπως ήταν ντυμένος, στο ντιβάνι του γραφείου του κι' αποκοιμήθηκε.

Ένα αεροπλάνο έπεσε...

Όλιος ήταν αρκετά ψηλά όταν ξυπνήσε ο Φραγκίσκος. Βγήκε στο μεγάλο παράθυρο του γραφείου του κι' άναψε ένα τσιγάρο.

Μελαγχολικά κτύπησε τώρα ο βαρώνος το γύρω απ' το κτήμα του πανόραμα και με καρδιά συντριμμένη σκεπτόταν πως σε λίγο έπρεπε να εγκαταλείψει για πάντα αυτή την τόσο αγαπημένη του γωνιά της γης.

Ξαφνικά πέρα μακριά στον ορίζοντα φάνηκε κάποιον αεροπλάνο. Αυτό δεν ήταν βέβαια σπάνιο φαινόμενο, γιατί τακτικά πέρασαν απ' εκεί διάφορα επιβατικά αεροπλάνα. Αυτό όμως το αεροπλάνο όσο πήγαινε και κατέβαινε προς τα κάτω, πλησίαζε προς τη γη, τώρα μάλιστα άκουγόταν καθαρά κι' ο κρότος του μοτέρ του. Ο Φραγκίσκος που το παρακολούθουσε πάντοτε το είδε μια στιγμή να περνάει σχεδόν άγγιζοντας επάνω στη στέγη της βίλλας και να διευθύνεται προς βορράν.

Σε λίγες στιγμές μια φλόγα ξεπετάχτηκε, ένας δυνατός κρότος σαν έκρηξη ακολούθησε και τ' αεροπλάνο βουτώντας την μούρη του προς τα κάτω καρφώθηκε με όρημ στον πύλο πέρα άργο.

Τρεχάτος ο Φραγκίσκος φθάνει σε λίγα δευτερόλεπτα στον τόπο του δυστυχήματος και φωνάζει τρομαγμένος:

—Γρήγορα! κάποιον αεροπλάνο έπεσε!

Πριν όμως προλάβει να τελειώσει την φράση του, λίγοι χωρικοί που δούλευαν στα γύρω χωράφια είχαν φτάσει κιόλας κοντά του. Τό θέαμα ήταν φοβερό. Τ' αεροπλάνο είχε γίνει συντρίμια και τα ξύλινα μέρη του σκελετού του άρχισαν να καίγονται. Κάτω απ' το σωρό των συντρίμιατων βρισκόταν ο δυστυχής αεροπόρος...

Η θέσι του ήταν τραγική, γιατί από στιγμή σε στιγμή οι μικρές φλόγες της φωτιάς θα μεταδίδονταν στο ντεπόζιτο της βενζίνας και τότε αλλοίμονο! η ανάφλεξις ήταν αναπόφευκτη και μαζί και ο θάνατος, ο τραγικός θάνατος του άγνωστου πιλότου που θα καίγονταν ζωντανός σαν λαμπάδα, αν βέβαια δεν είχε ήδη σκετωθεί από την πτώση.

Βλέποντας ο Φραγκίσκος πως τίποτε δεν μπορούσε να περιμένει από τους χωρικούς που στέκονταν αρκετά παράμερα πλησίασε περισσότερο και άναψε απ' τα σπαρμένα φτερά, διέσχιζε περισσότερο και άναψε απ' τα σπαρμένα φτερά, διέσχιζε στή θέσι του πιλότου τον αεροπόρο, που δεν έδειχνε σημάδια ζωής. Δεν δίστασε ούτε στιγμή. Με δυο πιθήματα βρεμεία μές τ' αεροπλάνο, έλυσε τον αεροπόρο από την θέσι του και σηκώνοντάς τον στα χέρια άπομακρύνθηκε τρεχάτος.

Ήταν καιρός, γιατί σε λίγα δευτερόλεπτα η φωτιά μετεβόηκε στο ντεπόζιτο της βενζίνης που καθώς τινάχθηκε στον αέρα σκόρπισε τα συντρίμια του αεροπλάνου σ' αρκετή απόσταση στους γύρω άγρους. Και όλο αυτό το τραγικό αεροπορικό δράμα δεν κράτησε περισσότερο από τρία λεπτά.

Έν τώ μεταξύ ο Φραγκίσκος με το ανθρώπινο φρόνιμο διευθύνθηκε στη βίλλα του, ακολουθούμενος από μερικούς χωρικούς που ήταν στον τόπο της καταστροφής και το γιατρό της βαρωνίας που τυχαίως πέρανε απ' εκεί με τ' αυτοκίνητό του, κι' έτοποθέτησε τον πιλότο σ' ένα ντιβάνι του ισόγειου. Μέσα απ' την αεροπορική του στολή φαινόταν πως ήταν λεπτός κι' ανάμεσα απ' την κάσκα του διακρινόταν το νεαρό πρόσωπό του που είχε την χλωμάδα του θανάτου.

—Ω! ο καϊμένος! Και τί νέος που φαίνεται! παιδάκι σχεδόν, ψιθύρισε η Λαλί, σκουπίζοντας τα μάτια της.

Ο γιατρός πιά έμπειρος σ' αυτά τα πράγματα απ' τον Φραγκίσκο, άρχισε να νδύνει το νέον άνθρωπο. Πρώτα απ' όλα τον έλευθέρωσε απ' την κάσκα του. Πραγματικά παρουσιάστηκε ένα παιδικό κεφάλι ξανθό κι' ώραιο κι' όταν ο γιατρός άνοιξε γρήγορα το φερμουάρ της πέτσινης φόρμας του είδε να φοράει από μέσα μια μεταξωτή σεμιζέτα κάτω απ' την οποία φαινόταν να πάλλει ένα αρκετά πλούσιο στήθος.

Ο γιατρός έκανε μια απότομη χειρονομία κι' έφώναξε έκπληκτος:

—Μά... είναι γυναίκα!

—Λέτε; ρώτησε ο Φραγκίσκος.

—Βεβαίως. Είναι ένας θηλυκός αεροπόρος!

Και σκύβοντας επάνω στο στήθος, εξέτασε την καρδιά της που εξακολουθούσε να πάλλει ρυθμικά. Ύστερα σήκωσε το κεφάλι του κι' ευχαριστημένος είπε:

—Η καρδιά κτυπά και κτυπά πολύ καλά μάλιστα. Φαίνεται πως δεν πειράχθηκε καθόλου. Ούτε σταλαγματιά αίματος. Μια παροδική άναισθησία, πολύ φασική άλλωστε, και τίποτε παραπάνω. Όστόσο πρέπει να την γδύσω ολόκληρη για να την εξετάσω καλύτερα. Και γυρίζοντας στον Φραγκίσκο ρώτησε:

—Μήπως έχετε κανένα δωμάτιο έλεύθερο;

—Η πράσινη κάμαρη είναι έτοιμη κι' έλεύθερη, κύριε, πετάχτηκε η Λαλί.

Χωρίς να πη λέξι ο γιατρός σήκωσε την αεροπόρο στα χέρια

για του και έκολουθώντας την Λαλί, που προπορευόταν για να τον οδηγήσει, πέρασε στο δωμάτιο που του έδειξαν. Ο Φραγκίσκος δεν κινήθηκε απ' τη θέσι του.

Αυτά τα αλλεπάλληλα γεγονότα που ξετυλίχτηκαν έτσι σαν κινηματογραφική ταινία, τον είχαν άναστατώσει. Τ' αεροπλάνο που κατεστράφη στο κτήμα του, ο αεροπόρος που μόλις πρόσβα-σε να τον σώσει πριν έκραγη το ντεπόζιτο της βενζίνας κι' ιδίως ο αεροπόρος που ήταν θηλυκός! Μα την είχε σώσει τάχα ή θα πέθαινε τώρα;

—Αλλ' όχι... Ο γιατρός τον διαβεβαίωσε πως τίποτε σοβαρό δεν είχε πάθει. Ποιά όμως να ήταν η αεροπόρος αυτή;

Ένας άγγελος απ' τον ούρανο

Μόνος του στο μικρό σαλόνι με το κεφάλι χαμηλωμένο και τα χέρια πίσω στην πλάτη, σκεπτόταν άκόμα αυτό το δράμα που συνέβη άκριτως τη στιγμή που είχε ανάγκη απ' όλο το θάρρος του, απ' όλη την έλευθερία του μυαλού του, απ' όλη την δύναμη του χαρακτήρα του, όποτε φάνηκε ο γιατρός.

—Λοιπόν; τον ρώτησε ο Φραγκίσκος, κτυπάζοντάς τον στα μάτια...

—Είπε πως σ' έπροείπα. Δεν έπαθε απολύτως τίποτε. Μόνον ένα ισχυρό σωματικό κλονισμό γι' αυτό και φαίνεται και σαν άφηρημένη και καλώς-καλώς δεν ξέρει που βρίσκεται. Αυτός όμως δεν θα διαρκέσει περισσότερο από μια-δυο ώρες, γιατί της έκανα κάποια ένεσι κι' έτσι θα κοιμηθώ ήσυχα. Έλπίζω πάντως ως αύριο ή κατάστασής της να είναι καλύτερη απ' τη δική μας. Α! μπορεί να πη πως στάθηκε πολύ τυχερή. Μ' αυτή την πτώση έπρεπε τουλάχιστον να παραμορφωθεί το πρόσωπό της κι' αν δεν την βγάζατε γρήγορα απ' τα συντρίμια του αεροπλάνου της θα είχε καθ' όλη την ώρα αυτό το τρελλοκόριτο.

—Τρελλοκόριτο; είπατε;

—Και βέβαια, γιατί δεν είχε παραπάνω από δέκα δικτά χρόνων και στην πραγματικότητα φαίνεται μόλις δεκάξη. Καταλαβαίνετε που φθάσαμε, να πετούν όλα τα βυζανιάρικα. Είμαι περίεργος να μάθω ποιά είναι τέλος πάντων.

—Δεν ψάξτε να βρείτε την ταυτότητά της;

—Ναί, είχε, μα τ' παράτησε όλα μέσα σ' αεροπλάνο. Στις τσέπες της δεν βρέθηκε τίποτε. Είναι βυζανιάρικο, μα πολύ όμορφο...

Έκλεινε την στιγμή μπήκε διακριτικά στο σαλόνι η Λαλί και είπε σιγανά:

—Κοιμάται βαθειά!

—Είπε από την ένεσι, απήντησε ο γιατρός.

—Τί πρέπει να της κάνω τώρα, γιατρέ; ρώτησε η Λαλί.

—Τίποτε απολύτως. Να την αφήσεις να κοιμηθώ όσο θέλει...

Κι' αύριο να της δώσεις να φάει ό,τι θέληση.

—Και να την δίνε, κύριε βαρώνε, είπε η Λαλί, κάνοντας μια έκφραση γειρονομία, μοιάζει σαν άγγελος καθώς κοιμάται έτσι ήσυχα. Και τί ώραία σγουρά και ξανθά μαλλιά που έχει. Απορώ πως επιτρέπουν σε τόσα δά κοριτσάκια ν' ανεβαίνουν σ' αεροπλάνο. Α! φταίν' οι γονείς τους που τ' αφήνουν! Τέτοιον γονεϊκό θέλουν σκότομα!

—Μά για νύχη δίπλωμα αεροπόρου, πρέπει νάνε ενήλικη, παρετήρησε ο γιατρός. Τέλος πάντων όλ' αυτά θα τα μάθουμε αύριο το πρωί... Κύριε βαρώνε είμαι πάντα σ' εσάς διατεγμένος!

Κι' έτοιμάστηκε να φύγει.

—Δεν θάθετε αύριο; τον σταμάτησε ο Φραγκίσκος.

—Δεν είν' ανάγκη. Αν όμως έν τώ μεταξύ συμβή κάτι, που δεν το πιστεύω, μού τηλεφωνείτε.

Μόλις έφυγε ο γιατρός η Λαλί είπε στον βαρώνο πως το βράδυ θα ξενοχτούσε κοντά στην άγνωστη κοπέλλα μήπως θείλωση τίποτε.

—Τί λές, αυτά δεν γίνονται σε τέτοια ηλικία, απήντησε ο βαρώνος.

—Μην ανησυχήτε, κύριε βαρώνε, άλλωστε πρέπει να ξέρετε

Αυτό το αυτοκίνητο ήταν της Κάτε και ο Φραγκίσκος το άνα-γνώρισε άμέσως

πως σ' αυτή άκριβώς την ηλικία δεν χρειάζεται και πολλές ύπνος. Και πρόσθεσε χαμογελώντας:

—Δεν ανεβαίνεις επάνω να την δής, κύριε βαρώνε;

—Μ' άφου κοιμάται!... Άφησέ την να μη την ανησυχήσουμε.

—Άκριβώς τώρα που κοιμάται πρέπει να την δής τί όμορφη που είναι! Σωστός άγγελος! Έξ' άλλου δεν μπορούσε να ήταν και διαφορετική άποψη έπ' εσ' απ' τον ούρανο! Ποιος ξέρει αν δεν είναι κάποιος σωστός άγγελος, κάποιος άγγελος που έπεσε απ' τον ούρανο για να μ' έσώσει...

—Μόνον στην ηλικία σου σκέπτονται τέτοιες τρέλλες, είπε ο Φραγκίσκος χαϊδεύοντας το ρυτιδωμένο μάγουλό της.

Η Δίς Κάτε Μύρνερ και η φλύαρη Λαλί

λη την ημέρα ο Φραγκίσκος δεν έπαυσε να σκέπτεται αυτή την μικρή αεροπόρο που έσωσε από τον θάνατο και που τώρα κοιμόταν ήσυχα στο ίδιο σπίτι και δύο βήματα μακριότερα απ' το δωμάτιό του. Μα ποιά να ήταν τάχα; Βέβαια οι γυναίκες αεροπόροι σ' την εποχή μας δεν είναι σπάνιο

πράγμα, αν κι' ο Φραγκίσκος δεν είχε και μεγάλη υπόληψη στις γυναίκες που αφήναν όλες τις δουλειές τους για να άφοσιωθούν σ' αεροπλάνο. Υπάρχουν τόσα άλλα σπορ που μπορεί να επιδοθώ η γυναίκα, μια και ο ξόρκος κινήσεως του αεροπλάνου, κατά την γνώμη του, δεν είναι κατάλληλος για τ' άφρατα γυναικεία χεράκια. Έπειτα για την αεροπορία χρειάζεται ψυχραιμία που τ' ανήσυχό γυναικείο πνεύμα δεν μπορεί να την έχει, έφ' όσον ένα παραμορφωμένο πρόσωπο, που για τόν άπορα ίσως-ίσως δεν έχει και σπουδαία σημασία, για την γυναίκα ίσ' σ' οδυναμεί με τον θάνατο της όμορφιάς της δηλαδή της ύπαρξ' έξωσ' της.

Βέβαια η καλή γρηούλα η Λαλί που με τα γεράματά της τ' άβλεπε όλα ώραία και καλά, δεν μπορούσε νάχη άλλη γνώμη, παρ' ό'τι η νέα κοπέλλα που έπεσε από το αεροπλάνο, δεν έμοιαζε άπλως αλλά ήταν σωστός άγγελος που έπεσε απ' τον ούρανο για να φέρη την ετύχια στο σπίτι κι' άφεντικώς της.

Οκ' αυτά τα τραγικά γεγονότα της ημέρας μαζί με τις γνωστές περιουσιακές στεναχώριες είχαν έκνευρίσει τόσο πολύ τον νεαρό βαρώνο που όλη την νύχτα δεν μπόρεσε να κλείση μάτι. Περισσότερο όμως η άπληστη αυτή δεν προσερχόταν τώρα από τη σκέψη της οικονομικής καταστροφής του, μα από την παρουσία στο σπίτι του της νεαρής αυτής αεροπόρου που έτυχε να βρεθώ μπροστά του στις παραμονές της καταστροφής του.

Τέλος, άργα πολύ, προς το πρωί κατόρθωσε ν' αποκοιμηθώ κι' όταν ξυπνήσε κόντευε μεσημέρι.

—Τί κάνει η άρρωστή μας; ήταν η πρώτη έρώτησι που έκανε μόλις είδε την Λαλί, που κατά την συνήθειά της το πρωί στριφογύριζε όλο το σπίτι.

—Πέρασε θανάσιμα την νύχτα της και το πρωί μόλις σηκώθηκε μ' ανάγκασε να της δηλητηρώ όλες τις λεπτομέρειες της καταστροφής. Είπασάν της που βρέθηκε σε άγνωστο δωμάτιο και δεν θυμώταν τίποτε απ' όσα συνέβησαν. Είναι όλο χάρη, ζωή και κουράγιο αυτό το ξανθό πλασματάκι, παρ' ό'λον ό'τι, μόλις σηκώθηκε απ' το κρεβάτι κι' έκανε δυο βήματα, κάρησε σε μια καρέκλα γιατί ένοιωσε πως άκόμα έτρεμαν τα πόδια της. Και γυρίζοντας το κεφάλι της μού είπε:

—Πρέπει ο ευγενικός κύριος αυτός του σπιτιού να με φιλοξενήσει ακόμη μια μέρα εδώ ως που να συνέλθω.

—Και σ' τί της απήντησε;

—Και τί μπορούσα να της άπαντήσω μια φορά που έμαθε και σε ποιανού σπίτι βρίσκεται...

—Δεν σ' είπα τ' όνομά της;

—Η Λαλί έκανε κάποια χειρονομία:

—Είδες που έβλεπα να την ρωτήσω! Όσοσο η Φιορένθα θα τ' άβλεπε, γιατί της έδωσε κάποιο τηλεγράφημα για να τ' άβλεπε, άντρας της με το ποδήλατο στο τηλεγραφείο... Απ' αυτόν μπο-

12* Όλο το διάστημα ο Φραγκίσκος καθισμένος στο γραφείο του, είχε παραδοθεί σε σκέψεις όχι και τόσο ρόδινες

ροῦμε...

—Α! διέκοψε ὁ Φραγκίσκος, στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς λίγο μ' ενδιαφέρει ἡ κοινωνικὴ τῆς κατάστασις. Εἶνε φιλοξενουμένη μας καὶ πρέπει νὰ τὴν περιποιηθούμε ὅσο μπορούμε καλύτερα. Αὐτὸ εἶνε ὅλο!

—Μὰ σὲ διαβεβαίω, κύριε βαρῶνε, πὼς εἶνε πολὺ καθὼς πρέπει κορίτσι. Ἐξ ἄλλου θὰ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ μόνος σου, γιατί σὰς περιμένει νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ...

—Καλά... Καλά, θὰ πάω. Δὲν ὑπάρχει καὶ τόση βία.

—Δὲν εἶνε τόση βία, εἶπες; Μὰ, δὲν ξέρεις, λοιπόν, κύριε βαρῶνε, πὼς ὅταν φιλοξενοῦν ἕναν ὁποιοδήποτε ἄνθρωπο σπῆτι τους πρέπει νὰ τὸν ἐπισημειώσουν καὶ νὰ τὸν ρωτήσουν πὼς πέρασε;...

Ὁ Φραγκίσκος δὲν εἶπε τίποτε, μὰ κατάλαβε πὼς ἡ Λαλί εἶχε δίκιο:

—Καλά, θὰ πάω σὲ λίγο...

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἔμπαινε στὸ πρᾶσινο δωμάτιο ὅπου φιλοξενοῦσε τὴν ἄγνωστη ἀεροπόρο.

Τὸ πρᾶσινο δωμάτιο ἦταν εὐρύχωρο κι' εἶχε ἐπίπλωσι στὴν Μαρίας Ἀντουανέττας. Ἡ ἐπίπλωσι τοῦ ἔμενε ἡ ἴδια χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος ποὺ τὴν εἶχαν κάνει οἱ πρόγονοί τοῦ.

Ἐπάνω σ' ἕνα κομψὸ καναπέ, τοποθετημένο κοντὰ στὸ παράθυρο, ἦταν ξαπλωμένη ἡ ἀεροπόρος. Τὸ πρόσωπό της ἂν καὶ πολὺ ὀχρὸ ἦταν γεμάτο νεύατα καὶ χάρι ποὺ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά ποὺ τὸ στόλιζαν τὸ ἔκαναν ἀκόμα συμπαθητικότερο. Μόλις μπῆκε ὁ Φραγκίσκος ἕνα μειδίαμα διέστειλε τὴ χεῖλ τῆς καὶ τεντώνοντας τὸ χέρι της, εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή:

—Ὁ κύριος ντὲ Βαλωμπέρ, χωρὶς ἄλλο.

Καὶ καθὼς ὁ νεαρὸς βαρῶνος ἔσκυψε νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι, πρόσθεσε μὲ χάρι.

—Κύριε βαρῶνε, σὰς χρωστῶ τὴν ζωὴ μου κι' ἀπορῶ ἀκόμα πὼς δὲν κομματιάστηκα μ' αὐτὴ τὴν τρομακτικὴ πτώσι! Ἄν δὲν εἶχατε σεῖς τὸ θάρος νὰ πλησιάσετε καὶ νὰ μ' ἀρπάξετε στὴν ἀγκαλιά σας, θὰ καιγόμουν μὲ τὴν τρομερὴ ἐκρηκτὴ τῆς βενζίνης. Πιστέψατέ με πὼς θὰ σὰς εἶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ εὐγνώμων...

—Μπᾶ! δὲν ἀξίζει νὰ μιλάμε γιὰ τόσο μικροπράγματα.

Ἡ νέα ἔσκαψε στὰ γέλια:

—Μιλάτε ὅπως σὰς ἀρέσει! Λέτε μικροπράγματα ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ τὴ ζωὴ μου; Ἀγαπᾶω πάρα πολὺ τὴ ζωὴ μου, κύριε, καὶ γι' αὐτὸ, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ ὅτι τὴν ὀφείλω σὲ σὰς! Αὐτὸ σὰς τὸ διαβεβαίω...

Ὁ Φραγκίσκος πῆρε μιὰ καρέκλα, κάθησε κοντὰ τῆς καὶ εἶπε χαμογελώντας:

—Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ τὴ ζωὴ σας, καθὼς μοῦ λέτε, γότε πὼς γίνετε ἀεροπόρος ποὺ εἶνε τὸ πῶς ἐπικίνδυνον πρᾶγμα; Γέλασε μὲ τὴν καρδιά της:

—Λάθος κάνετε, γιατί τὸ ἀεροπλάνο δὲν εἶνε περισσότερο ἐπικίνδυνον ἀπὸ τὸ ἄλλο ἢ τὸν σιδηρόδρομο. Γνώρισα κάποιον ποὺ γιὰ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου δὲν ἀνέβαινε σ' ἀεροπλάνο καὶ μ' ὅλον τοῦτο πέθανε στὸ δρόμο γιατί ἔπεσε ἕνα κεραμίδι στὸ κεφάλι του!

—Χωρὶς ἄλλο ἀνήκατε καὶ σεῖς στὰ κορίτσια τῆς σημερινῆς ἐποχῆς! Μὰ δὲν σκέπτεσθε τοῦλάχιστον σὲ τί ἀνησυχίες βάζετε τοὺς γονεῖς σας;

—Δυστυχῶς, ἔχασα τὸν πατέρα μου ὅταν ἦμουν πολὺ μικρὴ καὶ τὴν μητέρα μου ἐδῶ κι' ἐπὶ χρόνια. Τώρα ὅλη μου ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν γρηῃδ κουβερνάντα μου Ντόροθυ, ποὺ θὰ βρεῖται σὲ μεγάλη ἀνισυχία ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ θὰ ἔλαβε τὸ τηλεγράφημά μου ποὺ τῆς ἔστειλα σήμερα τὸ πρωί. Σ' αὐτὸ μοιάζω, κύριε ντὲ Βαλωμπέρ, σεῖς ἔχετε τὴ Λαλί σας κι' ἐγὼ τὴν Ντόλλυ μου, ὅπως φωνάζω καϊδευτικά τὴν κουβερνάντα μου. Κι' ὅσο σὰς ἀγαπᾶει ἡ Λαλί τόσο μ' ἀγαπᾶει καὶ μένα ἡ Ντόλλυ.

—Ἡ Λαλί ὑπηρετοῦσε τὸν πατέρα μου ὅταν γεννήθηκα.

—Κι' ἐμένα τὸ ἴδιο ἡ ἀγαπητὴ μου Ντόλλυ...

—Ἄν καταλαβαῖν ἀπ' τ' ὄνομά της, ἡ κουβερνάντα σας θὰ εἶναι Ἀγγλίδα;

—Ὁχι, Ἀμερικανίδα.

—Ὡστε καὶ σεῖς;...

—Ὁ! ἐγὼ. Ἐγὼ εἶμαι Γαλλίδα, ἂν καὶ γεννήθηκα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Συγχωρήστε με, κύριε Βαλωμπέρ, γιατί παρήλθα νὰ συστηθῶ. Ὀνομάζομαι Κατερίνα Μπυρνέρ, γιατί πῶς συντομία μὲ φωνάζουν Κάτε. Γεννήθηκα στὴ Φλωρίδα καὶ μὲ ὅλους ἡμῶν πέντε χρόνων ὅταν πέθανε ὁ πατέρας μου καὶ ξαναγεννηθῆκα μὲ τὴν μητέρα μου στὴ Γαλλία ὅπου κι' ἀνετράφηκα, ἀμερικανικὰ δέξαι, γιατί ἡ μητέρα μου ἦταν καθαρόαιμη... Ἀμερικανὰ! Καὶ μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔχω τὴν ἰδιότητα προφορᾶ τῶν Ἀμερικανῶν ἔχω ὅμως τὴν ἀνατοφὴ τῶν κοριτσιῶν τῆς Ἀμερικής. Τί τὸ θέλετε, δὲν εἶνε λάθος μὲν ἂν ἂντὶ νὰ χορεύω καὶ νὰ φλερτάω στὰ κοσμικὰ σαλόνια προτιμῶ νὰ παίζω τένις, νὰ κάνω σκι, νὰ κολυμπῶ, νὰ κάνω ἱππασία καὶ νὰ διευθύνω αὐτοκίνητα κι' ἀεροπλάνα. Βέβαια ὅλ' αὐτὰ εἶνε

ἀποτέλεσμα τῆς ἀμερικανικῆς ἀνατροφῆς μου, γιὰ τὰ ὁποῖα δέξαινα θὰ μὲ κοροϊδεύετε, κύριε Βαλωμπέρ, μὰ προτιμοῦσα νὰ σὰς φανερωθῶ ποιά πραγματικὰ ἦμουν παρὰ νὰ σὰς κάνω νὰ νομίζετε πὼς ἔχω ἰδιότητες ἄγνωστες γιὰ μένα. Μὰ μὴ νομίζετε πὼς ἐπειδὴ ἀσχολοῦμαι μὲ τὰ σπῶρ δὲν καταλαβαίνω καὶ δὲν ἀγαπᾶω καὶ τὶς τέχνες καὶ τὰ ὥραία πράγματα, ὅπως παραδείγματος χάριν δὲν μπορῶ νὰ μὴ θαυμάσω αὐτὸ τὸ ὠραῖο δωμάτιο ποὺ ἔχει στὴν Μαρίας Ἀντουανέττας καὶ μοιάζει μ' ἕνα πολῦτιμο ἱστορικὸ μουσεῖο.

—Δεσποινίς, δὲν τὸ θαυμάζω καθόλου αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἂν καὶ ἡ ἐπίπλωσις τοῦ εἶνε ἡ ἴδια ὅπως τὴν ἔκανε ἕνας ἀπὸ τοὺς προγόνους μου ποὺ ἔζησε ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου 16ου.

—Ὡστόσο ἔχετε θαυμάσιο γούστο καὶ δὲν ἀλλάξατε τίποτε...

Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἀπάντησε. Σκεπτόταν πὼς σὲ λίγο καιρὸ ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ πούλαγαν οἱ πιστωταὶ του σὲ πλειστηριασμό.

Καὶ ἡ Κάτε προσέθεσε:

—Ναί, ξέρω ὅτι ἀνήκατε σὲ παλὰ καὶ εὐγενὴ οἰκογένεια...

—Αὐτὴ ἡ φλύαρη Λαλί σὰς τὸ εἶπε;...

—Γιὰτί, σὰς κάνει ἐντύπωση; Δὲν εἶπατε νὰ πληροφωρηθῶ γιὰ τὸν νέο κι' εὐγενικὸ κύριο ποὺ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ; Μὰ κι' ἂν τίποτε δὲν μοῦ ἔλεγε αὐτὴ ἡ χαριτωμένη γρηούλα, θὰ τὸ καταλάβαινα ἀμέσως ἀπ' τὸν τρόπο ποὺ μὲ ὑποδεχθήκατε στὸ σπίτι σας. Μήπως εἶνε δύσκολο νὰ τὸ νοιώσῃ κανεὶς ὅταν βεβαιώνεται σ' ἕνα ἀρχοντικὸ σπίτι; Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Βαλωμπέρ γιὰ τὴν φιλοξενία σας ποὺ δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ!

—Μὰ, δεσποινίς...

Ἡ νέα τὸν διέκοψε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ της καὶ συνέχισε:

—Ἐλπίζω πὼς ἀπόψε τὸ βράδυ θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ πάρῃ τὸ αὐτοκίνητό μου. Τηλεγράφησα γι' αὐτὸ στὸ Παρίσι σήμερα τὸ πρωί. Ἡ Ντόλλυ θὰ ἔλαβε τὸ τηλεγράφημά μου κατὰ τὰς δέκα τὸ πρωί κι' ὁ Φλωρεντίνος θάφυγε ἀμέσως. Χρειάζονται ἐπὶ ὀλίγη ὥρα νὰ φθάσῃ κι' ἐλπίζω ὅς τὸ ἀπογευμα...

—Ἀλλά, δεσποινίς, διέκοψε μὲ τὴν σειρά του κι' ὁ Φραγκίσκος, σὰς βεβαίω πὼς ἡ παρουσία σας στὸ σπίτι μου ὄνεν φέρνει κανένα βάρος καὶ νομίζω πὼς ὕστερα ἀπὸ ἕνα τόσο τρομακτικὸ συμβάν ὅταν αὐτὸ ποὺ σὰς συνέβη χθές, ἔχετε ἀνάγκη ἡσυχίας καί...

—Α! θὰ ἔχω τελείως ξεκουρασθῇ ὥς ποῦ νᾶρθῃ ὁ Φλωρεντίνος. Κι' ἀπὸ τώρα ὥς τὸ βράδυ ἔχω καιρὸ νὰ ξαναποκτήσω τὶς δυνάμεις μου.

—Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει εἶνε προτιμότερο νὰ σὰς ἀφήσω νὰ ἡσυχάσετε καὶ νὰ μὴ σὰς κουράζω μὲ τὴν παρουσία μου. Κι' ἀφοῦ χαϊρέτησε τὴν νέα, βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ὅταν ὁ μοτέρ τοῦ αὐτοκινήτου θέλῃ ἐπιδιόρθωσι

Ἦταν ὅμως πολὺ νευρικὸς καὶ τὸ μυαλό του ἀνήσυχον, ἂν καὶ δὲν ἤξερε καὶ πολλὰ πράγματα σχετικὰ μὲ τὴ νέα κοπέλλα. Ἦταν χαριτωμένη, ἐξυπνη, σπορτίμαν καὶ πλούσια μάλιστα ἀφοῦ εἶχε καὶ δικό της αὐτοκίνητο καὶ πρώτης τάξεως μάρακα μάλιστα, ἀφοῦ θὰ ἔτρεχε 600 περίπου χιλιόμετρα σὲ ἑπτὰ ὥρες, κι' ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπασχολοῦσε τὸ μυαλό του μ' αὐτὴ τὴν ἀγνώστη νέα ποὺ καλὰ-καλὰ δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ κράταγε τὴ σούφρα της.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ νεαρὴ ἀεροπόρος δὲν ἔκανε λάθος στοὺς ὑπολογισμούς της σχετικὰ μὲ τὴν ταχύτητα τ' αὐτοκινήτου της, γιατί ἀκριβῶς στὶς 7 τὸ βράδυ ἀκούστηκε τὸ κλάγγον κι' ὁ Φραγκίσκος εἶδε μιὰ θαυμασία Πακάρ, ἀπ' τὶς ἀκριβιώτερες, ἀπ' τὴν ὁποία κατέβηκε ὁ σωφὲρ ποὺ φοροῦσε θαυμάσια ἄσπρη γάντινη κομψὴ φόρμα κι' ὁμοίωμα φοροῦσε κασκέτο.

Ὁ βαρῶνος ἔτρεξε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ νέα πὼς ἦλθε τὸ αὐτοκίνητό της, μὰ ἡ Κάτε ποὺ τὸ εἶχε ἰδῇ κι' αὐτὴ κατέβαινε γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν σωφὲρ της.

Αὐτὸς, μὲλις εἶδε τὴν κυρία του, ἔβγαλε τὸ κασκέτο του καὶ εἶπε μὲ χαμόγελο:

—Σὰς βεβαίω πὼς φοβώμουν μήπως δὲν σὰς βρῶ τόσο καλὰ!

—Λοιπόν, δὲν πιστέψατε στὸ τηλεγράφημά μου;

—Κάθε ἄλλο! Μὰ ξέρετε τίς δυσπιστίες τῆς μὲς Ντόροθυ.

Ἐκανε σὴν τρελλὴ κι' ἂν δὲν τὴν ἐνοχλοῦσαν οἱ ρευματισμοὶ της τώρα θὰ βρισκόταν ἐδῶ. Τὸ εὐχάριστο ὅμως εἶνε πὼς ἡ δεσποινίς δὲν ἔπαθε τίποτε ἀπ' αὐτὸ τὸ τραγικὸ δυστύχημα...

—Καὶ καθὼς βλέπετε, Φλωρεντίνε, εἶμαι κι' ἐτοιμὴ ν' ἀνεβῶ στ' αὐτοκίνητο. Μήπως εἶσαι κουρασμένος;...

Ὁ σωφὲρ ἔκαμε κάποια χειρονομία:

—Ὁ! ἐγὼ. Ἐγὼ κουράγιο νὰ κάνω ἀκόμα 600 ἢ 700 χιλιόμετρα, μὰ ὁ μοτέρ θέλει κομμάτι ἐπιδιόρθωσι, γιατί μὲ τίς ἀλλαγὲς τῆς ταχύτητος ποὺ ἔκανα δὲν ἔξω ἂν εἶνε ἐν τάξει...

Ἡ Κάτε δὲν εἶπε τίποτε καὶ γύρισε πρὸς τὸν Φραγκίσκο ποὺ τώρα βρισκόταν κοντὰ της:

—Μὲ συγχωρεῖται, κύριε Βαλωμπέρ, μὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ παρατείνω τὴς διαμονὴ μου στὸ σπίτι σας ὥς αὔριο τὸ πρωί.

—Μὰ, δεσποινίς, εἶπε ὁ Φραγκίσκος, αὐτὸ εἶνε εὐτύχημα γιὰ μένα. Καὶ ἐλπίζω πὼς ἀπόψε θὰ δεχθῆτε νὰ φᾶμε μαζί.

—Πολὺ εὐχαρίστος, ἀπάντησε ἡ Κάτε. Καὶ καλὰ ποὺ σκέφθηκε ἡ Ντόλλυ νὰ μὴ στείλῃ κανένα φέρεμα τῆς προκοπῆς, γιατί μ' αὐτὸ ἐδῶ εἶμαι χάλια...

Ὁ σωφὲρ πῆρε μιὰ μεγάλη βαλίτσα ἀπ' τ' αὐτοκίνητο καὶ ἀκολούθησε τὴν κυρία μέσα στὴν βίλλα.

★

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, στὴ μεγάλη τραπεζαρία ἡ Λαλί εἶχε ἐτοιμάσει τὸ τραπέζι γιὰ δύο άτομα. Ὁ Φραγκίσκος περίμενε τὴν νεαρὴ προσκαλεσμένη του, ποὺ καθὼς ἔμπαινε εἰσελάει διαφορετικὴ, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὴν ἀνεγνώριζε ἂν δὲν ἤξερε πὼς δὲν βρισκόταν ἄλλο ἔξω πρόσωπο ἀπ' αὐτὴν στὸ σπίτι του. Ὁχι! αὐτὴ ἡ τόσο κομψή, τόσο καλοντυμένη νέα, μὲ τὴν τελευταία μόδα, δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὴν πρὸ ὀλίγου νεαρὰ σπόρογυμνὴ μὲ τὴν κιλότα τοῦ γκόλφ καὶ τὴν μεταξωτὴ σεμιζέτα.

Ἡ Κάτε ποὺ μάντευε τὴ σκέψι του, εἶπε χαμογελάστ:

—Δὲν εἶμαι καθόλου δυσχερστημένη, κύριε Βαλωμπέρ, ποὺ σὰς παρουσιάσομαι πῶς γυναῖκα ἀπὸ πρὶν ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ παρουσιασθῶ μ' ἐκεῖνο τὸ γελοῖο κοστούμι. Ἔτσι, ὠρισμένως θὰ ἔχετε καλύτερες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ νέο κορίτσι ποὺ διὰ τῆς βίας ἐγίνε φιλοξενουμένη σας!

—Σὰς διαβεβαίω, δεσποινίς, πὼς καὶ μὲ τὸ κοστούμι τοῦ σπῶρ εἶχα σχηματίσει τὴν καλύτερη ιδέα.

Ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ πέρασε πολὺ εὐχάριστα. Πολλὰ χρόνια εἶχε ν' ἀκούσῃ αὐτὴ ἡ τραπεζαρία γέλια καὶ νὰ δῇ χαρούμενα πρόσωπα. Ἡ δεσποινίς Κάτε ἦταν στὰ κέφια της καὶ διαρκῶς σκυροπούσε τὸ δροσερὸ πνεῦμα της, λὲς κι' ἤξερε νὰ στενόχωρη κατὰστασι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὴν φιλοξενοῦσε κι' ἤθελε νὰ τὸν διασκεδάσῃ μὲ κάθε τρόπο. Καὶ τὸ εἶχε κατορθώσει, γιατί τώρα ὁ Φραγκίσκος δὲν ἦταν ὁ ἴδιος, εἶχε τελείως ἀλλάξει. Γέλαγε μὲ τὴν καρδιά του στὰ ἀστεία ποὺ τοῦ ἀράδιαζε ἡ νέα καὶ ἡ Λαλί ποὺ στεκόταν γιὰ νὰ σερβίρῃ στὸ τραπέζι, ἦταν γεμάτη χαρὰ ποὺ ἔβλεπε τὸν κύριό της νὰ ἔχῃ τόσα κέφια καὶ τὸ ἐξηκονήμερο μάτι της καταλάβαινε πὼς ἡ νέα ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ διασκεδάσῃ τὸ δυστυχισμένο νέον ἄνθρωπο.

Συγχρόνως ὅμως, ἡ δεσποινίς Κάτε ποὺ ἔκανε τόσο πνεῦμα, δὲν ἀπέκρυπτε μαζί μὲ τὸν γελαστὸ χαρακτήρα της καὶ τὴν ψυχικὴ της εὐγένεια, καθὼς καὶ τὴν μεγάλη μόρφωσί της. Μίλησε γιὰ μουσικὴ, γιὰ φιλολογία, γιὰ καλλιτεχνία καὶ γιὰ ὅλη τὴν φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησι τῆς Γαλλίας.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβλεπε τώρα μ' ἐκπληξί κι' εὐχαρίστησι, πὼς δὲν εἶχε νὰ κἀνὴ μὲ μιὰ κοινὴ κοπέλλα ποὺ ἀναπατεῖται μόνον μὲ τὰ σπῶρ ἀλλὰ μ' ἕνα πολὺ τοῦ κόσμου καὶ πολὺ μορφωμένο κορίτσι.

Τόσο καλὰ, διασκεδαστικὰ καὶ γρήγορα πέρασε ἡ ὥρα ποὺ παραξενεύθηκε ὁ Φραγκίσκος ὅταν τὸ παλὸ ρολοὶ ποὺ βρισκόταν ἐπάνω στὴν κοσόλα κτύπησε ἔντεκα.

—Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν τρέλλα ποὺ ἔκανα νὰ σὰς κρατήσω τόσο ὀργὰ ἀφοῦ ξέρω πὼς ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι, εἶπε.

—Ὑπάρχουν στιγμὲς καὶ γεγονότα στὴ ζωὴ ποὺ οἱ ὥρες περνοῦν τόσο γρήγορα ποὺ δὲν τις καταλαβαίνω. Ἐνᾶ ἀπ' αὐτὰ εἶνε κι' ἡ καλὴ συντροφία σας, κύριε Βαλωμπέρ. Σέχασα πὼς αὐτοῖς εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σηκωθῶ πολὺ πρῶ. Μὰ πῶς θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ κοιμηθῶ καὶ μέσα σ' ἀμάξι μου;

—Ναί, μὰ ὅπως δῆποτε καλύτερα εἶνε νὰ σὰς ἀφήσω, εἶπε ὁ Φραγκίσκος συνοδεύοντας τὴν Κάτε στὸ διάδρομο ὅπου οἰνοῦνησαν τὴ Λαλί ποὺ τώρα εἶχε τελείως ἀποσπασθῇ στὴν ἐτήρεια τῆς φιλοξενουμένης.

Ἐνας περίεργος πλειστηριασμός κι' ἕνας μυστηριώδης ἀγοραστής

Τὸ ἄλλο πρωί, κατὰ τίς ὁκτώ, ἡ νεαρὴ ἀεροπόρος ἔφευγε ἀπὸ τὴ βίλλα τοῦ Βαλωμπέρ.

Ὁ Φραγκίσκος δὲν μπορούσε νὰ ἀποκρύψῃ τὴ μεγάλη ἐντύπωσι ποὺ τοῦ ἔκανε ἡ γνωριμία του μὲ τὴν Κάτε Μπυρνέρ. Οἱ δύο μέρες ποὺ πέρασε μαζί της στὸ κτήμα του κατώρθωσαν νὰ τοῦ ἀποκαρύνουν κάθε θλίψι ποὺ τοῦ εἶχε δημιουργήσει ἡ ιδέα καὶ μόνον πὼς σὲ λίγες μέρες αὐτὸ τὸ κτήμα μὲ τὴν ἱστορικὴ βίλλα τῶν προγόνων του θὰ πῆγαινε σὲ ξένα χέρια κι' αὐτὸς θὰ τράβαγε μακριὰ, πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ βρῇ τὴν τύχη του καὶ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ του.

Κι' ἂν αὐτὴ τὴν στιγμὴ ξαναθυμῶταν τὴν οἰκονομικὴ του καταστροφή καὶ ἀναπολοῦσε μὲ κάποια πικρία στὰ χεῖλ τὴν χαμένη περιουσία τῶν προγόνων του, δὲν ἦταν καθόλου γι' αὐτό, παρὰ γιὰ τὴ γυναικα ποὺ γνώρισε πρὶν δύο μέρες, κι' ἡ καρδιά του κι' ἡ σκέψι του φτερούγιζε τώρα σ' αὐτὴν καὶ στενοχωριόταν ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ὑπακούσῃ στὸ αἶσθημά του. Ἀ! τί κρίμα ποὺ δὲν τὴν γνώρισε στὸ πλοῦτό του! Τότε θὰ μπορούσε νὰ τῆς ἐπρότεινε νὰ ἐνώσουν τίς τύχες τους γιὰ τὴ πίστευε πὼς αὐτὴ ἡ τολμηρὴ ἀεροπόρος, ἡ τρελλὴ γιὰ τὸ σπῶρ, μὰ καὶ τόσο μορφωμένη, κοσμικὴ, πνευματώδης καὶ χαριτωμένη κοπέλλα καὶ γινόταν μιὰ ἰδανικὴ σύντροφος τῆς ζωῆς της.

Τώρα ὅμως τί νᾶκανε ποὺ ὅλα αὐτὰ συνέβησαν τίς παραμονὲς τῆς πωλήσεως τοῦ κτήματός του κι' ἀπ' τὸ πούλημα ὑπῆρχε φόβος ὅχι μόνον νὰ μὴ τοῦ μείνουν τίποτε ἀλλὰ καὶ νὰ χρωστάει ἀκόμα!

Καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ ἡ ἀπελπισία τὸν εἶχε ξανακυριεύσει, τὴ μόνη σωτηρία εὕρισκε γιὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἀποικιακὸ στρατὸ τῆς Ἀφρικής κι' ἐκεῖ, μὲ τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης, νὰ ξεχάσῃ μαζί μὲ τὸ χάσιμο τῆς περιουσίας του καὶ τὸ χάσιμο μιᾶς ψυχῆς ποὺ τώρα τὸν ἀπασχολοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι.

Τὴν ἡμέρα ποὺ στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ κυρίου Τουρνιὲ θὰ γινόταν ὁ ἐκδοσιος δημόσιος πλειστηριασμός γιὰ τὸ κτήμα του, ὁ Φραγκίσκος δὲν μπορούσε ν' ἀποφύγῃ τίς νευρικότητες. Σὲ λίγο ὁ συμβολαιογράφος θὰ ἐρχόταν νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἰδιοκτήτου τοῦ σπιτιοῦ του καὶ σὲ τί ποδὸν πούληθηκε, ἂν κι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο λίγο τὸν ἐνδιέφερε, γιατί ἤξερε πὼς πάντα τὸ παθητικὸ ἂν δὲν ἦταν ἀνώτερο, τοῦλάχιστον ὅταν ἴσο μὲ τὰ χρέη του. Καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ τὸν ἀνεκούφιζε κάπως, γιατί θὰ ἐγκατέλειπε τὴν περιουσία του μὲ καθαρὸ τὸ μέτωπο, μὴ χρεωστώντας τίποτε σὲ κανέναν. Ἔτσι δὲν θὰ φαινόταν μόνον ἐν τάξει μὲ τίς ὑποχρεώσεις του μὰ καὶ μὲ τὴν ἀνατροφή ποὺ ἔρμοξε στὸν τίτλο του.

Καὶ τὴ στιγμή ποὺ ἔβγαλε ἡ περιουσία του στὴ δημοπρασία στὸ συμβολαιογραφεῖο, αὐτὸς ἐτοίμαζε τίς βαλίτσες ποὺ παίρνοντας μόνον τὰ ἀπαραίτητα πράγματα καὶ μερικὰ κημέλια τῶν προγόνων του, στεναχωρημένος κάπως ποὺ ἔβλεπε τὴν γρηῃδ Λαλί νὰ πηγαίνει ὀρθοί, χωρὶς νὰ δειχθῇ πὼς λυπόταν καὶ πολὺ, ποὺ σὲ λίγο τ' ἀφεντικὸ της θάταν ὑποχρεωμένο ν' ἀφήσῃ γιὰ πάντα τὸ σπίτι ποὺ γεννήθηκε καὶ ποὺ μιὰ σειρά ὀλοκλήρη προγόνων τοῦ ἐργάστηκε γιὰ νὰ τοῦ κἀνὴ πῶς εὐχάριστη, πῶς ἀντὶ καὶ πῶς ἀξιοπρεπὴ τὴν διαμονή του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Φραγκίσκος τὴν ρώτησε:

—Καὶ σὺ τί κάθασαι καὶ δὲν ἐτοιμάζεσαι;

—Μὴν ἀνησυχῇς γιὰ μένα, ἀπάντησε ἡ Λαλί. Δὲν χρειάζεται πολὺ ὥρα νὰ μαζέψω τὰ μπαγιάτικα μου καὶ νὰ κάνω τὴν τουσαλέττα μου... Λὲς καὶ τὸν κοροϊδεύει ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ μαζεύει

διαστικά τὰ πράγματά του.

Στις πέντε τ' απόγευμα ένα μικρό αυτοκίνητο σταμάτησε έξω απ' τὸ κτήμα κι' ἀντὶ τοῦ συμβολαιογράφου, ὁ Φραγκίσκος εἶδε νὰ σπεύδῃ πρὸς αὐτὸν ὁ νεαρὸς βοηθὸς τοῦ κ. Τουρνιέ.

—Λοιπόν, τὸν ρώτησε διαστικά, ὁ Μπενιβάρ ἀγόρασε τὸ κτήμα; Τὸ πλῆρωσε τοῦλάχιστον σὲ καλὴ τιμὴ;

—Ὁ βοηθὸς τοῦ συμβολαιογράφου κούνησε τὸ κεφάλι του:

—Τὸν καὶ μὲν τὸν Μπενιβάρ, κακὴ μέρα τοῦ ξημέρωσε! Τὸ κτήμα σας πέρασε μπρὸς ἀπ' τὴ μάτια του... χωρὶς νὰ σταθῇ!

—Γιατί; δὲν μποροῦσε νὰ προσφέρει περισσότερα;

—Κάποιος πληρεξούσιος ἀγοραστοῦ, ποὺ ἦρθε ἀπ' τὸ Μοντελιάρ τοῦ χάλασε τὴ δουλειά! Τὴν τελευταία στιγμὴ προσέφερε 35.000 φράγκα περισσότερα κι' ὁ Μπενιβάρ ὅσο πλούσιος κι' ἂν φαίνεται, δὲν θέλησε ν' αὐξήσῃ τὸ ποσὸν κι' ἔτσι τὸ κτήμα τ' ἀγόρασε ὁ πληρεξούσιος!

—Αἱ! εἶπε ὁ Φραγκίσκος. Δὲν μάθατε ποῖον ἀντιπροσώπευε αὐτὸς ὁ πληρεξούσιος;

—Μὰς εἶνε τελείως ἀγνωστος. Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ρώτησε ὁ κύριος Τουρνιέ νὰ πῇ τ' ὄνομα τοῦ ἀγοραστοῦ γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ συμβόλαιο τῆς ἀγοραπωλησίας, εἶπε πὼς θὰ τὸ πῇ ἀργότερα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε πὼς τὸ κτήμα μαζί με τὸ σπίτι πουλήθηκαν τρεῖς ἑκατομύρια καὶ μ' ἔστειλε τ' ἀφεντικό μου νὰ σὰς εἰδοποιήσω, πὼς ἀφοῦ πληρωθῶν ὅλα τὰ χρεῖά σας ἀνεξαιρέτως, θὰ σὰς μείνῃ καθαρὸ ἓνα στρουγγυλὸ ἑκατομύριο!

—Πὼς εἶνε δυνατόν, φώναξε ὁ Φραγκίσκος. Ὡστε τὸ κτήμα πουλήθηκε σὲ διπλάσια τιμὴ ἀπ' τὴν πραγματικὴ του ἀξία;

—Τί τὰ θέλετε. Αὐτὸ ἀφορᾷ τὸν μυστηριώδη ἀγοραστή.

—Υστερὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα ποὺ ὁ Φραγκίσκος δὲν εἶχε ἀκόμα συνέλθει ἀπ' τὴν ἐκπληξί ἀπ' ὅσα τοῦ εἶπε ὁ βοηθὸς τοῦ συμβολαιογράφου, ἄλλο αὐτοκίνητο σταματοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴ βίλλα του. Τὸ ἀνεγνώρισε ἀμέσως ὁ Φραγκίσκος κι' ἔτρεξε κοντά.

—Εἶνε δυνατόν; Ἡ δεσποινὶς Κάτε!...

Καὶ πράγματι ἦταν ἡ Κάτε, ποὺ γεμάτη χαρὰ καὶ μειδιάματα ἐξοφίγγε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ βαρόνου.

—Νὰ με συγχωρήσετε, κύριε Βαλωμπέρ, γιὰ τὴν ἀχαριστία μου, ποὺ δὲν σὰς ἔστειλα νέα μου ἐπὶ ἓνα ὁλόκληρο μῆνα.

—Ὁ Φραγκίσκος ὑπεκλίθη καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς νέας.

—Νὰ σὰς παρουσιάσω, εἶπε ἡ Κάτε ξαφνικά, τὴν μὴς Ντόροθυ, τὴν κουβερνάντα μου, ποὺ πολὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ σὰς γνωρίσῃ καὶ νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ ποὺ σώσατε τὴν τρελλὴ τῆς κυρία.

—Ὁ Φραγκίσκος εἶδε πίσω ἀπὸ τὴν Κάτε μιὰ ψηλὴ, ἀδύνατη καὶ ξαρωμένη γυνὴ μὲ δυὸ μικρὰ μάτια κορνιζαρισμένα ἀπὸ τὰ γυαλιά ποὺ τοῦ μειδιοῦσε μ' ὅλη τὴν καρδιά της. Τῆς ἔσφιξε τὰ δυὸ χέρια ποὺ τοῦ πρότεινε ἡ γυνὴ, προσφέροντας δυὸ - τρεῖς ἐγγλέζικα, τόσο σκοτωμένα, ποὺ κι' αὐτὸς καλὰ - καλὰ δὲν τὰ καταλάβαινε καὶ ὕστερα ὠδήγησε τὶς δύο ἐπισκέπτριές του στὸ μεγάλο σαλόνι.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Λαλί ποὺ ὅσο πῆγαινε γινόταν καὶ πὺ χαρούμενη, ἔτρεξε νὰ προῦπαντήσῃ τὴν Κάτε ποὺ τῆς ἔδωσε φιλικὰ τὸ χέρι, λέγοντας:

—Καλὴ μου Λαλί, σοὺ παρουσιάζω τὴν μὴς Ντόλλυ, τὴ δική μου Λαλί. Θὰ τῆς ἐτοιμάσω ἓνα δωμάτιο δὲν εἶνε ἔτσι; Γιὰ μὲνα μὴ φροντίσεις γιὰ τὴν ξένη ποὺ βρίσκεται τὸ περίφημο δωμάτιο, στὴν Μαρίας Ἀντουανέττας, ποὺ πέρασα δυὸ θαυμάσιες κι' ἀξέχαστες βραδιές!

Καὶ γυρίζοντας στὸν Φραγκίσκο ποὺ δὲν εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του:

—Ἐφ' ὅσον θέβαινα δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσωμε ἂν περάσωμε μερικὲς μέρες κοντὰ σας, τοῦ εἶπε.

Ἡ Ντόλλυ βρίσκει τὴ λύσι

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο ποὺ δὲν φανταζόταν. Ὁ δυστυχὴς Φραγκίσκος δὲν ἤξερε τί στάσι νὰ κρατήσῃ κι' ἡ ταραχὴ του ἦταν τόσο ποὺ δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ.

Μὰ ἡ Κάτε ποὺ διάβασε ὅλ' αὐτὰ στὸ πρόσωπό του προσέθεσε:

—Δὲν φαίνεται νὰ σὰς εὐχαρίστησε αὐτό...

—Ὁ νεαυνὸς ἔπεσε στὸ κεφάλι τοῦ Φραγκίσκου.

—Δὲν θὰ ἔξερετε ἴσως πὼς δὲν βρίσκομαι πιά στὸ σπίτι μου, γιὰτὶ μόλις πρὸ δύο ὥρων αὐτὸ τὸ κτήμα πουλήθηκε, τραῦλισε ταραγμένως, καὶ ὁ ἴδιος...

—Τὸ ξέρω πολὺ καλὰ, ἀγαπητέ μου σωτήρα, τὸν διέκοψε γελώντας ἡ Κάτε, ἀφοῦ ἐγὼ τ' ἀγόρασα!

—Σεῖς;!

—Γιατί ἀγριεύετε ἔτσι; Ναί, ἐγὼ! Τί τὰ θέλετε! Αὐτὴ ἡ φλύαρη Λαλί μου τὰ εἶπε ὅλα! Σὰς χρωστάω τὴ ζωὴ μου καὶ θέλησα νὰ εἴμαστε ἐκίτα. Ἀγόρασα, λοιπόν, τὸ κτήμα τὸν Βαλωμπέρ με τὴν σκέψι νὰ σὰς τὸ κάνω δῶρο.

—Ἐνα δῶρο ἀξίας τριῶν ἑκατομμυρίων;

—Αἱ! μὴ σκοτίζεστε! Ἐχω τόσο ἑκατομμύρια. Οὔτε ἐγὼ, οὔτε ἡ Ντόλλυ ξέρομε πόσα ἀκριβῶς εἶνε...

—Μὰ δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν, δεσποινίς, ὅτι ἓνα τέτοιο δῶρο εἶν' ἀδύνατο νὰ τὸ δεχθῶ;

—Ὡστε ἡ ζωὴ μου δὲν ἀξίζει τρεῖς ἑκατομμύρια;

—Μὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Ἐνας εὐγενὴς δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῇ τέτοια δῶρα. Ἐδῶ δὲν βρίσκόμεστε στὴν Ἀμερικὴ.

Ἡ Κάτε γύρισε τότε στὴν Λαλί ποὺ παρευρισκόταν μαζί με τὴν Ντόλλυ σ' ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή:

—Εἶχετε δίκιο, καλὴ μου Λαλί. Τώρα θὰ κάνω κάποια ἄλλη πρόταση πρὸς τὴν Κάτε, πρὸς τὴν Ντόλλυ καὶ τὸν κύριο Βαλωμπέρ. Καὶ γυρίζοντας στὸν Φραγκίσκο, εἶπε:

—Πολὺ καλὰ... Τότε μὲν ἰδιοκτήτρια τοῦ κτήματος τὸν Βαλωμπέρ, μὰ ἐπειδὴ δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα χρειάζομαι κάποιον ἀνθρώπο νὰ τὸ διευθύνῃ. Θέλετε νὰ εἰσθε ὁ γενικὸς διευθυντὴς καὶ διαχειριστὴς μου; Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν θ' ἀφήσετε τὸ κτήμα σας...

—Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἀπήντησε ἀμέσως. Ἡ Κάτε διάβασε καλὰ στὰ μάτια του ὅλες τὶς θλιβερὲς σκέψεις του. Κατάλαβε πὼς ὑπέφερε, ὑπέφερε πολὺ. Τέλος με φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ ἥρεμη, εἶπε:

—Δὲν μπορῶ νὰ γίνω ὑπάλληλος στὸ κτήμα ποὺ ὠρίζαν οἱ δικοί μου...

—Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ διορθωθῶν τὰ πράγματα, ἐπενέβη ἡ Ντόλλυ με τὴν ἀσθενικὴ φωνή της. Νομίζω πὼς ἂν ὁ κύριος Βαλωμπέρ παντρευόταν τὴν Κάτε θὰ ἦταν πολὺ καλύτερα...

—Ἡ Ντόλλυ ἔχει σοφὲς ἰδέες! εἶπε ἡ Κάτε πλησιάζοντας τὸν Φραγκίσκο. Μὰ εἶν' ἀλήθεια πὼς ξέρετε κατὶ ποὺ ἐσεῖς ἀγνοεῖτε, κύριε Βαλωμπέρ; ὅτι σὰς ἀγαπῶ! Καὶ δὲν σὰς ἀγαπῶ μόνο γιὰτὶ τοῦ σώσατε τὴ ζωή... Μὰ γιὰτὶ φερθήκατε τόσο στοργικὰ, τόσο φιλικὰ σὲ μένα... Ἄν καὶ σεῖς αἰσθάνεσθε...

—Μ' αὐτὸς εἶνε τρελλὸς γιὰ σὰς, δεσποινίς, διακόπηκε ἡ Λαλί. Ἐνα μῆνα τώρα μόνο ἐσὰς σκέπτεται. Ποτὲ δὲν μοῦ τὸ εἶπε μὰ δὲν θέλει φιλοσοφία γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς. Ἀρνεῖσθε κύριε βαρόνε;

—Αἱ! ἀναστένανε ὁ Φραγκίσκος... Ἄν δὲν εἴσατε τόσο πλούσια κι' ἐγὼ τόσο πτωχός!...

—Μὰ ὅταν θὰ παντρευθῶμε θάχῃς τὴ μισὴ περιουσία κι' ἔτσι θὰ ἔχωμε τὰ ἴδια πλούτη!...

—Κάτε, δὲν τολμῶ...

—Τί εἶπετε, Φραγκίσκο;... Εἶσαι λοιπὸν λιγώτερο γενναῖος ἀπ' ὅτι φαίνεται;...

Καὶ ἡ Λαλί ποὺ με τὸ βλέμμα της εἶδε πὼς ἡ συνεννόησις τελείωσε, τράβηξε ἀπ' τὸ χέρι τὴν μὴς Ντόροθυ, λέγοντάς της χαμηλοφώνως:

—Ἐλα, πάμε νὰ σοὺ δείξω τὸ δωμάτιό σου! Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ παρουσία μας ἐδῶ εἶνε πιά περιττή!...

ΤΕΛΟΣ

Ἐπιστολὲς διακοπῶν

Μιά μοντέρνα ἱστοριοῦλα σὲ πρωτότυπο στυλ

Λουτρόπολις Τ... 15 Ἰουλίου 1937

Ἀγαπητὴ μου Μάγκι,

Ἄν καὶ βρίσκομαι ἐδῶ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, ἐν τούτοις σήμερα μόλις ἀποφασίζω νὰ σοὺ γράψω. Ξέρεις... ἐδῶ εἶνε θαυμάσια. Ἡ θάλασσα, ὁ καιρὸς, ἡ ἀμμουδιά, ὅλα εἶνε ἐξαιρετικά. Ὡστερα ἡ κίνησης στὴν πλάζ, θαύμα! Μιά διαρκὴς καὶ ζωηρὴ κίνησης, ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως τὴν εἶχα φαντασθῇ καὶ τὴν ὀνειρευόμουν. Ἐνα σωρὸ κομποῦ κύριοι, στοὺς ὁποίους ἔχω ἐπιτυχί-ες! Μὰ αὐτὰ θὰ στὰ διηγηθῶ καλύτερα ὅταν θὰ γυρίσω σπιτί.

Ἐκτὸς τούτου, τὸ καινούργιο μου μαγαζὶ προκαλεῖ ζωηρὴ ἐντύπωση. Ὅλοι με περιστοιχίζουν.

Τέλος σὲ κάθε γωνία τῆς μικρῆς αὐτῆς λουτροπόλεως συμβαίνει καὶ κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ κάθε μέρα: χορεύουν!

Ὅλ' αὐτὰ εἶνε θαυμάσια. Μὲ ἀπασχολοῦν τόσο πολὺ, ὥστε δὲν μοῦ μένει σχεδὸν καιρὸς γιὰ νὰ σοὺ γράψω. Κρίμα ποὺ δὲν ἦρθε κι' ἐσὺ ἐδῶ!

Γεῖά σου. Πάω, γιὰτὶ μ' ἔχουν προσκαλέσει σὲ τσάι. Κατόπιν, φυσικά, θάχωμε χορὸ.

Σὲ ἀσπάζομαι ἡ φίλη σου ΛΟΤΙ

Υ. Γ. Ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ βρίσκεται σπιτί σου; Ἐδῶ μπορῶ νὰ τὴν χρησιμοποιήσω μιὰ χαρά. Θάρρηθ' ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου ὁ Ἐρνέστος νὰ τὴν πάρῃ γιὰ νὰ μοῦ τὴν στείλῃ. Θὰ τοῦ γράψω.

Λουτρόπολις Τ... 20 Ἰουλίου 1937

Ἀγαπητὴ Μάγδα,

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ ἐφρόντισες γιὰ ὅλα. Ὁ Ἐρνέστος μοῦ ἔστειλε τὴν φωτογραφικὴ μηχανή καὶ μοῦ ἔγραψε ὅτι εἶνε κατενθουσιασμένος γιὰ τὸν εὐγενικὸ τρόπο με τὸν ὁποῖον τοῦ ἐφέρθηκες.

Ἐδῶ, ὅσο περνᾶνε οἱ μέρες, τόσο καὶ πὺ καλύτερη γίνεται ἡ ζωὴ μου. Καὶ νὰ σοὺ πῶ τὴν ἀλήθεια, εἰμαι εὐχαριστημένη, ποὺ δὲν ἀκουσα τὸν Ἐρνέστο. Δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφήσῃ νάρθω σ' αὐτὴ τὴ λουτρόπολι.

Κι' ὁμοῦ, ἐδῶ εἶνε ἀφάνταστα ὀραία. Ἐπιθυμοῦσα νὰ κάνω μιὰ καλύτερη ζωή, πράγμα ποὺ δὲν ἀρέσει, φυσικά, στὸν Ἐρνέστο. Ἀλλ' ἡθελαι, νομίζω πὼς εἶνε κάπως θυμωμένος, ἐπειδὴ τώρα τελευταία ἐσχέτισθηκα ἐδῶ μ' ἓνα σωρὸ εὐγενικὸς καὶ κομψὸς κυρίους.

Λουτρόπολις Τ... 25 Ἰουλίου 1937

Ἀγαπητὴ Μαγδαληνή,

Ἐδιάβασα με κατὰπληξί τις λίγες ἀράδες ποὺ μοῦ ἔγραψες. Τὸ ἂν θὰ μείνω ἐδῶ πολλές ἡμέρες ἀκόμη ἢ ὄχι, εἶνε δική μου δουλειά.

Ἐδῶ μ' ἀρέσει πολὺ καὶ περισσότερο ὅταν συλλογίζωμαι τὶς φασαρίες ποὺ θέχω σπιτί μου, σὰν γυρίσω.

Τὸ γράμμα σου δὲ μπόρεσα νὰ τὸ καταλάβω: Γιὰ ποῖό λόγο θὰ κάνω πολὺ καλὰ, ὅπως ποὺ γράφεις, νὰ γυρίσω τὸ συντομώτερο; Καὶ ὕστερα ἀπορῶ πὼς τὸ παθᾶν καὶ συγκατετέθησαν ὅλοι νὰ παρατεῖναι ἐδῶ τὴν παραμονή μου; Ὁ Ἐρνέστος δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφήσῃ νάρθω καθόλου, κι' ὁμοῦς τώρα συγκατετέθη καὶ αὐτός.

Πάντως τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς ἐσὺ εἶνε νὰ πάθῃς νὰ μοῦ δίνῃς συμβουλές.

Σὲ χαιρετῶ ΛΟΤΙ

Λουτρόπολις Τ... 28 Ἰουλίου 1937

Μαγδαληνή, Αὐτὸ ποὺ ἔκαμες, δηλαδὴ νὰ στείλῃς ἐδῶ τὸν Ἐρνέστο εἶνε ἀνήκουστο! Χθὲς, ἦρθε ἀξαφνα καὶ μ' ἔφαγε ὅλη τὴ νύχτα με τὴ γκρίνια του. Ὁ ἴδιος δὲν εἶχε τὴν ἐμπνευσί νὰ με ἐπισκεφθῇ ἐδῶ. Ἄλλωστε, μοῦ ὁμολόγησε ὅτι ἐσὺ τοῦδωσες αὐτὴ τὴ συμβουλή. Αὐριο θὰ ἐπιστρέψω με μαζί. Ὅριστε, αὐτὰ κάθεσαι καὶ κάνεις!

Λ...

Λουτρόπολις Τ... 28 Ἰουλίου 1937

Ἀξιότιμος Δίς Μαγδαληνή, Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ σὰς χρωστῶ γιὰ τὴ συμβουλὴ ποὺ μοῦ δώσατε νὰ ἐπισκεφθῶ τὴ Λότι. Πολλὰ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα εἶχα ἀπλῶς υποψίες, τὰ εἶδα με τὰ ἴδια μου τὰ μάτια.

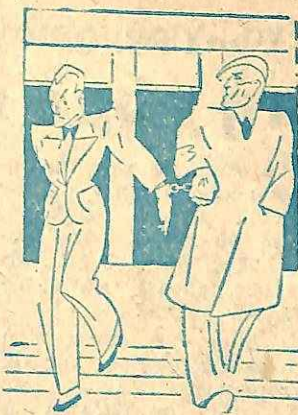
Ἐγὼ καὶ ἡ Λότι δὲν ταριάζομε καθόλου. Ἐξηγηθήκαμε κι' ἐχωρίσαμε πιά ὀριστικῶς. Ἐννοεῖται, ὅτι ἔχει ὀρθὴ πρὸς πολλοὺ τὸν «ἀντικαταστάτη» μου, ἓναν εὐγενὴ κύριο με μὴν «ὑπέρροχη» Μερσεντές. Ἐπιστρέφω αὐριο καὶ ἐλπίζω ἐντὸς τῆς ἐρχομένης ἐβδομάδος νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

Εὐγνωμονῶν ἘΡΝΕΣΤΟΣ Φ...

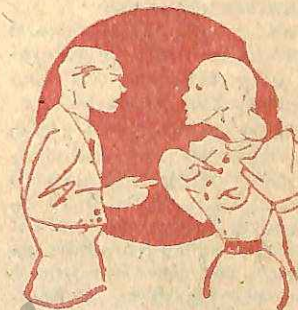
Ἐνα τηλεγράφημα ποὺ δημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες.

ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ
Λουτρόπολις Τ... 1 Αὐγούστου 1937

«Εἰς τὸ ἐνταῦθα ξενοδο-

χεῖον «Μὸν Ρεπὸ» συνελήφθη χθὲς τὸ ἑσπέρας ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ὁ ἀπὸ μακροῦ χρόνου καταζητούμενος διάσημος ἀπατεὼν Μ... ὁ ὁποῖος ἐκυκλοφόρει ἐνταῦθα μ' ἓνα εὐγενέστατο ὄνομα καὶ μίαν Μερσεντές. Ὁ συλληφθεὶς εἶχε ψευδὴ πιστοποιητικά, τὸσον διὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὅσον καὶ διὰ τὴν προέλευσιν τοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον ὁμοῦς εἶχε κλαπῇ ἀπὸ τὸν εἰρημάρχον κ. Χ... Ὁ συλληφθεὶς παρέπεμψε εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν.

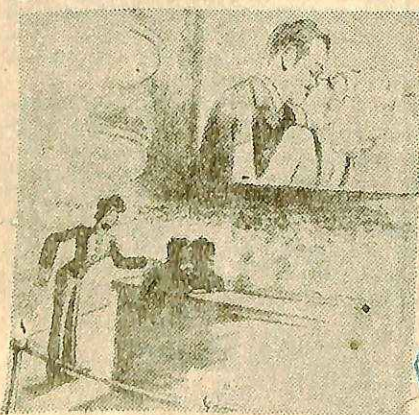
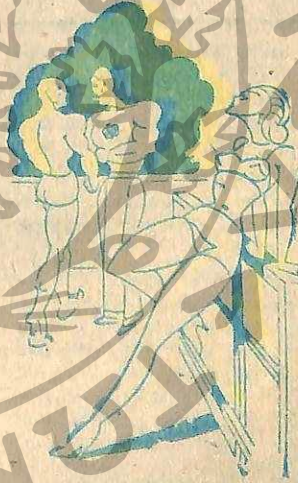

Σὲ ἄλλη πτῆλῃ τῆς ἰδίας ἐφημερίδας «Κοινωνικά» δημοσιεύθηκε καὶ τὸ ἑξῆς: «Ἐρνέστος Φ... Μαγδαληνὴν Β... ἡρραδωνίσθησαν.»

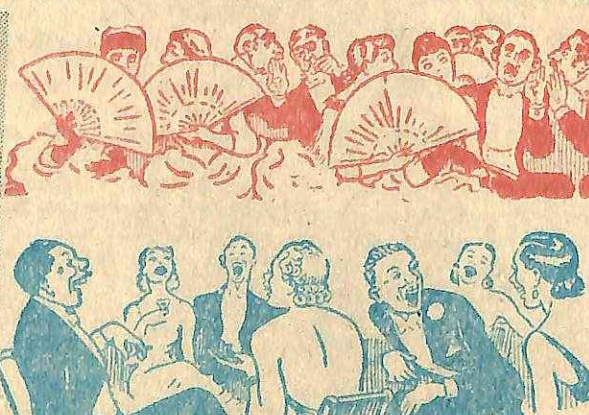
Λουτρόπολις ΣΧ... 15 Ἰουλίου 1938

Ἀγαπητὴ μου Λιλή,

Ἦτοτε ἀπὸ ἓνα ἀρκετὰ ἐπίπονο σιδηροδρομικὸ ταξίδι ποὺ ἔκαμα, ἔφθασα, ἐπὶ τέλους ἐδῶ. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιῆ ἔκαμα

Ὁ ταξιθετῆς: Νὰ μὴ συγχωρήτε, ἀλλὰ... ἀπαγορεύονται αἱ ἀπομιμήσεις.

Α ν α: Πὼς ἐχολλιάζετο ἓνα σκάνδαλο πρὸ 100 ἐτῶν
Κ α τ ω: Πὼς οχολλιάζεται ἓνα σκάνδαλο... σήμερα.

—Σὲ ποιά στάσι θὰ κατεβήτε;
Ὁ λ α θ ρ α ῖ ο ς: Σὲ... ὁποῖαν πληγίσιον ὁ εἰσπορεύεται.

Ένα... χιουμοριστικό ταξίδι

Στή χώρα που μιλούν με τὰ μάτια

Στό θαύλειο της Μπουργκάντα οι κάτοικοι μιλούν με τὰ... μάτια! Δηλαδή, ματιές σύντομες, ατέλειωτες, λοξές, ίσιες, δεξιές, αριστερές, επάνω, κάτω, άποτελούν λέξεις.

Κι' όμως η γλώσσα αυτή είναι τελεία σ' όλες της τις λεπτομέρειες.

Σε μας συνηθίζεται η φράσεις «μιλούν τὰ μάτια», αλλά ακούσατε ποτέ σας κανέναν να πη με τὰ μάτια στην υπηρέτριά του:

«Φέρε μου, σέ παρακαλώ, ένα ποτήρι νερό»;

Αυτό εν τούτοις συμβαίνει στην Μπουργκάντα.

Μόλις ξφθασα στην Μπουργκάντα ένοιωσα την άπολυτη ανάγκη να μάθω τη γλώσσα του τόπου. Πράγματι δεν μου ήταν καί πολύ δύσκολη. Στην αρχή όμως με διάφορες χειρονομίες και μουγγρίσματα, καπάρθωσα να με οδηγήσουν σ' έναν καθηγητή.

Αυτός μ' έδωσε πολύ σύντομα να μιλώ με τὰ μάτια στην έντέλεια. «Η τού-λάχιστον έτσι επίστευα.

«Αλλά άλλοι μόνον! Πόσο είνε άπατηλές οι ανθρώπινες αίσθήσεις! Στο μεταξύ αυτό είχα έρωτευθι μίαν άξιοπρεπή δεσποινίδα του τόπου, αλλά δεν τόλμησα άμέσως να την πλησιάσω, γιατί δεν ήξερα τί... γλώσσα. Μόλις όμως ένοιωσα πώς ήμουν σέ θέσι να μιλήσω, άμέσως την έπλησίασα για να της έξομολογηθώ τον φλογερό έρωτά μου. Θ' άρχιζα: «Αιμιλία μου» (ματιά δεξιά και κάτω) σ' άγαπώ μέχρι τρέλλας (και τὰ δυο μάτια άριστερά κι' επάνω). Για σένα θάκανα οποιαδήποτε τρέλλα (άναποδογύρισμα ματιών, ώστε να δείξω τὸ λευκό τους). Σ' άγαπώ, σέ λατρεύω (μάτι μπαρμπουνισμένο). «Ημουν θέβαιος πώς είχα μεγάλη έ-

πιτυχία. «Αλλά πολύ σύντομα διεπίστωσα πώς δεν είχα μάθει ούτε τὸ άλφα της γλώσσας των Μπουργκάντα.

Μόλις η Αιμιλία μ' άφησε να την πλησιάσω και μου χαμογέλασε μ' έναν τέτοιο τρόπο, πού έδειχνε χίλιες δυο ύποσχέσεις, έγώ, για να την χαιρετήσω, της έρριξα μιά «στριφογυριστή» ματιά. «Αλλ' ως φαίνεται έκαμα κάποιο λάθος και άνι να πώ «καλημέρα, ώραία μου Αιμιλία» η ματιά μου έξηγήθηκε: «Ποιά μέρα

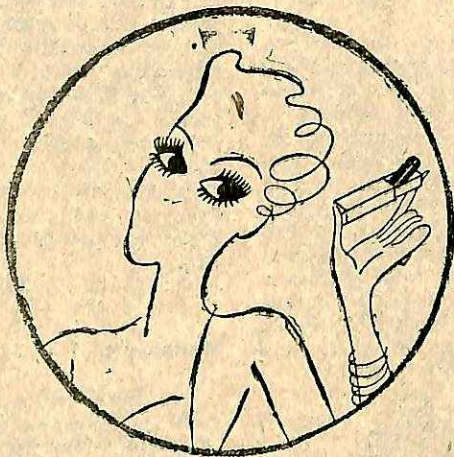
Τὸ αποτέλεσμα ποιὸ νομίζετε πώς ήταν; «Η Αιμιλία έλιποθύμησε. «Εφυγα άπογοητευμένος από τὸ σπίτι της. Φώναξα ένα ταξι.

— Στο σπίτι, δδός Ρίμμελ 23, είπα με τὰ μάτια στον σωφφέρ.

Διάβολο! Πάλι έκανα λάθος!

— Κάνετε είκοσι τρεις φορές τον γύρο της πόλεως, κατάλαθε ο σωφφέρ.

Είκοσι τρεις φορές τριγυρίσαμε την πόλι. Από τὸ μεσημέρι, ως τὰ μεσάνυχτα

παίρνεις τὸ μπάνιο σου;»

«Η Αιμιλία μ' έκούταξε σαστισμένη. «Η έρωτική μου έξομολόγησης υπήρξε σειρά άποτυχιών. Αντί να της άραδιάσω φλογερές έρωτικές φράσεις πού τις είχα σκεφθί προηγουμένως, κατάρθωσα να της πώ μερικές χυδαίες: «Βρωμιάρα», «Θέλω ρούμι», «Άγαπώ τὰ κρομμύδια μ' όλη μου την ψυχή». «Πρέπει να κοιμάσαι στην ψάθα...

ερισκόμουν στο ταξι και γυρίζα σαν τρελλός.

«Ο θεός έκαμε και σάθηκε η θενζίνη και έτσι τὸ ταξι έσταμάτησε. Πλήρωσα διακόσια είκοσι πέντε φράγκα. «Εφυγε τοέχοντας.

Μιά ώρα άργότερα πήρα τὸ τραίνο έφευγα πανικόβλητος από τὸ καταρραμένο εκείνο βασίλειο της Μπουργκάντα.

Κ. ΚΑΜΠΙ

Τὸ διηγηματάκι σας γιά τὸ τράμ

Ο "ΥΠΟΠΤΟΣ"

ΤΑΝ ὁ Τζάκ ειςδετόν Τόμμου Λίγκετ να μπαίνει στο πάρο του Μπούξ, παρατήρησεν άμέσως ότι ὁ φίλος του θάχε κάνει, τὸν τελευταίο εκείνον καιρό, σπουδαίες δουλειές, γιατί φορούσε ένα άφιογο κοστούμι και τὸ πρόσωπό του έδειχνε μιά μεγάλη εύχαρίστησι.

«Υστερα λοιπόν από τούς φιλικούς χαιρετισμούς, ὁ Τζάκ τοῦ εἶπε:

— Άγαπητέ Τόμμου, είσαι πολὺ ἐν τάξει και γι' αὐτὸ θέλω να μὸυ πῆς τί δουλειά βρήκες και κερδίζεις τόσα χρήματα πὸυ σοῦ επιτρέπουν αὐτὴ τὴν εμφάνισι.

Τί δουλειά; ρώτησε ὁ

φίλος του άφοῦ ήπие τὸ οὔσκου του. Ἀπλούστατα: Κάνω τὸν... ὑποπτο!

— Ναί, αὐτὸ τὸ ήξερα. Εἶναι παλιά σου τέχνη. Ἀλλά πὸς τὰ καταφέρνεις να ζῆς έτσι πλούσιος;

— Δέν είσαι και πολὺ έξυπνος, αλλά προσπάθησε να καταλάβῃς αὐτὸ πὸυ θά σοῦ πὼ μ' ένα παράδειγμα.

«Ερριξε μιά ματιά γύρω, γιά να έξασφαλισθῇ ότι κανείς δέν τὸν άκουγε και συνέχισε:

— Ἀς υποθέσουμε ότι στο ξενοδοχείο «Ρίτες» στίς 6 και 22 άνακαλύπτεται μιά μεγάλη κλοπή κοσμημάτων. Εἰδοποιείται ἡ άστυνομία στίς 6 και 23 και

στίς 6 και 40 καταφθάνει στόν τόπο τοῦ έγκλήματος. Ἐγώ, χάρις στίς έξαιρετικές πηγές πληροφοριών πὸυ έχω, εἰδοποιούμαι λίγες στιγμές ένωρίτερα από τὴν άστυνομία και φθάνω στόν τόπο τοῦ έγκλήματος πρίν από τούς άστυνομικούς.

Ἀμέσως άρχίζω να προσελκύω τὴν προσοχή και τὸ κάνω κατὰ τρόπον ὥστε να μὲ ὑποψιαστοῦν. Δίνοντας κανένα μπουρμπουάρ, κατορθώνω να μπαίνω στο δωμάτιο πὸυ εἶναι ἡ κλοπή και προσπάθω ν' άφήσω ἐδὼ κι' εκεί τὰ δακτυλικά μου άποτυπώματα ἡ ν' άφήσω να μὸυ πέση κανένα προσωπικό μου αντικείμενο πὸυ να προδίδῃ τὴν ταυτότητά μου.

Ἀργότερα κάνω πὸς προσπάθω να κρύψω τὴ δῆθεν ταραχή μου και γιά τὰ τελευταίον, κάνω τὰ κάθε τι πὸυ θά μὲ παρουσιάσῃ ὡς ὑποπτο και θά έχῃ ὡς συνέπεια τὴν φυλάκισά μου.

Περίφημα! Κι' ὕστερα; ρώτησε ὁ Τζάκ.

— Ὑστερα μπαίνω στην φυλακή γιά ένα-δυο μήνες και αν μ' άρέση μένω και περισσότερο.

— Πὸς, κι' αν σ' άρέσῃ;

— Βεβαίως: Ἀκουσέ με. Ἐξ αίτίας της κατὰ λάθος συλλήψεώς μου (ἡ άθωότης μου πολὺ εύκολα άποδεικνύεται), μὸυ δίδεται μιά άποζημίωσις από 5.000 δολάρια. Και γι' αὐτὴ τὴ δουλειά έχω έναν σπουδαίο διηγόρο.

— Θαυμάσια! Θαυμάσια! — εἶπε μ' ένθουσιασμα ὁ Τζάκ. Ἀλλά... δέν κατάρθωσαν ποτέ να σέ άνακαλύψουν;

— Ὅχι! Κι' ὁ Τόμμου γέλασε με πονηρία. Μά άκριβὰς γι' αὐτὸν τὸν λόγο φροντίζω πάντα να βάζω καμμιά έκατοστή μιλία άπόστασι ανάμεσα στον ένα από τὸν άλλον τόπο όπου κάνω τὸ κλόπο μου. Μιά φορά μόνον έέφυγα από τὸν κανόνα. Εἶχα βγῇ πρὸ όλίγων ήμερῶν από τῖς φυλακές τοῦ Σικάγου, όταν με συνέλαβαν στην ίδια πόλι ὡς ὑποπτο ότι διέρρηξα τὴν «Ἰλλινόις Μπάνκ».

«Ο άνακριτής δέν μπόρεσε να κρατήσῃ τὰ γέλια του σαν με είδε, γιατί ήταν ένας άνθρωπος πολὺ μορφωμένος και κατάλαβε τὸ κλόπο μου. Καί, φυσικά, μ' έδιωξε άμέσως...

— Ὡστε ἐδὼ άπέτυχες, τὸν διέκοψε ὁ Τζάκ. Πόσο θά θύμωσες! «Ε;

— Καθόλου, άπήντησε ὁ Τόμμου με τὴ χαρά ζωγραφισμένη στὰ μάτια του. Γιατί τὴ φορά εκείνη ήμουν άκριβὰς έγώ ὁ δράστης!...

Φ. ΦΕΜΠΕΡ

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ σέ μιά παράξενη χώρα

ΣΕ κανένα άλλο μέρος τοῦ κόσμου ὁ άνδρας πὸυ θέλει να παντρευτῇ δέν μπορεί να έχῃ τόση μεγάλη έλευθερία στην έκλογή της γυναίκας πὸυ θά πάρῃ, ὡς σὸ Θιβέτ.

Σ' αὐτὴ τὴν άπομακρυσμένη άσιατική χώρα, όπου βασιλεύει ὁ Δαλάι-Λάμα — δηλαδή ἡ ενάρκωσις τοῦ Βούδδα, — σχεδόν τὸ έν τρίτον τοῦ άνδρικοῦ φύλου άφιερώνει τὴ ζωή του στή θρησκεία, ζώντας μέσα στα μοναστήρια. Ἐξ αίτίας λοιπόν αὐτοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου, ὁ αριθμὸς τῶν γυναικῶν είναι τεράστιος έν συγκρίσει με τὸν αριθμὸ τῶν άνδρῶν, πὸυ μένουν έλεύθεροι από τὰ μυστήρια τοῦ Βούδδα.

Οἱ γυναίκες έν τούτοις τοῦ Θιβέτ πιστεύουν ότι οἱ συνάδελφές τους της Δύσεως — της Εὐρώπης και της Ἀμερικής — εἶνε πολὺ παράξενες γυναίκες, γιατί δέν παντρεύονται παρά μόνον έναν σύζυγο ένῶ αὐτές πρέπει να πάρουν 3 ἡ τέσσερις άνδρες τουλάχιστον! Κι' αὐτὸ συμβαίνει γιατί εκεί λισχύει ἡ πολυγαμία.

ΕΞΗ ΑΝΔΡΕΣ ΜΕ ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΟ

Και ιδού, ἐπὶ τὴ εύκαιρία ένα έπεισόδιο πὸυ συνέβη σέ κάποιον Εὐρωπαίο.

Ἦταν φιλοξενούμενος σέ μιά οἰκογένεια άποτέλουμένη από ἕξι άδελφούς πὸυ ὅλοι μαζί είχαν μιά γυναίκα.

Προσεπάθησε, φυσικά, να τούς άποδείξῃ τὴν ανηθικότητα της συμβιώσεώς των αὐτῶν, αλλά οἱ ιθαγενεῖς άπήντησαν με κάποιαν άπορία στή διδασκαλία του:

— Δέν θάναί πολὺ έγωιστῆς εκείνος ὁ άνδρας πὸυ θέλει μιά γυναίκα μόνο γιά τὸν έαυτό του;»

Κατὰ κανόνα, σέ μίαν οἰκογένεια, ὁ μεγαλύτερος άδελφός παντρεύεται πρῶτος: Δέν εἶνε όμως καθόλου άπίθανον, ὕστερα από δύο ἡ τρεις μήνες, ἡ γυναίκα αὐτὴ να γίνῃ γυναίκα και τῶν άλλων άδελφῶν.

Συμβαίνει όμως και κάτι πολὺ χειρότερο γιά μὰς, αλλά και καλύτερο ίσως γιά τούς Θιβετιανούς. Ἐν ένας χήρος έχῃ γυιὸ παντρεμένο, ἡ γυναίκα τοῦ γιου γίνεται και γυναίκα τοῦ πατέρα. Ἐν επίσης κάποιος παντρευθῇ μιά γυναίκα με ένήλικες κόρες, ὅλες

Ἡ νύφη άφήνει να της περάσουν ένα σκρίνι από τὸ λαϊκὸ της και να τὴν σῶνουν διά της βίας ὡς τὸ σπίτι τοῦ άρραβωνιαστικοῦ της.

αὐτές γίνονται γυναίκες του.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΜΕΣΙΤΩΝ
Ὅπως σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, έτσι και σὸ Θιβέτ γιά τούς έπίσημους άρραβῶνες χρησιμοποιεῖται ένας μεσίτης, πὸυ είναι φίλος τοῦ ὑποψηφίου γαμπροῦ. Αὐτὸς παρουσιάζεται στους γονεῖς της νέας, φέροντας ὡς δῶρον ένα μεταξωτὸ σάλι, πρᾶγμα πὸυ άποτελεῖ τὸ κατὰ παράδοσιν δῶρον πὸυ πρέπει να γίνεται από εκείνον πὸυ πάει γιά πρώτη φορά σ' ένα σπίτι γιά να ζητήσῃ μιά χάρι ἡ και να κάμῃ μίαν άπλη έπίσκεψι.

Ἐν οἱ γονεῖς της νέας δεχθὸν τὴν πρότασι, ὁ μεσίτης φορεῖ σὸ κεφάλι της κόρης μιά γιρλάντα με πολύτιμες πέτρες — δῶρον τοῦ γαμπροῦ — και προσφέρει διάφορα άλλα δῶρα, πακέττα με τσάι, φορέματα, κοσμήματα, βιβλία και πρόβειο κρέας κλπ.

Στὸ Θιβέτ, ὁ γάμος δέν χρειάζεται θρησκευτικὴ τελετή, αλλά οἱ μελλοντοίχοι σύμβουλοί τὸν άστρολόγο γιά να τούς ὀρίσῃ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τους. Κι' αὐτὴ ἡ ἡμέρα θεωρεῖται ε-

φεξης ὡς ἡ πὸυ τυχερὴ γιά τούς δυο συζύγους.

Αφοῦ ὀρίσθῃ λοιπόν ἡ ἡμέρα τῶν γάμων, καλοῦν στην τελετὴ συγγενεῖς και φίλους, στέλνοντας στον καθενα από ένα σάλι. Οἱ προσκεκλημένοι ανταλλάσσουν τὸ δῶρο με φορέματα ἡ με κάποιο άλλο χρήσιμο αντικείμενο.

Ἡ ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ
Τὰ έθιμα τῶν γάμων τοῦ Θιβέτ θυμίζουν τὴν έποχὴ τῶν τραγοδουτῶν σέ μερικές τους λεπτομέρειες, ὅπως π. χ. είναι ἡ άρπαγὴ της κόρης πὸυ διάλεξαν ὡς σύζυγο διά της βίας ἡ με παγίδα από τὸ πατρικό της σπίτι.

Ἡ πρώτη πράξις λοιπόν της γαμηλίου τελετῆς, σὸ Θιβέτ είναι μιά ψευδομάχη, στὰ περίε τοῦ σπιτιοῦ της νύφης μεταξύ τῶν συγγενῶν της και τῶν φίλων τοῦ άρραβωνιαστικοῦ της. Ἐπίσης και ἡ γυναίκα, προσποιεῖται πὸς δέν είναι ευχαριστημένη να πάῃ με τὸν άνδρα της και τότε άφήνει να της περάσουν ένα σκρίνι γύρω από τὸν λαϊκὸ και να τὴν σῶνουν διά της βίας ὡς τὸ σπίτι τοῦ άρρα-

βωνιαστικοῦ της. Οὐρλιάζει ἡ νύφη, οὐρλιάζουν κι' οἱ παγωγεῖς της, οἱ ὁποῖοι άκολουθοῦνται από πολλὰ πρόσωπα τὰ ὁποία, οὐρλιάζοντας, προσποιούνται πὸς τούς άπειλοῦν με ξύλα και με πέτρες.

Ὅση μεγαλύτερη φασαρία γίνεται, τόσο πὸυ ώραία θεωρεῖται ἡ γαμηλίου τελετῇ. Σαν φθάσουν όμως σὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ κι' ἡ γυναίκα, σὺρμένη από τὰ μαλλιά, δρασκέλισῃ τὸ κατῶφλι της πόρτας άφήνοντας τὴν τελευταία κραυγὴ, ἡ... κωμωδία τελειώνει κι' άρχίζει ἡ κυρίως γιορτῇ.

Οἱ μελλοντοίχοι κάθονται ὁ ένας κοντὰ στον άλλον άνάμεσα στους γονεῖς των. Ὅλοι φοροῦν τὰ καλύτερα τους φορέματα και οἱ πὸ πλούσιοι φοροῦν στολές χρυσοκέντητες και μεταξωτές. Ἐπακολουθεῖ τὸ πατροπαράδοτο γεῦμα: κρέας θραστό, πὸυ περιχύνεται με τσάι και βούτυρο, δηλαδή με τὸ κατ' έξοχὴν ποτὸ τῶν Θιβετιανῶν. Ὑστερα ά-

φοῦ τελεσιῶσῃ τὸ γεῦμα, άρχίζει ἡ προσφορά τῶν δῶρων. Ὅρθιοι οἱ νένημοι άναλλάσσουν με τούς προσκεκλημένους χαιρετισμούς με τὸ καπέλλο και με ὑποκλίσεις. Βγάζουν έξω τὴ γλώσσα τους ὡς ὡς μπορούν περισσάφο και σπρώχνουν με τὸ χέρι τους τὰ αὐτιά τους πρὸς τὰ έμπρός, γιατί αὐτὸς είναι ὁ πὸυ άξιόλογος χαιρετισμὸς τοῦ Θιβέτ.

Σιγά-σιγά, μπροστὰ στους νεονύμφους μαζεῦεται μιά ὀλόκληρη στῖβα από σάλια, πὸυ τὰ καλύτερα άπ' αὐτὰ τὰ παίρνουν και τὰ φοροῦν.

ΣΚΟΤΩΝΑΝ ΤΙΣ ΠΕΘΕΡΕΣ
Ἐνα έθιμο βάρβαρο συνάδουε κάποτε τὴ γαμηλία τελετὴ και μάλιστα άποτελοῦσε τὸ κορύφωμά της: τὸν φόνο τῶν πεθερῶν! Πίστευσαν πὸς μ' αὐτὴ τὴ θυσία τὸ νεαρό ζευγάρι θά έξασφάλιζε τὴν ήσυχία του και τὴν εύτυχία του!...

Ἐδὼ και μερικά χρόνια, οἱ δυο πεθερές δέν θανατώνονταν πιά, αλλά άπαγορεύεται αὐστηρότατα σ' αὐτοὺς να λάβουν μέρος στην τελετῇ τοῦ γάμου.

Καθὼς όμως ὁ γάμος δέν άπαιτεῖ πολλές διατυπώσεις έτσι και τὸ διαζῆγιο είναι άκόμη πὸς άπλό σὸς Θιβέτ. Ἀρκεῖ ἡ άμοιβαία συγκατάθεσις και ἡ έπιστροφή τῶν δῶρων.

ΑΛΝΤΟ ΜΠΟΝΟΥΡΑ

Μ. ΝΟΡΑ-ΓΚΕΡΙΓΚ

Ο τραπεζίτης Άδολφος Κίγκ, ξεφυλλίζοντας μίαν εφημερίδα, είδε με μεγάλη του έκπληξη αυτή την εξωφρενική είδηση: «Το άπροσδόκητον τέλος του τραπεζίτου Άδολφου Κίγκ εις την οδόν Μπόστον, Νέα Υόρκη».

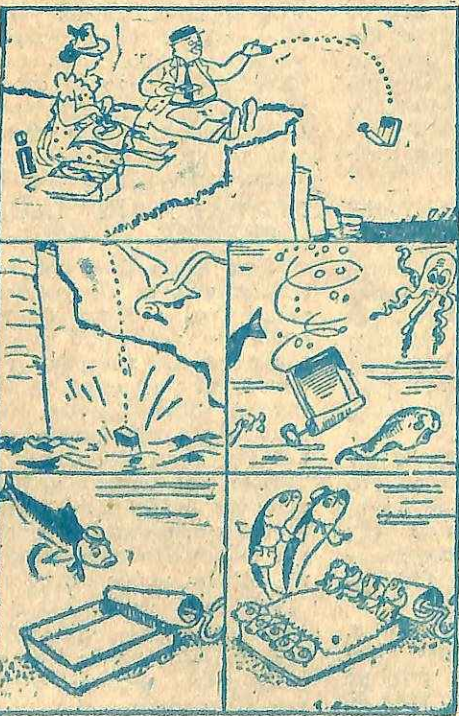
Ο τραπεζίτης Κίγκ άφησε μιά δυνατή κραυγή. Ύστερα σήκωσε το χέρι και έφερε την παλάμη του στο μέτωπό του. «Ήταν ζωντανός!... Άλλά κάτωχος! Έμεινε για λίγες στιγμές σάν απολιθωμένος κι' ύστερα, μηχανικά, το βλέμμα του ξανάπεσε στην είδηση της εφημερίδος. Άρχισε να διαβάξη:

«Ο πρόωρος, ο άπρόοπτος θάνατος του Άδολφου Κίγκ, του οποίου το πτώμα εύρέθη μέσα εις μίαν χαράδραν κατά μήκος της οδού Μπόστον—Νέα Υόρκη, ενέσπειρε τόν πανικόν εις τούς οικονομικούς κύκλους της πόλεώς μας. Ουδείς ύποψιάζετο ότι ο τραπεζίτης εύρίσκετο εις τας παραμονάς του θανάτου του εξ αιτίας μιάς ανεπανορθώτου οικονομικής του καταστροφής».

Ο τραπεζίτης έφερε πιδ κοντά στα μάτια του την εφημερίδα: «Η χρεωκοπία του προήλθεν από την έπιχειρήσιν των πετρελαιοπηγών της Νέας Γεωργίας»—έγραφεν ή «Σφαίρα». «Ο τραπεζίτης Κίγκ διέπραξε κατ' αυτήν ένα τρομερόν λάθος, το όποιον δέν ε-πετρέπεο να κάμη άνθρωπος με το Ι-δικόν του έπιχειρηματικόν πνεύμας».

Ο Άδολφος Κίγκ σήκωσε το βλέμμα από την εφημερίδα με μίαν άψι προσώπου μελλοθανάτου.

—Καταστράφηκα! Ξεφώνισε. Καί κατάντησα να το μάθω από έναν άγνωστό μου συντάκτη της «Σφαίρας»! Άφησε την εφημερίδα εκείνη και πήρε μίαν άλλη, την «Μπόστον Μαϊήλ». «Δυστύχημα, Όχι. Ο Άδολφος Κίγκ, καταστρεφόμενος εξ αιτίας μι-ας Άγνης-Σουζάνας, εύρίσκει τόν θάνατον», έγραφε και ή εφημερίς αυτή. Τρομακτικά άγρόδες, ο Άδολφος Κίγκ δέν μπόρεσε να διαβάση άλλο άμείσως.

Πώς ο Κος Σαρδέλλος και ή Κα Σαρδέλλα απέκτησαν κρεβάτάκι για τα παιδιά τους!

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

—Ώστε ήξεραν και την Έλλην; Ώστε και το μεγαλύτερο μυστικό του το δι-ετυμπάνιζαν μερικοί θάρβαροι ρεπόρ-τερς; Άλλά και πώς τολμούσαν να την άνομάζουν Άγνη Σουζάνα;

Άσθμαίνοντας άρχισε να διαβάξη: «...Η Έλλην Σπρίγκ, την όποιαν το άναγνωστικόν μας κοινόν θά εγνώρι-σεν ως χορεύτρια ενός μπαρ της Βιρ-γινίας, είχε τόσην έπιρροήν επί του ά-τυχούς τραπεζίτου ώστε έθελπε κανείς τόν άνθρωπον αυτόν, πού τόν έτρεμαν οί μεναλύτεροι έπιχειρηματίαι, να τρέ-μη έμπρός εις αυτήν την γυναίκα και να γίνεται γελοίος εξ αιτίας τών ξε-ωφρενικών ελαττωμάτων της. Ο άτυχής Κίγκ θά άπέθνησκεν εκ συμφορήσεως του αίματος άν χθές την έσπέραν με-τέβαινε εις την οικίαν της φίλης του Έλλην, όπως έπήγαν δύο συντάκται διά να πάρουν μίαν συνέντευξιν από αυτήν. Δέν θά την εύρισκε κλαίουσαν, άλλ' επί τών νονάτων του γραμματέως του Τεό Σμίλες, ο όποιος...»

Άποκαμωμένος, πληγωμένος στο πιδ τρυφερό του αίσθημα, ο Κίγκ άναπή-δωσε όρθιος. Σάν τανάλιας τὰ δυό χον-δρά του χέρια τεντώθηκαν να σφίξουν τόν άόρατο λαμόνι της βεβήλου.

—Καταραμένη! φώναξε ζαλισμένος. Κι' εγώ γι' αυτήν...

Τότε μόνον ξανάθεσε στα λογικά του και ξαναθυμήθηκε ό,τι είχε ξεχάσει ως ή στιγμή εκείνη πού άρχισε να δια-βάξη για τόν άναληθή θάνατό του και για την άπιστία της Έλλην. Ξαναθυμή-θηκε την οικογένειά του. Τη γυναίκα του Τζάννεντ.

—Τζάννεντ! μουμούρισε κλαυθμηρί-ζοντας. Μικρή κι' άγαπημένη μου Τζάννεντ!...

Και συγχρόνως ξεφύλλιζε θλλες ε-φημερίδες, σε μίαν από τις όποιες ε-διάβασε:

«Μία συνέντευξις με την κυρίαν Κίγκ. Άμέσως μετά την είδησιν του δυστυχήματος, μετέθεμεν εις την οικί-αν του τραπεζίτου, όπου εύρομεν την κυρίαν Κίγκ άπαρηγόρητον. Προσεπα-θήσαμεν και της εδώσαμεν θάρρος δια να μάς διηγήσεται. Η ήρωική γυναίκα εγνώριζεν από καιροί όχι μόνον τας έρωτικές σχέσεις του συζύγου της, άλλ' και την άναπόφευκτον χρεωκοπίαν του»

Ο Κίγκ άνατρίχιασε.

«Και έν τούτοις σιωπούσε, διότι δέν ήθελε να επιδεινώση την άσθένειαν του Κίγκ από την όποιαν υπέφερε».

Κάτωχος, ραστισμένος ο Κίγκ, ά-νασηκώθηκε από το κάθισμά του και

μ' ένα βλέμμα σάν ύπνωτισμένου έξα-κολούθησε να διαβάξη:

«Περίφροντις διά την ύγειαν του συ-ζύγου της ή κυρία Κίγκ έπανειλημέ-νως είχε κάλεσει τούς καλύτερους έπι-στήμονας της πόλεώς μας, τούς όποι-ους παρουσίαζεν εις τόν σύζυγόν της ως έπισκέπτας και τούς παρεκάλε να διαγνώσουν το νόσημά του και να προσπαθήσουν να το θεραπεύσουν».

Οί Ιατροί της συνέστησαν να τόν προσέχη από την παραμικρή σύγχυσιν, επειδή το νόσημά του ήτο άρκετά σοβαρόν. Έπασχεν από την καρδιάν του και ύπληχε φόβος να πε-θάνη από της μιάς στιγμής εις την άλ-λην...

—Όχι! φώναξε επί τέλους ο Κίγκ. Όχι! Δέ νείν' αλήθεια όλα αυτά. Έ-γώ δέν ύποφέρω από την καρδιά μου. Έγώ... εγώ...

Έφερε τὰ χέρια στο στήθος, άνέ-πνευσε βαθειά και σαριάστηκε στο πά-τωμα. Όλα τελείωσαν. Ήταν αλή-θεια. Ύπέφερε από την καρδιά του και έπαθε συγκοπή της καρδιάς.

Την επομένην, οί εφημερίδες έδημο-οίευσαν αυτή την έπαρηγόνησιν: «Εις την χθεσινήν έκδοσιν μας άνε-γράφαμεν λανθασμένως ότι ο Άδολ-φος Κίγκ εδρε τραγικόν θάνατον εις μίαν χαράδραν κατά μήκος της οδού Μπόστον—Νέα Υόρκη. Έπανορθώ-μεν: Ο Κίγκ άπέθανεν εκ συγκοπής της καρδιάς, άναγινώσκων την είδη-σιν του... φανταστικόν θάνατό του».

ΚΑΣΤΩΡ και ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

Ένας εύσυνειδητος σωφέρ

Στη Νέα Υερσέ της Άμερικής, ή άστρ-νομία λαμβάνει συχνά έπιταγές από κά-ποιον σωφέρ για «υπερβάσι ταχύτητα».

Πολύ περίεργο αυτό, αλλά αληθινό. Ά-κόμη πρό μηνός, μαζί με την τελευταία του έπιταγή, ο άγνωστος σωφέρ έστειλε κι' ένα γράμμα, δίνοντας την κάτωθι εξήγησι:

«Χθές ή νύχτα περί 12ην έπέρασσ-με το αυτοκίνητό μου από τη λεωφόρο 13. Μόλις άργα άντελήθη ότι ο δρόμος είχε κόκκινα άπαγορευτικά φώτα. Έπειδή λοιπόν ή συνειδήσις μου με έτυπτε ότι παρέβην την ή τική διάταξι, σάς άποστέλλω έσωκλεί-σ' τηκ ή διάταξι, σάς άποστέλλω έσωκλεί-σ' τας το πρόστιμό μου. Σημειώτεον ότι χθές εις μάτην έψαξα σ' όλο τόν δρόμο και δέν έβρηκα άστυφύλακα για να καταγγείλω το γεγονός».

Τὰ παράθυρα του σπιτιού ήσαν σκοτεινά και κατάκλειστα. Μόνο από το παράθυρο της βιβλιοθήκης, πού έ-βλεπε στο πίσω μέρος του κήπου, έ-βγαινε ένα ύποκρίτινο φως. Δυό άν-τρες καθισμένοι ο ένας άπέναντι στον άλλον φαίνοντα ακόμα πιδ άχροί με το φως του πορτατίφ του γραφείου πού τούς λούζει. Ο ένας εινε ο Ιδιο-κτητής του σπιτιού Τζώρτζ Κίπλιγκ και ο άλλος ο Μπράουν. Ο δεύτερος πολύ πιδ άχρός άπ' τόν πρώτο, πα-σπάτευε νευρικά τὰ χέρια της πολυ-θρόνας του, ενώ ο Κίπλιγκ, καθισμέ-νος άνετα στο έγγλέζικο φωτέϊγ του γραφείου, κάπνιζε διαρκώς, χωρίς τὰ μάτια του ν' άφίνουν καθόλου το τα-ραγμένο πρόσωπο του συνομιλήτου του.

—Σας δίνω τριακόσιες λίρες, του είπε ξαφνικά, και δυό ήμέρες προθε-σμία, για να έγκαταλείψετε για πάν-τα το έδαφος πού γεννηθήκατε. Ού-τε μιά πέννα παραπάνω, ούτε μισό λεπτό προθεσμία περισσότερο. Την έ-λευθερία και τριακόσιες λίρες, Άλ-λοιώτικα σάς περιμένει ή φυλακή για άρκετά χρόνια, ή άτίμωσις, το σκάν-δαλο. Λοιπόν, τί αποφασίζετε, Μπρά-ουν;

Αυτός έκανε μιά γκριμάτσα πού φανέρωνε την έσωτερική του ταραχή και με κάποια δυνατά πικροά είπαε

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Αύτοτελής άστυνομική νουέλλα της δια-σήμου συγγραφέως ΔΓΚΑΤΑ ΚΡΙΣΤΙ

Το Κόμβ-Ουέστ, τη θραυά εκείνη ήταν σκεπασμένο από πυκνά παραπε-τάσματα όμίχλης. Ο ούρανός ήταν κατάφορτος από βαρεία σύννεφα και τὰ φώτα τών δρόμων μόλις κατάρθω-ναν να ρίξουν τη χλωμή άκτίνα τους ως την σκούρα ασφαλτο της λεωφό-ρου. Ο δυνάτος άέρας πού φυσούσε δλη την ήμέρα είχε κοπάσει. Στο δαι-μονισμένο όμως πέρασμά του είχε γύ-ρει πολλά από τὰ νεοφυτεμένα δεν-τράκια της άλλεας του μεγάρου του Τζώρτζ Κίπλιγκ.

Το μέγαρο ήταν βαρύν κι' έπιβλη-τικό και όπως οί άστραπτές αυλάκω-ναν πού και πού το στερέωμα, έδιναν μιά παράξενη λάμψι στόν γοτθικό ρυ-θμό του, κάνοντάς το να μοιάζει πότε με προϊστορικό μαμμούθ και πότε με έξωφρενικό σχήματος οικοδόμημα, πού μονάχα στα φανταστικά μυθιστο-ρήματα και στα όνειρα συλλαμβάνει ή όργαστική φαντασία μας.

Η βροχή έτοιμαζόταν να πέση ά-ναθάλλοντάς το από στιγμή σε στι-γμή. Το χρώμα του κήπου μύριζε με το άρωμα τών πεθαμένων λουλουδιών του φθινοπώρου.

Τὰ παράθυρα του σπιτιού ήσαν σκοτεινά και κατάκλειστα. Μόνο από το παράθυρο της βιβλιοθήκης, πού έ-βλεπε στο πίσω μέρος του κήπου, έ-βγαινε ένα ύποκρίτινο φως. Δυό άν-τρες καθισμένοι ο ένας άπέναντι στον άλλον φαίνοντα ακόμα πιδ άχροί με το φως του πορτατίφ του γραφείου πού τούς λούζει. Ο ένας εινε ο Ιδιο-κτητής του σπιτιού Τζώρτζ Κίπλιγκ και ο άλλος ο Μπράουν. Ο δεύτερος πολύ πιδ άχρός άπ' τόν πρώτο, πα-σπάτευε νευρικά τὰ χέρια της πολυ-θρόνας του, ενώ ο Κίπλιγκ, καθισμέ-νος άνετα στο έγγλέζικο φωτέϊγ του γραφείου, κάπνιζε διαρκώς, χωρίς τὰ μάτια του ν' άφίνουν καθόλου το τα-ραγμένο πρόσωπο του συνομιλήτου του.

—Σας δίνω τριακόσιες λίρες, του είπε ξαφνικά, και δυό ήμέρες προθε-σμία, για να έγκαταλείψετε για πάν-τα το έδαφος πού γεννηθήκατε. Ού-τε μιά πέννα παραπάνω, ούτε μισό λεπτό προθεσμία περισσότερο. Την έ-λευθερία και τριακόσιες λίρες, Άλ-λοιώτικα σάς περιμένει ή φυλακή για άρκετά χρόνια, ή άτίμωσις, το σκάν-δαλο. Λοιπόν, τί αποφασίζετε, Μπρά-ουν;

Αυτός έκανε μιά γκριμάτσα πού φανέρωνε την έσωτερική του ταραχή και με κάποια δυνατά πικροά είπαε

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Τριακόσιες λίρες μονάχα, εγώ πού κατέθεσα στην έπιχείρησι χιλιά-δες ολόκληρες; Πάρα πολύ δικαίος είστε, μά την αλήθεια, Τζώρτζ Κί-πλιγκ!

—Αυτοί εινε οί όροι μου και να ξε-ρετε πως δέν βρίσκομαι σε όρεξι για περισσότερες, χωρίς νόημα, συζητή-σεις. Όλο αυτό το διάστημα πού μη-κατε μέτοχος στην εταιρεία δέν έκά-νατε τίποτε άλλο από το να έκμεταλ-λεύεσθε την έμπιστοσύνη μου, παράλ-ληλα δέ, για να μην πώ κάτι πού θά άρμόζει καλύτερα στο προκείμενο, έκ-μεταλλευθήκατε σε βαθμό έντελώς έγκληματικό το τίμιο χρήμα τών με-τόχων της εταιρείας.

—Κι' εσείς το ίδιο κάνετε!

—Δέν ύπάρχει καμμία άμφιβολία, άγαπητέ μου Μπράουν, αλλά εγώ εί-χα την πρόνοια να μη δίνω άφορμές, ενώ σείς έκάνατε το αντίθετο. Να ποιά εινε ή μεταξύ μας διαφορά.

Ο Μπράουν άνέννευσε θαθεία κι' ύστερα με παρακλητικό τόνο στη φω-νή πρόσθεσε:

—Μά σας είπα, ότι θά έπιστρέψω το ποσόν πού πήρα, μέχρι τελευταίας δεκάρας.

—Την άπάντησί μου νομίζω πως την έζερετε: άρνουμαι. Σας έχω άπα-γορεύσει κι' άλλη φορά να ξαναπα-τήσετε το πόδι σας στα γραφεία της εταιρείας και να έχετε οποιαδήποτε σχέσηι μ' αυτήν. Και πρέπει ν' άνα-γνωρίσετε πως είμαι σε μεγάλο θα-

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

θμό πονόψυχος, άφού έχω τη βλακεία να σας προσφέρω την εύκαιρία να κάμετε με την ήσυχία σας την άραι-ότερη έκλογή. Σκεφθήτε το καλά, Τριακόσιες λίρες!

Και καθώς σηκώθηκε από την πο-λυθρόνα του πρόσθεσε:

—Πρέπει ν' αποφασίσετε...

—Όπως μιλούσε, βάδιζε προς το με-γάλο παράθυρο πού έβλεπε προς το πίσω μέρος του κήπου και έρριξε τὰ μάτια του έξω. Τὰ δέντρα πρόβαλ-λαν προς τόν γκριζωπόν ούρανό, πού φωτιζόταν άπ' τὰ φώτα της πόλεως.

—Σταμάτησε ή βροχή, είπε, και γυρνώντας το κεφάλι, τόνισε: Έχε-τε πέντε λεπτά μόνο καιρό. Στις 10 άκριβώς, περιμένω κάποιο πρόσωπο

—Χωρίς άμφιβολία, καμμία γυναί-κα, γιατί έτσι μονάχα εξηγείται ή ά-δεια πού δώσατε στο προσωπικό σας. Θά θέλατε να μείνετε έντελώς μόνος μαζί της;

—Ναι, άπάντησε θυμωμένος ο Κί-πλιγκ, άφού το θέλετε. Άλλά θά σας κάνω μιά παράκλησι: να μην άναμι-γνύεσθε στις προσωπικές μου υποθέ-σεις.

—Όστόσο πολύ θά ήθελα να ξέρω τί εινε εκείνο πού θά μπορούσε να ό-δηγήσει εδω τέτοιαν ώρα μιά γυναί-

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

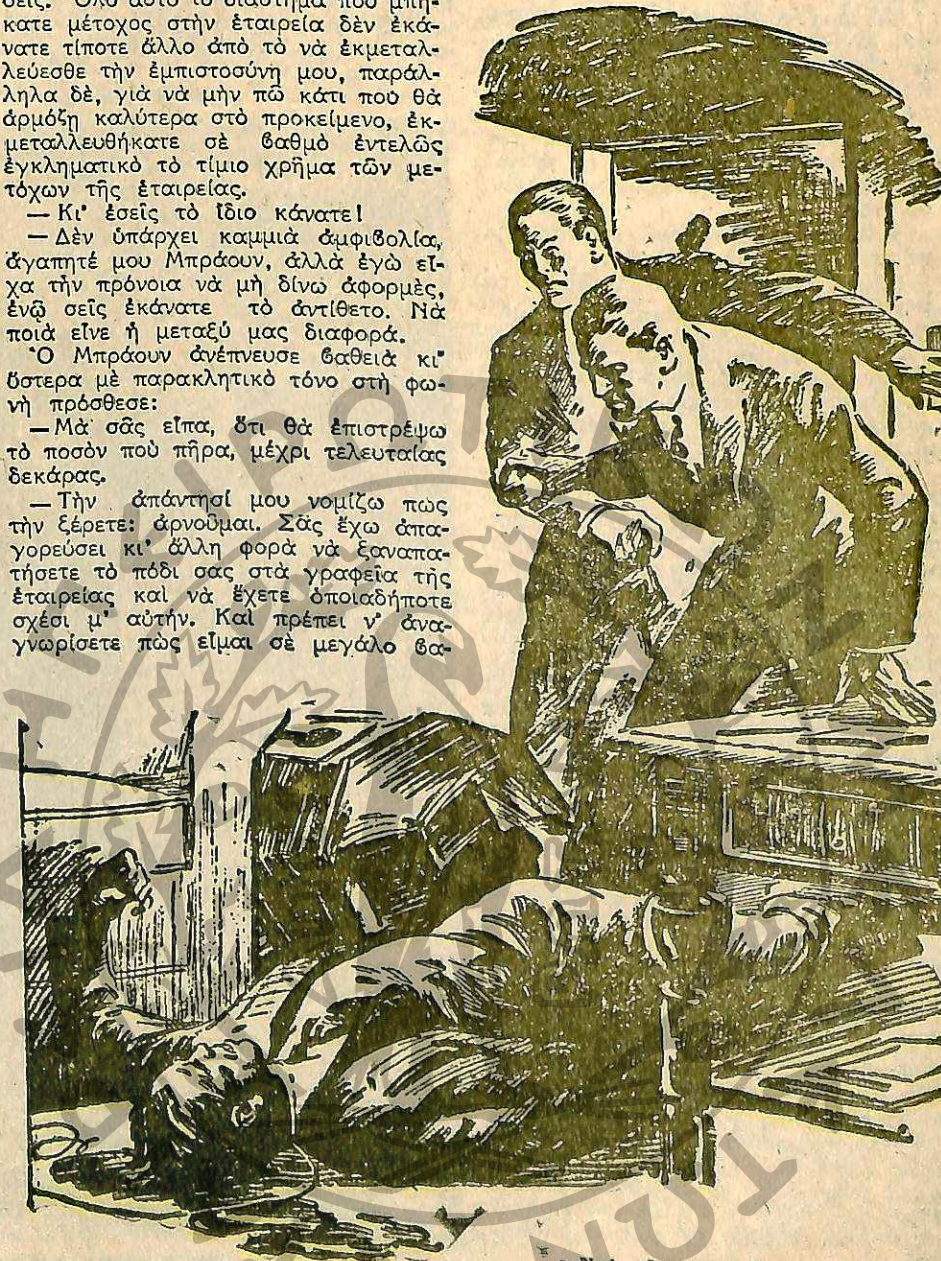
—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

—Ναι, είνε γερός!

κα; ρώτησε με μεγάλη ψυχραιμία ο Μπράουν.

Ο Κίπλιγκ τόν κύτταξε μ' ένα θλέμμα σκληρό κι' απειλητικό: — Δυστυχώς, άφοδ' εινε έτσι, βρίσκομαι στη σκληρή, όμολογουμένως, θέσι να κάνω μίαν άναθεώρησι στις άποφάσεις μου. Δέν διαθέτω πιά για σας παρά τό ποσόν τών διακοσίων λιρών κι' ένα λεπτό προθεσμίας άκόμη για ν' άποφασίσετε. Ένα μονάχα λεπτό...

Τού γύρισε άπότομα τις πλάτες και γέμισε τό ποτηράκι του με ούϊσκυ.

Ο ΜΠΡΑΟΥΝ ΔΕΙΞΕΙ ΑΦΗΝΕΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

Πίσω του τό πρόσωπο του Μπράουν είχε ουσιασθή από ένα άγριο κι' άπερίγραπτο μίσος. Οι γροθίες του σφίχτηκαν με τόση νευρική δύναμη, πού οι φλέβες τους φούσκωσαν και ξεχώρισαν πάνω από τό δέρμα. Πλάι του, σ' ένα τραπέζι, άνάμεσα στ' άλλα πράγματα πού ήταν τοποθετημένα εκεί, άστραποβολούσε ή άτασάλεια λαβή ενός πιστολιού.

Αέσφνα τό χέρι του τεντώθηκε ύποσυνείδητα πρὸς τά εκεί και τά δάκτυλά του έσφιξαν τη λαβή του όπλου.

Όστόσο ό θόρυβος του μετάλλου, πού άκούστηκε πάνω στο ξύλο, έκαμε τόν Τζώρτζ Κίπλιγκ νά ξαφνιαστή. Γύρισε τό κορμί του άπότομα και έίδε τη φριχτή όψη του Μπράουν με τά πεταγμένα έξω από τις κόχες τους μάτια του, πού κρατούσε τό πιστόλι έχοντας γυρίσει την κάννη κατ' έπάνω του.

Τρελλαθήκατε; του φώναξε. Αφήστε κάτω αυτό τό όπλο.

Και ό Κίπλιγκ έκαμε άθελά του μερικά βήματα πίσω. Από ένστικτο τέντωσε τά χέρια του μπροστά του για νά προφυλαχθή από τό χτύπημα. Ήταν όμως πολύ άργά!... Χωρίς νά προφτάση ν' άρθρώση ούτε μιά λέξη, κυλόστηκε, μ' έναν υπόκωφο κρότο, κάτω στο παρκέτο.

Ο Μπράουν για μιά στιγμή στάθηκε άκίνητος. Μέσα στο μυαλό του χορηγήδοσαν διάφορες εικόνες. Έβλεπε τόν πεθαμένο να του γελά σατανικά, ύστερα νά έρχεται μπρός του, νά παίρνει τό κεφάλι του την όψη νεκροκεφαλής και μέσα από τις βαθειές πρύπες τών ματιών της νά βγαίνουν κόκκινα σαν φωτιά κεφαλαία γράμματα... ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ... ΚΑΤΕΡΓΑ! ΖΩΗ ΧΑΜΕΝΗ!... Έκλεισε τά μάτια του, δέν κατάρθωσε όμως νά κλείση και στη φαντασία του τό δρόμο πού είχε πάρει καθάλλα στο φόθο του.

Κι' έτσι έθλεπε πάλι τά σιδεροφραγμένα παράθυρα της φυλακής, τό φύλακα με την άγρια μορφή πού του κουβαλούσε τό φαί του, τό δικαστήριο, τόν εισαγγελέα, πού φώναζε για την ένοχή του. Και μέσα στ' αυτιά του άντήχησε ή άπόφασις του προέδρου.

Μιά ζάλη άναστάτωσε την Ισορροπία του. Κρατήθηκε από τη γωνιά του τραπεζιού για νά μη σωριαστή στο πάτωμα. Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα ξαναβρήκε την ψυχραιμία του και προσπάθησε νά ξεφαντίση κάθε ίχνος πού είχε αφήσει. Ήξερε καλά πώς στα περισσότερα εγκλήματά, ως και σ' αυτά τά επιστημονικά άκόμη, πέφτει τό φῶς της αλή-

θειας από ένα μικρό και επιπόλαιο πειστήριο. Γι' αυτό κι' ό Μπράουν ήθελε νά εινε βέβαιος πώς δέν θα την πάθαινε. Έβγαλε από την τσέπη του τό μαντήλι του και άρχισε νά σκουπίζει με δύναμη κάθε μέρος πού είχε άγγίξει με τά δαχτυλά του. Ακόμη πιδ προσεκτικά σκούπισε τό πιστόλι.

Ύστερα με μεγάλη προφύλαξη, χωρίς ν' άνάψη καθόλου τό φῶς του μεγάλου χώλλ, κατέθηκε από τις σκάλες στον κήπο χωρίς ν' άγγίξη πουθενά και προχώρησε πρὸς τό αυτοκίνητό του πού ήταν σταματημένο και περιμενε άπ' έξω.

Γιά μιά στιγμή στη νοτισμένη άμμο της άλλεας άκούστηκαν πατημασιές. Ο Μπράουν κρύφτηκε πίσω από ένα χαμηλό δεντράκι και κύτταξε προσεκτικά. Στο θαμπόφωτο πού πέφτει τη νύχτα όταν ό ουρανός εινε συννεφιασμένος, μπόρεσε νά δη μιά ψηλή γυναικεία σιλουέττα πού πλησίαζε. Όταν έφτασε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του Κίπλιγκ, στάθηκε. Ο δισταγμός της όμως φαίνεται ότι δέν κράτησε πολύ, γιατί προχώρησε άποφασιστικά και στάθηκε μέσα στα δέντρα. Ο Μπράουν έννοιωσε νά τόν κυριεύη ό φόθος του τόσο πολύ πού κάθε δέντρο νόμιζε πώς ήταν κι' από μιά ανθρώπινη σκιά πού με άνοιχτά τά μπράτσα έργόταν κατ' έπάνω του. Προσπάθησε όμως νά καταπνίξη τό συναίσθημά του αυτό, κι' άφοδ' άφησε νά περάσουν μερικά δευ-

τερόλεπτα, θγήκε με μεγάλη προφύλαξη πίσω άπ' την κρυψώνα του και με γρήγορα θήματα διευθύνθηκε πρὸς τό πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα. ΕΝΑΣ... ΑΓΑΘΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΣ...

Η άσφαλτος γλιστρούσε κάτω από τά πόδια του. Για πρώτη φορά στη ζωή του καταλάβαινε τά πόδια του νά διανύουν τόσο γρήγορα μίαν άπόσταση, χωρίς νά τού προξενούν τήν παραμικρότερο κόπο.

Ο σκοπός της γωνιάς τόν κύτταξε κι' άφοδ' τόν άνεγνώρισε τόν καλησπέρισε. Ο Μπράουν στη σαστιμάρα του έκανε μιά κίνησι με τό χέρι και στο μυαλό του γεννήθηκε ή σκέψι: «Πόσο ψυχολόγοι, τέλος πάντων, εινε αυτοί οι άστυνομικοί!» Σε λίγο έφτασε έξω από τό τμήμα. Έρριξε μιά ματιά και μπήκε μέσα. Ο Ινσπέκτορ Λούις καθόταν μπροστά στο γραφείο του και μασσοδσε με την μεγαλύτερη άπόλαυσι μερικά σάντουιτς πού είχε δεξιά του.

Τι σῶς συμβαίνει, κύριε; τόν ρώτησε ό Ινσπέκτορ με τό ευγενικώτερο ύφος του κόσμου, καρφώνοντας τά μάτια του πάνω στον έπισκέπτη. Σε τί μπορώ νά σῶς φανώ χρήσιμος;

Κύριε έπιθεωρητά, άπάντησε ό Μπράουν με ύφος πού φανέρωνε άγώνια, πιστεύω ότι στο μέγαρο του κυρίου Κίπλιγκ έγινε κάποιο δυστύχημα. Αλλοιώς δέν έξηγείται τό πράγμα. Αποψε στις δέκα είχα μιά συνέντευξι μαζί του και παρ' όλο πού

χτύπησα πολλές φορές, κανείς δέν παρουσιάσθηκε για νά μου άνοιξη. Έπίσης κανένα παράθυρο δέν εινε φωτισμένο κι' όλο τό σπίτι εινε θουτηγμένο στο σκοτάδι και στην άπόλυτη σιωπή.

Σταμάτησε για λίγες στιγμές κι' ύστερα συνέχισε:

Τόνομά μου εινε Ρίτσαρ Μπράουν και είμαι συνεταιρός του κ. Τζώρτζ Κίπλιγκ. Θα ήταν πάρα πολύ περιεργό νά είχε ξεχάσει ό κ. Κίπλιγκ τό ραντεβού μας, έπειδή σκοπός του ήταν νά συζητήσω με σπουδαία ζητήματα της έταιρείας άπόψε θράδου. Έξ άλλου ό,τι δήποτε άν ύποθεθι πώς του είχε συμβη, θα έπρεπε τό προσωπικό του μεγάρου νά δώση μιά κάποια άπάντησι. Δέν παίρνετε τόν κόπο, κύριε έπιθεωρητά, νά μου δώσετε κάποιον άνθραπό σας νά δοθμε τί συμβαίνει;

Ο Ινσπέκτορ κάρφωσε τά μάτια του σ' ένα σημείο της όροφης, σαν κάτι νά πέρασε μέσα από τη σκέψι του και τό άπασχόλησε για λιγάκι τό μυαλό, έρριξε μιά ματιά, σαν μικρό παιδιό σε λιχουδιές, στα σάντουιτς πού δέν είχε προφτάσει νά φάη, σηκώθηκε, πήρε τό καπέλλο του και έλεπε:

Έρχομαι ό ίδιος, κύριε. Γνωρίζω άρκετά καλά τόν κ. Κίπλιγκ.

ΕΝΑΣ ΤΥΧΑΙΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Βγήκαν βιαστικοί στο δρόμο. Δέν είχαν όμως προφτάσει νά περάσουν τη γωνιά του τετραγώνου και κάποιος τούς σταμάτησε.

Καλησπέρα, Λούις, έλεπε. Κάτι φουριόζος άπόψε. Καμμιά δουλίτσα, έ; Τι νά γίνει...

Ο έπιθεωρητής σταμάτησε. Στη φωνή του άγνώστου, πού τόν σκέπαζε τό σκοτάδι, γνώρισε τη φωνή του ιδιωτικού ντέτεκτιβ Χέρμαν, του άνθρώπου με τη διαβολική έξυπνάδα, πού τόν είχε βοηθήσει σε τόσες δύσκολες στιγμές.

Πάλι μπροστά μου; Έλεπε μέσα στα σαγόνια του.

Κι' ύστερα πιδ δυνατά, πρόσθεσε: —Τι γυρεύετε από τούτα έδω τά μέρη, Χέρμαν;

Ο άλλος άπάντησε με κάποια προσποιητή άδιαφορία:

—Τίποτα. Μπρί! Απολύτως τίποτα. Περνοδσα έντελώς τυχαία. Καληνύχτα!

Ο Λούις και ό Μπράουν συνέχισαν τό δρόμο τους. Σε λίγο προχώρησαν και μπήκαν στον κήπο του Κίπλιγκ.

Ο Ισπέκτορ χτύπησε τό κουδούνι. Ύστερα χτύπησε με δύναμη την πόρτα. Καμμιά άπάντησις.

Αυτή ή σιωπή δέν μ' άρέσει καθόλου, μουμούρισε, μασσουλώντας ένα μισοσβυσμένο ποδύρο.

Ο άστυνομικός ξαναχτύπησε.

Αρά γε τί μπορεί νά συμβαίνει με τό ύπηρετικό προσωπικό; μουμούρισε ό Μπράουν. Πάντοτε μένουν στο σπίτι τουλάχιστον τρεις.

Θά κάνουμε τόν γύρο του μεγάρου, έλεπε άποφασιστικά ό Λούις. Όλα αυτά μου φαίνονται άρκετά περίεργά.

Προχώρησαν κι' οι δυο μαζί. Ξαφνικά ό Μπράουν, γυρίζοντας τό κεφάλι έλεπε ζωηρά:

—Υπάρχει ένα φῶς στη βιβλιοθήκη και τό παράθυρο εινε άνοιχτό.

Ο έπιθεωρητής του έκαμε νόημα νά σωπάρη και πατώντας στα δαχτυλά τών ποδιών τους, πλησίασαν στο παράθυρο και παρετήρησαν όσο μπορού-

σαν καλύτερα.

Τό πτώμα του Κίπλιγκ ήταν κρυμμένο πίσω από ένα ντιβάνι κι' ένα φωτέιγ και δέν φαινόταν. Μπορούσαν όμως νά δούν καθαρά μιά ψηλή νέα γυναίκα πού, όρθια μπροστά στο γραφείο, έρευνούσε με μιά πυρετώδη κίνησι τά συρτάρια. Φαινόταν όμως καθαρά από τό πρόσωπό της, πώς δέν εύρισκε εκείνο πού ζητούσε.

Ο Λούις πήδησε σαν άστραπή μέσα στο δωμάτιο.

Η γυναίκα έβγαλε μιά δυνατή κραυγή κι' όπισθοχωρώντας έλεπε με άγανά:

—Τι θέλετε;

Πριν όμως προφτάση νά της άπαντήσει ό Λούις, ό Μπράουν φώναξε:

—Κυτάξτε! Κυτάξτε εκεί, Ινσπέκτορ! Ο Κίπλιγκ, ό συνεταιρός μου, δολοφονήμένος!

Ο Λούις πλησίασε. Παρετήρησε τόν νεκρό κι' ύστερα τό ταραγμένο και γλυκό πρόσωπο της γυναίκας.

—Ξέρω τί πρέπει νά κάνω, έλεπε ψυχρά.

Και γυρνώντας πήγε κι' έκλεισε τό παράθυρο.

Πολύ θα σῶς παρακαλέσω νά μην κινηθήτε, κυρία, έπρόσθεσε.

Ο Μπράουν έσκυψε.

Εινε νεκρός, έλεπε με θραχνη φωνή, σαν κάποιος νά τόν έπιανε από τό λαιμό. Κακόμοιρο παιδί!... Εινε τρομερό!...

Και προχωρώντας πρὸς τη γυναίκα.

—Πῶς μπορέσατε νά διαπράξετε μιά τέτοια άγριότητα; της έλεπε κυτάζοντας την με περιφρόνησι.

Δέν τόν σκότωσα εγώ! φώναξε έκείνη σαν τρελλή, ένῶ τά μεγάλα μάτια της πετούσαν λάμψεις άπελπισίας κι' όργης. Δέν είμαι εγώ ό δολοφόνος.

Ο Μπράουν άνασήκωσε τούς ώμους.

—Πρέπει νά ξέρετε, όμως, πώς όλα δείχνουν, ότι σεις...

Ο έπιθεωρητής Λούις, πού στο διάστημα αυτό έξήταζε τό πτώμα, πλησίασε κι' έβγαλε τό σημειωματάριό του.

—Έχω νά σῶς κάνω μιά σύστασι, κυρία. Νά πητε την αλήθεια, γιατί έψάγνατε στα συρτάρια του γραφείου; Εκείνη έπεσε θαρεια σέ μιά πολυθρόνα.

Ζητούσα... ζητούσα... ζητούσα ένα γράμμα, έλεπε τέλος.

Γραμμένο από σῶς στον Κίπλιγκ; εξακολούθησε νά ρωτά άμείλικτος ό άστυνομικός.

Μάλιστα, άπάντησε ή γυναίκα και δείχνοντας τό ξαναμμένο της πρόσωπο πού ως τότε τό κρατούσε σφιχτά μέσα στα χέρια της, φώναξε με μιά άγρια φωνή:

Με είχε έκβιάσει νά έρθω έδω άπόψε για νά τό πάρω. Με είχε άπειλήσει πώς άν δέν έρχόμουν, θα τό έστελε σε κάποιον άλλον.

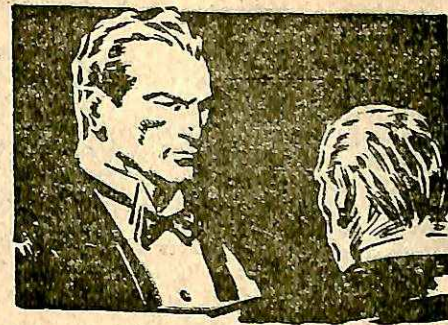
Η φωνή της πνίγηκε μέσα στον κάτασπρο λαιμό της. Όστόσο συνέχισε:

Δέν λυπόταν καθόλου... Καθόλου... Τό κακό πού μπορούσε νά μου κάνει μού ήταν άδιάφορο. Ήταν ένα κήνος και τίποτα περισσότερο. Δέν τόν σκότωσα εγώ... Είμαι όμως εύτυχισμένη πού έπαψε νά βρίσκεται στη ζωή... Εύτυχισμένη... Εύτυχισμένη!

Και βάζοντας πάλι τό άραιο πρόσωπό της άνάμεσα στα χέρια της έέσπασε σε λυγμούς.

«ΑΛΛΟΣ ΕΚΟΤΩΣΕ ΛΟΥΙΣ!...»

Ο Ινσπέκτορ Λούις ήταν από τούς

άνθρώπους εκείνους πού τό έπάγγελμά τους τούς έχει προικίσει με μιά άφάνταστη ψυχολογική Ικανότητα. Λίγες φορές στη ζωή του είχε πέσει έξω, για κάτι στο όποιο είχε δώσει έναν χαρακτηρισμό.

—Ήσυχάστε, κυρία, έλεπε τότε στη νέα γυναίκα με κάποια γλυκύτητα.

Και, γυρνώντας πρὸς τό μέρος του Μπράουν, πρόσθεσε:

—Εσείς, σαν συνεταιρός του Κίπλιγκ, τί ιδέα έχετε για όλα αυτά τα γεγονότα;

Δέν μπορώ νά καταλάβω τίποτα, άπάντησε άργά-άργά ό Μπράουν. Την ιδιωτική ζωή του Κίπλιγκ δέν την έγνωρίζα καθόλου. Πάντως έκπληρσομαι με ό,τι καταθέτει ή γυναίκα αυτή.

—Κάμετε την ύπόθεσι, πώς ή κυρία λέγει την αλήθεια και ότι όταν έκείνη μπήκε στη βιβλιοθήκη ό Κίπλιγκ ήταν νεκρός.

Η νέα γυναίκα σήκωσε τό ξανθό της κεφάλι και φώναξε με πειστικότητα:

—Ήταν νεκρός! Σῶς τό όρκίζομαι πώς ήταν νεκρός...

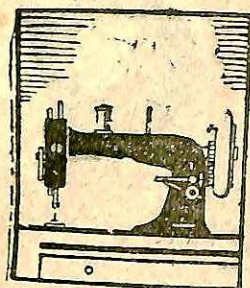
Πράγματι, ή γυναίκα έκείνη, σκεπτόταν ό άστυνομικός, δέν έλεγε ψέματα. Τό θλέμμα της, ή στάσις της, ό τρόπος με τόν όποιο μιλούσε, οι κινήσεις της έδειχναν καθαρά πώς δέν ήταν μεπρεδμένη στο φόνο του Τζώρτζ Κίπλιγκ. Έλα όμως πού όλα τά στοιχεία του δράματος την έβάρυναν! Ο Λούις όστόσο δέν μπορούσε νά δώση κανένα άκριβή όρισμό στο πράγμα, άν και ή είκοσάχρονη πείρα του έπαγγέλματός του τού είχε έκλεπτύνει όρισμένες έγκεφαλικές του έπικυμάνσεις, ώστε νά μην περιπλέκεται σε άτέλειωτες συλλογές και σκέψεις, παρά νά βρίσκει άμέσως τόν όρθό δρόμο για τη λύσι προβλημάτων σαν κι' αυτά πού παρουσιάζονται καθημερινώς στην άστυνομική καριέρα.

Αρχισε λοιπόν νά περιεργάζεται τά διάφορα έπιπλά του δωματίου. Έν πρώτοις κύτταξε για παράθυρα. Δέν υπήρχαν περισσότερα από ένα. Όσο για τις πόρτες, ή μία συγκοινωνούσε με τόν διάδρομο πού ώδηγούσε στο χώλλ και στην άλλη, πού ήταν άνοιγε, θα μπορούσε κανείς νά βρεθι στην τραπεζαρία, ήταν τοποθετημένη ή μεγάλη βιβλιοθήκη του Κίπλιγκ, έμποδίζοντας μ' αυτό τόν τρόπο τη λειτουργία της. Ο Κίπλιγκ ήταν γνωστό πώς κλεινόταν όρες δολόκληρες στο γραφείο της βιβλιοθήκης του και μελετούσε, γι' αυτό και είχε άπομονώσει μ' αυτό τόν τρόπο τό δωμάτιο στο όποιο την έστéγαζε. Η γυναίκα του και τό παιδί του δέν είχαν γυρίσει άκόμα από την έξοχή, όπου είχε μιά θουμισία βίλλα ή πεθερά του, άκριβώς έπειδή είχε άρρωστήσει από μιά

Όταν ή γυναίκα άνοιξε τό δωμάτιο του Κίπλιγκ...

Η ραπτομηχανή

Εννέα ιδέα να κατασκευάσει την πρώτη ραπτομηχανή.

Αυτός ο άγνωστος εφευρέτης όνομαζετο Κάρολ Βάιςενταλ και προσπάθησε να μιμηθεί στη μηχανή του τις κινήσεις του χεριού της ράφτρας. Η μηχανή του Κάρολ Βάιςενταλ απέτελετο από έναν σιδερένιο μοχλό που σπινιζόταν σε ξύλινο υποστήριγμα και στη μιά άκρη έφερε τη νυβέλλα, που την έγυριζε με το χέρι και στην άλλη άκρη έναν φιλό σωλήνα, που στο κάτω μέρος του εφαρμόζονταν η βελόνα.

Η ραπτομηχανή αυτή γρήγορα εγκατελείφθη, γιατί έφωτορεθή άλλη το 1790 από τον Άγγλο Τομμάσο Σάιτ, που ήταν πολύ τελειότερη και λειτουργούσε γρηγορώτερα. Αυτός μάλιστα ο Άγγλος είναι και ο πρώτος που πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για τη ραπτομηχανή.

Επάνω στα μοντέλλα αυτών των δύο ραπτομηχανών κατασκεύασε ο Γάλλος Βαρθολομαίος Τιμονιέρ την δική του που την λανσάρισε το 1830. Στα 1834 παρουσιάζεται ο Αμερικανός Ουάλτερ Γιούνιτ με την τελειοποιημένη ραπτομηχανή του.

Στο 1864 νέο μοντέλλο ραπτομηχανής του Αμερικανού Ήλια Χόβ καταργεί όλα τα άλλα.

Η ραπτομηχανή του Χόβ, που ήταν η πιο τελειοποιημένη άπ' όλες τις άλλες, χρησιμοποιεσε ως βάσις στις γνώστες και σήμερα σ' όλο τον κόσμο ραπτομηχανές του Σίγγερ.

Μεταξύ της πρώτης ύποτυπώδους ραπτομηχανής του Γερμανού Βάιςενταλ και της σημερινής τελειοποιημένης του Αμερικανού Σίγγερ κατά διαφόρους καρούς και στη διάφορα Κράτη εφευρέθηκαν πολλοί τύποι ραπτομηχανών που για λίγον καιρό προσέφεραν τις υπηρεσίες τους στον γυναικόκοσμο και στους ράπτες.

Σήμερα υπάρχουν διάφοροι τύποι ραπτομηχανών Σίγγερ χειροκίνητες, ποδοκίνητες, ηλεκτροκίνητες. Μηχανές για εσωρροχαι, για ενδύματα, για υποδήματα, για τσάντες, για εργόχειρα, για δαντέλλες κ.τ.λ.

Σήμερα η ραπτομηχανή είναι διαδεδομένη όχι μόνον στον πολιτισμένο κόσμο μα και σε πολλούς ήμισπολίτιστους λαούς των εξωτικών νησιών του Ινδικού και του Ειρηνικού Ωκεανού.

Στην Χαβάι, π. χ., η πολυτιμότερη προίκα για ένα κορίτσι είναι μια ραπτομηχανή. Αναλόγως της πολυτελείας της ραπτομηχανής η μέλλουσα νύμφη παίρνει τον καλύτερο άνδρα. Έννοείται ότι τη ραπτομηχανή δεν την μεταχειρίζεται ποτέ για το σκοπό της, αλλά μάλλον ως έπιπλο.

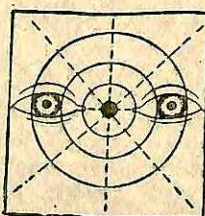
...Υπνωτίζετε

Οί τσιγγάνοι

Μή νομίζετε ότι μ' αυτό τον τίτλο μου θέλω να σας διδάξω τον ύπνωτισμό. Απλώς θα σας δώσω μερικές συμβουλές για το πώς θα πετύχετε στη ζωή.

Οι άνθρωποι που συνθηθίζουν να μην κοιτάνε κατάματα τον συζητητή τους δεν θα πη πώς είναι άμαθεις και ύποκριται, αλλά απλώς δειλοί. Αυτού του είδους οι άνθρωποι ποτέ δεν θα μπορέσουν να επιτύχουν στη ζωή τους γιατί δεν έχουν την τόλμη να νικήσουν αυτή τη φυσική τους δειλία στον συζητητή τους.

Για να νικήσουν αυτή τη φυσική τους δειλία και να μπορούν να κοιτάνε κατάματα τον απέναντί τους δεν χρειάζεται μόνο τόλμη μα και κάποια τέχνη μυστική που μάς την αποκαλύπτει ο δόκιμος Κόνραντ του Ψυχολογικού Ινστιτούτου του Βερολίνου. «Όταν περπατάς μόνος σου στο δρόμο, κράτα ψηλά το κεφάλι σου και κύττα όσο μπορείς μακριότερα». Έτσι θα συνθηθίσεις να κοιτάς πάντα τα απέναντί σου πράγματα και πρόσωπα χωρίς να τα ράβεις στη θέα τους. «Αμα συνθηθίσεις, τότε και την ώρα που θα θρεθής ξαφνικά απέναντί στον αόιστο συζητητή σου, δεν θα σκύψης το κεφάλι σου και δεν θα γυρίσης άλλοι τα μάτια σου γιατί ούτε καν θα λαμβάνης πιά ύπ' όψει τον απέναντί σου». Πρώτα απ όλα οι δάσκαλοι πρέπει να διδάσκουν τους μαθητάς τους να μη σκύβουν τα μάτια ενώπιόν τους κι' ό-ταν ακόμη δεν ξέρουν το μάθημά τους και να τους συνθηθίζουν να λένε χωρίς ντροπή και φόβο «δεν το ξέρω».

Οι Αμερικανοί ψυχολόγοι για να προσελκύσουν την προσοχή των αδυνάτων χαρακτήρος ανθρώπων ζωγραφίζουν σ' ένα μεγάλο άσπρο χαρτί που το τοποθετούν μακριά, μια μαύρη δούλα κι' αναγκάζουν τον πειραματιζόμενο να στρέψη όλη του την προσοχή σ' εκείνο το μαύρο σημείο. Έτσι συνθηθίζει να κοιτάς προσεκτικά και παρατεταμένα ένα όρισμένο αντικείμενο.

Κατά την γνώμη όμως των περισσοτέρων Ευρωπαίων ψυχολόγων, το βλέμμα που προσελκύεται σ' ένα αντικείμενο αντίκειμενο δεν κάνει καμιά εντύπωση και δεν φέρει κανένα αποτέλεσμα γιατί άμα θρεθί απέναντί σ' ένα πρόσωπο, θα διαστάση να το κοιτάξη όπως θα έκανε για το άηχο κι' άκίνητο αντικείμενο. Γι' αυτό άκριβώς καθώς αναφέρομε και παραπάνω πρέπει από μικρά παιδιά να συνθηθίζουμε να κοιτάμε με θάρρος τον απέναντί μας, έτσι κι' αν αυτό είναι ανώτερος μας. Μόνον έτσι συνθηθίζει το μάτι, ξεθαρρεύει ή σκέψις, ενεργεί ο εγκέφαλος και στην ώριμή περιπέτωση αντί να κατεβάσουμε τα μάτια μας και σάν ύπνωτισμένοι να σκύψουμε το κεφάλι και να παραδεχθούμε τη γνώμη του απέναντί μας εν γνώσει μας πως είναι εσφαλμένη. Θα προσπαθήσουμε με την παρατεταμένη ματιά που θα του ερίξουμε, να χαμηλώσει αυτός τα μάτια του, κι' αν δεν κατορθώσουμε να του επιβάλουμε τη γνώμη μας το λιγίστον δεν θα δευθούμε τη δική του. Κι' αυτό είναι ένα βήμα προς την επιτυχία.

Κάποιος μεγάλος ψυχολόγος έλεγε: «Δοκιμάστε να ανυποβλήθητε μισοστό τον καθρέφτη σηματοθεύοντας το σημείο που συναντά το ένα μάτι το άλλο...» Δοκιμάστε. Η δοκιμή δεν καστίζει τίποτε και θα δήτε...

Από που κατάγονται οι τσιγγάνοι; Από ποτέ περιπλανώνται; Ποι πηγαίνουν;...

Από τα 1100, λίγο πριν απ' την πρώτη σταυροφορία έκαμαν την εμφάνισή τους για πρώτη φορά στην Ευρώπη μερικοί νομάδες προερχόμενοι από την Ανατολή. Περιπλανήθηκαν έπι τριακόσια χρόνια σ' όλα τα μέρη της Ευρώπης, μέχρις ότου, κατά τα 1420, ένα μεγάλο πλήθος απ' αυτούς εγκατεστάθησαν στην Μπολώνια και είχαν ως αρχηγό κάποιον ονόματι Μιχαήλ, που τον φώναζαν δούκα.

Καθώς αναφέρουν τα χρονικά της εποχής εκείνης, «αυτό το περίεργο άνθρωπομάζωμα εγκατεστάθη στην Μπολώνια στις 18 Ιουλίου του 1420 κι' έφυγε στις 13 Ιουλίου του ίδιου έτους. Οι γυναίκες έλεγαν την τύχη και φρόντιζαν να ξεμυαλίσουν καμιά κοπέλλα της πόλεως για να την παντρέψουν με τον αρχηγό τους, κι' οι άνδρες έμεναν στά πρόχειρα τσαντήρια τους και μαγειρεύαν ή φύλαγαν τα παιδιά. Έξαναγκάστηκαν όμως από το δούκα να φύγουν γρήγορα απ' εκεί, γιατί άρχισαν να κάνουν και διάφορες κλοπές και μικροσυμπλοκές...».

Εν τω μεταξύ κι' άλλα μπουλούκια τσιγγάνων εγκατεστάθησαν για λίγο ή πολύ σε διάφορες Ευρωπαϊκές πόλεις.

Πιθανότερα έκδοχή είναι ότι οι τσιγγάνοι κατάγονται απ' τη Μικρά Ασία την εποχή όπου έκαλείτο αυτή υπό των Σουλτάνων «Μικρά Αίγυπτος».

Οι διάφοροι φιλόλογοι και εθνολόγοι διατείνονται ότι στους τσιγγάνους θρήκαν όλους τους χαρακτηρισμούς που ανταποκρίνονται στους αρχαίους Ινδούς και στη γλώσσα τους ασκρική προέλευση. Άφ' ετέρου ασκρικοί οι ίδιοι λένε ότι είναι απόγονοι των Φαραώ.

Σήμερα βρίσκονται χιλιάδες τσιγγάνων σ' όλη την Ευρώπη και έχουν μεγάλη ειδικότητα... να κλέβουν τα αλογα.

Οι περισσότερες τσιγγάνες είνε ώρες, αγαπάνε πολύ τα παιδιά τους και είνε πιστές σύζυγοι.

Γενικώς οι τσιγγάνοι φοβούνται το νερό, σπανίως πλένονται και γι' αυτόν άκριβώς τον λόγο είνε γεμάτοι παράσιτα και άρρώστειες.

Δεν μεταχειρίζονται σαπούνι, γιατί, καθώς λένε, τους καταστρέφει το δέρμα. Τον αρχηγό τους τον φωνάζουν βασιλιά και για να γίνει κανείς βασιλιάς πρέπει να έχη φάει αλογίσιο ή σκυλίσιο κρέας και νάχη κοιμηθί με Ευρωπαϊά γυναίκα.

Όταν περάνν ο αρχηγός τους, τον θάβουν με μεγάλες τιμές και απ' την έρα που θα πεθάνη ως την ώρα που θα κηευθί κανείς τους δεν μιλάει, παρά συνεννοούνται με νοήματα.

Σήμερα υπολογίζεται πως σ' όλη την Ευρώπη ζουν 4-5 εκατομμύρια τσιγγάνων, εκ των οποίων ένα μισο μισο περίπου εκατομμύριο είνε έγκατοστημένοι στην Ρουμανία.

Είδε ευτυχείς;

Πρό τινος, όρισμένες έφημερίδες εξωτερικού άπηθύθουναν το έξης έρωτημα, στους άναγνώστας των:

«Είδε ευτυχείς; Άν ναι, γιατί;» Από τους άναγνώστας μιάς έφημερίδος της Νέας Υόρκης άπήντησαν άρκετοί. Παραθέτομε μόνο μερικά δείγματα — τι περιεργότερα:

1. «Είμαι ευτυχής, γιατί είμαι φτωχός κι' έτσι δεν φοβάμαι να με δολοφονήσουν για να μου πάρουν την περιουσία μου...». 2. «Είμαι ευτυχισμένη, γιατί δεν έχω παιδιά για να μου κλέψουν οι γκαγκστερς...». 3. «Είμαι ευτυχής, γιατί κέρδισα κάποιο λαχείο, και σεν το μυστήρικαν άκδη οι δανειστές μου για να τους έξοφλήσω τα χρέη μου...».

Από τους άναγνώστας μιάς έφημερίδος του Μπουένος - Άϊρες άπήντησαν πεντακόσιες γυναίκες και 70 άνδρες. 1. «Είμαι ευτυχισμένη, γιατί ο άντρας μου είναι περιδεύων αντίπρόσωπος κι' έτσι μου δίνεται ή εύκαιρία να φλερτάρω έλεύθερα...». 2. «Είμαι πολύ ευτυχισμένη, γιατί από μηνός είμαι χήρα κι' έτσι θα μπορέσω με τα χρήματα που μου άφησε ο μακαρίτης να πεντρευθώ αυτόν που άγαπώ...». 3. «Είμαι ευτυχής, γιατί δεν με άπατά ή γυναίκα μου...». 4. «Είμαι ευτυχής, γιατί ξέρω πως τα παιδιά μου είνε δικά μου και όχι του κομπάρσου μου...». 5. «Έχω ένα μικρό σπιτάκι στην έξοχή, μιά ώραία γυναίκα, τρία χαριτωμένα κοριτσάκια, μιά άγελάδα που μου δίνει 7 όκάδες γάλα την ήμερα, ένα παπαγάλο που μου λέει «καλημέρα, άφέντη» άμα έφυγνώ, ένα ώραίο λυκόσκυλο που γαλίζει τους κλεφτές κι' ένα εισόδημα από εκατό δολάρια το μήνα. Πέστε μου άν είμαι δυστυχής...». 6. «Είμαι φτωχός, μόλις κερδίζω το ψωμί μου, μα είμαι ευτυχής, γιατί βλέπω άλλους που πι όυν...».

Από τους τέσσερις χιλιάδες άναγνώστες που άπήντησαν στην έφημερίδα του Ροζάριο, οι τέσσερις χιλιάδες ήταν γυναίκες, απ' τις οποίες οι περισσότερες υπηρέτριες, μοδιστρούλες, δακτυλογράφοι και πωλήτριες σε διάφορα καταστήματα. Μιά υπηρέτρια έγραψε: «Πώς μπορώ να μην είμαι ευτυχισμένη αφού ο κύριός μου μοιράζει τα χάρδια του μεταξύ της κυρίας μου κι' εμένα;...». Μιά δακτυλογράφος άπήντησε: «Είμαι μεγαλύτερη ευτυχία, όταν την ώρα που κάνεις ένα λάθος αντί να σε μαλώσει ο προϊστάμενός σου σκάει δυο φιλά;...». Και μιά πωλήτρια: «Δέν είμαι καθόλου δυστυχής αφού με τους μεζέδες που προσφέρω στους πελάτες μου γεμίζω άνέξοδα το στομάχι μου!...».

Στην έρώτησι της έφημερίδος του Τόκιο άπήντησε μόνο μιά γυναίκα ή Υ. Κού-Σιν: «Είμαι πολύ ευτυχισμένη, αλλά το γιατί δεν το ξέρω...». Άπ' την άλλη μέρα κιόλας που δημοσιεύθηκε ή άπάντησις της σε διάστημα μιάς έβδομάδος ή Υ-Κού-Σιν έλαβε έξη χιλιάδες γράμματα με προτάσεις γάμου...».

Η μούμια

«...Χούς ήν και εις χούν άπελεύση». Έξ αυτού του χωρίου της Ήρας Γραφής πιστεύεται ότι ή μουμιοποίησης είνε άμαρτημα και έργον παρά φύσιν. Και πράγματι, οι μούμιες, όχι μόνον οι παλάρχαιες Αίγυπτιακές, μα και οι σημερινές ακόμα, σκορπίζουν τη δυστυχία και την καταστροφή.

Έτσι ή μούμια του δολοφόνου του Λίνκολν, του Προέδρου των Ήνωμένων Πολιτειών της Αμερικής Τζών Μπούθ έφερε τις μεγαλύτερες δυστυχίες στους κατόχους της.

Σύμφωνα με μιά διάδοσι ο Τζών Μπούθ άνεκαλύφθη δώδεκα μέρες μετά το έγκλημά του, νεότερα εν τούτοις ντοκουμένα αναφέρουν πως ο Τζών έζησε έλεύθερος πολλόν καιρό έπειτα από το έγκλημά του και με διάφορα όνόματα γύρισε διάφορα μέρη της Αμερικής. Στις αρχές όνομαζετο Νέβ κι' έλεγε πως ήταν κατ' εθείαν άπόνερος του περιφήμου αρχιστρατήγου του Ναπολέοντος Ισχυρίζομενος ότι ο Νέβ δέν έντεφικίσθη αλλά κατέφυγε στην Αμερική.

Ο Τζών Μπούθ πέθανε στα 1903, στην Μέμφις και άκριβώς στο σπίτι του φίλου του δικηγόρου Λ. Μπέιτς, που καθώς λέγεται, τον άπέκρυπτε έπ' άρκετά χρόνια. Ο δικηγόρος αυτός σκέαθη να ήμεταλλευθί μετά θάνατον το πτώμα του Τζών Μπούθ και γι' αυτό απέταθη στην φίλο του γιατρό Ένιντ να τον μουμιοποιήση. Έπειτα ο καλός δικηγόρος άρχισε να περιέρχεται τις διάφορες πολιτείες της Αμερικής επιδεικνύων την μούμια του φονέως του Λίνκολν και συνάων χόηματα.

Μα ή μούμια του κακούργου είχε επάνω της, όπως κι' όλες οι άλλες μούμιες, μιά κατάρα και κατέστρεψε τους κατόχους της. Έτσι σιγά-σιγά ο δικηγόρος άρχισε να καταστρέφεται οικονομικώς και το 1920 πέθανε από άσπεία.

Από τότε ή μούμια περιήλθε στον πλουσιώτατο έπιχειρηματία Μπίλ Έβανς, που ήταν γνωστός με τον τίτλο «βασιλεύς του Ιπποδρομίου». Ο Έβανς που ήταν ιδιοκτήτης των μεγαλύτερων Ιπποδρομιών της Αμερικής, άρχισε την περιδεία του με την μούμια, την οποία έπεδεικνυε κατά τις παραστάσεις ως άξιοπεριεργον θέαμα. Σιγά-σιγά όμως άρχισε να χάνη την μεγάλη του περιουσία, ως ότου τω 1933 σκοτώθηκε σε μιά συμπλοκή γκάγκστερς με την άστυνομία στο Σικάγο.

Μετά από τον «βασιλέα του Ιπποδρομίου» ή μούμια περιήλθε στην κατοχή του πλουσιωτάτου Τζών Χάρκιν από την Ίνδιαν, που έδημιούργησε σ' όλες τις έφημερίδες της Αμερικής όλοσέλιδες άγγελίες ότι θα έδινε 100.000 δολάρια σ' εκείνον που θα απέδεικνε ότι ή μούμια του δέν ήταν ο άνθρωπος που σκότωσε τον Λίνκολν. Κάποιος παρουσίασε τότε διάφορα ντοκουμένα που πιστοποιούσαν ότως πως αυτή ή μούμια δέν άνήκε στον σονά του Προέδρου των Ήνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και γατόπιν άπομάσεως του δικαστηρίου ο Τζών Χάρκιν άναγκάσθη να πώση τα 100.000 δολάρια! Έκτοτε άρχισε να χάνη την περιουσία του και μιά μέρα θόηαν το πτώμα του έσπινόμενο επάνω στη μούμια...

Ο καπνός

Η στατιστική του καπνού είνε μιά απ' τις πιο ενδιαφέρουσες, άφ' ενός γιατί ο καπνός είνε από τα πιο διαδεδομένα προϊόντα και άφ' ετέρου για τις διάφορες συζητήσεις που γίνονται διαρκώς ύπέρ και κατά του καπνού. Οι προγενέστεροί μας, γενικώς, απέδιδαν στον καπνό διάφορες άρρώστειες του οργανισμού, απ' τις οποίες και έπήρχετο τάχα ο θάνατος. Η γνώμη όμως αυτή των παποδών μας σήμερα φαίνεται εσφαλμένη κι' αυτό δφείλεται στις στατιστικές έκελης της εποχής που ήταν έλαττωματικές και που δέν μπορούσαν να ήταν αλ- λωίως, γιατί έλειπε ή σημερινή έπισημονική όργάνωσις των στατιστικών υπηρεσιών ενός Κράτους.

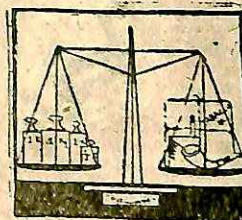
Ρίχνοντας μιά ματιά στις καπνικές στατιστικές των διάφορων Ευρωπαϊκών Κρατών, μαθαίνουμε, ότι στην Ολλανδία άναλογούν σε κάθε κάτοικο, κατά μέσον όρον, 3 1/2 χιλιόγραμμα καπνού το χρόνο (και ξέρετε πολύ καλά πόσο ο καπνός είνε έλαφρός). Αμέσως μετά την Ολλανδία, που έχει τα πρώτα στην κατατάξιν αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου, έρχεται το Βέλγιο, όπου κάθε κάτοικος καπνολόκει 3 χιλιόγραμμα καπνού το χρόνο, έπειτα ή Δανία με 2 χιλιόγραμμα, μετά ή Γερμανία με 1 χιλιόγραμμα και 700 γραμμάρια μετά ή Αγγλία με 1 1/2 χιλιόγραμμα, μετά ή Σουηδία και ή Γαλλία με 1 χιλιόγραμμα και 300 γραμμάρια έκαστη, μετά ή Ιταλία με 1 χιλιόγραμμα και τελευταία ή Πορτογαλία όπου άναλογούν σε κάθε κάτοικο 500 γραμμάρια καπνού το χρόνο.

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των παποδών μας και των πατέρων μας έπρεπε στην Ολλανδία όπου εοδεόετα κι' ο περισσότερος καπνός ή θνησιμότης να είναι μεγαλύτερη, ενώ στην Πορτογαλία όπου εοδεόετα ο λιγώτερος να είναι μικρότερα από άλλου. Έί λοιπόν, οι στατιστικές λένε τελείως το αντίθετο. Μεγαλύτερα θνησιμότης παρατηρείται στην Πορτογαλία όπου σημειούνται 17 θάνατοι το χρόνο σε κάθε χιλιάδα κατοίκων και μικρότερα θνησιμότης παρατηρείται απ' όλα τα Ευρωπαϊκά Κράτη στην Ολλανδία, όπου όλος ο κόσμος καπνίζει σάν άράπη, με 9 θανάτους το χρόνο σε κάθε χιλιάδα κατοίκων.

Από αυτά που αναφέραμε πάρα πάνω θα μπορούσε να βγί το άξιομα:

«Κοιτίζετε λοιπόν όσο μπορείτε περισσότερο για να ζήσετε περισσότερα χρόνια!»

Αυτό όμως ούτε μπορούμε να το πνομε κι' ούτε και να το συμβουλεύουμε. Απλώς έδώ παραθέτομε μιά στατιστική για ν' άποδείξωμε ότι όπως για τον καπνό, έτσι και για πολλά άλλα πράγματα οι στατιστικές των προγόνων μας ήταν εσφαλμένες, καθώς δέν αποκλείεται να είνε κι' οι σημερινές δικές μας ύστερα από λίγα χρόνια...

Ότι εννοιαφέρει τη

γυναίκα

Κουβεντούλες

Ένα από τα τελευταία γράμματα που έλαβα από μιά γυναίκα, γνωστή μου με άγνοια, να σάς μιλήσω για κάποιο ζήτημα που αφορά θα ενδιαφέρει και πολλούς άλλους.

Η φίλη άναγνωστρία μου μιλάει σχεδόν με απόγνωση για την πλῆρη που αισθάνεται στη ζωή και δεν μπορεί με τίποτε να την διασκεδάσει.

Την πλῆρη αυτή την αισθάνομαι και όλοι ζουν χωρίς κανένα προορισμό, χωρίς μιά άσπρη, χωρίς κάτι που να τους ενδιαφέρει και να τους απασχολεί.

Τό ότι δεν έρχονται όλα όπως τα θέλουμε στη ζωή, είναι μιά παλιά ιστορία, τόσο παλιά, που δεν αξίζει ούτε καν να την συζητήσω. Τι κερδίζουμε όμως αν καθώμαστε να κλαίμε και να περιπλύνουμε χωρίς να προσπαθούμε να αντιδράσουμε;

Η άγνωστή μου φίλη αισθάνεται πλῆρη, θρίσκει τη ζωή, θαρρεί, μονότονη. "Αλλά την έρωτά: Ποσοπάθησε η άσπρη με κάτι, έδοκίμασε να καταγίνει σε κάτι, που να την κάνει να ξεχνάει και που πάντως να της δώσει την αίσθηση πως έχει κάποιον προορισμό ή ζωή της; "Ας τό δοκιμάσει, άς δεισθή τον έαυτό της, γιατί εθέσσει δεν θά τό επιτύχει εύκολα και σε δυο-τρεις μήνες η πλῆρη της θά έχη εξασφαλισθή και θά κυτάξει με καινούργιο ενδιαφέρον τη ζωή. "Υστερα θά έλθουν και τα άλλα στην άρχή όμως θά γοερίσει μεγάλη δύναμη για να επιβληθή στον έαυτό της και δεν πρέπει ν' άπογορευθεί αν χρειασθῇ καιρός για να τό επιτύχῃ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Εκείνο που κυριαρχεί εφέτος ένε έλες οι άποχρώσεις τού παστέλ, αλλά κοντά σ' αυτές, τού ροζ-όρντινέ, τού ροζ του μαρμαριού, τού τριανταφύλλου και τού βερυ, κοί, καθώς επίσης τού κίτρινου που έχουν τα κλωσάσπουλα, τού κίτρινου της ψάσας και τού κίτρινου τού λεμονιού.

Αυτά όλα τα χρώματα προΰπον θέτουν ανάμειξη με μαύρο.

Εξ άλλου συνήθίζεται πολύ μιά ζώνη κόκκινη επάνω σε λευκό φόντο ή μιά ζώνη μπλε παστέλ.

Τό κόκκινο της φωτιάς είν' ένα χρώμα που συνήθίζεται πολύ για γαρνιρίσμα. Χρησιμοποιείται για φυτλάκια, τσέπες, ρεβέρ, γραβάτες.

ΣΥΝΟΛΑ

Στα σύνολα θέλουμε πολλούς συνδυασμούς μαύρου και πρασίνου χτυπητού, ή αλγθεα όμως είνε ότι επί του προκειμένου παρατηρούμε μεγάλες πρωτοτυπίες.

Α. Χ., σύνολα από ύφασμα με θούλες, γαρνιρίονται με ύφασμα που έχει μικρότερες θούλες τού ίδιου, φυσικά, χρωματισμού.

Ο αυτός συνδυασμός παρατηρείται και στα ριγωτά ύφασματα, δηλαδή αναμειγνύονται ύφασματα

με ρίγες αντίθετων διαστάσεων, κάποτε δε και χρωματισμών.

Ο συνδυασμός τού άσπρου με τού μαύρου επικρατεί πρό πάντων για τουαλεττίτσες κάπως άμυγλιές.

Με μιά μαύρη φούστα ή με ένα δολκόληρο μαύρο φορεματάκι, θλέπουμε να φοριέται ή λευκή πικεδέ-νια ζακεττούλα και να συμπληρώνεται τού σύνολο με ένα πανα-μά γαρνιρισμένο με μαύρη κορδέλλα.

ΚΑΠΕΛΑ—ΒΕΛΛΑ — ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ

Μ' όλη τη ζέση που επικρατεί, ή μόδα έπιμένει στα καπέλλα που έχουν μύρο σηκωμένο. Δεν ήταν δυνατόν όμως παρά ή μόδα αυτή να φέρη στην ήμερησία διάταξη τις όμπρέλλες και τα έλλα προς προστασίαν τού προσώπου.

Με τα σηκωτά, λοιπόν, καπέλλα, θέλουμε πολλά έλλα διαφόρων ειδών και σχημάτων: ριχτά, τούλινα, δαντελλένια, άνοιχτόχρωμα; μαύρα κλπ. Ο τρόπος δε της τοποθέτησής ποικίλλει και αυτός αναλόγως τού καπέλου και της ώρας.

Πολλές φορές τού έλλο δεν εκτελεί κανένα προορισμό και γαρ νίρει άπλώς τού καπέλλο, αλλά υπάρχουν και έλλα που εκτελούν τόν παλιό τους προορισμό, δηλαδή προστατεύουν από τις καυστικές ακτίνες τού ήλιου.

Η επέκτασις τού έλλου φθάνει και μέχρι τού σημείου ν' άντικαθιστά έντελως τού καπέλλο και να στολίζει ώραιότατα τα μαλλιά για θραδυνές έμφανίσεις. Στην περίπτωση αυτήν χρησιμοποιείται πολύ και ή περίφημη Ισπανική μαντήλα, που έγκατέλειψε, θά έλεγε κανείς, την αίσιατοθαμήνη πατρίδα της για να κυριαρχήσῃ

έν ειρήνη στα όπόλοιπα εωρωπαϊκά κράτη.

Η ΔΑΝΤΕΛΛΑ

Η δαντέλλα όμως δεν άρκείται σ' αυτό να πλαισιώνη μόνον τή μορφή κεφαλάκια. Η δόξα της αυτή θά ήταν θέσθια μεγάλη, αλλά κάπως μονομερής, γι' αυτό έπεκτείνει τα θέληγτρά της και σ' ό επίλοιπο γυναικείο σώμα και ντύει με μιά κομψότητα ξεχωριστή την κάθε γυναίκα που επιθυμεί να έμφανισθῇ άψογη σε καλαισθησία.

Φυσικά μιλούμε για θραδυνές τουαλέτες και στην περίπτωση αυτή τα χρώματα της δαντέλλας είναι μαύρο, μαίς, λευκό.

Καλλωπισμός-υγεία

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Δεν είνε μόνον τα θαλάσσια μπάνια που ώφελούν, αλλά ό άέρας της θάλασσας και τα παιχνίδια που μπορούμε να κάμουμε κοντά στη θάλασσα και ώφελούν στην υγεία και στην κομψότητά μας. Θά μου πητε : «Είνε άνάγκη τα παιχνίδια να γίνουν κοντά στη θάλασσα; δεν τα κάνουμε σ' ότο περιβάλλον μας;» Σ' άς άπαν, τούμε ότι αν μωρήτε να πάτε σε παραθαλάσσιο μέρος μὴν τού παραινέμε, διότι ό άέρας της θάλασσας ζωογονεί. Και αν άκόμη για τόν ένα ή τόν άλλον λόγον δεν θέλετε να κάμετε μπάνια, φέρετε ένα μάλλινο μαγιώ και

καθήστε στην άμμουδιά σ' όμο ρεϊτε περισσότερο. Κάμετε έκει την γυμναστική σας, παίξτε, κάμετε άεροθεραπεία και ήλιοθεραπεία και θά έβητε πόσο καλά θά αισθανήτε τόν έαυτό σας.

Ένα ώραιό γύμνασμα είνε τού έξης: Νά πάρτε μιά μπάλλα τού βόλεϊ μπάλ και να μώθετε να την πετάτε παίρνοντας διάφορες στάσεις. Καθιστή με τα πόδια άνοιχτά, καθιστή με τα πόδια κλειστά, γονατιστή, καθιστή σ' ά γόνατα, όρθια με τα πόδια άνοιχτά κλπ. Αύτες όλες άι άσκήσεις είνε περιφήμες για την διατήρησι της σιλουέτας.

ΥΠΑΙΘΡΟΝ ΚΑΙ ΚΛΕΙΣΤΟ ΣΧΩΡΟΣ

Θά έχετε θέσθια προσέξει, ά γοητήτες μου φίλες, πόσον έπηρεάζει μερικές φορές ή όμορφιά σας από ώρισμένες συνθήκες ή περιστάσεις.

Θά παρατηρήσατε άσφαλώς πως μέσα σε κλειστό χώρο ή έπιδερμής σας φαίνεται πιο ώραια, τα μάτια σας πλέον έκφραστικά, τού χρώμα σας πιο ζωντανό ένώ σ' όπαιθρο όλα φαίνονται... όπως άκριβός είνε και διόλου έξιδαν. Κουμάντα. Για τόν λόγον αυτόν προσέχετε ιδιαίτέρως τού μακιγιαρισμά σας και έχετε όπ' όψιν ότι πρέπει να είνε έντελώς διαφορετικό για όπαιθρον από ό,τι θά είνε για κλειστόν χώρο. Η πραγματική κοκέττα δεν μακιγιαρείται τού ίδιο για τού άπογνους και τού ίδιου για τού θράδου προσπαθεί δε να καταλάβη μόνη της τί την κολλακεύει και τί την άδικεί.

Περιστό να πούμε ότι δεν γεννάται παρόμοιο ζήτημα για τις πολύ νέες, διότι τα νεύατα δεν φοβούνται ούτε τού ύπαιθρου ούτε τόν πλέον σκληρό φωτισμό.

Τό σπίτι

ΤΙΣ ΖΕΣΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Μερικά σπίτια είνε άφόρητα άπο ζέση τού καλοκαίρι. Συμφωνούμε, αλλά πόσους δεν γνωρίζουμε που μπορούσαν να υποφέρουν κάπως λιγώτερο τού καλοκαίρι και δεν τού άπολαμβάνουν, για να μη χαλάσουν λίγο τού πρόγραμμά τους; Έτσι γίνονται δούλοι σ' ότ τού προγράμματος και υποφέρουν χωρίς λόγο.

Κάθε σπίτι θά έχη μιάν αούλη, ένα υπαλκόνι, ένα κηπαράκι, μιά παράτα. Όσο φτωχικό και αν είνε, είνε άδύνατον να μὴν έχη κάτι άπ' όλα αυτά. Τό κάτι λοιπόν αυτό, σ' ό χέρι μας είνε τού διορθώσουμε καταλλήλως και να τού χρησιμοποιούμε τού καλοκαίρι.

Μιά τέντα, ένα-δυό πολυθρόνες, ένα σιδερένιο τραπέζάκι θά συντελέσουν σ' ό να κάμουμε μιά γωνίτσα συμπαθητική και δροσερή, που θά μάς εξυπηρετή σ' τις μεγάλες ζέστες.

Μερικοί έχουν ταράτσες ή περιβόλια που μπορούσαν ν' άποτελουν άσιν, παράδεισον και δεν τα χρησιμοποιούν —γιατί νομίζετε; Για να μὴν υποδελθούσιν σ' όν κόπο να μεταφέρουν μερικά πράγματα. Είνε έλάττωμα που τού έχουμε σ' τη ράτσα μας ένώ εξ άντιθέτου είμαστε άνθρωποι που άγα-

πούμε την άνάπαυσιν. Την άγαπούμε και δεν κάνουμε τίποτε για να την άπολαύσουμε.

ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ ΜΕ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ο ώραιότερος στολισμός είνε τού σπιτιού είνε τα λουλούδια. Κάνουν μεγάλη έντύπωσιν σ' όν έπισκέπτη και τόν διαθέτουν καλά από την πρώτη στιγμή. Δεν άρκεί όμως να έχωμε λουλούδια πρέπει και να ξέρουμε να τα τοποθετήσουμε μέσα σ' τα κατάλληλα έαζα. Νά μὴν τα σταμπάωμε όπως κάνουν μερικοί και παρανοιάζουν τού άκαλίσθητου θέσθια τών λουλουδιών που πνίγονται μέσα σ' τα έαζα, αλλά να τα τοποθετούμε κατά τρόπον που να παίρνουν άέρα και να εξέχουν άρκετά από τού χείλος τού έαζου.

Ένα όμορφο έαζάκι τοποθετημένο σε μιά γωνιά με δυό-τρια τριαντάφυλλα, μιά γλάστρα, λίγη πρασινάδα και τού περιβάλλον ενός δωματίου παίρνει άμέσως συμπαθητική όψη και διαθέτει καλά τόν εισερχόμενον. Αν θέλετε να έχετε σπίτι εύχάριστο, μὴ παραλείπετε ποτέ να έχετε πολλά λουλούδια και να τα έχετε θαμμένα με καλαισθησία.

Η καλή συμπεριφορά

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Υπάρχει πρωτόκολλο και για τού αυτοκίνητο. Πώς θά καθήσῃ δηλαδή κανείς μέσα σ' αυτό όταν θά έχη καλεσμένους.

Έν πρώτους πρέπει να ξετάσσουμε την ήλικία τών καλεσμένων και να έχωμε όπ' όψιν ότι ή κυρία που καλεί μιάν άλλη κυρία, θά την τοποθετήσῃ σ' τα δεξιά της, διότι αυτή θεωρείται τιμητική θέσι. Έάν οι προσκαλούντες είνε άνδρόγυνο, ό σύζυγος θά έγκαταλείψῃ την θέσι του και θά καθήσῃ σ' ένα άκροπαρτέν. Αυτό δεν γίνεται, μόνο αν ό σύζυγος έχη εξέχουσα κοινωνική θέσι. Τότε κρατεί τη θέσι του κοντά στην γυναίκα του ή ή γυναίκα του παραχωρεί την θέσι της στην καλεσμένη κυρία αν είνε μεγαλύτερα της.

Ο κύριος που έέρει να φέρεται δεν κινείται ποτέ μέσα σ' ότ αυτοκίνητο, κατά περισσότερον δε λόγον μιά κυρία, αλλά ποιός τά λαμβάνει όπ' όψιν τόν επί τών ήμερών μας αυτό, όταν άκούμε κυρίες να λενε : «Σωφάερη τη φωτιά σου!»

Ο κύριος κατεβαίνει πάντοτε πρώτος από τού αυτοκίνητο για να βοηθήσῃ τις κυρίες να κατεβούν, προσφέροντας τού χέρι του.

Όταν βρίσκονται μέσα σ' ένα αυτοκίνητο ένας κύριος και μιά κυρία, πάντα ό κύριος δίνει κάθε απαιτούμενη οδηγία σ' όν σωφάερ και ποτέ ή κυρία άπ' ευθέως.

Είνε λεπτομέρειες αυτές, αλλά πολύ χαρακτηριστικές και πρέπει να τις προσέχωμε.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΩΜΕ

Όταν θρισκόμεθα με άλλους ανθρώπους πρέπει να προσέχωμε πολύ την κάθε μας κίνησι, ώστε να μὴν ένοχλώμε κανένα. Υπάρχουν τιποτένια πράγματα που αν δεν τά προσέχωμε μπορούμε

να δαδούμε την εντύπωσιν ότι δεν ξέρουμε να φερθούμε, ένώ τουναντίον αν προσέχωμε θά κάμουμε τούς άλλους να πουν «τί ώραία που φέρεται! Πόσον είνε ευγενικός!» Μεταξύ τών μικρολεπτομερειών που πρέπει να προσέχωμε είνε και τού ζήτημα τού σκουπίσματος της μύτης μας. Αυτό κατ' άρχην δεν πρέπει να γίνεται μπροστά σε άλλους, αλλά όταν είνε άνάγκη δεν μπορούμε να τού άποφύγωμε και τότε άς προσέχωμε να μη κάμουμε θόρυβο και να μη διπλώνουμε ούτε να κυττάζωμε τού μαντήλι μας μετά τού σκούπισμα.

Η χειρνομία αυτή θά γίνεται όσο τού δυνατόν διακριτικά, έχη όμως και γυρίζοντας τού κεφάλι όπως κάμουν μερικοί, διότι αυτή ή κίνησις είνε έντελως γελοία και δείχνει άνθρωπον που δεν ξέρει να φέρεται.

Τό μαντήλι θά είνε άμειπτο, αλλά δεν θά τοποθετείται στην τάσθια ή στην τσέπη διπλωμένο ούτε θά διπλώνεται μετά την χρησιμοποίησι.

Ο ΒΗΧΑΣ ΤΟ ΠΥΣΙΜΟ ΤΟ ΠΤΑΡΝΙΣΜΑ

Κι' αυτά πρέπει να τού άποφεύγωμε όταν θρισκόμεθα με άλλους ανθρώπους, αλλά δεν είνε πάντοτε εύκολο. Αν λοιπόν άναγκασθούμε να διξώμε άς βάλλωμε μπροστά σ' ό στόμα μας τού μαντήλι μας ή αν δεν προφθάσωμε, τού χέρι μας, διότι δεν πρέπει να πετάξωμε σταγονίδια σ' όν άπνεαν τί μας. Τό ίδιο θά κάμωμε και με τού πτάρνισμα. Τό πτύσισμα είνε ένα πόσθημα πολύ δύσκολο, διότι έχωμε τού μαντήλι μας ή τού χέρι μας να πτύσῃ θεία να πτύσῃν και τού κάμουν με την μεγάλητερη άναίδεια κατά νης, άλλοι δε ξεδιπλώνουν τού μαντήλι τους και πτύσῃν εκεί με θορυβώδεστοο τρόπο. Και τού ένα και τού άλλο δέ ανήχουν κακή τσούφη και άποστος δεν είνε άσώματος δεν ποτέ ν' άποκτήσῃ την έλκενική συνήθεια που είνε άπρεπὴ και άσυγχώρητη.

ΤΟ ΣΥΣΙΜΟ ΤΟ ΚΤΕΝΙΣΜΑ Κ. Τ. Α.

Μόνον τα ζώα εύνονται, διότι όποτίθεται ότι ό άνθρωπος είνε άλογος και δεν κυθερνάται από τας αισθήσεις τού. Ξέρει να επιδίδεται σ' όν έαυτόν του και να άποφύγῃ κάθε χειρνομία που είνε άπρεπὴ.

Τό κτενίσμα επίσης μπροστά σε άλλους ανθρώπους είνε άπρεπὴς τόσο για μιά γυναίκα όσο και για έναν άνδρα και δυστυχώς, τα τελευταία χρόνια με την κακώς έννοουμένη άφέλειαν που επικρατεί τού θέλουμε να γίνεσαι συχνά. Δεν έπεται όμως γι' αυτό πως ό καθός πρέπει άνθρωπος πρέπει να παρασύρεται από ατύχους που δεν έέρουν να φέρωνται και να κάμῃ και ατύχους τού ίδιου.

Τό ίδιο θά πούμε και για τού μακιγιαρίσματος της γυναίκας : Πρέπει ν' άποφύγῃ να τού κάμῃ δημοσία όπως πρέπει ν' άποφύγῃ να καθαρίζῃ τού νύχια. Αυτό πρέπει να γίνεται μέσα σ' ό μπάνιο της ή μέσα στην κρεβάτοκάμαρά της.

Η άλληλογραφία μου

Α λ κ ι μ ο ν. Θεσσαλονίκην. Η πάθησις μας δεν είνε σπουδαία, αλλά θά περάσῃ άρκετός καιρός για ν' άπαλλαγῇ και θά χρειασθῇ μεγάλη ύπομονη. Έν πρώτους, θά σταματήσετε δ' τα φάρμακα, θά λουσθήτε και θά χρησιμοποιήσετε πετρέλαιο καθαρό, τρίβοντας με αυτό τις ρίγες κάθε δεύτερη θραδύ. Τυλίγτε τού κεφάλι σας για να μη

αερδώνετῃ τὰ μαξιλάρια και κατ' έξοχόν έσται. Τα πρωϊνά, λούζεσθε με σαπούνι Μασσαλίας. Ύστερα από ένα μὴνα σταματάτε τού πετρελαίου και αρχίζετε τού τριβῆς μ' αυτό τού μήνα: Άμ, μανίσις 1 γρ., ύδροχλωρικής κλινίσις 1 γρ., βάμμα ρομαρέν 35 γρ., ρομύ 65 γρ., οινόπνευμα 60 : 65 γραμμάρια.

Δ ο σ τ ο υ χ ή Ν ε α ν. Καβάλλον. Έν πρώτους πρέπει να τονώσετε τὰ νεύρα σας, διότι έξ αίτίας της άτονίας αυτής τών νεύρων σας τὰ θέλετε όλα τόσο μαύρα. Πέστε σ' όν γιατρό σας να σας κάμῃ μερικές άντινευρικές ένεσεις Fraisse. Όσον άφορῇ την άδυναμίαν τού στήθους σας, κάμετε λίγη γυμναστική, λίγες άναπνευστικές άκήσεις και θάξετε κρού άπιθέματα, για να διορθώσετε την χαλαρότητα του. Έπιμένω όμως στην τόνωσι τών νεύρων σας.

Α π η λ π ι σ μ ε ν η ν. Ν. Φάληρον. Από όσα μου γράφετε, δεν ύποπτεύομαι τί τού κακόν. Πάντως όμως, δεν πρέπει να άναβάλετε την Ιατρικήν έξετασιν. Στην Πολυκλινική Αθηνών και τόν Εύαγγελισμόν θά μωρόσετε να έξετασθήτε δωρεάν. Μή φοβήσθε να τού κάμετε. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τα πρώτα φθινοπωρινά μοντέλλα άρχισαν να κάνουν και δημοσία την εμφάνισιν τους σ' όν διεθνές εύλασθικόν κύκλον. Άνωτέρω κατά σειράν (εξ άριστερών προς τα έξω): 1ον) Ένα κομψό ταγέρ από ριγωτό μάλλινο ύφανση, πολύ άπλό, αλλά και χρησιμώτατο. Τό κορμάκι άνείχτῃ μπροστά ός τη μέση, μπορεί να συνοδεύεται είτε από ένα έσωτερικό πλαστρον με πίκες, είτε άπλώς από μιάν έσάρπα (Μέτρα: 2,30 Χ 1,40 πλάτος). 2ον) Αυτό τού θουμιάσιου φουτυλιγμένου στο λαμό (Μέτρα: 2,30 Χ 1,40 πλάτος). 3ον) Ένα πολύ άπλό και πρακτικό φορεματάκι για την πόλι. Τά έμπρός τού κορμάκι είνε μονοκόμματο με τού μισό τών μανικιών (μιά ραφή σ' όν άνω και σ' ό κάτω τού μανικιού). (Μέτρα: 2,60 Χ 0,90 πλάτος).

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΚΛΗΤΗΡΕΣ ΦΕΥΓΟΥΝ ΑΠΡΑΚΤΟΙ

ΠΡΟ ενός μηνός ένας δικαστικός κλητήρ της Βιέννης, έχοντας στα χέρια του μιάν απόφασι κατασχέσεως έναντιόν ενός θηριοδασέα, έπληξε στο θηριοτροφείο και έξήτησε να ιδή τον θηριοδασέα. Ο θηριοδασεύτης, πην στιγμῇ εκείνη, βρισκόταν μέσα στο κλουβί των λεονταριών, όπου εκάλεσε ευγενέστατα τον δικαστικό κλητήρα να μῇ γιά να κουβεντιάσουν. Ο δικαστικός κλητήρ όμως, βλέποντας τὰ λεοντάρια, τώβασε στα πόδια!

Κάτι παρόμοιο συνέβη πρό ημερών και στην Βουδαπέστη. Εκεί ο δικαστικός κλητήρ μπήκε σ' ένα όφροτροφείο, αλλά μόλις αντίκρισε έναν δάα που τον πλησίαζε σιγά-σιγά θγαζοντάς του τη λεπτὴ φλώσσα του, άμέσως παράτησε χαριὰ και δαμαστή και με τρομαγμένα πηδήματα θγήκε από τη σιωπηλή εκείνη κόλασι, φευγοντας σαν δαιμονισμένος.

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

ΕΡΟΜΕ σε κάθε τόπο ποιές είνε οι εφημερίδες που έχουν τη μεγαλύτερη κυκλοφορία. Δεν ξέρομε όμως σε όλο τον κόσμο ποιά είνε εκείνη ή εφημερίδα που έχει τη μικρότερη κυκλοφορία. Μας τὸ άποκαλύπτει ο ιεραπόστολος Ούώλτερ Άσμπρέ, με μιά δημοσίευσί του σ' ένα ιταλικό περιοδικό. «Η εφημερίδα με τη μικρότερη κυκλοφορία εκδίδεται στο Θιβέτ. Βγαίνει σε πενήντα αντίτυπα! Οι συνδρομηταί της είνε οι «λάμα», οι μόνοι που ξέχρουν να διαβάουν σ' εκείνη την χώρα των άναλφαβήτων. Όταν όμως οι λάμα παίρνουν την εφημερίδα, καλούν όλους τους κατοίκους γύρω τους και τους διαβάουν τις ειδήσεις».

ΑΓΡΙΟΝ ΔΡΑΜΑ ΖΗΛΟΥΤΗΣΙΑΣ

ΕΝΑΣ όνόματι Σαρλέ, ξενονόχος στο Λατόν, παρά την Νίκαιαν, είχε νυμφευθῇ σε ηλικία 18 ετών μιά νέα από τὸ χωριό του, μερικους μήνες μικρότερη του και φαισιότατη. Η σύζυγός του δεν ήταν έν τούτοις πιστή και ο Σαρλέ θέλησε να την διαζευχθῇ τον τρίτο χρόνο μετά τὸ γάμο τους. Ο πατέρας του όμως τον έπεισε να μεταβάλῃ απόφασι χάριν των δύο των παιδιών. Με την περνούσα που τὸυ άφησε ο πατέρας του

και τις οικονομίες του, ο Σαρλέ άγόρασε τὸ ξενοδοχείο τὸυ Λαντόν. Στόν πρώτο όροφο τὸυ ξενοδοχείου του έμεναν άξιωματούχοι τὸυ πυροβολικού της εκεί φρουράς και ο Σαρλέ είχε ύπόνοιες ότι ή γυναίκα του τον άπατούσε με κάποιον λοχαγό. Καιροφυλακτώντας συνέλαβε τους έραστάς σ' ένα δωμάτιο τὸυ ξενοδοχείου του. Με τὸ κυνηγετικό του όπλο, τὸ όποιο κρατούσε, έπυροβόλησε και άφησε

νες και έν γένει άνθρωποι μὴ διατρέχοντες τὸν κίνδυνο να έξαναγκασθουν από την άστυνομία να δώσουν τὰ δακτυλικά τους άποτυπώματα.

ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΜΙΑΣ ΑΠΑΓΩΓΗΣ

ΕΞ εφομῆς μιάς άπαγωγῆς, που έγινε την περασμένη εβδομάδα σ' ένα χωριό κοντά στα Σερβοσλβανικά σύνορα, συνεκροτήθη πραγματι-

της. Δεν έγκατέλειψε δὲ τὸν άγώνα, παρά όταν αϊμόφωρη άπ' τὰ πολλά της τραύματα αισθάνθηκε να την έγκαταλείπουν οι δυνάμεις της.

Μετά τὸ τέλος της συμπλοκής, ή νέα έπ' ούδενι λόγω δέχτηκε να μεταφερθῇ στο νοσοκομείο. Καί πρό της έπιμονῆς της και αυτοί ακόμα οι γονείς της αναγκάσθηκαν ν' έχθουν να μέινουν μέχρις ότου αναρρώσει στο σπίτι τὸυ κλεκτού της, όποτε και θά γίνουν οι γάμοι τους.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ... ΣΟΛΟΜΩΝ

ΜΙΑ περιεργή ύπόθεσις πρόκειται να άπασχολήσῃ τὰ δικαστήρια της Αυστραλίας. Ο ύπάλληλος της «Τραπεζῆς της Βουδαπέστης» Χόβαρτ, είχε αγοράσει πρό καιρού ένα λαχείο, τὸ όποϊόν, άγνωστον γιατί, έκρυψε κάτω από τη φόδρα τὸυ καπέλλου του. Ταυτόχρονας όμως είχε γράψῃ και τὸν αριθμό στο σημειωματάριό του. Με τον καιρό λησμονήσε τὸ λαχείο και δὲν τὸ θυμήθηκε ούτε όταν τὸ καπέλλο πάληωσε, και ή γυναίκα του τὸ χάρισε σε κάποιον φτωχὸ που της ζήτησε έλεημοσύνη.

Η κλήρωσις έγινε. Ο Χόβαρτ πήρε τὸν κατάλογο, συμβουλευθηκε τὸ σημειωματάριό του και με μεγάλη του χαρά παρατήρησε πως ο αριθμός του είχε κερδίσει 100.000 πένγκος. Η άπογοήτευσίς του όμως ύπήρξε πράγματι δραματική. Όταν διεπίστωσε πως είχε χάσει τὸ λαχείο.

Τέλος, θυμήθηκε ότι τὸ είχε κρύψῃ μέσα στο καπέλλο του, ή γυναίκα του δὲ τὸυ εἶπε πως τὸ είχε δώσει σε κάποιον φτωχό, ο όποιος εὐρέθη και εἶπε πως και αυτός τὸ είχε χάρισε σε κάποιον φτωχὸ συγγενῇ του χωρικό.

Ο Χόβαρτ έτρεξε στο χωρικό και τὸν παρεκάλεσε να τὸυ δώσῃ τὸ καπέλλο με την δικαιολογία ότι άνῆκε στον πατέρα του που είχε πεθάνει και τὸ θεωρούσε ως κειμήλιο.

Ο χωρικός όμως δὲν τὸν πίστεψε και άρχισε να έρευνά με προσοχή τὸ μυστηριώδες καπέλλο, όπου τέλος ανέκάλυψε τὸ λαχείο.

Ο χωρικός ύποστηρίζει ότι άφου τὸ καπέλλο είνε δικό του, δικαιούται να εισπράξῃ και τις 100.000 πένγκος.

Ο Χόβαρτ κατέφυγε στα δικαστήρια, στα όποια έπίσης παρουσιάστηκε και ο έπαίτης ζητώντας και αυτός μερίδιο από τὰ κέρδη. Όπως είνε φανερόν, χρειάζεται ένας νέος Σολομών για να λύσῃ αυτό τὸ πρόβλημα και να άποδώσῃ δικαιοσύνη.

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

ΕΝΑΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΠΟΥ ΨΑΛΛΕΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΣ πέθανε στον Καναδά, ένας παπαγάλος άρκετά σεβαστής ηλικίας, που έλεγε λατινικά τὸ «Πάτερ ήμών». Τὸ πουλί αυτό είχε ζήσει 50 δόλοκληρα χρόνια με μίαν άγγλική οικογένεια της Βικτωρίας και ήταν περισσότερο από 100 ετών. Ο Πόλλυ — έτσι λεγόταν ο έξυπνος αυτός παπαγάλος — μιλούσε θαυμάσια άγγλικά και ισπανικά, και τὸν έχαρakterίζε μια τρομερή αντίπαθεια προς τους άνδρες, σε σημείον ώστε να γίνεται βλοσυρός και σιωπηλός όταν τὸν έπλησίαζαν. Αντιθέτως με τις γυναίκες ήταν ευχάριστος και διαχυτικώτατος. Ο Πόλλυ ήταν ιδιαινήτης της Βασιλίας και μετεφέρθη στην Βικτωρία από κάποιον πλοίαρχο τὸυ πολεμικοῦ ναυτικοῦ.

Ο ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

ΤΟ παράδειγμα τὸυ έκκεν-Αμερικανού Τζίλτον, έμιμήθη και άλλος. Στην κομόπολι Σμιλσοιτς της δυτικής Βοημίας, πέθανε τελευταίως ένας σιδηροδρομικός υπάλληλος που έθεωρείτο άρκετά εύπορος και ο όποιος ήταν έντελώς μόνος στον κόσμο με μόνην συντροφιά του έναν μεγαλόσωμο σκύλο τὸν «Άλπειν».

Πρό ημερών άνοιχθηκε ή διαθήκη τὸυ νεκροῦ και έγινε σθη ότι γενικόν κληρονόμον του ώριξε άκριβώς τὸν μοναδικό σύντροφο της ζωῆς του, τὸν σκύλο του!

Συγκεκριμένως ή διαθήκη όρίζει ότι ο πρόεδρος της κοινότητος Σμιλσοιτς, ως εκτελεστής της διαθήκης, όφείλει να αναλάβῃ την περιποίησι τὸυ πιστού ζώου λογοδοτών, καθώς εξαμηνίαν επί της διαχειρίσεώς του στο κοινοτικό συμβούλιο. Μόνο μετά τὸν θάνατο τὸυ τετράποδος κληρονόμου, ο όποιος θά δένεται τώρα κυριολεκτικώς με... λουκάνικα, ή άρκετά στρογγυλή περιουσία τὸυ μακαρίτη θά περιέλθῃ στην κοινότητα. Άλλά γεννάται ή άπορία:

Αν ο σκύλος άποκτήσῃ... κληρονόμους, τί θά γίνῃ ή περιουσία του;

Η ΕΓΧΕΙΡΙΣΙΣ ΕΠΕΤΥΧΕ, ΑΛΛ' Ο ΑΣΘΕΝΗΣ...

ΜΙΑ δραματική ληστρική έπίθεσις έναντιόν μιάς Τραπεζῆς με έντελώς άπρόοπτη έκβασι έσημειώθη την περασμένη εβδομάδα στο Φάκλιν της Αμερικανικής πολιτείας τὸυ Όχάιο.

Τρεις προσωποδοφοροι «γκάγκστερς» εισορήσαντες στο

οίκημα της τοπικής Τραπεζῆς, άρχισαν να πυροβολούν κατά των υπαλλήλων, αυτοί όμως άχυρωθέντες πίσω από τὰ θωρακισμένα «γκισ» τους, άπήντησαν στο πυρ των ληστών.

Στη μάχη αυτή, που διήρκεσε άρκετή ώρα, σκοτώθηκε ένας από τους ληστές και τραυματίσθηκε σοβαρώς ένας άστυφύλαξ που έσπευσε επί τόπου στο άκουσμα των πυροβολισμών.

Έν τέλει οι δύο άπομεινάρες λησταί έτράπησαν εις φυγήν συνασκομιζόντες τὸ ποσόν των 7.000 δολλαρίων, που κατώρθωσαν ν' άρπάσουν από τὸ ταμείο. Πήδησαν στο αυτοκίνητό τους, που περίμενε έξω από την Τράπεζα, και θέλησαν ν' άπομακρυνθουν. Κάποιοι διαδότης όμως, που είχε άν-

τιληφθῇ άπ' την άρχή την ληστρική έπίθεσι, είχε άρχῃ στεύσει την μηχανή τους. Τότε οι λησταί υπεχρέωσαν δύο γυναίκες που περνούσαν εκείνην την ώρα με τ' αυτοκίνητό τους να τους πάρουν μαζί τους. Στη βία τους όμως τους έπεσε τὸ περίφημο δέμα των 7.000 δολλαρίων, για τὸ όποιον έγινε όλη αυτή ή άναστάσις.

ΟΙ ΠΙΟ ΑΚΡΙΒΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΧΡΙΣ κάλτσα και τὸ πιδέλειο πόδι,δεν σαγηνεύει. Αλλά οι ώραιες κάλτσες είνε ακριβέ. Άλήθεια.Σήμερα όμως υπάρχουν και κάλτσες θαυμάσιες σε χαμηλή τιμή! Έξ άλλου οι πολύ ακριβές κάλτσες φοριούνται μόνον σε έξαιρετικές περιστάσεις.

Αναφέρουμε ότι τὸ ρεκόρ τὸν πὸ άκριβών καλτσών τὸ έχει σήμερα ή Άλλε Φαίη και τις φορεῖ στη φωτογραφία που δημοσιεύουμε. Η τιμή τους είνε 16.516 δραχμές!!

Οι κάλτσες αυτές είνε από καθαρό μετάξι, μακρότατες και λεπτότατα κεντημένες.

Έχρησάσθηκαν ειδικές μηχανές και κοπιαστική εργασία, για τὰ σχέδια των κεντημάτων που τις διακοσμούν.

Επί πλέον σε κάθε κέντημα υπάρχουν και μερικά

μικρά μαργαριτάρια!...

ΕΝΑΣ ΤΡΑΥΛΟΣ ΣΠΗΚΕΡ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

ΚΑΠΟΙΟΣ Άγγλος ύφυπουργός, τὸυ όποίου οι Άγγλικές εφημερίδες δεν άναφέρουν τὸ όνομα, θέλοντας να ικανοποιήσῃ την άξίωσι ενός ισχυροῦ κομματάρχου, να διορισθῇ κάποιος άντηψιός του σε μίαν όποιανδήποτε δημοσία θέσι, τὸν έτοποθέτησε ως σπῆκερ στον ραδιοφωνικό σταθμό τὸυ Νιουκάστλ.

Ο κομματάρχης έδέχθηκε τὸν διορισμό και ο νέος έφυγε για τη θέσι του. Μετά είκοσιτέσσερις όμως ώρες ή διεύθυνσις τὸυ σταθμοῦ τηλεφώνωσε στο Λονδίνο ζητώντας έπείγοντως την αντικατάστασι τὸυ νέου σπῆκερ, διότι... ήταν τραυλός μέχρι σημείου ώστε να είνε άδύνατον να γίνουν καταληπτὰ τὰ λόγια που έβγαλιναν άπ' τὸ στόμα του.

Ο ύφυπουργός έσπευσε να άκυρώσῃ τὸν διορισμό του και διέκοψε κάθε σχέση με τὸν κομματάρχη του, ο όποιος για να ικανοποιήσῃ τὸ συμφέρον του δὲν έδίστασε να τὸν εκθέσῃ, κατ' αυτόν τὸν τρόπο. Τὸ σκάνδαλο όμως δὲν κατώρθωσε να συγκαλυφθῇ, γιατί έν τῷ μεταξύ τὸ πᾶγμα είχε γίνει γνωστόν και έφθασε μέχρι των γραφείων των εφημερίδων.

ΑΝΤΙΣΕΙΣΜΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ

Ο Ρεοηλανδός αρχιτέκτων Ρ. Ο. Μοντάν, ο όποιος ήταν ειδικός στην κατασκευή αντισεισμικών κτιρίων, έπενόησε τελευταίως ένα πρωτότυπο σχέδιο αντισεισμικής οικοδομῆς. Βασίζομενος στη θεωρία ότι οι καταστροφές των πολυορόφων κτιρίων κατά τὰς στιγμές τὸυ σεισμοῦ πιθανώς δὲν προκαλούνται άπό την μετακίνησι ή την κλίβησι τὸυ εδάφους επάνω στο όποιο είνε κτισμένα. Αλλά αντίθετως προέρχονται από την διάρρηξι των θεμελίων, κατεσκευάσε μινος για θεμέλια μεγάλους στρογγυλούς βράχους, τους όποιους «έδεσε» — όπως λένε στην γλώσσα των μηχανικών — με ένα στρώμα παχύ μπετόν άρμε.

Την ώρα τὸυ σεισμοῦ οι έν λόγω βράχοι —θεμέλια, χάρις στο στρογγυλό σχῆμα τους, ταλαντεύονται έλαφρά, μεταβιόντες την ταλάντευσί και στους τοίχους χωρίς κανένα άλλο δυσάρεστο επακόλουθο: δηλαδή την διάρρηξι των τοιχών ή την κατάρρεσί τους.

Ο Μοντάν προτίθεται να εφαρμόσῃ την σπουδαία αυτή έφευρεσί του και σε ούρανο-ξύστες ακόμη, πιστεύει δὲ ότι θά άνθεξουν και στούς ισχυρούς σεισμούς.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΗΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΣΣΟΙ

Οι σχεδόν οι εφημερίδες περιέγραψαν με τὰ πιά ζωηρά χρώματα τις έκδηλως της αφάνιαστος χαράς των νέγων του Χάρλεμ για τη νίκη του Λιούις έναντι του Σμέλικ. Τα αυτοκίνητα των λευκών που περνούσαν από την Νεοϋόρκέζικη συνοικία των νέγων κυριολεκτικά έπυρπολήθησαν. Πυροτεχνήματα και έξωφρενικοί έορτασμοί έπηκολούθησαν της νίκης του Λιούις και αποτέλεσμα της ταραχής αυτής ήταν να συμπλακούν αρκετοί νέγοι με τους αστυνομικούς, να τραυματιστούν αρκετοί και να σκοτωθούν άλλοι τόσοι.

«Αλλά κι' οι λευκοί όμως, εκεί κάτω, δεν άστειούνται, όταν πρόκειται να έκδηλώσουν τη χαρά τους για τη νίκη ενός πρωταθλητού των.

Τελευταίως, με την μεγάλη νίκη του άεροπόρου Χιούζ, που διέσχισε τον Ωκεανό και έφθασε στη Νέα Υόρκη, οί θαυμαστές του και το πλήθος που τον υπεδέχθη έδειξαν τέτοιον ένθουσιασμό, ώστε έπέπεσαν κατά του άεροπλάνου του και παρ' όλίγον να τὸ διαμελίσουν για να πάρει ο καθένας από ένα κομμάτι του ως ένθύμιο.

Πενήντα αστυνομικοί με μοτοσυκλές έρχετο έσπευσαν ν' αναχαιτίσουν την όρμη του πλήθους.

ΤΟ ΑΝΑΠΟΔΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

«Αργότερα, φυσικά, έπηκολούθησε ο έορτασμός της νίκης, κατά την διάρκεια του οποίου οί 'Αμερικανοί δεν παρέλειψαν να παρουσιάσουν αξιοπερίεργα πράγματα' διαφορετικά δεν θα ζούσαν στην 'Αμερική!

«Αλλά τὰ πιά παράξενα γεγονότα έλαβαν χώραν σε παλαιότερες εποχές. Όταν στον Τίτο Φαλκόνε, τον πρωταθλητή της... ανάποδης πτήσεως, προσέφεραν ένα γεύμα οί θαυμαστές του του Σικάγου, τον συνάδεδεσαν έπειτα και ως τὸ δωμάτιό του για να τὸν θάλουν ν' αναπαυθῇ. 'Αλλά ο Φαλκόνε μόλις έφθασε εκεί βρέθηκε πρό μιάς έξωφρενικής έκπληξης. 'Ολα τὰ έπιπλα του δωματίου του, κρεβάτι, κομὸ, ντουλάπια, καρέκλες κ.λπ. ήσαν

«Α ν ω ρ ο» διάσημος άσος Φαλκόνε κατά τὰ έπινικία του στο Σικάγο Δεξιά: Μία νεαρά αθλήτρια λαμβάνουσα τὰ συγχαρητήρια από αξιωματικούς της άεροπορίας.

άναποδογυρισμένα και κρεμασμένα από τὸ ταβάνι, τὸ οποίο εἶχε μεταβληθῇ κι' αὐτὸ σε... άναποδογυρισμένο πάτωμα!

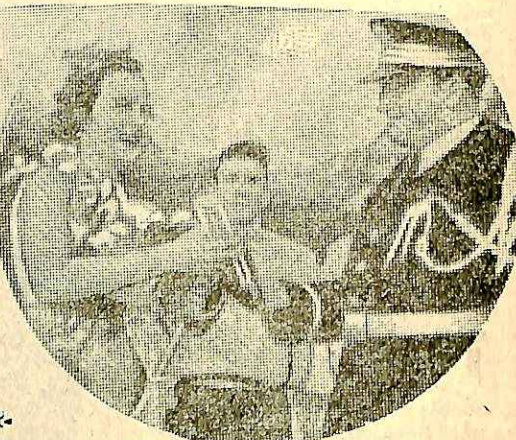
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

«Ακόμη πιά παράξενο ήταν εκείνο, πού συνέβη στην ποδοσφαιρική ομάδα της Βρέστης, όταν πήγε στην 'Αμερική πρό δεκαετίας. 'Ενῶ ή ομάδα, επιβαίνουσα ενός μεγάλου τουριστικού αυτοκινήτου, περνούσε από τὸ Τεξάς και κοντά ακριβώς στα Μεξικανικά σύνορα, ξαφνικά βρέθηκε περικυκλωμένη από αρκετούς προσωποφόρους ήπεις, πού—με τὰ πιστόλια στο χέρι—έξηνάγκασαν τὸν σωφὲρ να αλλάξῃ δρόμο και να πάρῃ την κατεύθυνση πού του υπέδειξαν.

Τὸ αυτοκίνητο προχώρησε φρουρούμενο από τους ήπεις. 'Εν τῷ μεταξύ οί αθληταί άρχισαν να σκέπτονται τὸ ποσὸν της εξαγορᾶς της έλευθερίας των, όταν με κατάπληξί τους ξαφνικά είδαν τὸ αυτοκίνητό τους να σταματᾷ μπροστά σ' ένα γήρδο ποδοσφαίρου, όπου ήταν μαζεμένος πολὺς κόσμος.

Κάποιοι κύριοι, με ύφος άρχηγού, και ένῶ οί ήπεις έδραζαν τις προσωπίδες τους, γελώντας, πλησίασε τὸς αθλητάς και μιλώντας τους Ιταλικά, τὸς έξήγησε ότι ο κόσμος εκείνος έπιθυμοῖσε να τὸς δῇ να παίξουν και γι' αὐτὸ είχαν ετοιμάσει ένα μάτς με τὸς δικούς των «νεσπεράντος».

Οί Εὐρωπαίοι ποδοσφαιρισταί δέχτηκαν με εὐχαρίστηση τὴν πρόταση και ἐπὶ μισή ώρα κατέπληξαν τὸς θεατάς

με τὸ ώραῖο τους παίξιμο...»

Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ... ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ

Μία πολὺ δυσάρεστην άνάμνησι άποκόμισαν άντιθέτως από τὸν Νέο Κόσμο οί δυο Γάλλοι ποδηλατισταί Ντιὸ και 'Ινιάς.

Στὸ Μοντρέαλ του Καναδά, ο Ιδιοκτήτης ενός πολυτελοῦς νυκτερινού κέντρου υπεσχέθη στοὺς δυο αθλητάς από δέκα δολλάρια και από ένα γεύμα. Μόλις τελείωσαν λοιπὸν τὴν κοῦρσα τους, ο Ντιὸ και ο 'Ινιάς πήγαν στο πολυτελές νυκτερινὸ κέντρο, όπου τὸς υπεδέχθησαν οί θαμώνες με μεγάλον ένθουσιασμό. Πέρασαν μιά βραδυά άξέχαστη και γι' αὐτὸ πρὶν φύγουν θέλησαν ν' άναποδώσουν τὴν περιποίησι και διέταξαν να φέρουν δύο μπουκάλια σαμπάνιας για να κεράσουν όλους τὸς θαμῶνας. Ξέρετε δέ τί τιμὴ τὸς υπελόγισαν για τὸ κάθε μπουκάλι; Μόνο... 25 δολλάρια, δηλαδή 2.600 δραχμάς! Και έτσι υποχρεώθηκαν οί εὐγενεῖς Γάλλοι αθληταί να πληρώσουν για 80 μπουκάλια!

ΕΓΙΝΕ ΝΟΥΜΕΡΟ

Τὸ ίδιο περίπου πάθημα υπέστη και οί 'Ιταλὸς αθλητής Μπεκάλλι, ο οποίος ύστερα από τὴ νίκη του στο Λὸς Άντζελες έλαβε μιά τιμητική πρόσκλησι από κάποιον κινηματογράφου. 'Εκεῖ όμως δ' έπιχειρηματίας, τιμώντας τον δήθεν άρχισε να τὸν έπιδεικνύῃ στο κοινό, όπως ένα άξιοπερίεργο νούμερο!...

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

«Ένα πληροφοριακό διήγημα της ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

—Δέν θα με άκολουθήσης, 'Ελένη; Δέν κατάρθωσα ν' άπαντήσω, γιατί λιποθύμησα.

»Έναν χρόνο μετά από τὴν σκηνή αυτή, τὰ πλοία που περνούσαν από τὸ άκρωτήριο Πόρτλανδ έέλεπιν φωτογραφημένο τὸν Πύργο. 'Ο ά π ὶ ν λόρδος έδινε τακτικά μεγάλες έορτές. Μόλις είχε γυρίσει από τὴν 'Ανατολή ο δούξ έσκέπασε τὰ τοιχώματα και τὸς θόλους του ύπογειου του με πελώριους ένετικούς καθρέφτες' και έστρώσε τὸ δάπεδο με μαρμάρινες πλάκες' πολὺχρωμα θύσανωτά παρατετάσματα έχωρίζαν τις αίθουσες, πλημμυρισμένες από τὸ φῶς, πού ξεχυνόταν από πολὺφωτες λάμπες, χρυσές, επάνω σε θαρεία έπιπλά άσιατικοῦ ρυθμοῦ, με πολὺτιμα άριστουργήματα.

»Εκεί, κατόπιν προσκλήσεων του οίκοδεσπότη, όπου άπαρατήτως άνεφέρετο ή φράσις: «'Ο οίκοδεσπότης άναγκάζεται μετά λύπης να άπουσιάζῃ», μαζεῦονταν τὸ άνθος της άγγλικής άριστοκρατίας. Τὸν λόρδο Ριχάρδο τὸν άντιπροσώπευε ένας από τὸς πα-

»Κατὰ τὰ τελευταία χρόνια μετά τὴν έπιστροφή του από τὴν περιοδεία του στα θάβη της 'Ανατολής, ο δούξ του Πόρτλανδ, ο νεαρός λόρδος, ο γνωστός σ' ὅλη τὴν 'Αγγλία για τις περίφημες γιορτές του οίκου του, τις νίκες των έκλεκτων του άλόγων, τὰ μυθώδη πλούτη του, τις θαυμάσιες έπαύσεις του, τὰ περιπετειώδη ταξίδιά του και τὸς έρωτές του, έξαφανίστηκε αἰφνιδίως.

»Ένα θράδυ μονάχα τὸν είδα μέσα στην έπίχυση άμαξά του με κατεβαμένα τὰ κουρτινάκια να περνᾷ τὸ Χάυντ Πάρκ. Τὰ άλογα έκάπαζαν και τὴν άμαξα τὴν περιστοιχίζαν έφιπποι δαδοῦχοι. Στὴν Αὐλή άνησυχούσαν για τὴν εξαφάνισί του και πολλὰ μνημάτα είχαν σταλῇ από τὴν βασίλισσα πρὸς τὸν άόρατο λόρδο.

»Τὸ βράδυ εκείνο ή βασίλισσα καθόταν στη θέσι της, στην αίθουσα των συνεδριάσεων και πλάι της έγώ. 'Εκείνη τὴ στιγμή ένας φακέλλος με μαῦρο βουλοκέρι ήλθε από μέρους του δούκός. Τὸν άνοιξα και διάβασα τις λίγες γραμμές. 'Επειτα χωρίς να προφέρω λέξι, με κατεσπασμένα τὰ βλέφαρα, παρουσίασα τὴν έπιστολή στη Μεγαλειότητά της. 'Όταν τὸ διάβασε, στὸ ήρεμο πρόσωπό της διεγράφη μιά θλιβερή έκπληξις. 'Επειτα πλησίασε τὴν έπιστολή στη φλόγα ενός κεριού κι' άφήνοντας να πέσῃ στο μάρμαρο του δαπέδου τὸ χαρτί πού είχε κιάλας καή, έγύρισε στοὺς εὐπατρίδες και τὸς είπε:

—Μυλόρδοι, δέν θα ξαναδῆτε πιά τὸν δούκα του Πόρτλανδ. Δέν θα παρακαθῇ πιά στο κοινοβούλιον. Τὸν άπαλλάσσομεν αυτής της υποχρέωσης. Εἶναι άνάγκη. 'Ας μείνῃ σεβαστὸ τὸ μυστικό του.

»Νά πῆτε στὸν δούκα αὐτὰ πού είδατε και άκούσατε αυτή τὴ στιγμή, είπε έπειτα στὸν ταχυδρόμο.

Και ή Μεγαλειότης της σηκώθηκε, για να άπουσρῇ στα Ιδιαίτερα της διαμερίσματα. 'Εγὼ έμεινα στο καθισμά μου σάν άποβλακωμένη. 'Η βασίλισσα έκπληκτη μὸς ψιθύρισε:

«'Ο λόρδος Χάξλεϋ μὸς ζήτησε τὴν άδειά να καθῇ κοντά μου.

ληοῦς φίλους του. 'Η θέσις του στο τραπέζι έμενε άδειά. 'Αν όμως κανείς από τὸς προσκεκλημένους, άφηνε τὴν αίθουσα, με όποιαδήποτε πρόσφασι, και έβγαине στο στενὸ δρομάκι του Πύργου, θα έέλεπε μιά συνοδεία ίκανή να τὸς προεξηγήσῃ τὴν έντύπωσι συνοδείας μελλοθανάτου. Δυὸ ύπηρέτες με πένθιμην οίκοστολή, προπορεύονταν κρατώντας στα χέρια τὸς δάδες. 'Αλλοι δυὸ άκολουθοῦσαν και στὴ μέση ο δούξ, έχοντας κοντά του ένα παιδί μ' ένα κουδοῦνι στο χέρι πού χτυποῦσε κάθε λεπτό για να είδοποιῇ τὸς περιέρχους να άπαμακρύνωνται. 'Η συνοδεία έφθανε κοντά στη θάλασσα και ο δούξ, άφῶ προχωροῦσε πρὸς τὴν παραλία, έμενε εκεί άκίνητος και έρέμβανε μόνος πολλές ώρες.

»Τὸ πρωί της ήμέρας, εκείνης στεκόμουν μπροστά στο προσευχητήριο της Α. Μεγαλειότητος, όταν μὸς έδωσαν ένα γράμμα, πού δέν περιείχε παρά μιά μονήχα λέξι «'Απόψε». Προήρχετο από έναν γραμματέα του δούκός.

»Τὸ ίδιο θράδυ μιά βασίλική μπασά τσέρα μ' έφερε στο Πόρτλανδ. 'Όταν άποβιβάσθηκαν, έτρεξα πρὸς τὸ σημειον πού έλαμπαν οί δάδες. 'Επάνω στην άμμο καθόταν ένας μυστηριώδης προσωποφόρος, πού τὸν συγκλόνιζαν έπιθανάτιοι σπασμοί.

—Δυστυχισμένη, φώναξα με λυγμούς.

—Χαίρε, άπήντησε εκείνος. Εἶσαι έλεύθερη!

Και τὸ κεφάλι του έπεσε βαρὺ επάνω σε μιά πέτρα.

—'Απολυτρώθηκες, άγαπημένη μου.

»Όταν πλησίασαν οί ύπηρέτες, με βρήκαν να προσεύχομαι γονατιστή μπροστά στο πτώμα του δούκός.

Και τὸς είπα: 'Ο Δούξ του Πόρτλανδ δέν εἶ πιά.

ΕΛΕΝΗ ΣΟΥΪΤΝΕΡ».

»Υστερα από τρεις ήμέρες ή «'Εφημερίς της Αδλής» έγραφε:

«'Η μίς 'Ελένη Σουΐντερ, μνηστή του δούκός, άσπαθείσα τὴν καθολική θρησκεία έλαβε τὸ μοναχικὸν σχήμα έν τῇ Μονῇ των Καρμελιτισσών».

Αὐτὰ έδιάβασε ο λόρδος Χάξλεϋ και συνέχισε:

—Θέλετε να μάθετε λοιπὸν τὸ μυστικό του λόρδου.

—Εἶμαι πολὺ περίεργη, άπήντησα.

—Μίαν ήμέρα, όταν ο δούξ κατὰ τὰ μακρινά του ταξίδια έπεσκέφθηκε τὴν 'Αντιόχεια, έμαθε ότι στην πόλι θρσκοῦσαν ένας λεπρός, εγκαταλειμμένος μέσα στα έρείπια ενός παλιού σπιτιού. Κανείς δέν τὸν έπλησίαζε. 'Ο δούξ κυριεύθηκε από μιά παράτολμη ιδέα να έπισκεφθῇ τὸν λεπρό. Προσπάθησαν να τὸν συγκρατήσουν, αλλά δέν τὸ κατάρθωσαν. Τὸν έπεσκέφθη και επάνω στην παραφορά του, τὸς έσφίξε τὸ χέρι. Αὐτὸ ήταν ὅλο. Πάει πιά! 'Ο δούξ ήταν λεπρός! 'Όταν κατάλαβε τὴν τρέλλα πού είχε κάμει, ήρθε στην 'Αγγλία για να θεραπευθῇ. 'Ηταν όμως άργά. 'Η άρρώστεια ήταν άθεράπευτη. 'Αντίο δυνάμεις, πλοῦτη, ναζάκι' μορφοία. Κάθε έλπίδα έναούγησε μέσα στο κοίλωμα του φοβεροῦ χεριού στην άπαίσια χειραψία.

ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

ΑΙ ΔΙΑΠΑΝ- ΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

πού δημοσιεύονται εἰς τὴν σελίδα 14 του παρόντος

1. 'Από τὴν Πίνδο και τὰ Χασιά.
2. 'Ο Αρίων κατὰ τὴν εἰς Τάραντα της 'Ιταλίας μετάβασιν του, ὅποτε έρφησθ στη θάλασσα από τὸς ναῦτες πού τὸν έλίστησαν.
3. Πενήντα.
4. Σκόρδου ή μουστάρδας ο 'Υπερίτης, γερανίου ο Λευίστης.
5. Στὴν άμερικανική συνοικία της Σαγκῆς, το 1914.
6. 'Η Κούδα.
7. 'Ο 'Ερμής και ή 'Αφροδίτη.
8. Λέγεται ότι σε διάφορα άρτεσιανά φρέατα της έρήμου άνιέρθησαν άρκετά ψάρια, άποδεικνύοντα τὴν ύπαρξιν ύπογείων ποταμίων διακλαδῶσεων.
9. 'Ο 'Εντουαρντ Μπόμπερ—Πίττον.
10. 'Η λίμνη του 'Οστρόδου.
11. 'Ο Ενγκ και ο Τσάν (1818—74).
12. Ινδιών, διότι έξημερώνονται και εκ-
παιδεύονται ευκολότερα.
13. 'Η Σκύρος.
14. Στὸς Παπούα.
15. 'Η Μεγάλη Βρετανία. 'Η Γροιλανδία.
16. «Λευκὸ άνθρῶπει!»
17. 'Υπερίτης, άρσιναι χλωριοῦχοι και θρωμιούχοι. Δέν πρέπει να χρησιμοποῖη χλωριοῦχον άσέστιον επί ύγρης επιδερμίδος, οὔτε να πιάνη τὰ μολυσμένα ένδύματά με γυμνά χέρια, οὔτε να κάνῃ άλοιφάς με λιπαρά σώματα. 'Επίσης άποφεύγεται ή χρῆσις πινέλλου διά τὴν πλύσιν των ματιῶν.
18. 'Ο Παρθενών, τὰ Προπύλαια, ο ναὸς της 'Απέρου 'Ηκῆς και τὸ Ερεχτεῖον.
19. 'Ο Γκράχαμ Μπέλλ το 1876.
20. Στὴν Γιουγκοσλαβία.

Πορτραίτα ζωων

Τό χταπόδι

Ο κόκκορας

Ο κίνιψ

Ο ιπποπόταμος

Επάνω στους άποτους θρά-
χους, μέσα στις σπηλιές
των θαθιών νεράν πιρνάει
τη ζωή του το χταπόδι, ένα από
τα περίεργα θαλάσσια ζώα.
Το σώμα του μοιάζει με ασκ-
κούλι, ο σκελετός του είναι μα-
λακός και στο έπαν μέρος του
κεφαλιού του έχει όκτώ πύδια
που ονομάζονται πλόκαμοι και
φέρουν στην άκρη του μικρές
σαρκώδεις βεντούζες, που χρη-
σιμεύουν για να προσκολλάται
το ζώον επί των διαφόρων αντι-
κειμένων, τόσο στερεά μάλιστα,
ώστε δύσκολα και με πολύ κόπο
και πολλή δύναμη να μπορεί κα-
νείς να τον ξεκολλήσει απ' εκεί.
Επίσης με τους πλόκαμους του
συλλαμβάνει και συγκρατεί τα
θύματά του που του χρησιμεύ-
ουν για τροφή.

Με τα δυνάτα σαγόνια του ά-
νοίγει τα όστρακα των διαφό-
ρων μαλακοστράκων για να φάη
το μαλακό σώμα τους.

Η γλώσσα του είναι σκληρή
και σκεπάζεται με μικρά άγκυ-
ρα γυρισμένα στις άκρες τους
σαν άγκιστρια. Με αυτή τη
γλώσσα του σχίζει τις διάφο-
ρες τροφές και τις μεταφέρει
στο στομάχι του.

Για να κινείται στο βάθος της
θαλάσσης μετακινείται τους
πλόκαμους του. Κόλουμε γρή-
γορα.

Το θηλυκό γεννά πολλά αυγά,
που είναι ίδια με το κουκούλι,
που στο φυλλοειδές και στο ένα τους
άκρον στενεύουν πολύ. Μ' αυτό
το στενό τους άκρο προσκο-
λώνται επί των διαφόρων αντι-
κειμένων, ξύλων, πετρών, θρά-
κων του πυθμένου.

Πλην του ανθρώπου, το χτα-
πόδι έχει κι' άλλους έχθρους,
τα μεγάλα ψάρια, που για να τ'
αποφύγει έβγαζει απ' το σώμα
του ένα βολό υγρό που θαλώνει
τα γύρω νερά κι' έτσι εξαφανί-
ζεται. Εκτός όμως από το βολό
υγρό που βγαίνει απ' το σώμα
του για να ξεφύγει απ' τους
εχθρούς του, απομεινάρει και το
χρώμα του περιβάλλοντος που
μένει.

Εκτός από τα κοινά χταπό-
δια, στις ωρειές θαλάσσιες κα-
θώς και στις θαλάσσιες των θερ-
μών χωρών υπάρχουν χταπόδια
γίγαντια των διαστάσεων που
κάθε τους πλόκαμος φθάνει σε
μήκος 4-5 μέτρων και ανάλο-
γο ύψος. Τόση δύναμη έχουν
ότι οι πλόκαμοι, που μπορούν
σαν συλλαβές και σφίξουν και
τον δυνατότερο άνθρωπο, να του
θρηνίσουν τα κόκαλα.

Φοβερή είναι η πάλη μεταξύ
μεγάλων, γιγαντιαίων διαστάσε-
ων χταποδιών, που όταν συναν-
τηθούν και πρόκειται να επιπέ-
σουν στο ίδιο θύμα εξαγριώνον-
ται. Επάνω στην πάλη τα σώ-
ματά τους σφίγγονται, οι πλό-
καμοι του ενός σφίγγουν τους
πλόκαμους του άλλου, οι δέ δύν-
ταμους των πλόκαμων προσπα-
θούν να ρουφήξουν τα μάτια του
αντιπάλου. Πολλές φορές κι' ο
νικητής το ένα χταπόδι, ο νι-
κητής θγαίνει ακρωτηριασμέ-
νος: το ένα πλοκάμι διαφορά κοι-
μάται απ' τους πλόκαμους του,
τα σαγόνια του, κομμένα από
το σώμα του... Τότε ο τραυμα-
τίας καταβυθίζεται στο βάθος και
μένει ακίνητος, σαρμένο που
και ποδ' επάνω στη λάσπη του
φυθεί. Εάν σε μερικές μέρες,
ξαναφύτρωνουν οι κοίμητοι του
πλόκαμοι, δεν έχει πιά ανάγκη,
άλλ' αν για όποιονδήποτε λόγο
οι πλόκαμοι του δεν ξαναγίνουν,
τότε ψοφάει.

Με γνωρίζετε απ' τη φωνή
μου και το σβέλο και με-
γαλοπρεπές θάδιμά μου.
Η παροιμία «όπου λαλούν πολ-
λοί κοκκοροί, άργει να ξεμερώ-
ση», δεν είν σωστή, γιατί ξε-
μερώνει κι' όταν δεν λαλήγει κα-
νένας κοκκοροσ.

Ζούσα στα ώνειρεμένα κι' έ-
ξωτικά νησιά του Ίνδικου Ωκε-
ανού κι' είχα όλη την ελευθερία
μου να περνά όπωσ μου άρεσε
και να κάνω ό,τι μου κάνηκε
κι' έσεις οι άνθρωποι μου τα
στερησατε όλ' αυτά και με κου-
βαλίζατε στην Ευρώπη, με έγ-
καταστήσατε μέσα σε κατέτοιτα
και μ' αναγκάζετε να κάνω τον
...κοκκοροσ και σε κότες που δεν
είνε του γούστου μου.

Είμαι γυναίκα, τ' όμολογώ,
μα θέλω να έχω πρωτοβουλία
στην έκλογη του θηλυκού κι' όχι
να θαδίζω σύμφωνα με τα δικα-
σας γούστα.

Δεν φθάνει που με χρησιμο-
ποιείτε για ώπαραγωγική μη-
χανή, μα με κάνετε και θέατρο
και μ' αναγκάζετε για να γεμί-
ζετε τις τσέπες σας έσεις οι τε-
μπέληδες, να παλαίω μ' άλλους
όμοιους μου, χωρίς να έχω καμ-
μιαν έχθρα εναντίον τους. Τη
ζηλιτοπία μου προς τον άντρα.
στη μου την εκμεταλλεύθηκετε
και με κάνετε χωρίς το κλασι-
κό «σερσέ λά φάμ» να λαμ-
βάνω μέρος σε κοκκορομαχίες.
Έχω φούρκα τους αρχαίους
Αθηναίους που ανέκαλυψαν αυ-
τή τη μανούβρα και που σήμερα
τους μιμούνται οι Αγγλοι, οι
Γάλλοι κι' άλλοι λαοί της Εύ-
ρώπης και της Ανατολής.

Μιά σπουδαία κοκκορομαχία
έγινε προ έτών στην Αίλη της
Γαλλίας. Η κοκκορομαχία θα
άρχιζε στις τέσσερις το απόγευ-
μα, κι' από τις τρεις ο κόσμος
είχε γεμίσει το πρόχειρο αμφι-
θέατρο.

Στις 4 και 10' θγαίνουν στο
στίβο δύο θαυμασίοι κοκκοροί,
ο Γολιάθ, Ρώσος την καταγω-
γή, και ο Δαυίδ, Έγγλεος.
Και οι δύο τους ήσαν γνωστοί
από άλλες μεγάλες και θριαμ-
ευτικές νίκες τους, κι' αυτό κι'
είχε τρέξει πολύς κόσμος.

Ο Γολιάθ στεκόταν άπαθής,
γιατί είχε πεποίθησι στην μεγα-
λη του δύναμη, και περίμενε ως
ο διάονμος του γίγας της Πα-
λαιάς Αισθήκης, την έπιθεσι του
αντιπάλου του. Αντίθετος ο
Δαυίδ άρχισε άμέσως να του έ-
πιτίθεται με όρμη ένω ο Γολιάθ
ήρκετο να μένη ακίνητος και να
τον χτυπά κάπου-κάπου με τη
μύτη του.

Τέλος, ο μικρός Δαυίδ τον
γράφωνε απ' το λαιμό με το
ράμφος του και με τα νύχια του
του έσογίζει τις φλέβες. Σε λί-
γο ο γίγας Γολιάθ έπεσε στο
αίμα...

Στην Αγγλία τρέφουν ειδί-
κως για τις κοκκορομαχίες τους
«άγγλικούς μαχητές» λεγομέ-
νους, που το ανάστημά τους ά-
πό την άκρη των δακτύλων ως
την κορυφή του λαιμού φθάνει
τους 60 πόντους. Επίσης και
στην Κίνα τρέφουν ειδικώς για
τις κοκκορομαχίες τους ανάνους
μαχητές που το ύψος τους φθάν-
ει μόλις τους 22-25 πόντους.
Στην πόλη Γιοκαχάμ της Ι-
απωνίας υπάρχουν κοκκοροί που
το μήκος της ούρας των φθάνει
τά 3,50 μέτρα και τα φτερά
τους είναι κάσταπρα και μαλακά
σαν μεξέλι. Αυτοί βέβαια δια-
τηρούνται μόνο για στολίς εις
τους ζωολογικούς κήπους.

Να κι' ένα περίεργο έντομο,
που πολλές φορές θα το έ-
χετε συναντήσει επάνω στα
διάφορα λαχανικά σας ή τα λου-
λούδια σας, μα ποτέ δεν μπο-
ρούσατε να υποθέσετε πως ήταν
δυνατόν αυτή ή άπλη φουσκαλί-
τα (γιατί σάν φουσκαλίτα μοι
άξει) να είναι ένα πλασματάκι
που ζή, κινείται, πολλαπλασιά-
ζεται κι' άφοδ' έκτελεση όλους
τους προορισμούς της ζωής του
πεθαίνει, όπως κι' όλα τα ζωί-
κα και φυτικά όντα.

Ο κίνιψ δεν έχει πάντοτε το
σχήμα της φουσκαλίτας, τέ-
τοιο σχήμα παίρνει μόνον το θη-
λυκό και κατά την εποχή που
πρόκειται να γεννήση τα αυγά
του. Όταν λοιπόν έλθη ή κα-
τάλληλη εποχή, ή κυρία κίνιψ,
που ίσα μ' αυτή την ώρα είναι
μια κομψή μυιγίτα που ζετρελ-
λαίνει τα άρσενικά, διαλέγει έ-
να φύλλο λευκούδιου ή λαχανι-
κού, καθέται εκεί επάνω ή μά-
λον κολλάει σάν θδέλλα, κυρ-
τώνει το σώμα της, μαζεύει τα
πόδια της και το κεφάλι της,
άζει τα φτερά της, για να
πέσουν, και μεταμορφώνεται σε
μια στοχτόμαυρη σφαίρα. Άφοδ'
τακτοποιηθή έτσι, άρχίζει και
γεννάει τ' αυγά της που δεν εί-
νε πιδ' μεγάλα από κεφάλι καρ-
φίτας. Άφοδ' γεννήση όλα τ'
αυγά της, θγαίνει απ' το σώμα
της ένα πηκτόρρευστο υγρό, με
το όποιο σκεπάζει τ' αυγά της,
κι' άμέσως μετά το σώμα της
άρχίζει να ξεραίνεται. Η καυ-
μένη! Άφοδ' γεννήση τα αυγά
της, πεθαίνει.

Κατά απ' αυτό το περίεργη
έκκολάπτονται τ' αυγά και τα
μικρά που θγαίνουν απ' αυτά
μαζούν σάν ακουληκάκια, που
τρέφονται απ' τον χυμό των φύλ-
λων που τσιμπούν με το λεπτό
σαν θελόνα ρύγχος τους.

Όσο το έντομο μεγαλώνει,
τόσο το ακουληκι ελαχώνει θα-
υτέρα στο έσωτερικό του φύλ-
λου, το όποιον τυπώ από τη
μια μεριά ως την άλλη. Όταν
δεν γίνη τελείως διατρωτο όλό-
κληρο το φύλλο, τότε προχωρούν
στις μακάλες τάν κλαδιών και
με τον ίδιο τρόπο ελαχών με-
σα στην ψύχα (έντερων) του
φυτού.

Όταν το έντομο ελαχώνει
τελείως μέσα στο φυτό, τότε
κλείνει πίσω του την τρύπα της
εισόδου του με κάποια γλοιώ-
δη ούσια, που με την έπαφή του
αέρος και το ήλιου ξεραίνεται
και γίνεται κοκκινωπή. Αυτή ή
ούσια αποτελεί την σθένεια που
είνε γνωστή με το όνομα κηκί-
δες.

Κατά την άνοιξη, ένα άλλο μι-
κρό έντομο, που ονομάζεται π-
ο-λ-ύ-π-ε-ι-ρ-ο-ς, κατά εκατοντά-
δες εμφανίζεται επάνω στα φυ-
τά που έχουν προσβληθή από
κηκίδες και άρχίζει να ροκανί-
ζει με τα σαγόνια του τις κηκί-
δες. Τότε άνοίγουν οι τρύπες
και απ' αυτές θγαίνουν οι φτε-
ρωατοί κίνιψες, για να πετάζουν
μακριά, να γονιμοποιήσουν κι'
ύστερα να καθήσουν πάλι επάνω
στα φύλλα και ν' άρχίσουν την
ίδια βουλειά των προγόνων τους.

Τις κηκίδες που σχηματίζουν
αυτά τα περίεργα έντομα τις
χρησιμοποιούν στη βιομηχανία
για την παρασκευή ζωηρού κόκ-
κινου χρώματος. Πολλοί Ιθαγε-
νείς της Αφρικής μαζεύουν τις
κηκίδες και σχηματίζουν απ' αυ-
τές θραχόλια και περιβέραια,
τροπώντας τις και περνώντας τις
από τριχες έθεφαντος. Άλλοι
πάλι λαοί θγαρούν τις κηκίδες
έρεπτικές και τις τράνε.

Αν έπετρέπετο ή έκφρασις τ'
το «Σέξ» - Άπλη της ά-
σχημάς, χωρίς καμμιαν
άμφιβολία, σ' έμένα θα ταίριαζε
ο τίτλος.

Μη σάς φοβίζει το μεγάλο μου
στόμα, που μοιάζει σαν θάρα-
θρο και τα άκανόνιστα δόντια
μου που μοιάζουν με αχμηρά
έράχια. Η καρδιά μου είναι εν
τούτοις εύαισθητή κι' άκακη σάν
μικρού παιδιού! Ναί, μη γελά-
τε, γιατί είμαι από τα λίγα ζώα
της ζούγκλας που δεν σάς πει-
ράζω όταν σάς συναντώ. Μόνο
δέβαια όταν με κυνηγήσατε για
να με κακοποιήσατε, τότε σάς έ-
πιτίθεμαι και σάς κάνω κιμά!

Μη νομίζετε έπίσης, πως έπι-
δη το μάτι μου είναι μικρόν σάν
κομπότρυνα, δεν είμαι και σε
θέσι να διακρίνω το ώραίο από
το άσχημο! Κάθε άλλο, γιατί
στο γούστο μου έχω έκλεκτικό.
Τητα, καμιά φορά μεγαλύτερη
κι' από σάς των ανθρώπων.

Μιά ώ ρ α ί α Ιπποπόταμος
με προσελέκει, με έμπνέει, με
κάνει σκεπτικό, άλλ' αν δεν μου
δώση καμιά σημασία, δεν την
ένοχλώ καθόλου. Άν τύχη έπί-
σης και ένώ είναι δική μου, μου
τήν ελλογιάζω κάποιος άλλος,
τότε άλλοιμονο στών άντεραστή
μου! Τον στέλνω χωρίς πολλές
διατυπώσεις στον άλλον κόσμο.
Δεν θάλαπτα κανένα ζώο γιατί
έκτός από μερικά ψάρια που ψα-
ρεύω για όρ-ντ-έρ, (μήτρες
και σεις δεν τρώτε όρ-ντ-έρ
περισσότερα από μένα, σαρκέ-
λες, στρείδια, γαρίδες) τρέφο-
μαι με χόρτα, ρίζες και φλούδες
από γέρικα δένδρα.

Για να μη σάς άηδιάζω, περ-
πατώ στο βάθος των ποταμών
και άνεβαίνω τότε μόνο στην έ-
πιφάνεια, όταν πρέπει ν' άναντι-
σω τον αέρα που κι' έσεις άνα-
πνέετε. Βρέστε μου άλλο ζώο με
περισσότερο γνώθι σ' αυτόν κι'
έγω κόωω το κεφάλι μου, που
αν δεν σάς χρησιμεύει για να
στού θα σάς χρησιμεύει για να
πλουτίσετε, πουλώντας το σε κα-
νέναν μερακλή, για τη συλλογή
του.

Τη νύχτα που όλα ήσυχάζουν
και πνέει το δροσερό αέρακι,
θγαίνο στην έρησα, για να θαι-
μάσω την κοιμισμένη φύσι και
να συναντήσω την άγνημηνη
μου, να σιγανήσω με στο φως
της σελήνης κι' ύστερα να πα-
ραδοθώ με στα χάδια του έρω-
τός μας.

★

Κατά την αρχαιότητα ο Ιππο-
πόταμος ήταν πολύ διαδεδομένος
στην Αίγυπτο και κατεδιόκετο
διαρκώς ως επικίνδυνος για τον
άνθρωπο και για τις μεγάλες
καταστροφές που έπέφερε στις
καλλιεργημένες έκτασεις.
Το παχύδερμο αυτό ήτο άφιε-
ρωμένο στη θεά Ταοερί, ή ό-
ποια πάντοτε περιτάνετο θρηνά
με σώμα Ιπποπόταμο και κρεμα-
σμένος μαστούς, γι' αυτό και
ήταν γνωστή και με το όνομα
«Καλή τροφός» και έθεωρείτο
προστατίς των έπιτόκων γυναι-
κών.

Σήμερα τον Ιπποπόταμο τον
κυνηγούν για το κρέας του, που
τρώγουν πολλοί Ιθαγενείς της
Αφρικής, για το δέρμα του, από
το όποιο κατασκευάζουν βούρ-
τσες και καμουφλοίκια και για τα
κάσταπρα δόντια του, από τα ό-
ποια κατασκευάζονται τα τεχνητά
δόντια των ανθρώπων.

Δ. Μ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οτι Διαδουλεύει

Αι λύσεις

του προηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 12ον

Οριζοντίως

1) ΑΔΑΜΑΣ - ΚΟΥΒΑΣ. 2)
ΩΡΙΜΑ. 3) ΕΛΟΣ - ΟΘΩΝ.
4) ΖΩΤΙΚΟΣ. 5) ΑΓΕΛΗ - ΚΑ-
ΚΟΣ. 6) ΝΙΓΡΙΤΑ. 7) ΑΓΑΠΗ
- ΛΗΘΟΣ. 8) ΝΗΣΤΕΙΑ. 9)
ΟΨΙΣ - ΙΣΟΝ. 10) ΥΨΩΜΑ.
11) ΑΣΩΤΟΣ - ΣΕΙΣΙΣ.

Καθέτως

1) ΛΑΕΙΑ - ΑΓΟΡΑ. 3) Α-
ΠΟΔΕΚΑΤΩ. 5) ΖΗΝΩΝ. 6)
ΣΩΩ - ΗΔΥΣ. 7) ΤΑΓΟΣ.
8) ΦΙΛΙ - ΤΕΩΣ. 9) ΚΡΙΚΕ.
10) ΚΑΛΟ - ΙΜΑΣ. 11) ΣΚΑ.
ΛΑ. 13) ΒΥΘΟΚΟΡΗΣΙΣ. 15)
ΣΑΝΙΣ - ΣΑΝΟΣ.

ΟΡΘΟΝ ΤΗ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ
1. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.
2. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ονομάζε-
ται Αλθέριος).
3. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (είνε πρω-
τεύουσα της Ολλανδίας).
4. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ήσαν αι
τρείς Ώραι).
5. ΟΡΘΟΝ.
6. ΟΡΘΟΝ.

7. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (άδμας
του άγγλικού βασιλικού
στέμματος).
8. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ή άγ-
γλική).
9. ΟΡΘΟΝ (495 εκατομμύρια)
10. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (άποτελεί
πορτογαλικήν άποικίαν).
11. ΟΡΘΟΝ.
12. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ζη όπέρ
τά 100 έτη).

Η ΠΑΡΟΙΜΙΑ

ΑΡΙΘ. 2

15. 16. 15. 20. - 11. 1. 11.
15. 20. 13. - 16. 15. 11. 11.
15. 9. - 16. 5. 19. 5. 9. 13.
15. 9. - 1. 17. 3. 5. 9. - 13.
1. - 14. - 7. 12. 5. 17. 24.
18. 7.

Ίδου πως έπρεπε να χωρισθούν
οι άριθμοί του δροσερό αέρακι,
θγαίνο στην έρησα, για να θαι-
μάσω την κοιμισμένη φύσι και
να συναντήσω την άγνημηνη
μου, να σιγανήσω με στο φως
της σελήνης κι' ύστερα να πα-
ραδοθώ με στα χάδια του έρω-
τός μας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΑΡΙΘ. 12

1. - Έφ' όσον το περιστροφον
άνηκε στον υιό Ντυδελ, ο όποι-
ος το είχε τοποθετήσει σ' ένα
αυρτάρι προ όκτω ήμερών, θα έ-
πρεπε όπωσδήποτε να φέρη μερι-
κά άποτυπώματά του. Δεδωμένου
όμως ότι δεν υπάρχει κανένα,
αυτό σημαίνει ότι κάποιος άνέλ-
θε να το καθαρίση προσεκτικά,
προτού έπιθέση επί της λυθής τα
άποτυπώματα της νεκρής.

2. - Το αίμα που άνεκάλυψε ο
άστυνομικός κάτω από το προσ-
κεφάλον άποδεικνύει ότι κάποιος
το έγύρισε, διότι είναι τελείως ά-
δύνατον να τα έγύρισε ή νεκρή,
έφ' όσον ο θάνατος έπληθε αυτο-
στιγμεί.

3. - Ένας υιός που άγαπή
την μητέρα του, δεν θα είχε την
άπαυστην ψυχραιμία, έλέπον-
τας την νεκρή, να μην άγγίξη
τίποτε, άλλα να τρέξη να φωνά-
ξη έναν γιατρό και την άστυνο-
μία.

Σταυρόλεξον 13ον

Οριζοντίως

1. Έθνικός κυδερήτης.
3) Χρώματα τα όποια κλίνουν
πρός το μαύρον.— Πόλις της Πα-
λαιστίνης, γνωστή εκ του Εύαγ-
γελίου.
4. Συνήθως γίνεται υπό του
Εισαγγελέως (εικονική επανάλη-
ψις γεγονότων).
6. Έκεί όπου άφήνουν αντι-
κείμενόν τι διά γά λάδωμεν ένα

— Προέρχεται κατά συγκοπήν εκ
του λέγειν. — Πέμπτος μήν του
Έβραϊκού ήμερολογίου.

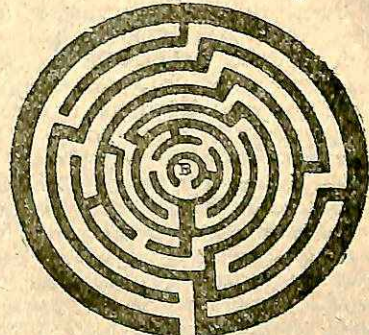
20. ΟΙ... του Δόν είναι περίφη-
μοι.— Προάστειον των Αθηνών.

21. Οικισκόν ζών.— Φυλή της
Ασίας.— Το ναούρισμα του μω-
ρού.

22. Όμηρικος ήρωσ άνευ τε-
λικού.— και νυν και...— Κτητική
άντανυμία.

23. Νόμισμα ευρωπαϊκού κρά-
τους.

Λαδύρινδος

Προσπαθήσατε να φθάσετε α-
πό το κάτω άνοιγμα εις το ση-
μειον Β (κέντρον του Λαδυρίν-
δου) χωρίς ποτέ να περάσετε δύο
φορές από το αυτό σημειον.

Εάν τώρα το κατορθώσατε
αυτό έντός 10 δευτερολέπτων,
είσατε πολύ άξιος, εάν χρειασθή-
τε 20 δευτερολέπτα άνηκете εις
τόν «μέσον όρον». Εάν όμως
χρειασθήτε πλέον των 30 δευτε-
ρολέπτων για να φθάσετε στο
κέντρον, τότε αυτό σημαίνει ότι...

Θεός των δαδών.— Αρθρον γαλ-
λικόν, άλλα και μουσικός φθογ-
γος.

7. Κατά τας πρωινάς ώρας γί-
νεται γλυκύτερος.— Μπλουίν.
Αρχικά σιδηροδρόμων.— Σύνδε-
σμος εναντιωματικός.

8. Έτσι λέγεται στα σχολεία
ή θέσις του καθηγητού.— Βυζαν-
τινή νότα.— Άξιοι, Ικανοί, φίλο-
προδοί (κοινώς).— Εύδομα άν-
θη.

9. Βασίλειος της Αρμενίας,
γνωστός εις ήμεις ως Άρταξέρ-
ξης.— Λεγεται στο τηλεφώνον.
Ίδια, όμοια.— Νόμισμα άσιατι-
κού κράτους.

10. Υποθετικόν.— Αυτά άπα-
σχολούν τους νευρολόγους.— Α.
Β.— Ψυχή κλωστή.— Χρώμα που
λερώνει όσο κανέν άλλο.

11. Πρώην πρωθυπουργός της
Τουρκίας.— Ηπειρος.— Σύνδε-
σμος συμπλεκτικός.— Πρόθεσις.

12. Αβυστία θαλάσσιος όρμη-
ς εις τας θέσεις συμβολίζουσα την
ηπρότητα και τον θηλασμόν.—
Αίσθησις.— Μεγάλη πόλις της
Παλαιστίνης.— Αναφορική άντα-
νυμία.

13. Φυλή.— Πνεύμα.— Γαλ. ά-
ριόμος.— Άξιος Βερθερική που
σημαίνει «υιός» και προτάσσεται
εις τα δυνάμια όλων των Βερθε-
ρικόν φυλών Ισδοιμουσά με το
Ασάβικόν «Μπέν».

14. Λουδοβίκος της Γαλλίας.—
Χόρα της Βορείου Αφρικής (Α-
νορθ).— Μουσικός φθόγγος.—
Κτητική άντανυμία (Αίτ).—
Αρθρον (Πληθ.).

15. Νήσος του Ειρηνικού Ωκε-
ανού (Γεν).— «Ψυχής» γαλλικά.—
Αναφορική άντων.— Κτητική άν-
ταν. (Πληθ.).— Αμερικανική συγ-
γραφείας άστυνομικών έργων.

16. Χρονικός σύδεσμος.— Γνω-
στός Άγας της Τουρκικής όπω-
ς ρέττας.— Κλωστή.— Περιφρο-
ς Σικελός ζωγράφος του 16ου αί-
ώσος.

17. Ποταμός και νομός της
Γαλλίας.— Καθαριστής υποδημά-
των.— Πόλις της Αρχαίας Φακί-
δος Ιβρυθείας υπό του Άθανος.
Σύνδεσμος τελικός.

18. Έγχορδον μουσικόν όργανον
(εκ του τουρκικού).
19. Δικαστής του Χριστού.
Αποστολός

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΑΡΟΠΙΔΗΣ
Θεσσαλονίκη

ΠΑΙΔΙΚΟΣ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Η στήλη της μεγάλης φίλης

Αγαπητά μου παιδιά, Ανοίγοντας το προηγούμενο τεύχος του «Θησαυρού» και ακριβώς στο μεσαίο τετρασέλιδο, που εκτυπώνεται σε ειδικά μηχανήματα ΟΦΣΕΤ, που μόνο το περιοδικό μας χρησιμοποιεί εδώ στην Ελλάδα, δεν ξέρετε πόσο λυπήθηκα που δεν είδα, στην ειδική σελίδα «Το Άλμυρο των φίλων του «Θησαυρού» ούτε μια φωτογραφία, που να έχω σταλή από τους μικρούληδες αναγνώστες και τις μικρούλες αναγνώστριες μου που περνούν τις διακοπές τους στις εξοχές. Και όμως, κάποιος απ' τους δικούς σας, ο μπαμπάς, ο μεγαλύτερος αδελφός ή η μεγαλύτερη αδελφή κι' σκόμα κανένας φίλος, θάχη μαζί του το απαραίτητο Κοντάκι που απανθάνει τις διάφορες σκηές απ' τη ζωή μας και που αργότερα μας προξενούν ένα σωρό ευχαρίστες και συγκινητικές αναμνήσεις. Ο «Θησαυρός» θα συνεχίσει την δημοσίευση παρομοίων σελίδων και συνιστώ στους μικρούς μου φίλους να σπεύσουν κι' αυτοί να στείλουν διάφορα ενσταντά απ' τη ζωή τους, που ύστερα από μερικά χρόνια θα τους θυμίζουν την αμέριμνη και χαρούμενη σημερινή τους ηλικία.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΦΙΛΗ ΣΑΣ Περίεργες Ιστοριούλες ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΜΙΑ ΜΥΓΓΑ

Μια μυγιά! Πφ! Και τί μπορεί να κάμη μια μυγιά! Θα πείτε. Τί άλλο από το να πέφτει μέσα στο γάλα μας, στον καφέ μας, να λερώνη τα ρούχα μας και τα φαγιά μας, μπορεί να καταφέρει αυτό το αντιπαθητικό έντομο που καταντά τόσο ενοχλητικό και για τον ύπνο μας άκόμα τώρα το καλοκαίρι; Και όμως, μια μυγιά έκαμε κάτι, διάφορο αν το ήθελε ή όχι, για το οποίο πρέπει να την ευγνωμονή ένας ολόκληρος λαός: Ο Γερμανικός!

Ήταν η εποχή (1760) που στην Ρωσία έβασίλευε η Τσαρίνα Έλισάβετ και που τα στρατεύματά της είχαν προελάσει για να καταλάβουν την Πρωσία. Από τις πρώτες μέρες της επιθέσεως τα πρωσικά στρατεύματα υπεχώρησαν άτακτως και δεν έμεινε παρά η διαταγή της Τσαρίνας για την γενική προέλαση των στρατευμάτων της, όποτε η κατάληψη ολόκληρης της Πρωσίας θα ήταν ζητήμα ελαχίστων ημερών. Ο αρχιστράτηγος ανέφερε στην Τσαρίνα, με αγγελιαφόρους του, τη δύσκολη θέση των Ρώσων και η Έλισάβετ, αφού συνεκάλεσε πολεμικό συμβούλιο, απέφασε να γενική διαταγή δυνάμεις του ρωσικού στρατού, και διέταξε τον έπι των στρατιωτικών ύπουργόν της να απομακρύνουν εκείνη την στιγμή την οχη-

τική διαταγή προς τον αρχιστράτηγο.

Ο ύπουργός άρχισε να γράφει, όποτε ξαφνικά το χέρι του σταμάτησε στις πρώτες λέξεις. Περιέργη ή Αυτοκράτειρα πλησίασε στο γραφείο και διέκρινε στην άκρη της πέννας του ύπουργού της, μια μυγιά που κουνούσε γρήγορα-γρήγορα τα ποδαράκια της.

Τρομαγμένη, γύρισε στους ύπουργούς της κι' αφού έκαμε τον σταυρό της, η θρησκόληπτη, αλλά και προληπτική Τσαρίνα, είπε, σαν να απήγγελλε κάποια προσευχή: «Κύριοι, ανακαλώ την διαταγή μου, γιατί βλέπω ένα θείο άγγελμα εκεί στην άκρη της πέννας του συναδέλφου σας»...

Μαζί όμως με την ανάκληση της διαταγής τερματιζόταν και οι πολεμικές επιχειρήσεις, γι' αυτό πολύ σωστά, λίγα χρόνια αργότερα, ένας διάσημος Εύρωπαίος διπλωμάτης έλεγε σε κύκλο συναδέλφων του:

«Αν η μυγιά δεν βρισκόταν μέσα στην αίθουσα εκείνη του πολεμικού Συμβουλίου, ή Πρωσία (και φυσικά ή Γερμανία) δεν θα ύπηρεχε σήμερα στον κόσμο».

Νά, λοιπόν, που έκαμε και μια μυγιά κάτι, πολύ διαφορετικό απ' ό,τι κάνει όλος ο άλλος... μυιγόκοσμος. ΕΠΗ.

Γιά να γελάτε

Ο Κωστάκης.— Μπαμπά, πότε το θερμόμετρο δείχνει πως κάνει πολύ κρύο;

Ο Μπαμπάς.— Όταν είναι χαμηλά.

Ο Κωστάκης.— Τότε, κάνει περισσότερο κρύο, στο Ισόγειο, παρά στο πέμπτο πάτωμα!

Ο δάσκαλος στο μάθημα της Χημείας:

—Τί άλλο περιέχει ο αέρας εκτός του οξυγόνου;

Ο Μαθητής.— Κάποτε και κουλούρια, κύριε καθηγητά.

ΔΙΑΛΥΣΙΣ

Αριθμός άδειας Πρωτοδικείου 13.733.

Το κατάστημα BENT'S Κριεζώτου 1 ΕΚΠΟΙΕΙ

άπαντα τα είδη έπιπλώσεως, θελούδα, Στόφες, Κουρτίνες, Κρεττόν, Μουσαμάδες έπιστρώσεως και έν γενει ύφασματα έπίπλων εις τιμάς άπιστεύτως εύ-θηνάς. Έπωφελήθητε της εύκαιρίας.

Μην παίζετε
μέ τον Ήλιο.

Ο ήλιος είναι φάρμακο. Γι' αυτό και θέλει προσοχή. Χαρείτε τον ήλιο, τώρα το καλοκαίρι, που θα σας χαρίσει ύγεια, προφυλαχθείτε όμως από την ήλιση, τα ήλιοκάματα και τις υπερχρωμίες. Για ν' αποκτήσετε το ώριο μελαψό χρώμα της άκρογιαλιάς και γενικώς της έξοχης χωρίς έγκαύματα, ήλιοκάματα και πυρετούς, συμβουλευθείτε την ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY, Αθήναι, Ερμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες και Λοσιόν ειδικές: Για την έξοχή (το βουνό, τ' άκρογιάλι), τα σπόρ, τις ήλιοθεραπείες και, γιά, θεραπεία των ήλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

«ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΦΙΛΙΑ»

(Συνέχεια απ' τη σελ. 67)

σου... Κι' ήταν απέραντο το μαρτύριο μου γιατί δεν τόξερες... Νά, τώρα τόμαθες...

Έκείνη (πάντα σά χαμένη). — Μ' αγαπάτε;...

Έκείνος (Την κλείνει στην άγκαλιά του). — Σέ λατρεύω... Άσε τη φιλία, τη στοργή, την άφοσίωσι... Είναι λόγια... Ό έρωτας είναι πραγματικότητας... Έλα, χρυσό μου. Δός μου τα χείλια σου... (Της αναποδογυρίζει το κεφάλι και κολλάει τα χείλη του άπάνω στα δικά της. Τότε εκείνη άπότομα, σά να συνέρχεται, τραβιέται απ' την άγκαλιά του, και μ' ένα αυθόρμητο κίνημα βγάζει απ' το τσαντάκι της ένα άρωματισμένο μαντηλάκι και σκουπίζει τα χείλια της).

Έκείνη (πολύ σιγά). — Αχ!... Γιατί να το κάνετε αυτό;...

Έκείνος (Που με το αυθόρμητο κίνημά της τούχει κάνει κομμάτια τον έρωτικό του ένθουσιασμό). — Σου ζητώ συγγνώμη. Δεν έπρεπε να το κάνω... Έχεις δίκαιο. Σκούπισε τα γερατιά απ' τα χείλια σου τα νεανικά... Δεν είναι γιά μένα τέτοια εύτυχία...

Έκείνη (σά να τον λυπάται). — Γιατί το λέτε αυτό; Την εύτυχία μπορούσαν να σάς τη δώσουν τα χείλια μιάς οποιασδήποτε γυναίκας... Μά τί ντροπή... Κι' ήταν και τόσο ξαφνικό... Έγώ είχα τόσο θάρρος μαζί σας και σάς μιλούσα γιά όλα μου τα μυστικά... Τώρα, ποιός θα είναι ο μεγάλος μου φίλος;...

Έκείνος (μελαγχολικά). — Νά, ξερες, μικρούλα μου, τί δράμα κρύβουν οι δυο αυτές λέξεις: Μεγάλος και φίλος...

Έκείνη (άποφασιστικά, βάζει το καπέλλο της). — Δυστυχώς, δεν μπορεί να γίνη αλλιώς... Η φίλια που αισθάνομαι γιά σάς μου ύπαγορεύει την ειλικρίνεια... Αν ήταν οποιοσδήποτε άλλος, θα τον έπρόσθετα στο ένεργητικό της έρωτικής μου ζωής, και χωρίς να του δίνω τίποτε, θα τον άφηνα να ελπίζει... Με σάς όμως δεν είναι το ίδιο... Και γι' αυτό... άντίο... (Του δίνει το χέρι της).

Έκείνος (με πίκρα). — Φεύγεις;

Έκείνη. — Μά ναι... πρέπει...

Έκείνος. — Σέ χάνω;

Έκείνη. — Σεις το θελήσατε...

Έκείνος. — Μείνε λίγο άκόμα...

Έκείνη. — Θα ήταν άνώφελο...

Ός τώρα καθόμουν κοντά σας μ' έγκαρδιότητα κι' έμπιστοσύνη. Τώρα έσείς, γιά μια στιγμή σκοτώσατε και την έγκαρδιότητα, και την έμπιστοσύνη... Αν κάτσω, θάναί άπό ύποχρέωσι να μη σας φανώ δυσάρεστη, κι' όχι από έσωτερική άνάγκη, όπως γινόταν ως τώρα... Λοιπόν... Καλύτερα να φύγω...

Έκείνος (σιγά). — Όχι... Μείνε... Σ' όρκίζομαι πως θα σε κάνω να ξεχάσεις αυτό που έγινε πριν άπό λίγο... Άφού το θέλεις θα ξαναγίνω ο μεγάλος σου φίλος.

Έκείνη (με άπορία). — Μά πώς; Γίνεται αυτό; Εκτός αν μου πτε ψέματα πριν...

Έκείνος. — Αλήθεια σου είπα,

Η φίλη των πονεμένων

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρούσης σελίδος σε όσες εκ των άνω γνωστών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο ή μιά αισθηματική τούσσεσιπέτια, γιά την οποία θα είχαν άνάγκη κάποιες συμβουλές.

Μ. (Φοιτήτριαν όδοντιατρικής)

Απ' όσα μου γράφετε, καλή μου φίλη Μ., καταλααίνω ότι αγαπās κάπως... νευρασθενικά τον τρακονταεπταετή σοβαρόν κύριο που μου άναφέρει. Έ, βέβαια... Η εκδήλωσις των αισθημάτων σου προς αυτόν δεν είναι και τόσο φυσιολογική. Μόλις σε κυτάξει στρέφεις άλλοι το πρόσωπο, τον θρίσκεις να γυρίσει από εκδρομή με έπιδεσμους και σου κάνεις την αδιάφορη... Και τώρα φοβάσαι μήπως αυτός δεν καταλάβη ποτέ πως τον αγαπάς, πως έχεις όλο την εικόνα του έμπρός σου, και... σκέπτεσαι να πέσεις στο άλλο άκρον: να του γράψης, φανερώνοντάς του το αίσθημά σου!

Α, όχι, μικρή μου φίλη! Όσο άφυλολόγητη ύπηρξεν ή έως τώρα στάσις σου, άλλο τόσο θα ήταν επίτημα γιά σένα ή στάσις που έσκέφθηκες να τηρήσης. Τί τα θέλεις... Το να εκδηλώνη μιά γυναίκα πρώτη τα αισθήματά της σ' έναν άνδρα, και μάλιστα γραπτώς, είνε κάπως άναξιοπρεπές και γι' αυτήν... και δεν της το συγχωρεί ποτέ αυτό ο άνδρας. Η γυναί-

Μά γιά να μη σε χασω, θα σου ζη-τικνεωώ εκείνο που θα μούδινες μόνη σου αν μ' αγαπούσεις... Θέλω να σε βλέπω... Να άνασαινω τ' άρωμά σου, να μεθώ απ' τον ήχο της φωνής σου... Κι' αυτό, σ' όρκίζομαι, χωρίς να περάσω ποτέ τα όρια της φιλίας... Θάμαι γιά πάντα ο φίλος σου...

Έκείνη (χαρούμενα). — Αλήθεια;... Θα σας ξαναβρώ;...

Έκείνος. — Με ξαναβρήκες...

Έλα... Κάτσε κοντά μου... (Έκείνη κάθεται στον καναπέ του γραφείου, κοντά του). Όραίο είναι το καινούργιο σου ρουστανάκι... Πές μου, ποιο βράδυ θέλεις να πάμε στο «Σέ-οι»;

Έκείνη. — Θέλετε αύριο;

Έκείνος. — Ναι... Αύριο... Θάρ-θης από δω;

Έκείνη. — Τότε νάρθω; Δέ θέ-λετε νάρθετε σεις να με πάρετε;

Έκείνος (Με κάποια συγκίνη-σι). — Όχι... Καλύτερα έλα σύ... Θα γεμίσει λίγο γέλιο, λίγη χαρά, λί-γα νεύατα το φοβερό αυτό γρα-φείο, που χωρίς έσένα μοιάζει με τάφο...

Έκείνη. — Λοιπόν, σύμφωνα... Δεβρουάρ αύριο...

Έκείνος. — Δεβρουάρ... (Της άνοίγει την πόρτα, την χαιρετάει, κι' ύστερα, αφού εκείνη φεύγει, γυ-ρίζει στο γραφείο του, άνοίγει πάλι τα χαρτιά του, άρχίζει να διαβά-ζει τα χειρόγραφα και να σημειώνη που και που με κόκκινες μολυβίες)...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

κα πρέπει να είνε φιλάρεσκη... Ό ίδιος ο άνδρας θέλει να βασανίζεται λίγο από μιά γυναίκα έως ότου του δοθή ή άφορηή να εκδηλωθή πρώτος αυτός. Έτσι είνε! Όστε και σ' δεν έχεις παρά, με λίγη φιλαρέσκεια, να δώσης την εύκαιρία στον «έν λόγω» κύριον να σου μιλήσει πρώτος γιά την αγάπη του... και να περιμένη, μάλιστα, με λατάρια κι' άγωνία την άπάντησή σου! Ήδη, είμαι βεβαία ότι... Ένεκα άκριβώς της παραδόξου στάσεώς του, έχει καταλάβει ότι δεν θα τον άποκρούσης. Συνεπώς... θάρρος, και εις έ-νέργειαν έλγε ή γυναίκα σου πονηριά μικρή μου Μ.

ΑΛΙΚΗΝ Κ

Μου γράφετε:

«Πρό ενός μηνός έτυχε να πάμε σε κά-ποιο κέντρον με τον εξάδελφό μου, όπου γνωρίστηκα με δυο άξιωματικούς, εκ των οποίων ο ένας, λεγόμενος Ήλιος, με έρωτεύθηκε... Την επαύριον τον συνήντη-σα στο σινεμά... Καθώς κουβεντιάζαμε, πέρασε κάποιος άλλος άξιωματικός, ο ό-ποιος τον χαιρέτησε. Έγώ ζήτησα να μάθω το όνομά του, διότι τον εγγνώριζα έξ όψεως, έπειδή με πείραζε. Ο Ήλιος όταν το έμαθε αυτό έπήγε και είπε στον Τάκη —έτσι έλεγαν τον δεύτερο άξιωμα-τικό— να μη με ένοχλή γιάτι με αγαπού-σε. Ο Τάκης τότε ήλθε και συστήθηκε μόνος του και μου έξωμολογήθη τον έ-ρωτά του, τον όποιον και δέχθηκα...

Μά, παιδί μου, τί... ήλεκτρική ταχύ-της άλληλοδιαδεχούνην αισθημάτων είνε αυτή; Με ρωτάς άντρέπει ν' άποτραβή-χθης από τον Τάκη. Μά με τη φόρα που έχεις πάρει, έως ότου διαβάσης την ά-πάντησή μου, άσφαλώς θα έχη διαδεχθί τον άτυχή Τάκη κανένας τούτος άξιωμα-τικός. Πρός τί, λοιπόν, να σου άπαν-τήσω;

ΣΤΑΣΑΝ

Η Ιστορία σου με συνεκίνησε πολύ. Δυστυχώς όμως... κάπως άργά ζήτηεις τη συμβουλή μου. Θα έπρεπε να με είχες ρω-τήσει πριν φθάσης στο σημείον όπου έ-φθασες —και στο όποιον σε ώδήγησε ή κακία του κόσμου, ή άσυνειδησία ενός «προϊσταμένου» και ή προθυμία της «υ-ποχρεωτικής» εκείνης κυρίας... Όλες οι «υποχρεωτικές» κυρίες του είδους αυτού, πώς πέφτουν σαν κοράκια, αλήθεια, στα φτωγά κι' άνυπεράσπιστα κορίτσια...

Ας είνε. Από τα λόγια σου τα πονε-μένα, καταλααίνω πως ή ψυχή σου πα-ραμένει ακόμα κάπως άγνή... Ο φίλος σου, που μου άναφέρει, δεν μπορεί να έχη βέβαια άλλους σκοπούς από αυτούς που σου εκδηλώνει... Πρός τί λοιπόν να συνεχίσης τις σχέσεις σου μαζί του; Γιά να σου άπαντήσω όμως θετικά θα έπρεπε να μάθω «τι μέρος λόγου» είνε ο άρα-

βωνιαστικός σου... Γιατί φοβούμαι ότι από αυτόν προέρχεται ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Είναι πολλοί που αρραβωνιάζονται κορίτσια σαν και σένα μόνο για να τα ποροδέψουν αν μη και για να τα εκμεταλλευθούν. Γράψε μου, λοιπόν, σχετικώς μ' αυτόν. Και μόνον τότε θα μπορέσω να σου δώσω κάποια συμβουλή, που ελπίζω να σε ωφέληση.

ΚΩΣΤΑΝ

Έφ' όσον ή αγαπημένη σου σου δηλώνει τόσο καθαρά ότι δεν σ' αγαπά, γιατί ρωτάς εμένα; Σφίξε την καρδιά σου, λοιπόν, φίλε μου, και... υπάρχουν τόσες άλλες χαριτωμένες νέες που θα μπορούσαν να σ' αγαπήσουν...

ΚΑΒΑΛΛΙΩΤΗΝ ΣΕ. ΤΣ.

Σοβαρώς όμιλείς περί αυτοκτονίας, αγαπητέ μου φίλε, επειδή ή... συμβαθιότητα σου προτίμησε από σέναν έναν άλλον συμβαθιότη της που μένει δυο χρόνια σε κάθε τάξη του γυμνασίου; Η κοπέλλα σου έδωσε εν τούτοις, μια πολύ σαφή συμβουλή: σου είπε να την ξεχάσεις. Αυτό να κάνης, λοιπόν, και μη λησιμονείς ότι είσαι άνδρας πια και όχι παιδί. Άντι να αυτοκτονήσης, είναι προτιμότερον να κάμης... ένα ωραίο σταυρόλεξο, όπως μοι προτείνεις, και να το στείλεις στον διευθυντή του περιοδικού μας προς έγκρισιν. Θα μεσιτεύω κι' εγώ να το έγκρίνη. Τι άλλο θέλεις;

ΑΝΙΝΑΝ

Ο νέος τον οποίον αγαπās φαίνεται πολύ λογικός. Έφ' όσον δεν έχει τελειώσει τις σπουδές του, και έφ' όσον δεν μπορεί να εξασφαλίση οικονομικώς την ζωή σας, σου αποδίδει την έλευθερία σου για να παντρευθής αν σου παρουσιασθής καμιά τύχη. Για να έτιμην όμως να σε βλέπη και να σου ζητά φωτογραφίες σου, σημαίνει πως σ' αγαπά πάντα... Μόνον ο χρόνος, συνεπώς, θα λύση το ζήτημά σας. Εάν ο χωρισμός δεν έπιφέρει την λήθη, εάν δεν αντιμετώπισης κι' εσύ ποικιλωτέρα τη ζωή, εάν με άλλα λόγια δεν πεισθής εν τώ μεταξύ να παντρευθής κάποιον άλλον, είμαι βεβαία ότι κάποτε θα ενώσετε τη ζωή σας...

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΝ

Γνωρίζεις τον μύθο της γυναίκας του Λούι; Παρακινουμένη από την περιέργειά της έγύρισε και κύτταξε πίσω της και μετεβλήθη σε στήλη αλάτος! Κάτι τέτοιο ίπαθε και σύ. Έπρεπε να είχες καταλάβει ότι ένας νέος 30 ετών, όσο κι' αν αγαπά μια κοπελίτσα 20 ετών, είναι φυσικό να συνδέεται και με άλλες γυναίκες για λόγους «καθαρά... περσούς». Δεν έπρεπε λοιπόν να «του γυρίσης τις πλάτες» όταν σε πληροφορήσαν ότι ο αγαπημένος σου συνδέεται για τέτοιους λόγους, και με κάποιαν άλλη.

Όπωςδήποτε, απ' όσα μου λές, καταλαβαίνω ότι σ' αγαπά πάντα. Καταλαβαίνω όμως επίσης ότι πρόκειται ν' αποδυθής σε κάποιον μεγάλο άγωνα, ότι καταλαβαίνω πως το έπιφυλάσσονται μεγάλες περιπέτειες εκεί που θα πάη στα ξένα, κι' ότι είνε αποφασισμένος να μη σε πάρη μαζί του. Συνεπώς, λησιμονήσε τον...

ΡΕΑ Ρ.

Δ. ΨΑΘΑ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΤΟΥ ΑΤΥΧΟΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 17)

Με ένθρονισμένη αυτή ή κακοούργος μυίγα επάνω στη μύτη του. Καθώς δε έρισκόταν στα μάτια του έπαιρνε κολλοσιαιές διαστάσεις και του φαινόταν σαν κατασπίδα. Με ύφος εσχάτης απογνώσεως κάνει τρίτην χαριτωμένην κίνησιν ο Άριστείδης και την έδιωξε. Άλλά εκείνη, ώσαν να τó είχε τάμα να καθήση ειδικώς επάνω στη μύτη του επανήλθε με καταπληκτικήν ακρίβειαν κι' εκάθησε στο ίδιο ακριβώς σημείον της μύτης του Άτυχή, έτσι πύ τον εξαργάλλισε θανασίμως.

—Λοιπόν; έξηκολούθησε ο πεθερός.

—Αυτά λοιπόν... Έδιωξε την μυίγα ο Άτυχής.

—Συνεχίστε, κ. Άριστείδη.

—Μάλιστα. Έλεγα λοιπόν, ότι θα έτολμο να ζητήσω εις γάμον...

Έπανήλθεν ή άτιμη ή μυίγα στο ίδιο ακριβώς σημείον. Ο Άτυχής άρχισε να βράζει από τó κακό του. Να ανοίξη φανερόν άγωνα με την μυίγα του φαινόταν κακό. Την άφηκε λοιπόν εκεί, αλλά είχε τέτοιαν λύσαν έναντιόν της, καθώς εξακολουθούσε να τον γαργαλά, ώστε μετά βίας συγκρατούσε την μανίαν του.

—Όποτε, έτσι;

—Έτσι κ. Πιστόλας.

—Θά έζητούσατε εις γάμον...

—Ναί. Την μυίγαν.

Ο πεθερός έγούρλωσε τά μάτια του:

—Τί είπατε!

—Χόπλα! την βούτηξαι!

Με μίαν όρμητικήν κίνησιν, σε μίαν στιγμήν εξέλλου καταστάσεως την βούτηξε ο Άτυχής και την έκρατούσε θριαμβευτικώς στο δεξί του χέρι. Ο ύποψήφιος πεθερός του έκυττούσε έμβρόντητος:

—Τί κάνετε εκεί;

—Η μυίγα!

—Ποιά μυίγα;

—Αυτή που καθόταν στη μύτη μου! Ο πεθερός, εύτυχώς, ένόμισε ότι έπρόκειτο περί άστειου και αγαθός άνθρωπος καθώς ήταν έγέλασε με την καρδιά του. Αυτό έδωκε επί τέλους άθρρος στόν Άτυχή, που εξέτέλεσε την μυίγα μέσ' στη φούχτα του. Έτσι άπηλλάγη από τόν μικρόν πτερωτόν Σατανάν και ήσύχασε. Τώρα ήμπορούσε να όμιλήση έλεύθερα.

—Λοιπόν, άς συνεχίσουμε την κουβέντα μας.

—Μάλιστα.

—Μάλιστα.

—Τί έλέγατε;

—Γκούχ...

—Πώς;

—Γκούχου - γκούχ...

—Θέλετε λίγο νερό;

—Ω, παρακαλώ, γκούχ... Έγώ ά-

γαπώ την γκούχ...

—Ποιόν αγαπάτε;

—Γκούχου - γκούχου - γκούχ...

—Είστε κρυωμένος;

—Ω, παρακαλώ! Γκούχου - γκούχου - γκούχ...

—Θέλω να παντρευθώ την γκούχ... Έστο και αν είμαι γκαγκακούχ... γκάχ - γκάχ... γκούχου - γκούχου - γκάχ. Γκάχ - γκάχ - γκάχ...

Έσηκόθηκε επάνω άνήσυχος ο Πιστόλας καθώς είδε τόν Άριστείδη σε χάλι φοβερόν. Με τά μάτια κόκκινα, δακρυσμένα, προσπαθούσε να βήξη εύγενικά, αλλά ήδη τόν είχαν πιάσει σπασμοί.

—Κοκκύτη έχεις;

—Μάλιστα, γκούχ - γκούχου.

—Πά, πά!... Μη μεταδώσης στα παιδιά και δεν τά έχει πιάσει! Πηγαίνετε, κύριε, πηγαίνετε και ξανάρχεστε όταν σας περάση ο κοκκύτης.

Έτσι ξεδιώχθη βήχων και ξεροδύχων ο Άτυχής, παρ' όλον ότι ο γέρος του έκοψε τόν θήχα.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΡΥΣΩΜΕΝΟΣ ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ

(Συνέχεια απ' τη σελ. 31)

έν τώ μεταξύ την καλλιτέχνηδα, άρχισε να υποψιάζεται. Έρριξε μια ματιά στα κοσμήματα και άφησε μια κραυγή:

—Τόν κλέφτη! Μου πήρε δυο καρφίτσες που αξίζουν εκατό χιλιάδες φράγκα! Μά τόν γνωρίζατε καλά αυτόν τόν άνθρωπο; Έγώ δεν τόν έπιπυρούσα, γιατί τόν είδα μαζί σας, πράγμα που για μένα ήταν μια έγγυησις!...

Άμέσως είδοποίησαν την

άστυνομία, αλλά ο λωποδύτης, που είχε ήδη φροντίσει να πάρη τις θαλίτσες του και ν' άδειάση τó δωμάτιο που κρατούσε στο ξενοδοχείο «Κοσμοπόλιταν», δεν συνελήφθη.

★

Μόλις ύστερα από δυο χρόνια ο ψευδοκόμης συνελήφθη στο Κάιρο για άλλα έγκλήματα και άναδημοσιεύσε ότι είχαν γράψει γι' αυτόν τότε οι έφημερίδες: «Πρόκειται περί ενός φοβερού λωποδύτου, ο δ-

ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ-

ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ

ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

Τό δέρμα του προσώπου λόγω του ότι μένει άκαλυπτον ύφίσταται, επί ζημία, όλας τās επιδράσεις γών μεταβολών του καιρού, την σκόνην τών δρόμων, τόν ήλιο, τó κρύο, τόν στεγνόν άέρα κτλ. Είναι φυσικόν κατόπιν όλων αυτών να λεκιάζη, να ρυτιδούται, να ξηραίνεται και να παρουσιάζη όφιν γηρασμένην.

Η Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", ειδικώς παρασκευασμένη διά τās άνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεί τό δέρμα, εξαλείφει τούς λεκέδες, τις ζάρες, τις ητυχές και δίνει όροσερότητα και απαλότητα βελούδινη.

Αι έγφράσεις θαυμασμού και συγχαρητηρίων που έχει στο ένεργητικόν της ή ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ, λείβουν περί τής θαυματουργού σχεδόν ιδιότητος τής κρέμας ταύτης τού προσώπου.

ORMA

ποιος κατάρθωσε να δρα-
πεύση από τās φυλακάς
τρεις φορές. Τό πραγματι-
κόν του όνομα είναι Ζάν
Καπουίς, αλλά έχει πάρει
κατά καιρούς και άλλα ό-
νόματα αναλόγως του εί-
δους τής «έπιχειρήσεως»
που έκανε έκαστοτε: Κό-
μης Ντεβώ, Ντ' Έστρέλ,
Ντέ Σαιν Μαρσώ, κτλ. Είς
τούς κύκλους τών κακο-

ποιών είναι γνωστός υπό τó
όνομα Ντεντέ, επειδή έδιδε
πάντοτε στα ψευδώνυμά του
τόν τίτλον ευγενείας «Ντέ».
Στό στήθος του έφερε
στιγματισμένο ένα καγκέ-
λόφραχτο παράθυρο, τού ό-
ποιού τά σίδερα ήσαν σπα-
σμένα. Ήταν ή άνάμνησις
τών δραπετεύσεών του από
τις φυλακές.

Ε. ΓΚΑΡΤΣΙΑ

Έντός τών κειμένων νόμων και κατόπιν έγκρίσεως
του Σεβαστού Υπουργείου Έθνικής Οικονομίας θα
λειτουργήση ή
ECOLE PROFESSIONNELLE FRANCAISE DE COU-
PE ET DE COUTURE

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Κατασκευής Γυναικείων Φορεμάτων, Ταγιέρ, Παλ-
τών, Πυτζαμών, Γυναικείων Πίλων, Κορσέδων, Παι-
δικών Ένδυμασιών, Άσπρорροχών, Κεντημάτων χει-
ρός-μηχανής

ΑΘΗΝΑΙ, 3 οδός Σκούφου (Πλατεία Συντάγματος)
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

MADELEINE BERNARD (DE PARIS)

Καθηγήτρια: Χρυσάνθη Βουρλέκη (Κάππου), Έ-
λιν Διπλαράκου, Μαίρη Στεφάνου, Πέππα Ζαίρα,
Καίτη Δρομένου.

Έναρξιν λειτουργίας μαθημάτων την 1ην Οκτωβρί-
ου. Κανονισμός άποστέλλεται τώ αίτούντι

ΜΟΔΕΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

Φορέματα, Καπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ.

ΕΤΟΙΜΑ

και ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

σύμφωνα με την τελευταίαν λέξιν της μόδας.

Δεχόμεθα και ύφασματα προς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ Άγίου Μάρκου 18, Πρώτος
όροφος. Γηλ. 25-173.

ΣΙΛΟΥΕΤ ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Καλαμιώτου 25, Άθήναι

Διδάσκονται παντός είδους Γυναικεία και Παιδικά
φορέματα, Άσπρорροχα, Άνθη, Άνδρικά υποκάμισα,
Πιτζάμες κ.λπ.

Την ήγγυημένην και ταχείαν εκμάθησιν μαρτυρεί τó
πλήθος τών τελειοφύτων μας, αι όποίαι είνε ή μόνη
ζωντανή ρεκλάμα.

Τό νεώτερόν μας σύγγραμμα υπό τόν τίτλον «Μαθήματα
Κοπτικής-Ραπτικής» με συγγραφέα την Διευθύντριαν
του Οίκου κ. Άγάθην Άντωνί είναι ή άπεικόνισις του
τρόπου τής διδασκαλίας μας και τής μεταδόσεως αυτής.
Δοκιμαστικώς έπισκεφθήτε μας ή αγοράσατε τά τρία κυ-
κλοφορούντα τεύχη διά να πεισθώτε. Παλούνται εις φυλ-
λάδια προς 25 δραχμάς έκαστον διά να δυνθώυν να τó
άποκτήσουν όλες οι γυναίκες.

Οικοτροφείον οικογενειακόν. Ζητήσατε κανονισμόν.

ΓΛΥΣΤΡΑΤΕ:

*Εκ των κάτωθι ὁρθῶν ἀπαντήσεων τῶν εἰς τὴν σελίδα 10 δημοσιευομένων σχετικῶν ἐρωτήσεων, μπορεῖτε νὰ συγκρίνετε τὸν ἑαυτὸ σας μὲ μίαν/πλεία ἢ ἕνα/πλεία σύζυγο.

ΚΥΡΙΕΣ

1. ΝΑΙ
2. ΟΧΙ
3. ΟΧΙ
4. ΟΧΙ
5. ΟΧΙ
6. ΝΑΙ
7. ΝΑΙ
8. ΟΧΙ
9. ΟΧΙ

ΚΥΡΙΟΙ

1. ΝΑΙ
2. ΟΧΙ
3. ΟΧΙ
4. ΟΧΙ
5. ΝΑΙ
6. ΟΧΙ
7. ΟΧΙ
8. ΝΑΙ
9. ΝΑΙ

10. ΝΑΙ
11. ΝΑΙ
12. ΟΧΙ
10. ΟΧΙ
11. ΟΧΙ
12. ΟΧΙ

Βαθμολογήστε τῶρα τὸν ἑαυτὸ σας μ' ἕνα/πλεία βαθμὸ γιὰ κάθε ὁρ-
θὴν ἀπάντησι καὶ προσέξτε στὸ
κατωτέρω ἀποτέλεσμα τοῦ αὐτο-
ελέγχου σας:

*Ἐάν οἱ βαθμοὶ σας φθάνουν
τοὺς 10-12, βρίσκεσθε ἀρκετὰ
κοντὰ στὴν συζυγικὴ τελειότητα.

*Ἐάν οἱ βαθμοὶ σας φθάνουν
τοὺς 8-10, μπορεῖτε νὰ συζητή-
τε καὶ εὐχαριστημένοι.

*Ἐάν οἱ βαθμοὶ σας φθάνουν
τοὺς 6-8, π ρ ο σ ο χ ἢ ἀρχί-

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΜΜΟΝΗΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

στα νὰ γ λ υ σ τ ρ α τ ε.
Ἐάν οἱ βαθμοὶ σας εἶνε κάτω
ἀπὸ τοὺς 6, τὸ καλύτερο ποῦ ἔ-
χετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ θ ι α-
σ θ ῇ τ ε νὰ διορθώσετε τὴν θέ-
σι σας ἢ... νὰ σπεύσετε γιὰ τὸ
διαζύγιο!

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ Δρ. 250
Ἐξάμηνος » 125
Ἐτησίᾳ ἐξωτ. λῖρ. *Ἀγγ. 1.10
Ἐξάμηνος *Ἀμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Πιρσσοῦ: Τετρ. 249 ἀρ. 9)

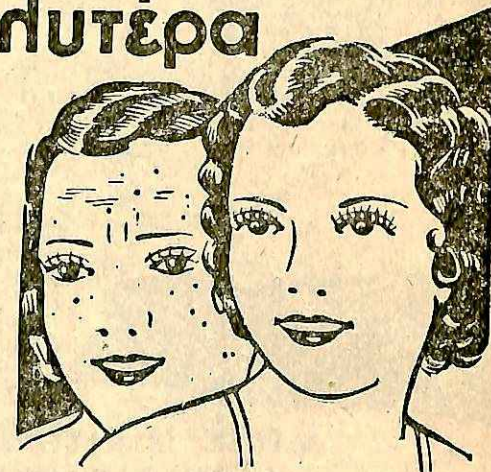
Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝ ΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ
(Εὐαγγελιστρίας 4)

Ἀλληλογραφία

*Ἀπὸ τίς φωτογραφίες ποῦ
πῆραμε ἕως σήμερα γιὰ τὸ
«Ἀλμπουμ τῶν Φύλων τοῦ «Θη-
σαυροῦ» ἐκρίθησαν κατάλληλες
αἱ ἀποσταλεῖσαι παρὰ τῶν ἑ-
ξῆς: Α. Παρίση (Αἴγυπτος),
Π. Τομάζου (Πειραιεῖς), Σ.
Καρατεπελῆ (Δράμα), Π. Πε-
τσουράκου (Τήνος) καὶ Γ.
Σαφφωτῆ. Ὅλες οἱ ἄλλες, πε-
ρισσότερες ἀπὸ ἑκατὸ ἀπερρί-
φθησαν ὡς ἀκατάλληλες γιὰ
δημοσίευσιν τόσο διότι δὲν ἔ-
χουν τὸν ἀπαιτούμενον φωτι-
σμό, ὅσον καὶ διότι εἶνε ἀπλῆς
φωτογραφίες πόζας ἢ ἀπεικο-
νίσεις τοπειῶν, ποῦ δὲν ἔχουν
καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν συγκέν-
τρωσιν ἀναμνήσεων εὐχαρίστων
στιγμῶν τῆς ζωῆς ἐκείνων ποῦ
μᾶς τίς ἀπέστειλαν. Ἐπὶ τῇ
εὐκαιρίᾳ γνωρίζομεν στοὺς φί-
λους ἀναγνώστας ὅτι δὲν εἶνε
δυνατὴ ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ὡς
ἄνω ἀκατάλληλων φωτογραφι-
ῶν των, ὅπως προκαταβολι-
κῶς μᾶς ζητοῦν μερικοί.

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάθος μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

*Ἐνῶ ἕνα χρῶ-
μα πούδρας
μπορεῖ νὰ σᾶς
κάμῃ νὰ φαί-
νε θε νέα καὶ
νὰ σ τ ο λ ῖ ζ ῃ
τὴν ἐπιδερμί-
δά σας μὲ ἀ-
περίγραπτ ο ν
ωραιότη τ α,
μῖα ἄλλη μπο-
ρεῖ νὰ σᾶς
κάμῃ νὰ μοιά-
ζετε σάνγηρά.
Τὸ νὰ εἰσθε
μελαχρο ἢ ν ἢ
δὲν θέλει νὰ
πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρί-
ζεσθε μῖα πούδρα διὰ μελα-
χροινῆς ἢ ρασέλ σκοῦρα
ἐάν πάλι εἰσθε ξανθιά τίπο-
τε δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν
πούδρας ρασέλ ἀνοικ.ῆς.
Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ
ἐκλέξετε τὸ χρῶμα ὅπου
σᾶς πηγαίνει καλύτερα εἶ-
ναι νὰ δοκιμάσετε εἰς
τὸ πρόσωπόν σας ἕξ διαφο-
ρους χρωματισμοὺς καὶ νὰ
δῆτε ποῖο σᾶς πηγαίνει κα-
λύτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ
χρησιμοποιήσετε μίαν πού-
δραν ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐ-
πιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ
θρίσκεσθε εἰς τὴν ἀνάγκην
νὰ πουδράρεσθε συνεχῶς.
Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε
πούδρα νὰ κρατᾷ, ἀρκεῖ νὰ
προσθέσετε σὲ κάθε κούτι

ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ
pousse de creme. Εἰς τὴν
πούδραν Τοκαλὸν ἢ mousse
de creme, εἶναι ἐπιστημονι-
κῶς ἀναμεμιγμένη, ἀκρι-
βῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀ-
ναλογία μὲ πούδρα ἐκτά-
κτως λεπτὴν, ἀεροποιημέ-
νην. Δὲν σχηματίζει οὔτε
κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ
τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μῖα ἀ-
πλὴ χρησιμοποίησις θὰ σᾶς
δώσῃ ἐπὶ ὁκτὼ ὁλοκλήρους
ἔρας τὸ καλύτερο καὶ γοη-
τευτικώτερο χρῶμα.

3.000.000 γυναῖκες μετα-
χειρίζονται κάθε πρωτὴ τὴν
πούδρα Τοκαλὸν. Ἡ ἀπό-
χρῶσις ἐλέγχεται τῇ βοη-
θείᾳ τελευταίως ἀνακαλυ-
φθέντος μηχανήματος ὅπερ
ἀποκλείει οἰοδήποτε λάθος.

Περμανάντ μὲ τὰ τελευταῖα μηχανήματα
καὶ ἄνευ μηχανημάτων

MASSEUR ELISABETH GOEL

ΤΙΜΑΙ ὅπως καὶ τῶν λοιπῶν καταστημάτων

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Πανεπιστημίου 73.

Θησαυρός

